LAINI TAYLOR

MUZA COȘMARURILOR

LAINI TAYLOR

Seria: Strange the Dreamer
Volumul 2

MUZA COȘMARURILOR

Original: *Muse of Nightmares* (2018)

Traducere din limba engleză și note de:
IULIA DROMERESCHI

virtual-project.eu

2021

PARTEA I

elilith (el-li-lith), *substantiv*

Tatuaje aplicate fetelor din Plângerea, în jurul buricului, când devin femei.

Arhaism – rad. „eles” (*sine*) + *„lilithai”* (*soartă*), *semnificând perioada când o femeie își ia în mâini propria soartă și își stabilește drumul în viață.*

1.

PRECUM NESTEMATELE, PRECUM SFIDAREA

Kora și Nova nu văzuseră niciodată un Mezartim, dar știau totul despre ei. Toată lumea știa. Știau că au piele „albastră ca safirele”, cum spunea Nova, deși nici safire nu văzuseră vreodată. „Albastră ca ghețarii”, spunea Kora. Ghețari vedeau tot timpul. Știau că „Mezartim” însemna „slujitor”, deși nu era vorba de slujitori obișnuiți. Erau magicienii-slujitori ai imperiului. Zburau, sau scuipau foc, sau citeau minți, sau se transformau în umbre și apoi se reîntrupau. Veneau și plecau prin niște despicături în cer. Se vindecau, își schimbau forma, puteau dispărea. Aveau daruri de războinici, o putere imposibilă și îți puteau spune cum vei muri. Nu toate la un loc, firește, dar câte un dar de fiecare, numai unul – și nu le alegeau chiar ei. Darurile erau *în* ei, la fel ca în oricine, așteptând, cum așteaptă tăciunele mocnit să se aprindă, dacă aveau noroc și erau binecuvântați, să fie alese.

Așa cum fusese aleasă mama Korei și a Novei, cu șaisprezece ani în urmă, când Mezartimii veniseră ultima dată în Rieva.

Pe atunci, fetele erau niște copile, așa că nu își aminteau de Slujitorii cu pielea albastră, și nici de nava lor metalică, și nu își aminteau nici de mama lor, pentru că Slujitorii o luaseră și o făcuseră de-ale lor, iar ea nu se mai întorsese.

Cândva, le trimitea scrisori din Aqa, orașul imperial, unde, scria ea, oamenii nu erau doar albi sau albaștri, ci de toate culorile, iar palatul de metal al zeilor plutea în aer, mutându-se din loc în loc. *Dragele mele*, spunea ultima scrisoare, care ajunsese cu opt ani în urmă. *Plec. Nu știu când mă voi întoarce, dar voi veți fi, cu siguranță, femei în toată firea. Aveți grijă una de cealaltă, pentru mine, și amintiți-vă mereu, indiferent de ce vi se spune, că v-aș fi ales pe voi, dacă mi s-ar fi dat de ales.*

V-aș fi ales pe voi.

Iama, în Rieva, încălzeau în foc pietre șlefuite, apoi le vârau peste noapte în așternuturile lor de blănuri, deși se răceau repede, iar când se trezeau le dureau coastele de cât de tari erau. Acele ultime cuvinte erau ca niște pietre încălzite care nu își pierdeau niciodată căldura și nu le răneau trupul, iar Kora și Nova le duceau cu ele peste tot. Sau poate că le purtau, ca pe niște bijuterii. Ca pe o sfidare. *Cineva ne iubește*, spuneau chipurile lor, când priveau spre Skoyë, sau refuzau să se teamă de tatăl lor. Nu era cine știe ce să aibă niște litere în loc de mamă, iar acum le rămăsese numai amintirea literelor, de când Skoyë le aruncase în foc „din greșeală – dar se aveau și una pe cealaltă. Kora și Nova: prietene, aliate. Surori. Erau inseparabile, ca versurile unui cuplet care și-ar fi pierdut sensul dacă erau folosite în afara contextului. Numele lor ar fi putut fi unul: *Korașinova*, atât de rar erau rostite separat, iar când erau, păreau incomplete, ca o jumătate de scoică, crăpată, ruptă în două. Fiecare era persoana și locul celeilalte. Nu aveau nevoie de magie să își citească una alteia gândurile, doar de priviri, iar speranțele lor erau gemene, chiar dacă ele nu erau. Una lângă alta, erau pregătite pentru viitor. Indiferent de ce le pregătea viața și oricum le-ar fi dezamăgit, știau că se aveau una pe cealaltă.

Apoi, Mezartimii s-au întors.

•

Nova i-a văzut prima. Era pe plajă și tocmai se ridicase să își dea părul din ochi. A trebuit să-și folosească cotul, fiindcă într-o mână ținea harponul și în cealaltă cuțitul de hăcuit. Degetele i

se încovoiaseră ca niște gheare în jurul lor și era murdară până la coate de mațe. Când și-a trecut mâna peste frunte, a simțit mirosul lipicios al sângelui pe jumătate uscat. Apoi, ceva a scânteiat pe cer, iar ea a ridicat privirea să vadă ce era.

— Kora, a spus ea.

Kora nu a auzit. Chipul ei, mânjit de sânge, era palid, împietrit de încăpățânare. Cuțitul pe care îl ținea în mână lucra neîncetat, însă privirea îi era pustie, de parcă și-ar fi lăsat mintea într-un loc mai frumos, fiindcă nu avea nevoie de ea pentru munca aceea dezgustătoare. Între ele se afla trupul unui uul, jupuit pe jumătate. Plaja era acoperită de zeci de alte leșuri și de alte siluete stând aplecate, ca și ale lor. Nisipul mustea de sânge și de limfă. Cyrii țipau, luptându-se pentru măruntaie, și nu departe de plajă apele erau doldora de pești-cu-țepi și de rechini cu cioc, atrași de duhoarea dulce și sărată. Era Măcelul, cea mai urâtă perioadă a anului în Rieva – cel puțin pentru femei și fete. Bărbații și băieții o adorau. Nu foloseau harpoane și cuțite, ci sulițe. Ei ucideau animalele și le smulgeau colții, pentru a-și ciopli trofee, lăsând leșurile acolo unde căzuseră. Măcelăria era treabă de femei, chiar dacă era nevoie de mai multă rezistență și de mai multă forță decât pentru uciderea animalelor. „Femeile noastre sunt puternice”, se lăudau bărbații, de sus, de pe promontoriu, departe de duhoare și de muște. Și *erau* puternice, erau posomorâte și obosite, tremurau de obosite peste măsură ce erau și stăteau înmuiate în toate lichidele scârboase care se scurg din lucrurile moarte, când sclipirea a atras și privirea Novei.

— Kora, a repetat ea, iar sora ei a ridicat ochii, totuși, urmărindu-i privirea îndreptată spre cer.

A fost de parcă Nora nu ar fi putut procesa ce se întâmpla, deși ea văzuse prima. De îndată ce ochii surorii sale s-au fixat la lucrul acela, șocul le-a scuturat pe amândouă.

Era o navă celestă.

O navă celestă însemna Mezartimi.

Iar Mezartimii însemnau…

O scăpare. Evadarea din Rieva, fuga de gheață, de uuli și de trudă. De tirania lui Skoyë și de apatia tatălui lor, și, în ultima vreme, de bărbați. În ultimul an, bărbații din sat începuseră să se oprească, aflându-se în trecere, ca să se uite când la Kora, când la Nova, apoi când la Nova, când la Kora, de parcă ar fi

ales o găină pentru tăiere. Kora avea șaptesprezece ani, Nova șaisprezece. Tatăl lor le putea căsători oricând dorea. Singurul motiv pentru care nu o făcuse încă era Skoyë, mama lor vitregă, care nu putea concepe să își piardă sclavele. Ele făceau mai toată treaba și mai aveau grijă și de armata de frați mai mici. Dar Skoyë nu le putea păstra pentru totdeauna. Fetele erau daruri de dat, nu de păstrat, sau, mai degrabă, vite de vândut, așa cum știa prea bine orice tată al unei fiice dorite din Rieva. Iar Kora și Nova erau destul de drăguțe, cu părul lor bălai, aproape alb, și cu ochii lor căprui și strălucitori. Aveau încheieturi delicate, dar puternice, și, deși siluetele le erau ascunse sub straturi de lână și de piele de uul, șoldurile erau greu de ignorat. Aveau forme cât să încălzească așternuturile de blănuri și erau știute că munceau din greu. Venise timpul. Cu siguranță că, până în Miezul Iernii, când cădea luna neagră, aveau să fie soții, trăind cu oricine îi făcea tatălui lor cea mai bună ofertă, despărțite una de cealaltă.

Și nu era doar faptul că aveau să fie despărțite, sau că nu-și doreau să devină neveste. Cel mai mult sufereau din cauză ar fi pierdut minciuna.

Ce minciună?

Nu este viața noastră.

De când se știau, asta își spuseseră, cu și fără cuvinte. Se priveau una pe cealaltă cu o intensitate aparte, de parcă și-ar fi vorbit. Când lucrurile mergeau foarte prost – în toiul Măcelului, când tăiau leș după leș, sau când le plesnea Skoyë, când rămâneau fără mâncare înainte să iasă din iarnă – păstrau minciuna aprinsă între ele. *Nu este viața noastră. Să ne amintim. Locul nostru nu este aici. Mezartimii vor reveni și ne vor alege. Nu este viața noastră adevărată.* Oricât de rău ar fi mers lucrurile, trebuiau să continue. Dacă ar fi fost o singură fată, și nu două, minciuna s-ar fi stins cu mult timp în urmă, ca o lumânare apărată doar de o mână. Dar erau două, iar între ele o țineau în viață, o vedeau oglindită una în cealaltă și își treceau încrederea de la una la alta, niciodată singure, niciodată învinse.

Șușoteau în noapte despre darurile pe care le-ar putea avea. Aveau să fie puternice, la fel ca mama lor, de asta erau *sigure.* Erau menite să fie vrăjitoare-soldați, nu mirese truditoare sau fiice ținute în sclavie, și urmau să fie luate pe sus și duse în Aqa, să se pregătească de luptă și să poarte pe piele metalul zeilor,

iar când venea timpul aveau să plece și ele – sus, printr-o despicătură în ceruri, să devină eroine ale imperiului, albastre precum safirele, precum ghețarii, frumoase precum stelele.

Dar anii treceau și nici urmă de Mezartimi, iar minciuna se destrăma încet, așa că, atunci când se priveau una pe alta, căutând încrederea dintre ele, au început să simtă că le cuprindea teama. *Dar dacă este*, *totuși, viața noastră*?

În fiecare an, în Ajunul Miezului Iernii, Kora și Nova se cățărau pe cărarea alunecoasă de pe culme și priveau scurta apariție a soarelui, știind că era ultima dată când aveau să-l vadă, pentru o lună. Pierderea minciunii era ca pierderea soarelui – nu pentru o lună, ci pentru totdeauna.

Să vadă nava aceea celestă… a fost ca întoarcerea luminii.

Nova a scos un sunet voios. Kora a râs, cu bucurie, eliberată și… acuzator.

— Astăzi? a întrebat ea nava de pe cer. Râsetul ei excepțional a răsunat pe plajă. *Serios*?

— Nu puteați veni săptămâna trecută? a strigat Nora, cu capul dat pe spate, cu aceeași bucurie și cu aceeași libertate în voce, trezite acum la viață, și cu aceeași urmă de asprime. Erau leoarcă de sudoare, duhneau de la intestine și aveau ochii roșii de la mirosul înțepător al măruntaielor și de la gaze – și Mezartimii veneau *acum*? De-a lungul plajei, printre bucățile ude de bestii pe jumătate tranșate și prin norii de muște veninoase, celelalte femei au ridicat și ele privirea. Cuțitele s-au oprit. Uimirea s-a cuibărit în pustietatea amorțită de măcel, când nava a plutit mai aproape. Era făcută din metalul zeilor, de un albastru viu, sclipitoare ca oglinda, reflectând soarele și făcându-le să vadă pete.

Navele celeste ale Mezartimilor erau construite de mințile căpitanilor, iar aceasta avea formă de viespe. Aripile erau netede ca lamele de cuțit, iar capul, un oval care se alungea într-un con, cu două globuri imense în chip de ochi. Trupul de insectă al navei era format din torace și din abdomen, unite de o talie îngustă. Avea chiar și ac. A zburat pe deasupra tuturor, îndreptându-se spre promontoriu, și a dispărut în spatele palisadei de piatră care adăpostea satul de vânt.

Inimile Korei și Novei băteau cu putere. Tremurau de încântare, de furie, de respect, de speranță și de dorința de răzbunare. Și-au aruncat harpoanele și cuțitele, înfigându-le în

uul și știind amândouă, când și-au desprins degetele de pe mânerele uzate ale uneltelor, că nu aveau să se mai întoarcă să le recupereze.

Nu este viața noastră.

— Ce credeți că faceți? a întrebat Skoyë, când ele s-au îndreptat împleticindu-se către țărm.

Au ignorat-o, căzând în genunchi în apa puțin adâncă și rece ca gheața, pe care au început să și-o toarne în cap. Spuma mării era rozalie și bucăți de grăsime și de cartilaje pluteau în jurul lor, însă apa era oricum mai curată decât ele. Și-au frecat pielea și părul, fiecare, apoi una celeilalte, atente să nu calce în locurile adânci, acolo unde se agitau peștii-cu-țepi și rechinii.

— Întoarceți-vă la muncă, voi două, le-a mustrat Skoyë. Nu e momentul să plecați.

Au privit-o uimite.

— Mezartimii sunt aici, a spus Kora, cu o voce încălzită de uimire. Vom fi testate.

— Nu până când nu terminați cu acel uul.

— Termină-l tu, a spus Nova. Nu pe *tine* vor să te vadă.

Skoyë s-a uitat cu o față înăcrită la ele. Nu era obișnuită să i se răspundă, și nu doar asta era problema. Prinsese nuanța din tonul Novei. Era dispreț. Skoyë fusese testată, cu șaisprezece ani în urmă, și știau care fusese darul ei. Toată lumea din Rieva fusese testată, cu excepția bebelușilor, și numai una fusese Aleasa: Nyoka, mama lor. Nyoka avea un dar de războinică de o forță *năucitoare* – pur și simplu. Putea trimite unde de șoc în aer și în pământ. Scuturase tot satul când i se trezise puterea și provocase o avalanșă care blocase cărarea către puțurile din mină. Darul lui Skoyë, teoretic, era tot unul de războinică, însă cu o forță atât de mică, încât părea o glumă. Putea da senzația de înțepătură de ac – sau, cel puțin, de atâta a fost în stare pe durata testului. Doar Aleșii își puteau păstra darurile, și numai în slujba imperiului. Toți ceilalți trebuiau să revină la normal. Să redevină lipsiți de putere. Să pălească.

Atinsă, Skoyë a ridicat mâna să o pocnească pe Nova, dar Kora a prins-o de încheietură. Nu a spus nimic. A clătinat doar din cap. Skoyë și-a dat mâna înapoi, uimită și furioasă. Fetele reușeau întotdeauna să o înfurie, nu prin neascultare, ci prin felul lor de a fi intangibile, *superioare*, privind restul oamenilor

dintr-un loc aflat la înălțime, la care ceilalți nu aveau niciun drept.

— Credeți c-or să vă aleagă pe voi, doar fiindcă au ales-o pe ea? a întrebat. Nyoka cea perfectă. Skoyë a dat să scuipe. Nu era suficient că Nyoka fusese aleasă, luată din iadul ăsta de stâncă și de gheață numit insulă, dar mai și rămânea în inima soțului și în imaginația fiicelor, și în amintirile tuturor. Nyoka scăpase *și* își păstrase perfecțiunea ei falsă pentru toți, rămăsese pentru totdeauna tânăra mamă frumoasă, chemată să înfăptuiască lucruri mărețe. Buzele lui Skoyë s-au arcuit într-un rânjet. Credeți că sunteți mai bune decât noi? Credeți că *ea* era?

— *Da*, a sâsâit Nova, la prima întrebare. *Da*, a sâsâit și la a doua. *Și da.* Își dezvelise dinții. Voia să muște. Dar Kora a apucat-o de mână și a împins-o către cărarea care șerpuia în susul stâncii. Nu erau singurele care se îndreptau într-acolo. Celelalte femei și fetele o luaseră toate spre sat. Aveau musafiri. Rieva se afla la capătul lumii, acolo unde ar fi fost o scurgere, dacă lumile aveau scurgeri. Străinii de orice fel erau la fel de rari precum fluturii născuți din piatră, iar aceștia erau *Mezartimii.* Nimeni nu voia să îi rateze, nici dacă asta ar fi însemnat ca uulii să se împută pe plajă.

Sporovăială agitată, râsete înăbușite, zumzete de încântare – niciuna dintre celelalte nu se obosise să se spele. Nu că ele s-ar fi putut numi *curate*, dar se frecaseră bine pe mâini și pe fețe, care acum erau îmbujorate, și își pieptănaseră cu degetele părul ud și sărat, dându-l pe spate. Toate celelalte erau mânjite de grăsime, negre de sânge, iar unele încă strângeau în mâini cârlige și cuțite.

Arătau ca un roi de criminale năpustindu-se afară din stup.

Au ajuns în sat. Nava-viespe se afla în poiană. Bărbații și băieții se adunaseră în jurul ei, iar acum aruncau priviri către femei, încărcate cu dispreț și rușine.

— Îmi cer scuze pentru miros, le-a spus bătrânul satului, Shergesh, înalților oaspeți.

Așa au văzut Kora și Nova Mezartimi pentru prima oară – sau, poate, pentru a doua oară, dacă, în urmă cu șaisprezece ani, erau niște prunci ținuți în brațe de Nyoka, care stătea chiar acolo unde se aflau ele acum, cu viața pe cale să i se schimbe.

Erau patru: trei bărbați și o femeie. Într-adevăr, albaștri ca ghețarii. Dacă mai avuseseră vreo speranță că Nyoka s-ar fi

putut afla printre ei, acum se dovedise că fusese în van. Nyoka avusese părul blond deschis, ca fetele ei. Femeia de acum avea bucle mici și negre. Cât despre bărbați, unul era înalt și era ras în cap, iar celălalt purta părul lung, care îi atârna ca niște frânghii până în talie. Ultimul era obișnuit, doar pielea o avea albastră. Sau... ar fi trebuit să fie obișnuit. Avea părul castaniu și un chip simplu. Nu era nici înalt, nici scund, nici chipeș, nici hidos, dar avea ceva care făcea ca privirile să se mute de la camarazii săi către el. Alura lui relaxată sau felul în care își ținea înclinată bărbia, cu aroganță? Fără vreun motiv anume, Kora și Nova erau sigure că el era căpitanul, cel care modelase metalul zeilor în chip de viespe și o pilotase până acolo. El era făuritorul.

Dintre toate darurile Mezartimilor – și erau multe, și se schimbau mereu, alcătuind un registru de magie în continuă schimbare –, unul avea întâietate. Orice persoană născută oriunde în lumea Mezaretului avea o abilitate adormită, care se trezea când atingea metalul zeilor, așa cum numeau ei elementul acela albastru, rar, mezartiumul. Dar, din câteva milioane, numai câțiva aveau acea abilitate de primă mână: manipularea metalului propriu-zis. Acești câțiva erau numiți făuritori, fiindcă puteau modela mezartiumul așa cum fierarii obișnuiți modelau metalele obișnuite, deși nu foloseau focul, nicovalele și ciocanele, ci propriile minți. Mezartiumul era cel mai dur material cunoscut. Era cu desăvârșire rezistent la tăiere, la căldură, la acțiunea acizilor. Nu putea fi nici măcar zgâriat. Dar, pentru mintea unui făuritor, era complet maleabil și răspundea la poruncile din gând. Făuritorii îl puteau extrage din minereu, îl puteau modela, îi puteau trezi proprietățile uimitoare. Puteau construi cu el, îl puteau pilota, se puteau *uni* cu el, așa că părea viu.

Acesta era darul la care visau copiii din sat când se jucau de-a Slujitorii, și era cel despre care șușoteau acum, îmbujorați, agitați, descriindu-și propriile nave, când aveau să preia comanda: rechini înaripați și șerpi în zbor, răpitori metalici, demoni și raze. Unii pomeneau de lucruri mai puțin amenințătoare: păsări cântătoare, libelule, sirene. Aoki, unul dintre frățiorii vitregi ai Novei și ai Korei, a declarat că nava lui va fi în formă de *fund.*

— Ușa ar fi *gaura*, a spus el triumfător, arătând spre a lui.

— Prealuminate Thakra, nu-l lăsa pe Aoki să devină făurar, a șoptit Kora, invocând Navigatorul serafim căruia i se închinau în bisericuța lor de piatră.

Nova și-a înăbușit un hohot de râs.

— O navă de război în formă de fund *ar fi* înspăimântătoare, a spus ea. Aș putea profita de idee, dacă mă dovedesc eu făuritoare.

— Ba nu, a contrazis-o Kora. Nava noastră va fi un uul, în amintirea insulei noastre preaiubite.

De data asta, nu și-au mai ascuns bine râsetele și tatăl lor le-a auzit. Le-a făcut semn din priviri să tacă. Se pricepea la asta. Se gândeau că ăsta o fi darul lui: să înăbușe bucuria și să se împotrivească râsului. De fapt, se dovedise un elementalist. Putea transforma lucrurile în gheață, și asta se potrivea. Dar abilitățile sale erau destul de slabe, la fel ca ale lui Skoyë și ale tuturor celorlalți locuitori ai insulei Rieva, și, de fapt, ale aproape oricărui om de oriunde. Darurile puternice erau rare și de aceea Slujitorii porneau în asemenea căutări și testau oamenii de pretutindeni, căutând orice ac în carul cu fân care s-ar fi alăturat trupelor imperiale.

Kora și Nova știau că sunt ace. *Trebuiau* să fie.

Entuziasmul le-a pălit, și nu privirea tatălui lor l-a înăbușit, ci a Slujitorilor, care le cercetau pe femeile adunate – și le miroseau. Nu își puteau ascunde dezgustul. Unul i-a șoptit ceva altuia, iar răspunsul hohotit a sunat aspru, ca un acces de tuse. Kora și Nova nu îi puteau condamna deloc. Mirosul era îngrozitor, chiar și dacă erai obișnuit cu el. Cum o fi fost pentru cei care nu știau nimic despre uuli, pentru cei care nu trebuiau niciodată să jupoaie sau să scoată mațele din ceva? Era dureros pentru ele să facă parte din această mulțime scabroasă și să știe că, pentru oaspeți, nu se deosebeau de celelalte. Ambele au spus în gând aceeași rugăminte disperată. Nu știau că gândeau la fel, în același timp, însă asta nici nu le-ar fi surprins.

Uitați-vă la noi, i-au rugat pe Mezartimi. *Uitați-vă.*

De parcă ar fi vorbit, de parcă ar fi strigat, chiar, unul dintre cei patru s-a oprit în mijlocul unei fraze și s-a întors spre ele.

Surorile au încremenit, strângându-și una alteia degetele încordate, și s-au micșorat sub privirea aceea. Era Slujitorul cel înalt, cu țeasta albastră rasă. Le auzise. Probabil era telepat. Ochii lui i-au pătruns pe ai lor și… *s-au scurs* în ei. L-au simțit, ca

pe o briză care mângâie iarba, care trece prin ea și vede, așa cum își doriseră. Apoi i-a spus ceva femeii, care i-a spus ceva lui Shergesh.

Bătrânul satului s-a strâmbat, nemulțumit.

— Poate mai întâi băieții…, a îndrăznit el să spună, dar femeia i-a dat replica:

— Nu. Aveți sânge de Slujitor aici. Le vom testa pe ele mai întâi.

Astfel, Kora și Nova au fost conduse pe nava-viespe, iar ușile s-au închis, topindu-se, în urma lor.

2.

ORORI PROASPETE

Sarai trăise și respirase coșmaruri de când avea șase ani. Patru mii de nopți la rând bătuse cărările viselor din Plângerea, privind și creând orori. Era Muza Coșmarurilor. Santinelele sale, cele o sută de molii, se așezaseră pe fiecare frunte. Niciun bărbat, nicio femeie și niciun copil nu erau în siguranță în fața ei. Le cunoștea rușinea și agonia, durerea și teama, și se gândise… crezuse… că știa *fiecare* oroare și că nu mai putea fi surprinsă.

Asta fusese înainte să fie nevoită să îngenuncheze printre bobocii din grădina cetății și să își pregătească de îngropăciune chiar trupul său.

Bietul trup, cât de ruinat era! Zăcea printre bobocii albi, frumos, scăldat într-o bogăție de culori – piele albastră, mătase rozalie, păr de culoarea scorțișoarei, sânge roșu.

Șaptesprezece ani fusese *ea.* Acele picioare pășiseră pe podelele cetății, urmând fără liniște, la nesfârșit, aceleași cărări. Acele buze zâmbiseră și strigaseră molii spre cer, și sorbiseră apă de ploaie din cupe de argint ciobite. Tot ce însemna Sarai era ancorat în carnea și în oasele din fața ei. Sau fusese. Acum, era smulsă din trup, scoasă de către moarte din propria piele, iar trupul era… ce? Un obiect. Un artefact al vieții ei încheiate. Și urmau să îl ardă.

Orori proaspete apăreau mereu. Acum, știa asta.

3.

O FETIȚĂ ZDRENȚĂROASĂ,
CU CARAPACE DE CĂRĂBUȘ ÎN CHIP DE OCHI

Noaptea trecută, cetatea Mezartim aproape căzuse din cer. Ar fi strivit Orașul Plângerii de sub ea. Dacă cineva ar fi supraviețuit impactului, s-ar fi înecat în apa revărsată, când râul subteran s-ar fi eliberat și ar fi umplut străzile. Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat, fiindcă cineva s-a împotrivit. Cetatea era înaltă de sute de metri, făcută dintr-un metal nemaiîntâlnit și modelată de un zeu în formă de înger. Însă o prinsese Lazlo – Lazlo Strange, visătorul faranji care era și el un fel de zeu. Oprise cetatea din cădere și, în loc să moară toată lumea, murise doar Sarai.

Nici asta nu era tocmai adevărat. Murise și expertul în explozibili, dar moartea lui era un soi de dreptate poetică. Sarai avusese ghinion. Stătea pe terasă, chiar în palma deschisă a serafimului gigantic, când cetatea a tresărit și s-a înclinat. Nu avusese de ce să se țină. Alunecase, mătase pe mezartium, pe mâna de metal albastru și neted, și căzuse peste margine.

Căzuse și murise, și ați crede că acolo se sfârșise teroarea – dar nu a fost așa. Mai exista și dispariția, iar asta era cea mai cumplită. Sufletele morților nu se stingeau când scânteia vieții le părăsea trupurile. Erau golite în aer, pentru a se destrăma lent. Dacă ai avut o viață lungă, dacă te-a ajuns oboseala și acum erai gata, poate asta aducea a pace. Dar Sarai *nu era pregătită* și i se păruse că se dizolvă, ca o picătură de sânge în apă, ca o piatră de grindină pe o limbă roșie, caldă. Lumea încercase să o dizolve, să o topească, să o resoarbă.

Apoi… ceva oprise procesul.

Acel ceva, firește, era Minya.

Fetița era mai puternică decât gura căscată a întregii lumi. Trăgea stafiile din gâtlejul ei, în timp ce încerca să le înghită nemestecate. O trăsese afară pe Sarai. O salvase. Acela era darul de odraslă a zeilor al Minyei: să prindă sufletele celor morți de puțină vreme și să le împiedice să dispară. Era, de fapt, doar

o jumătate de dar, iar în primele clipe ale salvării sale Sarai nu s-a putut gândi deloc la altceva.

A fost ca o salvare de la înec. Își pierdea mințile, era singură și neajutorată, prinsă de mareea dispariției, și apoi, dintr-odată, totul s-a oprit. Era din nou ea însăși, în grădina cetății. Primul lucru pe care l-a văzut cu noii ei ochi a fost Minya, iar primul lucru pe care l-a făcut cu noile ei brațe a fost să o îmbrățișeze. De ușurare, a uitat de cearta lor.

— Mulțumesc, a șoptit ea.

Minya nu i-a răspuns la îmbrățișare, dar Sarai nici nu a observat. O copleșise un sentiment de ușurare. Aproape că se dizolvase în nimic, dar iat-o, acolo, reală, materială, *acasă*. Visase să scape din locul acela, iar acum i se părea un sanctuar. S-a uitat în jur, și toți erau acolo: Ruby, Sparrow, Feral, cele două Ellen, o parte din celelalte stafii și...

Lazlo.

Lazlo era acolo, magnific și albastru, cu luminița-vrăjitoarei scânteindu-i în priviri. Sarai a fost uluită să îl vadă. Se simțea ca o respirație inhalată în beznă, doar pentru a fi exalată în chip de cântec. Era moartă, dar era muzică. Era salvată și era nespus de bucuroasă. A fugit spre el. El a prins-o, iar chipul lui s-a aprins de iubire. Pe obrajii lui a văzut lacrimi, iar ea i le-a șters cu sărutări. Gura ei zâmbitoare a întâlnit-o pe a lui.

Ea era o stafie, iar el, un zeu, și s-au sărutat de parcă și-ar fi regăsit visul pierdut.

Buzele lui i-au atins umărul, lângă breteaua subțire a furoului. În ultimul lor vis împărtășit, o sărutase acolo, în timp ce trupul lui se lipea de al ei, înmuindu-l ca pe fulgi, iar căldura se răspândea prin ei precum lumina. Fusese cu numai o noapte în urmă. Îi sărutase umărul din vis, iar acum i-a sărutat umărul de stafie, iar ea și-a plecat capul să-i șoptească în ureche.

Pe buzele ei erau cuvinte: cele mai dulci dintre toate. Încă nu și le spuseseră. Avuseseră atât de puțin timp, iar ea nu mai voia să irosească nici măcar o secundă. Dar cuvintele care i-au ieșit din gură nu erau dulci, și... nu erau *ale ei.*

Aceasta era cealaltă jumătate a darului Minyei. Da, fetița prindea suflete și le ancora în lume. Le dădea formă. Le făcea reale. Le împiedica să dispară în ceață.

Dar le și controla.

— Vom juca un joc, s-a auzit Sarai spunând. Era vocea ei, dar tonul, nu. Era dulce și aspru, ca o lamă de cuțit din care picura glazură. Era Minya, vorbind *prin* ea. Mă pricep la jocuri. Vei vedea. Sarai a încercat în zadar să oprească acele cuvinte. Buzele, limba, vocea – nu îi mai aparțineau. Iată cum funcționează. Există o singură regulă. Tu faci tot ce îți spun, sau îi eliberez sufletul. Cum ți se pare?

Faci tot ce îți spun.

Sau îi eliberez sufletul.

L-a simțit pe Lazlo cum se încordează. S-a dat înapoi, să îi privească fața. Luminița-vrăjitoarei dispăruse din ochii lui, înlocuită de groaza care o reproducea pe a ei, pe măsură ce această nouă realitate se dezvăluia.

Sarai era o stafie, captivă a voinței Minyei, iar Minya își dăduse seama de avantaj și profita. Lazlo o iubea pe Sarai, iar Minya ținea firul sufletului lui Sarai în palmă, așa că... îi aparținea și Lazlo.

— Încuviințează dacă pricepi, a spus ea.

Lazlo a încuviințat.

— Nu, a spus Sarai, iar cuvântul ardea de nemulțumirea ei oripilată. Se simțea de parcă și-ar fi smuls vocea înapoi de la Minya, dar și-a dat seama că Minya îi permisese – că tot ce făcea, făcea pentru că Minya fie o *obliga*, fie o *lăsa. O*, *zei!* Jurase să nu se mai supună niciodată voinței Minyei, și acum era cu totul controlată de ea.

Aceasta era scena din grădina cetății: bobocii tăcuți, șirul de pruni și panglicile de metal pe care Lazlo le smulsese de pe ziduri pentru a respinge atacul stafiilor Minyei. Armele lor fuseseră capturate și prinse în el, iar o duzină de stafii pluteau în spate. Ruby, Sparrow și Feral erau încă strânși lângă balustrada terasei. Rasalas, bestia de metal, era aproape nemișcat, dar pieptul lui imens se ridica și cobora, iar el părea, altfel, static, însă viu. Deasupra tuturor, vulturul mare și alb căruia îi spuneau Spectrul se învârtea pe cer.

Iar în mijlocul grădinii, pe catafalcul de boboci, zăcea cadavrul lui Sarai, în albastru și roz, în nuanțe de scorțișoară și de sânge. Peste el, Sarai și Lazlo o priveau pe Minya.

Fata era tare mărunțică în trupul ei nefiresc, încă îmbrăcată cu zdrențele vechi de cincisprezece ani ale hainelor pe care le purta de pe vremea în care era la creșă. Chipul ei era rotund și

moale, de copil, iar ochii ei mari și negri străluceau de un triumf malițios. Cu nimic în afara arsurii acelor ochi să contrazică restul – cât era de mică și de întinată –, ea reușea să radieze putere, și, mai rău decât putere, un zel malign, care acționa după propriile legi.

— Minya, a început Sarai, cu mintea învârtindu-se odată cu tot ce era nou – moartea ei, puterea lui Lazlo – și cu tot ce nu era – ura și teama care le guvernau viețile, și viețile oamenilor. Totul s-a schimbat. Nu vezi? Suntem *liberi*.

Liberi. Cuvântul cânta. *Zbura*. Și-a imaginat cum capătă formă, ca una dintre moliile ei, și cum se rotește, sclipind, în aer.

— Liberi? a repetat Minya. Când a rostit ea cuvântul, nu a strălucit. Nu a zburat.

— Da, a afirmat Sarai, fiindcă acesta era răspunsul la toate. *Lazlo* era răspunsul la toate. Cu moartea și revenirea ei, înțelesese foarte încet ce însemna, dar pricepea acum, agățându-se de firul speranței. Toată viața lor fuseseră prizonieri în temnița din cer, neputând să fugă, să scape, nici măcar să închidă ușile. Trăiseră cu certitudinea că, mai devreme sau mai târziu, oamenii aveau să îi găsească și avea să se verse sânge. Până săptămâna trecută, fuseseră siguri că sângele avea să fie *al lor*. Armata Minyei schimbase totul. Acum, în loc să moară, puteau ucide. Și ce aveau să devină viețile lor? Ar fi fost mai departe prizonieri, dar cu leșuri drept companie, cu ura și furia care nu erau moștenite de la părinți, ci noi, puternice și numai ale lor.

Dar nu trebuia să fie așa.

— Lazlo poate controla mezartiumul, a spus ea. De asta am avut nevoie mereu. Poate muta cetatea. L-a privit, sperând că avea dreptate, și în suflet i-a explodat soarele, privindu-l. A spus: Acum putem pleca oriunde.

Minya a privit-o fără să pară surprinsă, înainte să își mute ochii către Lazlo.

Nu își dădea seama la ce se gândea fetița. În privirea ei nu se citea nicio întrebare. Erau negri și goi, ca niște elitre de cărăbuș, însă și el a prins același fir de speranță ca Sarai.

— Adevărat. Simt câmpurile magnetice. Dacă ridic ancorele, cred… S-a oprit. Nu era momentul pentru incertitudini. *Știu* că putem zbura.

Era un moment crucial. Cerul chema din fiecare direcție. Sarai îl simțea. Ruby, Sparrow și Feral simțeau și ei, iar ei se apropiau, încă ținându-se unul de altul. După toți anii de neajutorare petrecuți aici, după cât se ascunseseră și își trăiseră spaimele, puteau *pleca.*

— Să îl lăudăm cu toții pe Salvatorul Tuturor, a spus Minya, iar vocea îi era la fel de lipsită de expresie precum privirea. Dar nu vreau să mă îmbarc, deocamdată. N-am terminat cu Plângerea.

N-am terminat cu Plângerea. Lui Sarai i s-a uscat gura. Cu tonul acela plat, cu formularea aceea, ar fi putut vorbi despre orice – dar nu era așa. Vorbea despre răzbunare.

Vorbea despre măcel.

Se certaseră tare mult în ultimele zile și toate cuvintele urâte ale Minyei i se învârteau în minte.

Îmi provoci silă. Ești foarte moale.

Ești jalnică. Ne-ai lăsa să murim.

Suporta insultele, chiar și acuzațiile de trădare. O răneau, dar setea de sânge îi înăbușea orice speranță.

Voi fi avut parte îndeajuns de carnagiu când mă voi fi răzbunat.

Minya credea asta cu tărie. Oamenii îi nimiciseră neamul. Stătuse în pasaj și le auzise strigătele stingându-se, copil după copil, până ce se lăsase liniștea. Îi salvase pe toți cei pe care-i putuse salva, și nu fusese destul: doar patru dintre cei treizeci care fuseseră măcelăriți, în timp ce ea asculta. Tot ce era, tot ce făcea, pornea din Carnagiu. Sarai ar fi pariat că, în toate epocile, nu existase furie mai pură decât a Minyei. Privind-o, și-a dorit ceva ce nu își mai dorise niciodată: darul mamei sale. Isagol, zeița disperării, manipula emoțiile. Dacă Sarai ar fi putut face asta, ar fi deșirat ura Minyei. Dar nu putea. La ce era bună, în afară de coșmaruri?

— Minya, te rog, a spus ea. Am avut parte de multă durere. Avem șansa unui nou început. Nu suntem părinții noștri. Nu trebuie să fim monștri. Rugămintea ei a căpătat forma unei șoapte disperate. *Nu ne transforma în monștri*.

Minya a ridicat capul.

— *Noi,* monștri? Îl aperi pe tatăl care a încercat să te ucidă în leagăn! Marele Ucigaș de Zei, măcelarul de copii. Dacă asta înseamnă să fii erou, Sarai… Și-a dezvelit dințișorii de lapte și a mârâit: *Aș prefera să fiu monstru*.

Sarai a clătinat din cap.

— Nu îl apăr. Nu vorbim despre el. E despre *noi* și despre cine alegem să fim.

— Nu ai de ales, s-a răstit Minya. Ești moartă. Iar eu aleg să fiu monstru!

Atunci speranțele lui Sarai s-au risipit. De la început nu fuseseră cine știe ce. O cunoștea prea bine pe Minya. Acum, că era stafie, Minya o putea obliga să facă ce refuzase atâta vreme: să-și ucidă tatăl, pe Ucigașul de Zei, Eril-Fane. Și apoi, ce? Unde avea să îi ducă răzbunarea Minyei? Cum dorea să răzbune Carnagiul, mai precis? Câți trebuiau să moară ca să o mulțumească?

S-a întors spre Lazlo.

— Ascultă-mă, i-a spus repede, temându-se că Minya avea să-i oprească vocea. Nu poți face ceea ce îți cere. Nu știi cum este ea. În fond, depindea numai de *el.* Minya putea alege să fie monstru, dar, fără puterile lui Lazlo, nu reprezenta o amenințare mai mare decât fusese când era prizonieră în cetate, fără să-și poată atinge dușmanii. O poți opri, a șoptit ea.

Lazlo a auzit-o, dar cuvintele ei erau simboluri care așteptau să fie descifrate. Era prea mult. *Murise*. Îi ținuse trupul frânt în brațe. Zăcea chiar acolo. În tot ce cunoștea el pe lume, acela ar fi fost sfârșitul. Dar era și prezentă – stătea lângă el. Era și *acolo*, și *aici,* și deși știa că îi ține în brațe stafia, nu îi venea să creadă. Părea nespus de reală. I-a mângâiat spatele cu palma. Materialul a alunecat ca mătasea pe piele, iar carnea ei i-a cedat degetelor, moale, suplă și caldă.

— Sarai, a spus el. Acum, ești a mea. Nu îi voi permite să îți elibereze sufletul. Îți promit.

— Nu promite asta! Nu trebuie să o ajuți, Lazlo. Nu pentru mine și nu pentru nimic. *Asta* să promiți.

El a clipit. Cuvintele ei au ajuns la el, însă nu le putea accepta. Sarai era zeița pe care o întâlnise în vis și cu care alunecase printre stele. Îi cumpărase luna și îi sărutase gâtul albastru, și o ținuse în brațe în timp ce dormea. Ea îi salvase viața. *Îi salvase viața,* iar el nu reușise să o salveze pe a ei. Era de neimaginat să o dezamăgească iarăși.

— Ce tot spui? a întrebat el, răgușit.

Sarai i-a simțit neliniștea. Vocea lui era extraordinară. Era foarte aspră și încărcată de emoții. O afecta ca un material, ca

atingerea plăcută a unei palme bătătorite, iar ea își dorea să se sprijine de ea și să-i permită să o mângâie pentru totdeauna. Dar, în schimb, a forțat să iasă afară cuvinte amare. Teroarea destrămării sale încă pulsa înăuntrul ei, dar a rostit cuvintele cu toată încrederea:

— Aș prefera să dispar, în loc să te distrug și să aduc moartea Plângerii.

Distrugere. Moarte. Cuvintele acelea erau greșite. Lazlo a clătinat din cap, dar nu a putut scăpa de ele. *Salvase* Plângerea. Nu i-ar fi putut face rău. Dar nici nu o putea pierde pe Sarai. Era aceea alegerea la care era supus?

— Nu îmi poți cere să nu te salvez.

Minya a ales să vorbească ea.

— Serios, Sarai, ce îți închipui? Tonul ei sugera simpatie pentru dilema lui Lazlo, de parcă Sarai ar fi fost cea care-l punea în această poziție imposibilă, și nu chiar ea. Că te-ar putea lăsa să dispari și să te aibă pe *conștiința*?

— Să nu vorbești despre conștiință, a strigat Sarai, când tu ai sfâșia-o în bucăți fără ezitare!

Minya a ridicat din umeri.

— Din bucăți tot poți face un întreg.

— Nu chiar, a spus Sarai, cu amărăciune. Eu știu asta. Minya o făcuse ceea ce era – Muza Coșmarurilor –, însă anii de scufundare în visele oamenilor o schimbaseră. Ura îi fusese armură, însă o pierduse, și, fără ea, s-ar fi aflat fără apărare în fața suferinței din Plângere. Conștiința ei *se rupsese* în bucăți, iar în urmă rămăsese o rană. Bucățile nu formau un întreg, ci erau niște bucăți însângerate: părți loiale familiei sale de odrasle ale zeilor și părți care înțelegeau că și oamenii erau victime.

— Sărmana de tine, a spus Minya. Este vina mea că aveți conștiințe atât de fragile?

— Să alegi pacea în defavoarea războiului nu înseamnă să fii fragil.

— Dar să fugi, da, a mârâit Minya. Și eu nu fug!

— Dar nu înseamnă fugă! Înseamnă că putem pleca…

— Nu suntem liberi! a lătrat Minya, întrerupând-o. Cum putem fi liberi, dacă nu s-a făcut dreptate? Furia i s-a dezlănțuit. Fusese mereu implicată, mereu mâniindu-se, și nu dura mult să ia foc. Gândul la criminalii nepedepsiți, la Ucigașul de Zei care mergea netulburat pe străzile însorite ale Plângerii aprindea un foc

diavolesc în inimile ei, iar ea nu își putea imagina – *niciodată* – de ce nu i se întâmpla la fel și lui Sarai. Ce îi lipsea, de Carnagiul nu însemna nimic pentru ea? A spus, clocotind: Dar ai dreptate într-o privință. *Totul* s-a schimbat. Nu trebuie să mai așteptăm să vină ei la noi, acum. Cu o privire calculată către bestia înaripată, Rasalas, a spus: Acum putem coborî noi în oraș, oricând poftim.

În oraș.

Minya, în Plângerea.

Lazlo și Sarai stăteau unul într-altul. Mâna lui caldă se lipise de spatele ei, iar ea a simțit fiorul care l-a străbătut. A trecut și prin ea, la gândul Minyei în Plângerea. A văzut cum avea să fie: o fetiță zdrențăroasă, cu elitre de cărăbuș în chip de ochi, urmată de o armată de stafii. Avea să le dezlănțuie asupra propriilor neamuri, și fiecare viață care se sfârșea avea să fie un nou soldat pentru armata ei. Cine se putea lupta cu o asemenea forță? Tizerkanii erau puternici, însă puțini, iar stafiile nu puteau fi nici rănite, nici ucise.

— Nu, s-a înecat Sarai. Lazlo nu te va duce acolo.

— Ba da, dacă te iubește.

Cuvântul care, cu doar câteva clipe în urmă, fusese atât de dulce pe buzele lui Sarai era obscen pe ale Minyei.

— Nu-i așa? a întrebat fetița, întorcându-și privirea întunecată spre Lazlo.

Cum să răspundă? Niciuna dintre variante nu era posibilă. Când a clătinat din cap, nu voia să fie un răspuns. Era nesigur și se simțea amețit. A clătinat doar din cap, să și-l limpezească, dar Minya l-a luat drept un răspuns, iar ochii i s-au îngustat.

Nu știa de unde apăruse acest străin sau cum de era odrasla zeilor, la fel ca ei, dar știa cu siguranță că învinsese. El avea darul lui Skathis, iar ea îl învinsese chiar și așa. Nu înțelegeau asta? Îi avea la mână, și totuși stăteau acolo și se certau, de parcă mai era loc de discuție.

Nu era o discuție.

De fiecare dată când câștiga un joc – iar Minya câștiga *mereu* –, Minya răsturna tabla cu piese și le arunca, așa că cel care pierdea trebuia să se târască în patru labe ca să le adune. Era important ca acei care pierdeau să își înțeleagă condiția; uneori, trebuia să îi ghideze. Dar cum?

Nimic mai simplu. Străinul o ținea pe Sarai de parcă i-ar fi aparținut. Dar nu îi aparținea. Nu o putea ține, dacă Minya alegea să i-o ia.

Așa că Minya i-a luat-o.

A smuls-o din brațele lui, fără să facă o mișcare. A obligat materia lui Sarai să o asculte. Ar fi putut face să pară că Sarai se mișcă din proprie inițiativă, dar unde ar fi fost lecția? În schimb, a prins-o de încheieturi, de păr, de întreaga *ființă.* Și a tras.

4.

RĂZBOIUL CU IMPOSIBILUL

Lazlo s-a simțit de parcă s-ar fi agățat cu degetele de marginea rațiunii, iar lumea care se rotea l-ar fi putut scutura oricând și l-ar fi putut arunca, așa cum îl propulsase explozia, cu o seară în urmă. Cu siguranță făcea parte din asta: se lovise cu capul de dale. Îi pulsa. Amețeala venea și pleca, iar urechile încă îi țiuiau. Sângeraseră. Sângele i se uscase pe gât, năclăit de praful exploziei, însă era o nimica toată. Brațele, și mâinile, și pieptul erau înnegrite de sângele lui Sarai, iar realitatea acestuia – căci ce era mai real decât sângele? – a stârnit în el un război între durere și neîncredere.

Cum să înțeleagă ce se petrecuse? În cel mai frumos vis din viață, îi împărtășise secretele sale lui Sarai, o sărutase, zburase cu ea și încălcase cu ea granița inocenței, pășind în ceva fierbinte, dulce și perfect, numai pentru a-i fi smulsă de trezirea bruscă…

… ca să îl găsească la fereastra sa pe alchimistul Thyon Nero, rece din cauza acuzațiilor care-l conduseseră pe Lazlo la descoperirea extraordinară a cui era și a ce era: nu un orfan de război din Zosma, ci fiul pe jumătate uman al unui zeu, binecuvântat cu puterea care fusese blestemul Plângerii, la timp pentru a o salva.

Dar nu și pe Sarai.

Salvase pe toată lumea – nu și pe ea. Tot nu putea respira. Avea să fie urmărit mereu de imaginea trupului ei, arcuit și lăsat

pe spate peste poarta pe care aterizase, cu sângele picurând de pe vârfurile șuvițelor ei lungi.

Dar lanțul de miracole și de orori nu se oprise la moartea ei. Nu era lumea, așa cum o cunoștea Lazlo, din afara cărților sale de povești. Era un loc în care moliile erau magie, iar zeii, realitate, și unde îngerii arseseră demonii pe un rug de mărimea unei luni. Aici, moartea nu era finalul. Sufletul lui Sarai era sigur și legat, ce *miracol*, însă o fetiță murdară îi ținea soarta agățată de un fir, ca pe o jucărie, aruncându-i pe amândoi în oroare.

Acum, Minya i-o luase, iar terenul sigur s-a prăbușit, spre disperarea lui Lazlo, dovedindu-se un abis cu străfunduri necunoscute. A încercat să o rețină, dar, cu cât o apuca mai tare, cu atât mai mult se topea. Părea să încerce să țină prizonieră reflecția lunii.

Știa un cuvânt dintr-un mit: „sathaz”. Era dorința de a avea ceea ce nu putea fi niciodată al tău. Însemna o dorință lipsită de sens și de speranță, de felul celei pe care ar nutri-o un copil crescut la periferie să devină rege, și venea din povestea bărbatului care se îndrăgostise de lună. Lui Lazlo îi plăcuse cândva povestea aceea, însă acum o detesta. Era despre împăcarea cu imposibilul, iar el nu mai putea continua. Când Sarai i s-a topit din brațe, a știut că nu putea decât să lupte.

Război cu Imposibilul. Război cu acea copilă monstruoasă din fața lui. Nimic mai puțin decât *război.*

Dar… *cum să lupte cu ea, dacă ea avea sufletul lui Sarai*?

Și-a încleștat fălcile, ca să împiedice cuvintele neînțelepte să-i zboare din gură. Respirația îi șuiera printre dinții strânși. A strâns și pumnii, dar era prea multă furie față de câtă putea reține trupul lui, iar Lazlo încă nu înțelesese că nu mai era doar un bărbat. Limitele sinelui său se schimbaseră. Era din carne și oase, din sânge și spirit, dar și din *metal.*

Rasalas a *răcnit*. Creatura care îi aparținuse lui Skathis, hidoasă, era acum a lui Lazlo, și devenise măreață. Jumătate fantomă, jumătate ravid, era agilă și puternică, avea coarne imense, dintr-un metal lucios ca o oglindă, și o lucrătură atât de fină, încât blana lui de mezartium părea plușată la atingere. Lazlo nu dorise ca el să răcnească, dar bestia era acum o prelungire a lui, iar când a închis gura, a lui Rasalas s-a deschis. *Sunetul*… Când creatura strigase, în oraș, sunetul fusese de

durere pură. Aceasta era *furie,* și toată cetatea a vibrat odată cu ea.

Minya a simțit-o trecând prin ea, și nici măcar nu a clipit. Știa a cui furie conta acum, și știa și Lazlo.

— Nu vorbesc limba bestiilor, a spus ea, când răcnetul s-a stins, dar sper că a fost un *nu.* Vocea ei era calmă acum, chiar plictisită. Îți amintești regula, cred. A fost doar una.

Fă tot ce spun sau îi eliberez sufletul.

— Îmi amintesc, a spus Lazlo.

Sarai era acum lângă Minya, rigid ca o scândură. Ea era suspendată în aer, parcă atârnând de un cârlig. Oroarea și neajutorarea erau limpezi în ochii ei, iar el era sigur că venise clipa – alegerea imposibilă între fata pe care o iubea și soarta unui întreg oraș. Urechile au început să îi vâjâie. A ridicat mâinile, împăciuitor.

— Nu îi face rău.

— Nu mă *obliga* să îi fac rău.

Din spatele lui Lazlo s-a auzit un zgomot. Era în parte icnet, în parte suspin și, deși abia perceptibil, a țesut o crăpătură prin atmosfera amenințătoare. Minya a aruncat o privire către celelalte trei odrasle ale zeilor. Ruby, Sparrow și Feral erau încă amețiți de șoc. Zgâlțâiala cetății, căderea lui Sarai și acest străin care o purtase înapoi la el, moartă. Șoc după șoc, și acum *asta*.

— Ce faci? a întrebat Sparrow, căreia nu-i venea a crede. S-a uitat la Minya cu o privire rătăcită. Nu poți să… *te folosești* de Sarai.

— Cu siguranță *pot*, a răspuns Minya și, pentru a o dovedi, a făcut-o pe Sarai să încuviințeze.

A dat din cap spasmodic, încuviințând cu un gest bizar, pentru că privirea lui Sarai nu a încetat să implore. Era singura slăbiciune a darului Minyei: nu putea împiedica groaza sclavilor săi să li se manifeste în ochi. Sau poate doar prefera ca lucrurile să fie așa.

Din gâtlejul lui Sparrow s-a desprins alt suspin.

— Oprește-te! a strigat ea. A făcut un pas în față, dorind să se apropie de Sarai și să o smulgă de sub influența Minyei – nu că ar fi putut –, însă s-a oprit chiar lângă cadavrul care îi stătea în cale. Ar fi putut să-l ocolească sau să treacă peste el, dar s-a oprit brusc și l-a privit lung. Îl văzuse doar din partea cealaltă a terasei, când Lazlo îl așezase. De aproape, realitatea brutală i-a

tăiat respirația. Ruby și Feral s-au apropiat de ea și l-au privit și ei. Lui Ruby i-a scăpat un scâncet.

Sarai fusese trasă în țeapă. Rana era chiar în mijlocul pieptului, o gaură urâtă, cu margini zdrențuite. Atârnase cu capul în jos, iar sângele îi cursese pe gât, în păr, îmbibându-l. La tâmple și la rădăcină era încă de culoarea scorțișoarei, dar buclele sale lungi erau de un stacojiu închis, închegate într-o masă lipicioasă.

Cei trei și-au mutat privirea de la Sarai la Sarai, apoi invers, de la cadavru la stafie și din nou la cadavru, încercând să le împace. Stafia purta același furou roz precum cadavrul, dar fără să fie murdar de sânge, și nu avea nicio rană. Ochii ei erau deschiși; ai corpului inert erau închiși. Lazlo îi închisese cu un sărut, când o așezase, deși nu se putea spune că trupul fără suflare arăta de parcă își găsise pacea. Nici trupul, nici stafia – trupul lipsit de viață și abandonat, stafia încremenită în aer, ca un pion dintr-un joc înșelător.

— A *murit*, Minya, a spus Sparrow. Lacrimile îi alunecau pe obraji. Sarai a murit.

Cu un pufnet abia auzit, Minya a răspuns:

— Mulțumesc, nu trebuie să-mi spui.

— Sigur? a întrebat Feral. Întreb, fiindcă ai spus că este un joc. Chiar lui vocea i se părea subțire, acum, prin comparație cu a străinului. Inconștient, a făcut-o mai profundă, încercând să o apropie de baritonul lui Lazlo. Privește-o, Minya, a spus el, arătând spre trup. Nu este un joc. Este *moartea.*

Minya a privit, dar Feral, dacă aștepta un semn, a fost dezamăgit.

— Crezi că nu știu ce înseamnă moarte? a întrebat ea, ridicând amuzată colțurile gurii.

Ah, dar știa. Când avea șase ani, toți cei pe care îi cunoștea fuseseră uciși cu sânge rece, cu excepția celor patru prunci pe care îi salvase. Moartea o făcuse cine era: o copilă neobișnuită, care nu creștea niciodată, care nu uita niciodată și care nu avea să ierte niciodată.

— Minya, a spus și Ruby. Las-o.

Lazlo nu putea ști cât de neobișnuit era ca ei să i se împotrivească fetiței. Doar Sarai făcea asta, iar acum, firește, nu mai putea, așa că ei făceau ce știau că ar fi făcut ea și îi împrumutau vocile, pentru că a ei fusese redusă la tăcere.

Vorbeau săltat, adunându-și aerul în plămâni cu gesturi scurte, cu obrajii colorați în violet. Era înspăimântător și totodată eliberator, precum deschiderea unei uși pe care nu îndrăznise nimeni să o atingă. Lazlo a așteptat, recunoscător pentru intervenția lor, și s-a rugat ca Minya să îi asculte.

— Vreți *să o las*? a întrebat ea, cu o sclipire periculoasă în ochi.

— Nu…, a spus Lazlo, repede, înțelegându-i intenția de a lăsa sufletul lui Sarai să se împrăștie în uitare.

Era ca într-un basm în care o dorință rostită nedeslușit se întorcea împotriva doritorului.

— Știi ce vreau să spun, a spus Ruby, nerăbdătoare. Suntem o familie. Nu ne *înrobim* unii pe ceilalți.

— *Tu* nu faci asta, fiindcă *nu poți*, i-a întors-o Minya.

— Nu aș face-o nici să pot, a spus Ruby, destul de neconvingător, dacă e să fim sinceri.

— Nu folosim magia unii asupra celorlalți, a spus Feral. E regula ta.

Minya îi făcuse pe toți să promită asta, când erau încă mici. Își duseseră mâinile la inimă și juraseră, și respectaseră jurământul – în ciuda câte unui nor de ploaie sau pat ars, ocazional.

Minya i-a privit, adunați în jurul străinului. Păreau cu toții împotriva ei. Le-a răspuns încet, parcă încercând să facă niște idioți să înțeleagă ceva evident.

— Dacă nu mi-aș folosi magia pe ea, ar dispărea.

— Atunci, folosește-o *pentru* ea, nu *împotriva* ei, a implorat-o Sparrow. Îi poți reține sufletul lăsându-i voința liberă, așa cum procedezi cu cele două Ellen.

Cele două Ellen erau stafiile care îi crescuseră, și exista o problemă în afirmația inocentă a lui Sparrow. Femeile, așa cum remarcau acum cu toții, *nu afișau,* în prezent, „liberul-arbitru”. Dacă ar fi fost așa, nu ar fi rămas deoparte, înghesuite în spatele barierei de metal făcute de Lazlo când luptase ca să respingă atacul Minyei. Ar fi fost acolo, cu ei, amestecându-se, plesnind din limbă și dând indicații, cum le era obiceiul.

Dar nu făceau asta, iar când și-au dat seama, au privit îngroziți într-acolo.

— Minya, a spus Feral, oripilat. Spune-mi că nu le controlezi pe cele două Ellen.

Era de neconceput. Nu erau precum celelalte stafii din armata tristă și moartă a Minyei. Nu disprețuiau odraslele zeilor. Le iubeau și erau iubite, iar acestea muriseră încercând să îi protejeze de Ucigașul de Zei. Ale lor fuseseră primele suflete prinse vreodată de Minya, în ziua cumplită în care se trezise singură, cu patru copilași de crescut, într-o temniță stropită cu sânge. Nu ar fi reușit fără ele, și era așa cum spusese Sparrow, sau cel puțin așa fusese mereu: își folosise magia *pentru* ele, și nu împotriva lor. Da, le ținea sufletele înșirate pe ață, așa cum proceda cu toți ceilalți, însă asta doar pentru a le împiedica dispariția. Le lăsa liberul-arbitru. Probabil.

Chipul Minyei s-a încruntat. A fost traversat de o urmă de vinovăție, care a dispărut mai repede decât apăruse.

— Aveam nevoie de ele. Apăram cetatea, a spus ea, aruncând o privire urâtă către Lazlo. După ce *el* mi-a închis armata înăuntru.

— Acum nu o aperi, a spus Feral. Dă-le pace.

— Bine, a spus Minya.

Stafiile au țâșnit de după barieră, eliberate. Ochii lui Ellen cea Mare erau nemiloși. Uneori, pentru a-i face pe copii să spună adevărul, își transforma capul într-unul de șoim. Nu se puteau împotrivi unei asemenea priviri pătrunzătoare. Nu s-a preschimbat și acum, dar privirea ei a început să ardă.

— Dragii mei, viperele mele, a spus ea, apropiindu-se. Părea să plutească. Picioarele nu îi atingeau podeaua. Haideți să încheiem cearta, nu vreți? Cu o voce totodată afectuoasă și severă, i-a spus Minyei: Știu că ești supărată, dar Sarai nu este dușmanul.

— Ne-a trădat.

Ellen cea Mare a pocnit din limbă.

— Nu a făcut așa ceva. Doar a refuzat să facă ce voiai tu. Asta nu e o trădare, draga mea. Este un dezacord.

Ellen cea Mică, care era mai tânără și mai subțire decât tovarășa ei cu proporții de matroană, a adăugat, cu umor:

— *Tu* nu faci niciodată ce vreau *eu.* Este trădare de fiecare dată când te ferești de baie?

— E ceva diferit, a mormăit Minya.

Pentru Lazlo, care privea cu senzația cumplită că i se rupe inimă, tonul interacțiunii era bizar. Era atât de neașteptat, atât de nepotrivit cu faptul că Minya ținea sufletul lui Sarai captiv.

Păreau să mustre un copil pentru că îmbrățișase prea tare un pisoi.

— Ar trebui să decidem cu toții ce să facem, a spus Feral, cu vocea lui nouă, mai profundă. Împreună.

Sparrow a adăugat, implorator:

— Minya, e vorba despre noi.

Noi, a auzit Minya. Era un cuvânt mic, dar imens, și *al ei.* Fără ea, nu ar fi existat niciun „noi”, ci doar mormane de oase în leagăne. Și totuși se adunaseră în jurul acestui bărbat, pe care nu îl mai văzuseră niciodată, și o priveau de parcă *ea* ar fi fost străina.

Nu. O priveau de parcă era dușmanul. Era o privire pe care Minya o cunoștea prea bine. Cincisprezece ani la rând, fiecare suflet pe care îl capturase o privise la fel. Un frison de… *ceva*… a străbătut-o. Era la fel de puternic ca bucuria, fără să fie bucurie. I-a trecut prin vene ca mezartiumul topit și a făcut-o să se simtă invincibilă.

Era ură.

A fost din reflex, așa cum scoți cuțitul când mâna inamicului tresare. A trecut prin ea, pulsând ca sângele, ca spiritul. De la ură a început să simtă furnicături în mâini. Soarele a părut mai strălucitor și totul a devenit mai simplu. Asta știa Minya: să aibă un dușman, *să fie* un dușman. Să îi urască pe cei care o urau. Să îi urască mai *cu pricepere.* Să îi urască mai *cu ură*. Să fie monstrul de care se temeau cel mai tare. Și, de câte ori putea, și oricum putea, să îi facă să sufere.

Emoția a căpătat iute proporții. Dacă ar fi avut colți, ar fi picurat venin și ar fi fost gata să muște.

Dar*… pe cine*?

Pe cine să *urască*?

Erau oamenii ei. Tot ce făcuse în ultimii cincisprezece ani fusese pentru ei. *Suntem noi,* spusese Sparrow. *Noi noi noi.* Dar ei erau acolo, privind-o așa, iar ea nu făcea parte din *noi*-ul lor. Era în afară, acum, singură, aparte. Un vid brusc s-a deschis în interiorul ei. Oare aveau să o trădeze cu toții, precum Sarai… și ce urma să facă dacă așa se întâmpla?

— Nu trebuie să ne decidem cursul vieților în secunda asta, a spus Ellen cea Mare. Și-a fixat privirea la Minya. Ochii ei nu mai erau de șoim, ci blânzi, de un căprui catifelat, plini de o compasiune devotată.

Înăuntrul Minyei se încolăcise ceva, care se strângea cu atât mai tare, cu cât o înfruntau ceilalți. Să i se spună ce să facă o încolțea, iar ea, simțindu-se înconjurată, lupta din răsputeri. De la început Lazlo o iritase apărând de nicăieri ca o viziune imposibilă – un Mezartim călare pe Rasalas! – și poruncindu-i să prindă sufletul lui Sarai. De parcă nu ar fi făcut-o oricum! Cât de iritant era! O ardea ca acidul. O țintuise la pământ, cu copita lui Rasalas apăsând-o cu putere pe piept. O durea, și era convinsă că se forma o vânătaie acolo, însă nici nu se compara cu resentimentul. Obligând-o să facă ce făcea deja îi dădea temei să creadă că ar fi câștigat ceva, în timp ce ea pierduse.

Dar dacă ar fi rugat-o, în schimb? *Te rog, nu vrei să prinzi sufletul lui Sarai*? Sau, și mai bine, să fi avut încredere că avea să o facă. Nu ar fi dus la „ce mai faci?” și la invitații la ceai, dar ar fi fost Sarai încremenită acum? Poate că nu.

Și, deși nu se putea aștepta ca Lazlo să o cunoască, ceilalți ar fi trebuit. Dar, dintre toți, doar Ellen cea Mare pricepea ce era de făcut.

— Fiecare lucru pe rând și mai întâi prioritățile, a spus ea. De ce nu ne spui tu, draga mea, care e prima?

În loc să comande, doica întrebase. O respecta și o lăsa să aleagă, iar lucrul încolăcit înăuntrul Minyei s-a relaxat puțin. Era vorba de teamă, firește, deși Minya nu știa asta. Credea că era furie, tot timpul și numai asta, dar aceea era doar o deghizare, fiindcă teama însemna slăbiciune, iar ea jurase să nu mai fie slabă vreodată.

Ar fi putut răspunde că, mai întâi, aveau să îl ucidă pe Eril-Fane. La asta se așteptau. Încordarea și neliniștea lor o spuneau limpede. Dar a mai citit ceva în atitudinile lor: un început de sfidare. Încercaseră să se ridice împreună, într-un glas, împotriva ei, și încă simțeau gustul revoltei. Ar fi fost o prostie să le dea ghes acum, iar Minya nu era proastă. În viață, ca într-un joc de quell, atacurile directe întâmpinau cea mai înverșunată rezistență. Era mai bine să îi ia prin învăluire și să îi ademenească să lase garda jos. Așa că a făcut un pas în spate și, cu mare efort, s-a calmat.

— Mai întâi, a spus ea, ne ocupăm de Sarai.

Și, cu asta, i-a dat drumul – materiei, nu sufletului. Fără vicleșuguri. Își făcuse cunoscut punctul de vedere.

Eliberată, Sarai a căzut la pământ. Căderea a fost bruscă, așa că s-a prăbușit în genunchi. Se luptase tot timpul în care fusese rigidă, paralizată, încercând să găsească slăbiciuni. Dar nu exista niciun punct slab. Minya o prinsese într-o gheară de nezdruncinat, iar acum, că era liberă, a început să tremure necontrolat.

Lazlo s-a repezit spre ea, murmurând, cu vocea lui profundă:

— Acum ești bine. Sunt aici. Te salvăm noi, Sarai. Găsim o cale. *Te salvăm*.

Ea nu a răspuns. S-a lipit de el, sfârșită. Tot ce putea gândit era: *Cum*?

Ceilalți, cu excepția Minyei, s-au adunat în jurul ei, atingându-i brațele, părul, întrebând-o dacă se simțea bine și aruncându-i priviri timide lui Lazlo, care era, în fond, primul străin în viață care se afla în mijlocul lor. Sparrow, cu chipul încruntat, a fost cea care s-a întors spre Minya și a întrebat, nesigură:

— Cum adică, ne ocupăm de ea?

— Ah, a spus Minya, strâmbându-se, de parcă subiectul ar fi fost neplăcut. Așa cum mi-ați amintit, cu amabilitate, Sarai *a murit.* Și-a fluturat degetele în direcția leșului. Nu putem lăsa *ăsta* aici, nu? Va trebui să îl ardem.

5.

ARDEREA ȘI DUREREA

Îl ardem.

Nu ar fi trebuit să fie un șoc, însă a fost. Pământul grădinii nu era suficient de adânc pentru o groapă, și firește că Minya avea dreptate: nu puteau să-i lase trupul să zacă acolo. Însă niciunul dintre ei nu era pregătit pentru a înfrunta teribila sarcină. Totul era prea crud. Trupul era prea real și prea… *al lui Sarai*.

— Nu, a spus Lazlo, pălind. Tot nu se putea adapta la dedublarea ei. Avem… trupul ei și avem sufletul ei. Nu le putem… suda la loc?

Minya a ridicat din sprâncene.

— Să le sudăm la loc? a repetat ea, pe un ton batjocoritor. Cum adică? De parcă am pune un ou la loc în găoace?

Ellen cea Mare i-a pus o mână pe umăr și i-a spus lui Lazlo, cu nespusă blândețe:

— Mă tem că nu merge așa.

Sarai știa că trupul ei nu mai putea fi reparat. Inimile îi fuseseră străpunse, spinarea, zdrobită – dar tot își dorea același miracol.

— Nu existau oare odrasle ale zeilor care puteau vindeca? a întrebat ea, gândindu-se la toți ceilalți copii născuți în citadelă, care dispăruseră de-a lungul anilor.

— Ba da, a confirmat doica. Însă nu ne-ar folosi la nimic. Moartea nu se poate vindeca.

— Atunci, cineva care poate readuce morții la viață, a insistat ea. Nu era nimeni?

— Și dacă ar exista, nu ne-ar fi de niciun folos acum, fie binecuvântați, oriunde s-ar afla. Trupul tău nu mai poate fi salvat, iubita mea. Îmi pare rău, dar Minya are dreptate.

— Dar să îl *ardem*, a spus Ruby, panicată, fiindcă ea ar fi fost cea care ar fi aprins rugul. E atât de… permanent.

— Moartea este permanentă, a spus Ellen cea Mică. Dar carnea… nu prea. Nu era o forță a naturii, precum Ellen cea Mare, dar aducea o prezență constantă, cu mâinile ei liniștitoare și glasul ei dulce. Când erau mici, le îngânase cântece de leagăn din Plângerea. Acum, a spus: Cel mai bine este să ne ocupăm de asta cât mai repede. Nu câștigăm nimic dacă așteptăm.

Cele două Ellen știau prea bine. Se ocupaseră de propriile trupuri ucise cândva și le arseseră pe rug, împreună cu toți zeii și copiii care muriseră în ziua aceea de tristă amintire.

Sparrow a îngenuncheat lângă cadavru. Mișcarea a fost bruscă, de parcă i-ar fi cedat genunchii. O senzație de necontrolat a împins-o să îl atingă cu mâinile. Darul era ce era: făcea lucrurile să crească. Era Vrăjitoarea Orhideelor, și nu o vindecătoare, însă putea simți pulsul vieții în plante, chiar când era foarte slab, și obligase să înflorească vrejuri uscate care păreau moarte pentru oricine altcineva. Dacă mai exista viață în Sarai, se gândea că măcar *ar ști.* Ezitând, s-a întins, cu mâinile tremurând când s-au așezat pe pielea albastră, însângerată. A închis ochii și a ascultat – sau a făcut ceva asemănător. Nu era un simț obișnuit și semăna cu felul în care Minya simțea trecerea spiritelor prin aer.

Dar Minya simțise spiritul lui Sarai îndepărtându-se, și îl prinsese. Sparrow a simțit doar un *nimic* răsunător.

Și-a retras mâinile. Tremurau. Nu atinsese niciodată un cadavru și spera să nici nu o mai facă vreodată. Era atât de inert, atât de… *pustiu.* A plâns pentru tot ce nu mai avea să facă sau să simtă, iar lacrimile ei au urmat căile de sare lăsate de atâtea altele, de cu o seară înainte.

Privind-o, ceilalți au înțeles că nu se mai putea face nimic. Lazlo a simțit că îl înțeapă ochii și inimile, la fel și Sarai, chiar dacă înțelegea că ochii și inimile ei nu erau adevărate, așa că nici înțepăturile nu erau.

Ruby a oftat, întorcându-se spre Feral și strivindu-și fața la pieptul lui. El a întins o palmă mare și i-a atins spatele, iar degetele lui au dispărut în părul ei întunecat, sălbatic, și el s-a aplecat spre ea, ascunzându-și chipul. Umerii i se scuturau, în tăcere.

Cele două Ellen plângeau și ele. Doar ochii Minyei erau uscați.

Numai Lazlo a prins clipa în care ea a privit spre trupul din mijlocul florilor și a părut, pentru o clipă, un copil. Atunci, ochii ei nu au mai fost carapace de cărăbuș și nici nu au mai triumfal, arzători. Au părut… pierduți, de parcă nu mai știa ceea ce vede. Și atunci, l-a simțit privind-o și s-a terminat totul. Privirea ei a întâlnit-o pe a lui, și era doar sfidare.

— Strângeți aici, le-a spus ea, fluturând din mână spre cadavru, de parcă ar fi fost doar mizerie care trebuia curățată. Luați-vă adio. Faceți ce trebuie. Discutăm despre Plângerea după ce terminați. S-a întors. Voia să plece fără niciun cuvânt, dar o împiedica arcada pe care o închisese Lazlo mai devreme, ca să blocheze calea armatei de stafii. Tu, i-a poruncit ea, fără să întoarcă privirea. Deschide ușile.

Lazlo s-a conformat. Așa cum le topise laolaltă, le-a și îndepărtat. A fost prima dată când a făcut-o cu calm. Înainte, totul se petrecuse într-o vâltoare de disperare. S-a minunat de ușurința gestului. Mezartiumul a răspuns la un simplu îndemn și a simțit că îl străbate un fior mărunt.

Am o putere, s-a gândit el, uimit.

După ce arcadele s-au redeschis, a văzut armata de stafii așteptând dincolo de ele și s-a îngrijorat că Minya își va relua atacul, însă ea nu a făcut-o. Doar a plecat.

În inimile lui, îi declarase război copilei întunecate, însă Lazlo nu era un luptător, iar inimile sale nu se pricepeau la ură. Privind-o cum se îndepărta, atât de micuță și complet singură, a fost zguduit de un moment de limpezime. O fi fost ea sălbatică, dincolo de orice mântuire, stricată fără vreo șansă de a mai fi reparată. Dar, dacă voiau să o salveze pe Sarai și să salveze Plângerea... trebuiau să o salveze mai întâi pe ea.

6.

TOATĂ LUMEA A STRIGAT „MONSTRUL!"

Minya și-a croit drum prin amalgamul de stafii. Le-ar fi putut da la o parte, pentru a-și asigura o înaintare ușoară, însă acum dorea să împingă.

— Înapoi la posturile voastre, a poruncit ea cu asprime, iar ele s-au mișcat imediat și și-au preluat pozițiile anterioare din interiorul citadelei.

Nu ar fi trebuit să vorbească tare. Stafiile nu ascultau de cuvintele ei. Voința ei o sufoca pe a lor. Le muta ca pe niște piese într-un joc. Dar se simțea bine când vorbea și era ascultată. I-a trecut prin minte cât de ușor ar fi fost să fie toată lumea moartă și să o asculte.

Din galerie, i-a luat doar câteva cotituri și un scurt pasaj să ajungă la ușa pe care o căuta. Nu era chiar o ușă, sau nu mai era, fiindcă înghețase în cursul închiderii, când murise Skathis. Era înaltă, de două ori cât un om, și, deși fusese cândva largă, acum nu mai era decât o gaură îngustă. Abia dacă se putea strecura prin ea. A trebuit să își convingă capul să treacă dintr-o parte în alta. Ar fi fost mai simplu să nu fi avut urechi. Totul ar fi fost mai simplu: nu ar fi trebuit să audă slăbiciunea gâfâită a celorlalți, felul în care implorau îndurare și nemulțumirea.

După ce și-a vârât capul, a reușit să își împingă și umărul. Restul ar fi trebuit să continue să alunece, însă avea pieptul prea umflat de respirația furibundă. A trebuit să expire forțat și să se împingă în interior. Durea – mai ales acolo unde o țintuise copita lui Rasalas –, dar nici nu simțea, sub apăsarea continuă a furiei.

În interior se găsea o anticameră, apoi zidurile se deschideau spre spațiul care devenise sanctuarul ei: inima citadelei, așa cum o numiseră când erau copii.

De îndată ce a intrat, a lăsat să iasă strigătul pe care-l ținuse în ea. I-a zguduit centrul ființei, i-a ars gâtlejul și i-a umplut capul cu zgomot care pulsa. A simțit că urlă sfârșitul lumii, însă de pe buze i-a ieșit doar un sunet plat și mic, în camera mare și ciudată, fără nicio potrivire cu tot ce auzea în minte. Inima citadelei înghițea sunetele, iar când Minya striga aici, părea să îi înghită și furia, deși n-ar fi putut urla vreodată suficient când să își comunice toate emoțiile. Vocea ei ar fi murit înainte să rămână fără rezerve de furie. Ar fi putut urla până când i se găurea gâtul și se desprindea în fâșii, ca o mătase mestecată de molii, și totuși, din așchiile rămase, din grămăjoara de zdrențe, ar fi putut alimenta mai departe acest strigăt nesfârșit.

Într-un târziu, tușind, s-a oprit. Își simțea gâtul carne vie. Apocalipsa încă fierbea înăuntrul ei, dar așa era mereu. Mereu era așa.

S-a afundat pe aleea îngustă care înconjura încăperea. Era un spațiu uluitor: sferic, ca interiorul unei mingi, însă vast – câteva zeci de metri diametru – și în întregime din mezartium neted. O alee se țesea în jurul său; cincisprezece metri de aer deasupra, cincisprezece dedesubt. Dar nu era tocmai aer gol. Chiar în centru, plutind precum citadela, se afla o sferă mai mică, netedă, fixată în spațiu, lată și înaltă de vreo șapte metri.

Apoi, mai erau și viespile: erau două, imense, cumplite, frumoase, sculptate în mezartium, așezate pe curbura zidurilor.

Dedesubt se afla un bol mare de aer. Minya nu era obișnuită să-l știe gol. În toți acești ani, își ținuse acolo armata pe care o construise, suflet după suflet. Acum, toate stafiile erau afară, stând de pază de-a lungul pasajelor, în grădină și în palmele deschise ale mâinilor marelui serafim, de unde puteau observa orice urmă de amenințare venind dinspre Plângerea.

O singură stafie se afla acum cu ea: Ari-Eil, cel mai nou dintre toți, cu excepția lui Sarai. Era tânărul văr al Ucigașului de Zei, mort de curând. Îl ținea cu ea ca gardă de corp. L-a privit în ochi. Erau la fel de aspri ca întotdeauna. O ura cu pasiune. Toate stafiile o urau, însă ura lui era cea mai proaspătă și era o gresie potrivită să-și ascută propria ură. Trebuia doar să îl privească și

ura ei începea să cânte cu putere, o reacție de apărare la ochii omenești. *Urăște-i pe cei care te urăsc.*

Era ușor. Era *firesc.* Ce era nefiresc era să *nu* îi urască.

— Ce este? s-a răstit la el, fiindcă păruse să citească o sclipire de satisfacție în ochii lui. Nu m-au *învins,* dacă asta crezi. Vocea ei era un strigăt înăbușit. Le-am oferit o pauză. Ca să ardă trupul.

I-a permis să vorbească, să o poată insulta, ca să îl pedepsească, dar el a spus doar atât:

— Ești bunătatea întruchipată.

Chipul ei a tresărit, iar ea s-a răsucit spre ușă. Nu voia ca el să o privească.

— Să nu crezi că orașul tău este în siguranță, a șoptit ea, iar el, deși i s-a permis să răspundă, nu s-a folosit de acest prilej.

Și-a lăsat picioarele să atârne, așezându-se pe marginea aleii. Tremura. Minutele au trecut lent, iar ea s-a liniștit într-un târziu, devenind altceva.

Minya s-a golit de orice.

Ceilalți nu își dăduseră seama că Minya dormea foarte rar. *Putea* dormi, și făcea asta când era absolut necesar, când începea să se simtă ea însăși o stafie. Dar somnul era un fel de supunere mai profundă decât accepta ea. Nu își putea controla stafiile cât dormea, ci stabilea doar porunci, pe care ele le îndeplineau până primeau alte ordine. Mai exista însă o stare, un soi de subțiere a conștiinței sale, ca un râu care, izvorând dintr-un canion, se lărgește și curge mai lin. Aici se putea odihni, plutind, fără să fie nevoie să se supună atracției mai profunde a întunericului.

Minya nu auzise niciodată de leviatani. Lazlo i-ar fi putut spune cum, la Apus, unde marea avea culoarea ochilor de nou-născut, oamenii capturau monștri marini cât erau încă tineri și îi prindeau de pontoane imense, ca să-i împiedice să se scufunde iarăși în libertate. Aveau să își petreacă viețile în chip de corăbii, unii pentru sute de ani, fără să poată dispărea din nou în străfunduri. Așa era mintea ei. Așa o *păstra*, captivă la suprafață, scufundându-se arareori în adâncimile sălbatice, necunoscute.

Prefera apele acestea puțin adânci, unde putea reacționa și unde își putea ține toate stafiile în lesă. Avea ochii deschiși, pustii. Părea o carcasă goală, doar că se legăna. Se legăna abia

vizibil, cu umerii înguști și aplecați mișcându-se înainte și înapoi, iar buzele i se mișcau, formând aceleași cuvinte, iar și iar, pe mutește, în timp ce retrăia amintirile care se repetau mereu, la fel ca strigătele.

Copiii, întotdeauna. Fiecare chip îi fusese ars în minte, în două versiuni alăturate: cea vie, îngrozită, lângă cea moartă, cu ochi sticloși, fiindcă *ea* nu reușise să îi salveze.

Atâția am putut duce.

Acelea erau cuvintele pe care le formau buzele ei, iar și iar, în timp ce se legăna înainte și înapoi. Salvase doar patru din treizeci: Sarai și Feral, Ruby și Sparrow. Nu alesese. Luase pe cine se afla mai aproape. Voise să se întoarcă după ceilalți.

Dar începuseră strigătele.

În poală, mâinile ei se curbaseră în pumni, iar degetele i se mișcau permanent, întinzând umezeala imaginară în palme. Își amintea de sudoare și de felul în care încerca să țină strâns mâinile lunecoase ale lui Sarai și Feral. Ruby și Sparrow erau bebeluși. Le ținuse în brațe. Sarai și Feral puteau merge. Pe ei îi târâse după ea. Nu vruseseră să vină cu ea. Trebuise să le strângă tare degețelele. Le făcuse rău, iar ei plânseseră. „Haideți odată”, sâsâise ea, trăgându-i. „Vreți și voi să muriți? *Asta* vreți?”

Trupurile celor două Ellen îi ieșiseră în cale. Erau prea mici să pășească și fuseseră nevoiți să se târască, încurcându-se în șorțurile lor însângerate, împiedicându-se prin stafiile lor. Nu puteau vedea stafiile, firește; doar Minya putea, iar ea nu voia să privească.

Ceilalți nu își aminteau. Fuseseră prea mici. Ziua aceea umedă și plină de strigăte dispăruse din memoria lor, și erau norocoși. Minya nu o putea uita. Alte gânduri o depășeau, uneori, și o întunecau, pentru o vreme, însă dispăreau mereu și iat-o, la fel de vie ca atunci când se întâmplase.

În cei cincisprezece ani de la Carnagiu Minya nu mai văzuse vreun cadavru. Acum, în creșa din amintirea ei, între trupurile celor două Ellen, vedea și trupul lui Sarai. Era rozaliu, albastru și distrus, roșu și de culoarea scorțișoarei, iar când a vrut să pășească peste el, ochii lui Sarai s-au deschis.

— Monstru, a sâsâit cadavrul. Lumea s-a scuturat de ecou.

— Monstru, a spus cadavrul lui Ellen cea Mare.

— Monstru, a fost de acord și cadavrul lui Ellen cea Mică.

Iar strigătele copiilor au devenit cuvinte, și toate strigau „Monstrul!”

7.

SPECTRUL

În grădină, Lazlo a reparat zidul pe care îl făcuse să se prăbușească peste stafiile Minyei. Armele care se prinseseră în ei au căzut, iar mezartiumul a curs în sus, revenind în forma pieptului neted al serafimului, formându-i iar claviculele elegante și gâtul alungit ca o coloană.

I-a luat doar o clipă. S-a întors iar spre Sarai și s-a minunat să o vadă luminată deplin de soare: părul ei în nuanțe de scorțișoară îi cădea în bucle bogate pe umerii albaștri; fața ei plină și rotundă, cu buze moi și generoase, se alungea ca o inimă spre bărbia micuță și ascuțită. Era încruntată de atâta îngrijorare, iar în privirea grea i se adunase cu forța o urmă de încăpățânare.

— Trebuie să pleci, a spus ea, cu glasul spart.

A crezut că nu o auzise bine.

— Ce?

— Dă-ți seama, Lazlo. Trebuie să pleci ca să nu se poată folosi de tine.

Era ultimul lucru pe care voia să i-l spună. Era *aici.* Nu își dorea nimic mai mult decât să își îngroape fața în scobitura gâtului lui și să inspire mirosul lui de santal, dar de când primea ea ce își dorea? Erau prea multe în joc. Trebuia să fie curajoasă.

— Să plec? a repetat el, părând pierdut și confuz. Nu plec nicăieri fără tine.

— Dar eu *nu pot* pleca. Sunt legată de ea, iar pentru tine e prea riscant să rămâi. Dă-ți seama, te rog, că nu va renunța. Nu renunță niciodată. Nu cred că *poate.*

Lazlo a înghițit cu greu. Gândul la plecare îl sufoca.

— Locul meu este aici, a spus el, simțind că adevărul din ce rostise îi străbate trupul. Cu Sarai, pe care o iubea, și cu ceilalți asemenea lui, și cu metalul. Trezise în el o dimensiune de care nu știuse că exista, un simț complet nou, la fel de real ca văzul

sau ca atingerea. Acum, făcea parte din el. Era parte din acest *întreg.* Să plece ar fi însemnat nu doar să o piardă pe Sarai, ci să piardă și o parte din el.

— Dacă rămâi, a spus Sarai, va găsi o cale să te supună.

— Nu mă voi supune.

Voia să îl creadă. Era sătulă să fie curajoasă.

— Nici măcar dacă mă lasă să mă risipesc, a spus ea. Promite-mi că nu o vei duce în Plângerea, orice ar fi.

— Promit, a spus Lazlo, și a făcut și o promisiune către sine: că nu o va dezamăgi din nou pe Sarai. *Orice s-ar fi întâmplat.* Și dacă cele două jurăminte se contraziceau? Avea să găsească o cale. Trebuia. Vom trece peste asta, i-a mai spus. Împreună.

S-a întins spre ea, iar ea a renunțat să se mai opună.

Ceilalți au privit, transfigurați, cum ea s-a topit, sprijinindu-se de el, o greutate dulce la purtat. Ochii lor s-au închis, iar ei și-au lipit frunțile, respirând cuvinte blânde de pe buzele celuilalt. Nu s-au sărutat, și totuși momentul a fost la fel de intim ca un sărut, și le-a fost limpede celorlalți, din poziția sigură a brațelor lui, din alunecarea lină a trupului ei între ele, că mai făcuseră asta. Dar *când*? Cum de putuse Sarai să țină un asemenea secret? Un *iubit,* și nu suflase un cuvânt!

— Scuzați-mă, a spus Ruby, cu o voce puternică, intruzivă. Simt că ar trebui să știu deja asta, dar… cine ești?

Sarai și Lazlo s-au întors spre ea.

— Ah, a spus Sarai, mușcându-și buza. Da. El este Lazlo. Lazlo, ei sunt Ruby, Feral și Sparrow. A făcut semn către fiecare, pe rând. Ellen cea Mare, Ellen cea Mică.

— Încântat, a spus el, sincer, privindu-i pe fiecare cu ochii lui cenușii, de visător. Am auzit multe despre voi toți.

— Serios? a întrebat Feral, înfigându-și privirea în Sarai. Fiindcă noi nu putem afirma același lucru.

— Noi nu am auzit nimic despre tine, a explicat Ruby, cu acreală.

Sarai a simțit că o cuprinde vinovăția, dar nu a fost o senzație de durată. Ridicând bărbia, a spus:

— Dacă ați fi venit la mine ieri, când eram închisă în camera mea, fără mâncare și fără apă, v-aș fi spus, poate, de el.

— Haideți, a spus Ellen cea Mare, intervenind. Nu e momentul să vă răstiți unii la ceilalți. I-a întins o mână lui Lazlo, iar el a luat-o. Este o plăcere, tinere, a spus ea. Bine ai venit. Sau

poate… Și-a înclinat capul și l-a măsurat din priviri. Bine ai *revenit*?

Revenit? S-au uitați cu toții la ea – mai ales Lazlo.

— Mă cunoști? a întrebat el.

— S-ar putea, a răspuns ea. Deși, dacă ești tu, te-ai schimbat de când te-am văzut ultima dată. Bebelușii arată cu toții cam la fel.

— Ce vrei să spui, Ellen? a întrebat-o Sarai. Lazlo s-a născut aici?

— Nu pot spune sigur. Ea s-a încruntat, gândindu-se. Dar a existat un bebeluș, un băiețel… Și nu au putut auzi restul, fiindcă un țipăt a sfâșiat aerul. Toți au tresărit și au ridicat privirile.

A sunat ca vocea unei femei, ascuțită, plângăreață. Dar era o pasăre. Nu o pasăre obișnuită, ci marele vultur alb pe care-l numeau Spectru, datorită obiceiului său fantomatic de a dispărea brusc. Nu era o stafie – știau asta pentru că, dacă ar fi fost, Minya ar fi avut putere asupra ei, și nu avea. Era acolo dintotdeauna și apărea când și când, plutind în cercuri deasupra citadelei și privindu-i de la depărtare. Până atunci, tăcuse. Până acum.

A coborât tot mai jos, în cerc, încât i-au putut vedea pentru prima dată ochii, sclipind întunecați ca niște pietre prețioase. Cârligul ca un pumnal al ciocului său s-a deschis în alt țipăt, înainte să-și strângă aripile grandioase și să aterizeze pe o creangă subțire a unuia dintre prunii de la liziera grădinii. Coroana s-a zgâlțâit sub greutatea sa, iar câteva prune s-au desprins și au căzut în orașul aflat la mare distanță, dedesubt.

A țipat iar, cu gâtul întins în față și privirea fixă. Au privit-o cu toții, transfigurați.

Bătăile inimilor lui Lazlo s-au întețit. Din clipa în care văzuse pasărea prima dată, pe fereastra bibliotecii, în Zosma, simțise o afinitate, o *emoție* asemenea aceleia pe care o încerca în fața primei pagini dintr-o poveste. Atunci, chiar înainte să îi vadă pe Tizerkani sau pe Ucigașul de Zei, răbdarea lui molcomă pentru cenușiul vieții pe care o ducea se făcuse țăndări și îl purtase rostogol spre viitor. *Acest* viitor. Nu începuse în curte, când războinicii intraseră pe spinări de spectrali și făcuseră toată biblioteca să se agite. Începuse când privise pe fereastră și văzuse o pasăre albă, imensă, plutind pe un curent de aer.

Atunci nu avea niciun context pentru afinitate. Nu știuse ce era. Acum știa, iar vederea păsării îndeaproape îi stârnise amintiri prea greu de pătruns ca să și le asume. Fusese doar un bebeluș. Cum de-și putea aminti... dacă se întâmplase cu adevărat?

Dacă bănuielile sale se adevereau, pasărea aceasta îl dusese în Zosma.

De ce?

Spectrul s-a ridicat de pe copac. Cu un ultim țipăt, a plonjat, dispărând din ochii lor, așa că toți s-au îndreptat spre balustradă și au privit peste ea. Au văzut-o plutind în jos, într-o spirală tot mai largă, până când s-a transformat într-o pată de alb profilată pe acoperișurile din depărtare.

— Ei bine, a spus Sarai, asta a fost ceva nou.

— Ce vrei să zici? a întrebat-o Lazlo.

— Nu a mai făcut așa ceva până acum. Nu a scos niciodată un sunet, și nici nu s-a apropiat atât de mult de ea.

— Crezi că încerca să ne spună ceva? s-a întrebat Sparrow.

— Cum ar fi? a întrebat Ruby, care nu-și putea imagina ce.

Nici Lazlo nu putea, și totuși sentimentul acela, afinitatea aceea îl făceau să fie sigur că era ceva acolo. Fiindcă, dacă avea dreptate, pasărea îi schimbase complet cursul vieții. *Ce* era, s-a întrebat el, și ar fi spus-o și cu voce tare, dar Feral a arătat în jos, peste balustradă, spre oraș.

— Uitați-vă, a spus el, și au uitat de Spectru, pentru moment.

Ceva se întâmpla în Plângerea.

8.

STRĂZI PULSÂND CA NIȘTE VENE

Pasărea a plutit peste oraș, foarte aproape.

Umbra sa zbura odată cu ea, într-un balet perfect, fluturând peste acoperișurile luminate de soare pentru prima dată în cincisprezece ani. Domurile aurii reflectau lumina dimineții. Topografia orașului se schimbase peste noapte. Unde se aflaseră cele patru ancore – blocuri monumentale de mezartium – se mai aflau doar trei. Acolo unde fusese a patra se mai afla

doar un boț topit și o gaură imensă, cu margini neregulate, flancată de ruine arse.

Ancoră topită, aripi strânse și un nou zeu albastru în citadela de deasupra Plângerii. *Însemna ceva*, iar pasărea a dat semne de neliniște. Așteptase multă vreme. A scos un ultim vaiet și a dispărut, luându-și umbra cu sine.

Străzile pulsau ca niște vene. Râurile de oameni curgeau precum sângele, ca spiritul, prin arterele orașului și afară. Plângerea sângera lăsându-și locuitorii să se scurgă spre zonele rurale. O sută de mii de sufletele, și toate voiau *să iasă*. Se înghesuiau pe străzile înguste, adunați laolaltă ca niște sardine – dacă sardinele înjurau și aveau coate cu care să se înghiontească reciproc. Panica lor suna ca un zumzet surd. Împingeau roabe pline cu lucruri, iar bunicile erau ghemuite în vârful lor, ca niște regine uscățive. În cuști se zbăteau găini. Copiii erau purtați pe umeri. Bebelușii, duși în spinare, iar câinii, aproape de stăpâni, cu cozile între picioare. Cât despre pisici, ele rămâneau, fiindcă Plângerea le aparținea acum. Cetățenii fugeau de cataclismul și de revelația din timpul nopții.

Odraslele zeilor.

Cuvântul era blestemat și scuipat de o sută de mii de ori, șoptit și icnit de încă o sută de mii, în timp ce bătăile de inimă ale orașului îi pompau pe oameni afară, pe poarta de la răsărit, într-un flux tumultuos și îngrozit.

Războinici Tizerkani se deplasau călare printre ei, păstrând ordinea. O evacuare ordonată, cartier după cartier, ar fi fost mai potrivită, însă oamenii s-ar fi revoltat, în loc să rămână acasă, așteptându-și rândul să plece. Așa că Tizerkanii nu au încercat să îi oprească, ci doar să îi împiedice ca, din grabă, să se calce în picioare. Războinicii erau bine pregătiți și reușeau să își ascundă teama, căci majoritatea voiau, de fapt, să fugă alături de ceilalți.

În oraș erau și străini – faranji –, și cei mai mulți se aflau în trăsuri, blocați în pulsația lentă a exodului. Loveau în tavan cu pumnii și cu bastoanele, încercând să își grăbească vizitiii. Dar aceștia ridicau din umeri, făcând semn spre mulțimea densă de trupuri, spre căruțe, spre porcii legați de ele și spre cel puțin un pat cu baldachin așezat pe roți și tras de un ditamai țapul, și țineau ritmul, avansând încet, dar sigur, spre poartă.

În unele părți ale orașului se făcuse liniște – mai ales în zona ancorei topite, unde, cu o seară înainte, se dezlănțuise iadul.

Focurile se stinseseră. Norii de praf se scuturaseră peste dărâmăturile rămase în urma exploziei, iar la marginea gropii se afla un tânăr cu părul auriu. Era alchimistul, Thyon Nero. Auzea râul care se mișca dedesubt și își amintea mugetul pe care îl scosese când aproape că țâșnise afară. Ochii lui urmăreau cum șiroaiele de metal albastru încălzite de soare dispăreau acum în pământ. Nu se știe cum, Strange reușise să clădească un mal în albia crăpată.

Mintea lui Thyon părea să se îngusteze și să se extindă, succesiv, încercând să își descopere noile granițe. Uneori, limitele înțelegerii se schimbau prea repede și el se simțea luat pe sus de un val rebel din mare, trebuind să înoate înapoi, împotriva mareei, împleticindu-se într-un final la mal, spre un peisaj pe care cataclismul îl făcuse de nerecunoscut. Dacă regatul cunoașterii era un oraș, înseamnă că un întreg cartier din orașul lui Thyon fusese dărâmat, iar el se afla înglodat până la genunchi în rămășițele gândurilor și ale realității sale.

La ce asistase cu o seară înainte?

Ce era Strange?

— Ah. Ești încă aici.

Thyon s-a întors brusc, auzind vocea. Fusese absorbit de propriile gânduri și nu auzise pe nimeni apropiindu-se. Expresia nu i s-a schimbat când a văzut-o pe Calixte Dagaz – acrobată, cățărătoare, hoață de bijuterii condamnată, posibilă asasină și, la fel ca el, distinsă membră a delegației Ucigașului de Zei.

— Credeam că ai fugit odată cu toți ceilalți, a spus ea, iar vocea i-a trădat o urmă de batjocură și de nepăsare.

— Nu mai spune, a răspuns Thyon, fără nicio inflexiune în glas, de parcă i-ar fi fost prea greu să formuleze o întrebare. Atunci nu te pricepi deloc la caractere.

Calixte era o tânără subțire, cu șolduri înguste și piept plat, ușoară ca o pană. Părul abia începuse să-i crească, după ce-i fusese ras în închisoare, și i-ar fi putut da un aspect băiețesc – dar nu era așa. Fața ei, chiar dacă nu era frumoasă după canoanele după care fusese Thyon pregătit să judece asemenea lucruri, era incredibil de feminină. Avea buzele pline, ochii în formă de lamă de cuțit, cu gene bogate, iar trăsăturile sale erau atât de fragile, încât contraziceau, considera Thyon, felul brutal

în care vorbea și râsetele prea puternice, pe care și le rodase, fără îndoială, în mijlocul circarilor, străduindu-se să se facă auzită peste urletele și hohotele înghițitorilor de săbii și de flăcări.

— Ba chiar judec excepțional caracterele, i-a întors-o ea, și de aceea m-am împrietenit cu Lazlo, și nu cu tine.

Spinul și-a atins ținta, dar nu a durut. Lui Thyon nu îi păsa ce credea Calixte despre el.

— O spui de parcă eu aș fi fost o opțiune.

Se referea, firește, la faptul că el – fiu de duce, fin de regină și cel mai apreciat alchimist al epocii – era mult deasupra unei prietenii cu o fătucă de la circ, scoasă de milă din temniță. Dar ea i-a răstălmăcit cuvintele.

— Nu. Tu nu ai prieteni. Am remarcat asta imediat. Ar fi fost o pierdere de timp. Dar eu sunt faimoasă pentru că depun eforturi colosale când cineva merită.

I-a oferit un zâmbet gol.

— Dacă nu sunt demn de eforturile tale, atunci de ce mă superi acum?

Era o întrebare corectă. Ea s-a strâmbat.

— Pentru că nu am pe cine altcineva să supăr.

— Dar iubita ta? S-a plictisit deja de tine?

Thyon nu era genul care să se implice în viața altora – dacă asta însemna prietenia, să te amesteci în încâlceala creată din viețile celorlalți –, dar nu îi scăpase felul în care Calixte se apropiase de una dintre femeile-războinic. Ceilalți delegați bârfiseră despre ele, ca niște țațe, urmărindu-le cu priviri arzătoare și numindu-le nefirești, sau mai rău.

Nimeni din Plângerea, observase Thyon, nu păruse afectat în vreun fel de acest cuplu.

— Este imposibil să te plictisești de mine, a afirmat Calixte, simplu. Tzara are treabă. A făcut semn cu mâna spre haosul dinspre miazăzi. Zgomotul era înăbușit aici, în zona abandonată, împiedică oamenii să se calce în picioare. Vorbise cu ușurință, însă îngrijorarea i se citea în colțurile gurii și în priviri: pentru Tzara, care trebuia să mențină pacea; pentru Plângerea, ale cărei temeri cumplite se agitau în îngerul metalic, detestat; și pentru Lazlo, care urcase acolo și nu mai coborâse.

— De ce rămâi, dacă nu ai cu cine să te joci? a întrebat Thyon, încă adaptându-și tonul la disprețul ei. Era iritat. Schimbul

acesta de replici era mai prejos de el; *ea* era mai prejos de el. De fapt, nu avea experiență în asocierea cu oamenii de rând. Era uimit de simplitatea lor și enervat de lipsa lor de respect. Acasă, cineva precum Calixte nu ar fi îndrăznit să i se adreseze, darămite să îl *jignească*. Ai putea încă prinde din urmă trăsurile. Sunt convins că Tod ar fi bucuros să-ți facă loc.

Calixte și-a îngustat privirea, alcătuind un rânjet fals. Nu fusese bine primită de ceilalți delegați, iar conaționalul ei, Ebliz Tod, era cel mai rău dintre toți.

— Ah, cred că a plecat de mult, a răspuns ea. Probabil a fugit primul de aici, folosindu-se de capetele oamenilor ca de niște pietre pe care să pășească.

Thyon a zâmbit fără să vrea. Tocmai își imaginase scena.

— Eu nu plec nicăieri, a continuat Calixte, cu o înflăcărare tăcută. I s-a alăturat lui Thyon la marginea gropii și a privit în ea, la fel de atentă ca el. Vreau să știu ce s-a întâmplat aseară.

— Care parte? Cea în care aproape am fost uciși prin strivire, cea în care metalul a prins viață, sau…

— *Lazlo s-a albăstrit*.

Thyon se pregătea să spună același lucru, deși l-ar fi numit „Strange”, și nu „Lazlo”. Dar felul în care a spus-o Calixte, intens, confuz și *fascinat*, a dat la o parte vălul discuției copilăroase. Acolo nu era de joacă.

— Așa este, a confirmat el.

Văzuseră amândoi scena. Îl priviseră alergând spre ancora care se scufunda și prinzând-o cu brațele goale, de parcă puterea sa ar fi putut-o împiedica să se răstoarne. Și, frizând imposibilul, chiar *reușise* – deși, își dăduseră ei seama, nu datorită forței trupești. Era altă putere, pe care nici nu și-o puteau închipui. Între ei s-a lăsat tăcerea, iar disprețul lor reciproc a fost amuțit de prezența acelui mister.

— Cum? a vrut să știe ea.

Cuvintele acelea cuprindeau lumi întregi. Thyon nu se îndoia că atât metalul, cât și zeii veniseră din altă lume, însă era alchimist, și nu mistic, și un singur lucru îl știa cu siguranță.

— A fost metalul, i-a spus el. A fost o reacție la atingerea metalului.

Ea s-a uitat urât la el.

— Dar și eu l-am atins și nu-s albastră.

— Nici eu. Doar el. E ceva cu el.

— Dar ce înseamnă? Că este unul dintre ei? Unul dintre zeii care au făcut chestia asta?

Strange, zeu? Gândurile lui Thyon nu permiseseră acelor cuvinte nici să se atingă în treacăt.

— Absurd, a spus el, încordat.

Calixte era de acord, deși din cu totul alt motiv. Thyon obiecta la noțiunea că Lazlo ar fi putut fi divin și puternic. Ea se împotrivea pe motiv că Mezartimii erau malefici.

— Nimeni nu e mai bun decât Lazlo. Iar fata nu părea nici ea rea, sărmana.

Fata. Thyon s-a simțit din nou asaltat de amestecul de emoții care se sedimentase înăuntrul lui la vederea lui Lazlo Strange ținând o fată în brațe. Nu știuse cum să interpreteze imaginea, atât de neașteptată, încât părea de neînțeles. Strange, cu o fată. Amănuntele – că era *albastră*, că era *moartă* – îi pătrunseseră încet în minte, iar el încă le procesa după ce Strange dispăruse, cu ea cu tot. În *aer.* Pe o *statuie adusă la viață.* Într-adevăr, încă se străduia să le asimileze.

Strange cunoscuse o fată. O zeiță, nici mai mult, nici mai puțin. Ea murise, iar el suferea.

Thyon Nero începea să își dea seama, într-un târziu, că și alți oameni aveau o viață. Din punct de vedere intelectual, știa asta, desigur, dar nu fusese niciodată impresionat. Ceilalți fuseseră mereu actori secundari într-o dramă despre *el*, iar poveștile lor, doar niște intrigi mărunte, care-i dădeau târcoale. L-a dat gata să trăiască această schimbare – de parcă s-ar fi amestecat paginile unui scenariu, iar el le-ar fi primit pe cele greșite. Acum *el* era actorul secundar, stând în mijlocul prafului care se depunea lent, în timp ce Strange zbura pe bestii metalice, ținând pe brațe zeițe moarte.

Lăsând la o parte, pentru o clipă, *cum* ajunsese să cunoască o zeiță, rămânea chestiunea și mai pertinentă a ideii:

— Malefică sau nu, cum de se afla acolo, sus? Eril-Fane ne-a spus despre cetate că ar fi pustie.

Ucigașul de Zei asigurase delegația că zeii erau morți, cetatea, goală, și că nu se expuneau niciunui pericol.

Calixte și-a țuguiat buzele și a privit în sus, la lucrul acela imens, plutitor.

— S-ar părea că s-a înșelat.

•

Eril-Fane și Azareen se postaseră la jumătatea drumului dintre amfiteatru și poarta de la răsărit, unde o intersecție de străzi îngustate crea o încurcătură urâtă. Erau călare pe spectrali, umăr la umăr, urcând pe un podeț care se arcuia peste artera principală a orașului. Dedesubt, concetățenii lor treceau într-o aglomerație lipsită de grație, prea mulți o dată. Frustrarea și groaza îi isterizaseră. Prezența lor, sperau, avea să facă din clocotul spiritelor o fierbere molcomă.

Soarele redescoperit îi privea de sus. Se simțeau urmăriți.

— De ce e încă acolo? a întrebat Azareen, făcând semn cu brațul spre locul în care cetatea plutea mai departe. A spus că o poate mișca. De ce n-a făcut-o? De ce n-a *dispărut*, odată cu odraslele zeilor din interior?

— Nu știu, a spus Eril-Fane. Poate că nu e chiar atât de simplu. E posibil să aibă nevoie de timp ca să învețe cum să o facă. Mai exista un aspect legat de jale, s-a gândit el, fără să o spună.

— Noaptea trecută s-a descurcat destul de repede. Ai văzut aripile. Pe Rasalas. Dacă poate face asta, poate mișca și cetatea. Doar dacă nu are alte planuri.

— Ce planuri?

— Trebuie să fim pregătiți în caz de atac.

— Lazlo nu ne va ataca, a spus Eril-Fane, stingherit. Cât despre ceilalți, dacă ar putea, de ce nu au făcut-o înainte?

— Nu poți pretinde că suntem în siguranță.

— Nu pretind nimic. Ne vom pregăti cât mai bine, deși nu știu cum ne-am putea pregăti pentru asta. Să lupte cu o armată formată din propriii oameni dragi, morți de mult? Era un coșmar.

— Ar mai putea fi și alții, a spus Azareen, făcând un semn spre Colț și dincolo de el. Acum știau că în cetate se aflau odrasle ale zeilor, însă transformarea lui Lazlo le dezvăluise o posibilitate nouă și neliniștitoare: că ar fi putut exista mai mulți în lume, trăind în ținuturi îndepărtate, cu carnea nealbastră, cu moștenirea ținută ascunsă – poate chiar de ei înșiși.

— Este o posibilitate, a fost de acord Eril-Fane.

— Pot trece drept oameni, a remarcat Azareen. Se pot ascunde sub ochii noștri, așa cum a făcut-o el.

— El nu se ascundea, a răspuns Eril-Fane. A spus că nici nu știa.

— Și tu îl crezi?

A ezitat, apoi a încuviințat. În tânărul faranji, sentimentele paterne ale lui Eril-Fane, secătuite și ciuntite, găsiseră o cale de a se regenera. Era mai mult decât atașat de tânăr. Simțea că vrea să îl protejeze și, spre mirarea tuturor, nu putea să nu aibă încredere în el.

— Crezi că e o coincidență că a studiat Plângerea? a întrebat Azareen. Că ne-a învățat limba și că ne cunoaște legendele? Acum, că știa ce era, fascinația lui Lazlo căpăta un aspect sinistru.

— Nu cred că este o coincidență, a răspuns Eril-Fane. Cred că a auzit o chemare pe care nici măcar nu a înțeles-o.

— Cum de a ajuns tocmai în Zosma? Este… unul dintre noi?

Eril-Fane s-a întors să o privească. Era soția lui, care fusese obligată să nască odraslele zeilor, la fel ca atâtea alte fiice ale Plângerii. Când spunea „noi”, întreba dacă o localnică fusese cea care îi dăduse naștere lui Lazlo în încăperea sterilă din cetatea pe care zeii o folosiseră în acel scop.

— Să sperăm că da, a spus Eril-Fane. Altfel, înseamnă că în lume ar mai exista și alți Mezartimi, și poate altă cetate care plutește deasupra altui oraș, undeva pe Zeru.

Era o lume imensă, în mare parte necartografiată. În ce locuri îndepărtate ar fi putut domni zei malefici? Dar Eril-Fane simțea că Lazlo era legat de Plângerea, că totul îl trăgea spre acest oraș, spre cetatea aceasta, spre zeii aceștia și spre odraslele lor.

Cincisprezece ani la rând, oamenii Plângerii trăiseră cu certitudinea că monștrii erau cu toții morți, iar Eril-Fane purtase această povară. Ale lui erau mâinile care îi uciseseră pe zei și pe copiii lor – și pe *propriul* său copil, sau așa credea el. Săvârșise o crimă la fel de atroce precum cele ale zeilor și, deși nu încercase niciodată să și-o ierte, trăise cu această vină, spunându-și că nu avusese de ales, că fusese necesar să se asigure că Plângerea nu avea să mai fie vreodată obligată să îngenuncheze, să se trântească pe burtă sau să se întindă pe spate.

Acum explora semnificațiile noii sale descoperiri: metalul trezea puterea Mezartimilor. Ultimul iz de credință, abia mai pâlpâind, se stingea. Dacă nu fusese *necesar* să îi ucidă?

— Când sunt departe de metal, s-a aventurat el, deși nu prea dorea să își rostească bănuielile cu voce tare, puterea lor… dispare?

Azareen a încercat să îi citească expresia de pe chip, așa cum încercase în toți acei ani. El fusese jucăria zeiței disperării. Isagol îi distrusese emoțiile, îi otrăvise capacitatea de a iubi și de a avea încredere, până când se amestecaseră atât de mult cu ura și cu rușinea, încât nu le mai putea deosebi. A înțeles însă ce voia să spună și a simțit împunsătura remușcării pe care el și-o impunea. Era povara lui Azareen: să simtă chinurile prin care trecea Eril-Fane, fără să îl poată ajuta.

— Chiar dacă ar fi așa, a spus ea, necăjită, nu aveai de unde să știi.

— Ar fi trebuit să aștept. Prunci în leagăn… de ce atâta grabă? Nu ne puteau face rău. Ar fi trebuit să încerc să înțeleg.

— Altcineva ar fi făcut-o în locul tău, a spus ea, și ar fi fost mult mai rău.

Eril-Fane știa că era adevărat, dar nu îl ajuta defel să audă că oamenii săi ar fi fost și mai barbari decât el.

— Erau doar niște bebeluși. Aș fi putut să îi apăr, nu să îi…

— Ne-ai protejat pe *noi*, a spus Azareen, feroce.

— Nu e așa. Vocea i s-a făcut mică. Privirea pe care i-a aruncat-o era cunoscută, mustind de vină și de neajutorare. Își amintea strigătele din cetate și pântecul ei, umflat cu un copil care nu era al lui, care nu era uman. Nu te-am protejat pe *tine*.

— Nici *eu* nu te-am protejat *pe tine,* a spus ea. Nimeni nu a protejat pe nimeni. Cum am fi putut? Erau zei! Și totuși, tu ne-ai eliberat. Pe *noi toți,* iubitule. Tot orașul. A arătat spre o fetiță din șuvoiul de oameni care treceau. Tatăl ei o urcase pe umeri. Era îmbujorată și avea ochii mari, iar părul îi era prins în două codițe, ca niște pămătufuri negre. Copila aceea nu va fi niciodată sclavă, datorită ție. Familia ei nu va fi niciodată nevoită să răspundă la bătaia în ușă a lui Skathis, și nu va privi în urma ei, după ce a fost luată pe Rasalas.

Ar fi putut continua să îl asigure că era un erou, însă știa că nu asta dorea el. Nu ajutase niciodată și probabil că nici nu o auzise. O privea încă pe fetița din mulțime, însă avea ochii pustii și bântuiți, iar Azareen știa că vede pe altcineva: pe propria fiică, al cărei trup albastru, sfâșiat, îl desprinsese Lazlo din țepușele unei porți de fier, când se crăpase de ziuă.

Eril-Fane căzuse în genunchi, la vederea ei, și făcuse un lucru pe care Azareen nu îl mai văzuse niciodată la el, de când Isagol îi folosise trupul și mintea. Plânsese. Încerca încă să hotărască

dacă era bine sau rău. Ani la rând nu putuse să plângă, iar acum putea. Asta însemna oare că drumurile înfundate ale emoțiilor sale se reconstruiau?

Tocmai la timp pentru a jeli moartea fiicei lui.

Era rândul lui Azareen să facă un lucru pe care nu îl mai făcuse de ani de zile. Și-a strecurat degetele printre ale soțului ei, pipăindu-i bătăturile, cicatricile, căldura, simțind cât era de real. Avuseseră parte numai de cinci zile și de cinci nopți ca tineri însurăței, cu aproape douăzeci de ani în urmă, dar își amintea senzația acelor mâini, chiar *acelea*, pe trupul ei, învățând totul despre ea, sau măcar tot ce putea învăța un tânăr soț într-un timp atât de scurt. După Eliberare, nu o mai atinsese și nici nu îi mai permisese să îl atingă. Acum, inimile lui Azareen păreau să se fi oprit din ritm, așteptându-i reacția.

Pe moment, el s-a crispat. L-a privit uitându-se la mâinile lor, la mâna ei înăuntrul mâinii lui, mult mai mare, ambele cu cicatrici și bătături, care nu mai semănau nicicum cu mâinile tinere care se cunoscuseră atât de bine. L-a văzut înghițind în sec și închizând ochii. Apoi, foarte lent, i-a cuprins degetele într-ale lui.

Iar când inimile ei și-au reluat bătăile, ea și-a închipuit că simte cum se revarsă lumina în venele care îi purtau spiritul.

•

Mama Ucigașului de Zei, Suheyla, se afla în grădina ei. Și-a ridicat chipul ca să simtă căldura soarelui. A închis ochii, totuși, ca să nu vadă citadela.

Nu îi venea să creadă că tânărul acela politicos, care locuise în casa ei, era acum acolo, sus, și că era unul dintre ei. Nu fusese martoră la transformare. Ratase totul. O bătrână nu poate alerga de bezmetică pe străzi! Așa că i se părea ca o poveste. Nu și-l putea imagina pe Lazlo albastru. Ce însemna asta? Ce urma să se întâmple? Nu își dădea seama prea bine, dar era limpede că totul urma să se schimbe. Era dificil însă să se gândească la ziua de mâine, din cauză că durerea îi clocotea în pântece.

Cu o zi în urmă, descoperise că avea o nepoată în viață – o nepoată pe jumătate monstru, într-adevăr, dar sânge din sângele ei. Nu pricepuse ce simțea până când fata nu murise. Acum știa că și-o dorește, dar era prea târziu.

S-a ocupat de treburile zilnice, ca în orice altă zi, de parcă străzile nu ar fi fost sufocate de oameni care se revărsau din oraș, ca niște purici care părăseau un cadavru.

Plângerea nu era un cadavru, iar Suheyla nu era un purice. Toate vechile sale temeri erau încă acolo, dar nu era capabilă să îl adauge pe Lazlo pe lista lor, cu sau fără piele albastră. Între toate posibilitățile pe care și le imagina, în chip de carnaval de nesiguranță și damnare, nu exista niciun scenariu în care Lazlo Strange să facă rău Plângerii sau oricărui locuitor al său.

Și-a contemplat grădina tristă, lipsită de soare de atâta vreme. Acum poate ar ieși ceva din ea, s-a gândit. Ar trebui să meargă la câmp, după răsaduri – însă nu azi. Dar putea să o reînvie. Era sigură de asta.

Suheyla și-a suflecat mânecile și s-a apucat de lucru.

•

— Ce e acolo? a întrebat Calixte.

Thyon s-a întors spre ea, așteptându-se să o vadă privind spre citadelă, însă ea arăta spre groapă.

— Ce? a spus el, mijind ochii în direcția aceea.

Scufundându-se, ancora străbătuse crusta pământului de sub oraș și dezvelise straturi de piatră și de sedimente, asemenea unei excavații. Ucigașul de Zei le spusese că zeii aruncaseră ancorele cu precizie, strivind clădirile aflate în calea lor, „inclusiv universitatea și biblioteca, garnizoana Tizerkană și palatul regal” – spusese el.

Ce fusese acolo? Era dificil de spus doar din straturile de pietriș sfărmat de greutatea ancorei. Dar Calixte arăta spre ceva aflat *sub* toate straturile, unde, dacă te uitat, vedeai rămășițele fundației și îți puteai imagina că existau niveluri subterane mai profunde. Era oare posibil să nu fi cedat toate?

— Acolo, a spus ea. Îi poți vedea colțul. Arată ca…

Thyon a văzut și el. Au terminat deodată propoziția.

— O ușă.

9.

DULAPUL UNUI ZEU MORT

Nu au ars pur și simplu cadavrul.

— Trebuie să aduceți un omagiu acestui trup care a servit cu credință, i-a spus Ellen cea Mare lui Sarai, la fel cum i-ați aduce unui om iubit, pe care l-ați pierdut.

Funeraliile aveau să fie stranii, cu participarea stafiei lui Sarai, dar ea avusese o viață stranie, așa că de ce ar fi fost moartea diferită? Ellen cea Mare a preluat conducerea, după obicei. A trimis-o pe Ellen cea Mică la bucătărie, după apă, săpun și o cârpă moale.

— Și foarfece, a strigat după ea, iar apoi s-a întors spre Ruby și Sparrow. Voi două, aduceți un furou curat din dulapul lui Sarai.

— Ce culoare preferi, Sarai? a întrebat Sparrow, și întrebarea atât de obișnuită a părut ireală, pentru că furoul nu era pentru *ea,* ci pentru trupul ei.

Trecuse doar o săptămână de când Sarai o mustrase pe Ruby din cauză că își dăduse foc furoului, după ce Feral slobozise un nor de ploaie deasupra ei. „Nu vom trăi suficient ca să rămânem fără haine”, spusese Ruby atunci, iar nonșalanța ei o șocase pe Sarai. Dar acum, că profeția se îndeplinise, cel puțin pentru ea, și-a dat seama brusc că terminase cu dulapul și cu lucrurile mamei sale decedate. Sau avea să termine, curând. Trupul ei trebuia îmbrăcat pentru ultima dată.

— Alb, a spus ea. Dorea să fie incinerată purtând alb.

Fetele au plecat să aducă furoul, iar Ellen cea Mare s-a întors spre băieți.

— Feral, a zis ea, te rog să-i arăți musafirului nostru unde se poate spăla.

Lazlo s-a opus. Voia să rămână cu Sarai, dar i s-a dat de înțeles, foarte răspicat, că nu ar fi decent, nu în timp ce îi spălau trupul. În plus, era murdar. Așa că s-a supus, despărțindu-se cu greu de Sarai, și l-a urmat pe Feral înăuntru.

Vedea pentru prima dată interiorul citadelei, iar primul lucru pe care l-a remarcat a fost zidul viu de orhidee pe care Sparrow le cultivase pentru a îndulci efectul cantității enorme de metal. Dar nu îl putea ascunde. Aici totul era de metal: ziduri, podele, tavane, piese de mobilier. Metal peste tot, și numai mezartium, parcă ținându-și respirația și așteptând să fie trezit de el. Nu știa cum să asimileze sentimentul. Era copleșitor – ca o *asumare.* Dar oare metalul și-l asuma pe el, sau el își asuma metalul?

Firește că această citadelă imensă, din altă lume, nu îi *aparținea,* dar… nu putea scăpa de senzația că era *a lui*, cumva, și că era pregătită să i se supună.

Stafiile stăteau pe poziții lângă zid: câțiva bărbați în vârstă și o fată. Erau țepeni și priveau în față, și nu și-au întors capetele să se uite la tinerii care intraseră – nici nu ar fi putut. Ochii li s-au rotit într-o parte, însă, arătând prea mult alb. Priveliștea era tulburătoare. Lazlo l-a văzut pe Feral uitându-se la ei și întorcându-și repede privirea.

— Aici este galeria, a spus Feral, conducându-l pe Lazlo prin sala cea mare, cu masa lungă de mezartium. Ajungeți în bucătărie pe aici. Ne spălăm în camera în care se adună apa de ploaie. S-a oprit în ușă și l-a măsurat pe Lazlo de sus până jos. Presupun că nu ai haine curate.

Lazlo a întins brațele în lături, arătându-i că, firește, nu avea nimic la el.

Nu era prima dată. Când viața lui Lazlo Strange se schimba, pleca doar cu hainele de pe el. Era a treia oară, sau poate a patra, dacă socotea și călătoria de pe vremea când era copil mic, deși nu putea băga mâna în foc. Următoarea dată fusese când avea treisprezece ani și se îndreptase spre Marea Bibliotecă, iar apoi, când trecuse de porți însoțindu-l pe Eril-Fane. Ocaziile din viața lui Lazlo apăreau fără niciun avertisment, iar când apăreau, nu ezita și nici nu se oprea să își facă bagajul.

— Găsim noi ceva pentru tine, a spus Feral, care oscila între teamă și admirație față de el.

L-a însoțit pe Lazlo mai adânc în interiorul citadelei, oferindu-i un tur sumar.

— Pe acolo o iei spre brațul stângaci, a arătat el. Lazlo a înțeles că se referea la brațul stâng, însă ceva din tonul lui Feral l-a făcut să creadă că termenul avea și alt sens, chiar înainte ca băiatul să adauge, posomorât: Nu intrăm acolo.

În schimb, l-a condus spre brațul celălalt. La intrare stăteau de pază două stafii.

— Aici sunt iatacurile Minyei, a spus Feral. I-au aparținut lui Skathis, așa că sunt cele mai mari.

De-a lungul coridorului mai erau câteva uși. Feral i le-a prezentat în timp ce treceau.

— Camera lui Sparrow. A fost a lui Korako, înainte. Camera lui Ruby i-a aparținut Lethei. Aici este a mea – și a tatălui meu, Vanth. A rostit cuvântul „tată” fără nicio emoție. La fiecare ușă erau postate gărzi, iar el a continuat să privească dincolo de ele. Iar acolo este camera lui Ikirok, pe care nu o folosește nimeni. Cred că îți aparține.

Era a lui? Lazlo nu mersese până acolo încât să creadă că va avea o cameră aici, că va locui aici. S-a gândit imediat la Sarai. Voia să fie lângă ea. Feral a părut să îi citească gândurile și a arătat în față.

— Camera lui Sarai este următoarea. Ultima. Purtarea tânărului era dovada unei curiozități timide. Era limpede că voia să pună o întrebare, și, în cele din urmă, i-a dat drumul. Cum v-ați cunoscut? s-a bâlbâit el. De unde te știe? Când… *cum* a fost posibil să vă întâlniți?

— În vise, i-a spus Lazlo. Nu am știut că era reală până în momentul apariției saniei de mătase, când ne-a salvat.

— Tu erai. Feral nu își dăduse seama. Nu se uitase cu atenție în ziua aceea, și, firește, Lazlo era pe atunci încă uman. S-a simțit cuprins de rușine. Sarai încercase să îl convingă să cheme norii, ca dispozitivul acela să nu ajungă până la citadelă, însă lui îi fusese teamă să o sfideze pe Minya. Dacă lucrurile ar fi rămas așa, Lazlo ar fi fost mort acum.

Iar dacă Lazlo ar fi murit, și-a dat el seama, cu un nod în stomac, ar fi murit *cu toții* cu o noapte în urmă. A înghițit nodul, cu greu.

— Dar eu credeam că oamenii nu o pot vedea, a spus Feral.

Era adevărat. În mod normal, când Sarai pătrundea într-un vis, era o prezență invizibilă. Ani de zile, se simțise ca o fantomă. Și apoi, Lazlo. Îi rămăsese întipărită în memorie de prima dată când o văzuse: o fată frumoasă, albastră, cu părul arămiu și cu o dungă de vopsea neagră de la o tâmplă la alta, care îl privea cu ochi albaștri, plini de viață, fără să-și ascundă mirarea.

— Eu pot să o văd, a răspuns el. Putea o vadă, să o atingă, să o țină în brațe. Noaptea trecută: felul în care o simțise sub el, cu trupul lipit tot de al lui. Îi prinsese capul cu ambele mâini, trecându-și degetele prin părul lui, în timp ce el o săruta pe gât. Cât de real fusese totul – la fel de real ca tot ce se întâmplase cât era treaz!

— Mă întreb de ce, a spus Feral. Poate fiindcă nu ești uman.

— *Tu* poți să o vezi? a întrebat Lazlo.

Feral a ridicat din umeri.

— Nu știu. Nu m-a vizitat niciodată în vise. Pe niciunul dintre noi. Minya ne-a interzis.

— Iar voi ați ascultat-o.

Feral a râs scurt.

— O ascultăm întotdeauna, a confirmat el. Ne poți învinui?

— Chiar deloc, a răspuns Lazlo. Este înspăimântătoare.

Feral a dat la o parte draperia din ușa lui Ikirok și i-a făcut semn lui Lazlo să treacă înaintea lui. Acesta s-a conformat, gândindu-se că draperiile – niște cearșafuri de in prinse într-o parte – nu se potriveau deloc cu netezimea citadelei.

— Nu există uși? a întrebat el.

— Au existat. Metalul răspundea la atingere, se pare. Cele două Ellen spun că ușile îi recunoșteau pe cei care aveau permisiunea de a intra. Dar totul a încremenit la moartea lui Skathis, și așa a rămas. L-a privit pieziș. Poate le faci tu să funcționeze iar.

Lazlo și-a trecut mâna peste marginea tocului ușii. Era neted, rece și… aștepta. A simțit schema energiilor care stăpâneau metalul, așa cum simțea metalul însuși, și a știut că putea face ușile să funcționeze, că putea face citadela să zboare, că putea aduce la „viață” acel serafim colosal, la fel de ușor cum îl trezise pe Rasalas.

— Aș putea încerca, a spus el, pentru că i se părea o aroganță să își exprime siguranța.

— Păi, mai târziu, a spus Feral. I-a arătat lui Lazlo unde se afla garderoba. Practic, dacă îți stă în fire să porți patruzeci de kilograme de brocart încrustat cu nestemate, cu cranii de vulpe în chip de epoleți și cizme cu vârf ascuțit, azi e ziua ta norocoasă.

— Păi, a spus Lazlo, văzând pentru prima dată hainele zeului, nu tocmai.

— În cazul ăsta, există și lenjerie.

Așa cum fetele purtau furouri, și Feral purta tunici de corp și pantaloni până la genunchi. Ai lui îi aparținuseră lui Vanth și i-a arătat lui Lazlo unde îi putea găsi pe ai lui Ikirok. Materialul era simplu și de foarte bună calitate.

— Există și pijamale, i-a mai spus Feral, ridicând mâneca unei bluze de mătase de un stacojiu aprins, lucios, tivită cu fir de argint și perle. Sunt un pic cam extravagante. A lăsat bluza să cadă. Uită-te prin ele. Sigur găsești ceva care să meargă.

Lazlo nu își imaginase niciodată că, într-o zi, avea să scotocească prin dulapul unui zeu mort, însă nu era nici pe departe cel mai ciudat lucru care i se întâmplase astăzi. Nu a stat să aleagă. A scos un rând de lenjerie de corp, ca a lui Feral, și a strâns hainele la piept.

— Cam scurtuțe, a spus Feral, privindu-l cu un ochi critic. Cred că hainele lui Skathis ți s-ar potrivi mai bine. Pe un ton cât se poate de obișnuit, a adăugat: Probabil că ești fiul lui.

Lazlo aproape că a scăpat hainele.

— *Poftim*?

— Păi ai darul lui, de aici bănuiala mea. Dacă vrei, îi poți lua lucrurile. Nu cred că Minya are nevoie de ele. Nu și-a schimbat hainele... *niciodată.* Dar azi nu e o zi potrivită să îi bați la ușă, ca să spun așa. Ținând cont că nu există uși.

— Mă descurc, a spus Lazlo.

— Nu m-aș aștepta de la ea să dea dovadă de dragoste de soră, dar cred că deja ți-ai dat seama de asta.

Din nou, Lazlo a rămas înmărmurit.

— ... de *soră*?

Feral a ridicat din sprâncene.

— Este fiica lui Skathis. Deci, dacă ești fiul lui... A ridicat din umeri.

Lazlo s-a uitat lung. Putea fi adevărat? Să fi fost Minya *sora* lui? Ideea l-a zăpăcit mai tare decât transformarea și nu a mai auzit bine următoarele lucruri pe care i le-a spus Feral. Era doar un băiețel când renunțase la orice speranță de a avea o familie, cu atât mai mult cu cât călugării nu cruțaseră niciun efort în a-l convinge cât de singuri pe lume erau. Lazlo își alimentase cu emoțiile reprimate un vis la fel de imposibil: să ajungă în Orașul Nevăzut și să descopere ce se întâmplase acolo. Ei bine, iată că se afla aici. Gata cu lucrurile imposibile! Oare își găsise și familia?

— Ia astea cu tine, a făcut semn Feral spre haine. Îți arăt unde este baia.

S-au întâlnit cu fetele pe coridor. Ieșeau din iatacul lui Sarai, cu furoul ei alb. S-au întors împreună. În prezența lui Lazlo,

fetele fuseseră cuprinse de timiditate. Chiar și Ruby era cuminte – de câteva ori fusese aproape să dea drumul unui șuvoi de întrebări, însă reușise să se abțină. Feral și Sparrow descoperiseră, surprinși, că putea să roșească.

Lazlo își dorea mai multă deschidere. Cei trei erau rudele lui Sarai, chiar dacă nu de sânge, și voia să fie plăcut de ei. Dar nu se pricepea la conversațiile cu străinii mai bine decât ei și nici nu știa de unde să înceapă.

În galerie, Sparrow s-a despărțit de ei, pentru a-i duce furoul lui Sarai, iar Ruby s-a dus cu Feral și cu Lazlo, ca să ajute la pregătirea băii. Lui Lazlo i s-a părut ciudat să fie servit, până când l-a privit pe Feral ridicându-și brațele și chemând un nor din nimic, chiar deasupra butoiului de aramă care le servea drept cadă. Aerul s-a îngroșat, căpătând un miros dens, de junglă, iar câteva minute nu s-a auzit decât ropotul ploii căzând pe metal.

Lazlo a zâmbit a mirare.

— Nu am mai văzut niciodată un truc ca ăsta.

— Păi nu se compară cu darul tău, a spus Feral, cu modestie. Este doar ploaie.

Aici Ruby ar fi trebuit să sară și să îl contrazică. Este de prost gust să te lauzi singur – prietenii ar trebui să o facă pentru tine. Ar fi imperios, în cazul unei iubite, dar Ruby avea toată atenția concentrată asupra lui Lazlo, așa că Feral a fost obligat să adauge:

— Deși, firește, am fi murit cu toții cu mult timp în urmă, fără apă.

— Apa este importantă, a încuviințat Lazlo.

— La fel și focul, a spus Ruby, nelăsându-se mai prejos. A întins brațele și ambele palme i s-au transformat pe loc în mingi de foc. Era un spectacol mai fastuos decât cel pe care îl dădea de obicei, când încălzea apa pentru baie. În loc să apese cu palmele latura căzii, acțiune perfect mulțumitoare, le-a vârât în apă, făcând să țâșnească jeturi puternice de abur acolo unde focul a întâlnit apa și făcând-o să fiarbă imediat.

— Încerci să îl fierbi? a întrebat-o Feral, producând alt nor. Acesta nu a mai adus mireasma de junglă, ci a umplut încăperea cu o briză curată și răcoroasă, a stropit apa fierbinte cu o ninsoare sprințară și a coborât-o la o temperatură rezonabilă.

Ruby, cu buzele lipite, a pocnit din degete, provocând o scânteie, și a apropiat-o pe furiș de zona posterioară a lui Feral. El a reușit să își înghită icnetul și a aruncat pe ascuns o privire urâtă în direcția ei.

— Este minunat, a spus Lazlo, uimit. Vă mulțumesc.

— Nu e mare lucru, a răspuns Feral, frecându-se la ceafă. Aici se ținea cândva carnea. Deloc grozav. Există băi în camere, dar nu mai funcționează.

— Nu, este excelent, l-a asigurat Lazlo. Până să ajung în Plângerea, nu am făcut niciodată o baie ca lumea. Iarna, pe vremea în care eram un băiețel, trebuia să spargem gheața din găleată ca să ne putem spăla. I-a zâmbit lui Ruby. Ne-ai fi făcut mult bine. Doar că, s-a gândit el mai bine, călugării te-ar fi crezut un demon.

— Poate că *sunt*, a spus ea, regăsindu-și îndrăzneala, cu ochii scânteind.

— În orice caz, a intervenit Feral, poate mai tare decât era necesar, săpunul este acolo. Te lăsăm.

Au ieșit. Feral a tras draperia după ei, iar Lazlo a stat pe gânduri. S-a întrebat dacă ar fi fost nepoliticos să închidă ușa. A decis că da, fiindcă trăiseră toată viața lor fără uși și ar fi dat impresia că nu avea încredere că îi vor oferi intimitatea necesară.

De fapt, a fost pe aproape. Feral și Ruby ajunseseră la galerie, când Ruby a spus brusc:

— Mă întorc imediat. Trebuie să merg până la bucătărie.

Feral a ridicat o sprânceană, curios.

— Da? Pentru ce?

Răspunsul a fost evaziv.

— Trebuie să îi spun ceva lui Ellen cea Mică.

— Vin și eu, a spus el.

— Nu e nevoie să te obosești.

— Nu mă obosesc.

— Dar mă supăr eu, a declarat ea, începând să se bosumfle. Este ceva intim.

— Ciudat că folosești cuvântul ăsta – „intim” –, a comentat Feral, care știa prea bine ce avea ea de gând. Aproape că pari să știi ce înseamnă.

Și-a dat ochii peste cap.

— Bine, a spus ea, renunțând. Voiam doar să trag cu ochiul.

— Ruby. Asta nu e în regulă. Cu siguranță știi asta.

Părea foarte arogant. Ea a ridicat din umeri.

— Am tras cu ochiul la tine de atâtea ori și nu te-a deranjat.

— Ce ai făcut? s-a răstit Feral. Cum să mă deranjeze, dacă nu știam?

— Dar nu ți-a făcut niciun rău, nu?

El și-a îngropat fața în mâini.

— Ruby, a mârâit, oripilat, deși, în secret, era ușor încântat. Ar fi fost gelos dacă ea ar fi încercat să îl spioneze pe Lazlo, și nu pe el.

— Presupun că tu nu ai tras niciodată cu ochiul la *mine*? a întrebat ea.

— Firește că nu. Eu respect draperiile.

— Sau nu îți pasă, a spus ea, cu o notă de iritare în voce.

Deși crescuse într-un cuib de fete, Feral tot nu le putea înțelege.

— Ce?

Ruby își amintea ce îi spusese Sparrow cu o seară înainte, înainte ca zgâlțâiala citadelei să îi încline în brațele haosului și ale durerii. La declarația ei cum că, dacă Sparrow ar fi fost cea care ar fi mers la el, l-ar fi avut ea pe Feral, i se răspunsese: „Dacă este așa, atunci nu îl vreau. Eu vreau pe cineva care mă vrea numai pe mine”. Asta voia și Ruby. De fapt, voia pe cineva care să o privească așa cum o privea Lazlo pe Sarai, și nu un băiat-bărbat bleg, care intrase în joc fiindcă i se așezase de-a dreptul în brațe.

— Dacă aș fi ținut cont de draperia ta, i-a spus ea, acum, nu am fi făcut niciodată nimic. Eu am venit la tine, dacă îți amintești. Eu m-am suit în poala ta. Eu te-am făcut să mă săruți. Este evident că nu îți pasă, și e în regulă. A ridicat bărbia. A fost doar ceva ce am făcut în caz că *muream*, și, uite, încă suntem în viață. I-a trimis un zâmbet frânt. Nu trebuie să îți mai faci griji. Te voi lăsa în pace.

Feral nu avea nicio idee de unde veneau toate acestea. Era adevărat că ea pornise totul, însă asta nu însemna că el dorea să se *termine*.

— Ești supărată fiindcă nu te-am spionat niciodată când erai dezbrăcată?

— Nu sunt supărată, a răspuns Ruby. Am terminat-o. Cel puțin a fost un exercițiu bun pentru ziua în care întâlnesc pe cineva

căruia îi pasă câtuși de puțin. Apoi, și-a dat pe spate părul întunecat, sălbatic, iar el a trebuit să se ferească, să nu fie lovit în față, și a plecat.

— Bine, i-a spus Feral, însă capul îi vuia și nu prea înțelegea ce se petrecuse. Era însă *aproape* sigur că nu era deloc fericit.

10.

STAFIILE NU ARD

Sarai a înmuiat buretele în ligheanul cu apă pregătit de Ellen cea Mică. Mirosea a rozmarin și a nectar, ca săpunul pe care îl folosise toată viața. Ținând buretele în mâinile tremurânde, s-a privit.

Nu. A închis ochii strâns. Nu era *ea.* Era trupul ei. *Ea* era ea. *Ea* rămăsese. A redeschis ochii. Se învârtea totul în jurul ei. Era acolo și era aici, nemoartă și nevie, îngenunchind printre flori lângă ea însăși.

Cum poți îngenunchea lângă tine? *Cum îți poți spăla propriul leș*? La fel cum faci orice altceva, și-a spus ea, cu fermitate. Pur și simplu. Își spălase trupul toată viața. O mai putea face o dată.

— Să te ajut, a sus Sparrow, cu o voce supurând ca o rană.

— Sunt bine, a spus Sarai. Totul e bine.

Ellen cea Mare tăiase furoul cu foarfeca, iar trupul zăcea acum gol. Terenul cunoscut devenise străin, din acest nou punct de vedere. Proeminența oaselor șoldurilor, areolele rozalii, nasturele buricului – toate păreau să-i aparțină altei fete. Întinzându-se, Sarai a strâns buretele și a lăsat un fir de apă să i se scurgă pe pieptul mort. Apoi, cu blândețe, parcă temându-se să nu provoace durere, a început să spele sângele.

Când a terminat, apa din lighean devenise de un roșu murdar, la fel și ea, după ce își ținuse în poală propriul trup mort, ca să-i spele sângele din păr. S-a uitat în jos la mătasea udă și pătată care i se lipea de picioare și a apucat-o, știind că era o iluzie. Furoul nu era ud. Furoul nu era *acolo*, și nici trupul de sub el. Devenise o iluzie. Arăta și se simțea exact ca înainte, dar nimic nu era real și nimic nu era stabil. Știa că această copie cu

textură de stafie era o proiecție inconștientă, care recrea, în mintea ei, propriul sine, și că nu trebuia să rămână așa.

Stafiile nu se supuneau acelorași reguli precum viii. Puteau căpăta ce formă doreau. Ellen cea Mică își pierduse un ochi în timpul vieții și, ca stafie, îl recăpătase. Ellen cea Mare se schimba mereu, era o maestră a detaliilor. Purta păsări cântătoare în chip de pălărie sau își ițea un braț în plus când avea nevoie, ori își transforma capul într-unul de șoim.

Copii fiind, fermecați de transformările doicilor, Sarai și ceilalți își imaginaseră și ei ce ar fi făcut, dacă ar fi fost stafii. Nu fuseseră gânduri morbide, ci doar amuzante – cel mai grozav carnaval cu costume! Puteai avea colți de ravid sau coadă de scorpion, sau te puteai face mic, ca o pasăre cântătoare. Puteai fi dungat, împănat, sau făcut din sticlă, transparent ca o fereastră. Puteai deveni chiar invizibil. Atunci, li se părea un joc fabulos.

Acum, că ajunsese aici, Sarai își dorea doar să fie ea.

A atins cu degetele mătasea udă, decolorată din poala ei, dorindu-și să fie uscată și curată. Și a fost.

— Bravo, a spus Ellen cea Mare. Nouă ne ia, de obicei, mult timp să ne dăm seama cum funcționează. Trucul este să crezi, iar asta e o problemă pentru mulți.

Nu și pentru Sarai.

— E ca în vise, a spus ea.

— Ai un avantaj.

Dar, în vise, Sarai avea controlul asupra tuturor lucrurilor, nu doar asupra texturii proprii. Să curețe sângele de pe mătase nu era cine știe ce. Putea transforma ziua în noapte și susul în jos.

— În vise, a spus ea, tânjind, m-aș putea readuce la viață.

— Ai putea, a spus Ellen cea Mare, mângâind-o pe cap. Sărmana mea fetiță. Va fi totul bine, o să vezi. Nu e *viață,* dar are meritele sale.

— Cum ar fi să-i fii sclavă Minyei? a întrebat Sarai, cu amărăciune.

Doica a lăsat să îi scape un oftat.

— Sper că nu.

— Nu există speranță. Știi cum e ea.

— Da, într-adevăr, dar nu renunț la ea și nici tu nu ar trebui. Hai să îți îmbrăcăm trupul.

Fetele aduseră furoul alb. Aleseseră un model care să acopere rana. S-au ajutat între ele ca să o îmbrace, trăgând de membrele țepene, ridicând și aranjând. Au așezat trupul cu brațele pe lângă corp, cu orhidee în jur, și i-au răsfirat părul de culoarea scorțișoarei ca să se usuce la soare, înainte de a-i presăra buclele cu muguri de flori. Acum, că dovezile sfârșitului violent fuseseră ascunse, era mai ușor de privit, dar asta nu ușura cu nimic durerea pierderii.

Sarai s-a bucurat când s-a întors Lazlo. Era îmbrăcat, la fel ca Feral, în haine luate din citadelă, iar părul lui îi cădea, curat, pe umeri, strălucind ușor în lumina soarelui. L-a sorbit din nou din priviri, așa, albastru, și aproape că și-a putut imagina că se aflau iar într-un vis, vii și plini de uimire, ținându-se de mână după ce mahalathul îi transformase.

— E totul bine? a întrebat el, cu o asemenea dulceață și durere în ochii cenușii, de visător, încât ea și-a simțit o parte din suferință absorbită de a lui. A încuviințat și a reușit să zâmbească, o bucurie mică, vie, chiar și în mijlocul pierderii. El a sărutat-o pe frunte, iar căldura buzelor lui i s-a scurs în vene, dându-i puterea de care avea nevoie pentru ce urma.

Rugul.

Ruby nu voia să facă asta. Nu voia să atingă trupul. Nu voia să îl ardă. Ochii i s-au prefăcut în lacuri de foc, iar când a început să plângă lacrimile s-au evaporat cu un șuier ca de aburi. Tremura. Sparrow a luat-o în brațe, însă, dacă era să își îndeplinească menirea, nimeni nu ar fi putut să-i stea alături.

— Să o așteptăm pe Minya? a întrebat ea – orice, doar ca să câștige timp! Toți au privit spre arcadă, cu respirația tăiată, de parcă pomenirea fetiței ar fi avut darul de a o chema. Dar arcada era pustie.

— Nu, a răspuns Sarai, care nu putea uita cum se simțise atârnată în aer, fără nicio putere asupra sa. Ani de zile se certase mereu cu Minya, dar acum merseseră prea departe și fiecare minut în care fetița era departe era alt minut de damnare amânată. Te ajut eu, i-a spus lui Ruby, și au îngenuncheat împreună. Și-a pus mâinile peste ale lui Ruby, acolo unde apăsau pielea moale a trupului. Le-a ținut acolo, chiar și în timp ce Ruby se aprindea. O numeau Rugul – și iată de ce.

Flacăra s-a trezit la viață. A ars, fierbinte, albă. A început între palmele ei, dar a făcut un salt de ființă vie, acaparând leșul în câteva clipe. Căldura era intensă. Ceilalți au fost nevoiți să dea înapoi, dar Sarai a rămas cu Ruby, acoperindu-i mâinile cu ale sale pentru a împărți povara acestei misiuni cumplite. Simțea căldura, nu și durerea. Stafiile nu ard, însă cadavrele, da. S-a terminat în mai puțin de un minut.

Flăcările au fost din nou absorbite de mâinile lui Ruby. Au văzut cu toții că sub palmele sale nu se mai afla niciun trup, nicio orhidee, niciun fir de păr de culoarea scorțișoarei. Dar coronița a rămas neatinsă. Bobocii albi au supraviețuit cu toții. Erau boboci de anadne, floarea sacră a Lethei, din care, înainte să erupă haosul, fusese preparată poțiunea lui Sarai, care o ținea la adăpost de vise. Petalele lor albe erau pătate cu roz de la apa cu care fusese spălat sângele, dar supraviețuiseră, în timp ce trupul care zăcuse acolo devenise o absență, asemenea unui spațiu în lume unde se aflase ceva prețios, care acum se pierduse. Chiar și mirosul de carne arsă era slab, fiindcă arderea fusese foarte rapidă, iar briza purta deja în altă parte izul rămas.

Sarai a început să suspine. Lazlo s-a pus în spatele ei și a înconjurat-o cu brațele, ținând-o strâns. Ea s-a răsucit cu fața la el și i-a plâns la piept. Toți s-au adunat în jurul lor. Nicio pereche de ochi nu rămăsese uscată.

— Gata, iubita mea, a spus Ellen cea Mare. Ești bine. Ești încă alături de noi și asta e tot ce contează.

Măcar se rezolvase disonanța dintre cele două Sarai. Acum, mai era doar una. Trupul ei dispăruse. Rămăsese doar stafia.

•

Cele două Ellen i-au îndemnat să vină la masă. Nu le era foame, dar erau cu siguranță nemâncați. Trecuseră multe ore de când nu se mai hrăniseră sau nu mai dormiseră, iar ei, în amorțeala lor, s-au lăsat conduși.

Au aruncat priviri ostenite spre capul mesei, însă Minya tot nu și-a făcut apariția.

Nu a fost o masă obișnuită. Prinse în vâltoarea evenimentelor din timpul nopții și al dimineții, cele două Ellen nu pregătiseră nimic. Aveau doar pâine și un bol cu dulceață, semne ale singurelor resurse interminabile: kimrilul și prunele. Ceilalți au luat felii și le-au uns cu dulceață, dar când tava a ajuns la Sarai ea doar a privit-o. Nu mai putea consuma mâncare, dar încă era

pradă senzațiilor obișnuite ale vieții, iar în interiorul ei s-a agitat ceva asemănător cu foamea. Însă, înainte să aibă timp să își plângă de milă, Ellen cea Mare a apărut în spatele ei.

— Uite, a spus, și a apucat pâinea, din care a tăiat și a luat o felie – sau a părut că o ia. O ținea în mână, și totuși rămăsese unde era. Chemase o felie-stafie, pe care a început să întindă stafia dulceții, apoi a dus-o la gură și a luat o mușcătură zdravănă. Dacă nu te uitai cu atenție, nici măcar nu observai că mâncarea adevărată rămăsese pe farfurie.

Sarai a făcut cum îi arătase Ellen cea Mare și a luat o gură din pâinea-stafie. Avea același gust dintotdeauna, și a știut că îi mănâncă amintirea. A privit chipul lui Lazlo când acesta a luat pentru prima dată o înghițitură, făcând cunoștință cu kimrilul. Era un tubercul bogat în substanțe nutritive care devenise hrana lor de bază, și a zâmbit ușor când i-a văzut pe față cum se miră de absența uimitoare a gustului.

— Lazlo, a spus ea, cu pompă, fă cunoștință cu kimrilul.

— Cu asta..., a spus el, încercând să își păstreze vocea neutră, trăiți voi?

— Până acum, a spus Sarai, cu buzele răsucite într-o grimasă. Poți să iei porția mea.

— Nu prea îmi e foame, a mormăit el, iar ceilalți au râs, bucurându-se de recunoașterea torturii prin care trecuseră.

— Așteaptă să-l încerci în supă, a spus Ruby. E purgatoriu în lingură.

— E din cauza sării, s-a plâns Ellen cea Mare. Avem ierburi, iar asta ajută, dar, cum sarea e pe terminate, nu prea putem ajuta kimrilul.

— Cred că am putea procura sare, s-a aventurat Lazlo.

Ruby a sărit ca arsă.

— Și zahăr! a spus ea. De fapt, nu. *Tort*. Cofetăriile trebuie să fie goale acum, iar torturile, să se strice în vitrine. Văzuseră cu toții exodul din Plângerea. Du-te să le iei. Era cumplit de serioasă. Ia-le pe *toate.*

— Nu am vrut să spun chiar acum, a răspuns el, râzând ușor.

— De ce nu?

— Ruby, serios, a spus Sarai. Acum nu e momentul să prădăm cofetăriile.

— E ușor să vorbești. Poți transforma *aia* în tort, dacă vrei. A arătat spre pâinea-stafie pe care o ținea Sarai în mână.

Sarai a privit-o.

— Ai dreptate, a spus, și a transformat-o. Într-o clipită, a devenit tort, iar Ruby a scos un strigăt de uimire. Avea trei straturi, era alb ca zăpada, umplut cu o spumă de cremă, și avea o glazură din cel mai stins roz, în formă de flori. Sparrow și Feral s-au minunat și ei. Părea de-a dreptul real, de parcă ar fi putut să-l atingă, dar știau că nu era așa, așa că s-au uitat lung – iar, în cazul lui Ruby, și urât.

— *Merit* tort, a pufnit ea. După ce a trebuit să fac.

— Asta așa este, a spus Sarai. Meriți. Deși simțea că partea de ghinion a ravidului era a ei. Cu toate astea, aș prefera să mănânc pâine adevărată, și nu tort imaginar. A luat o gură. Ceilalți au privit-o cu ochi flămânzi, de parcă ar fi putut gusta doar văzându-i expresia.

— Cum e? a întrebat Sparrow, cu o voce trădând pofta.

Sarai a ridicat din umeri și a făcut felia să dispară, simțindu-se nițel răutăcioasă.

— Nimic special. Doar dulce. L-a privit pe Lazlo, cu un zâmbet misterios. De parcă ai mânca tort în vis.

El i-a răspuns la zâmbet și au văzut cu toții amintirile care clocoteau între ei.

— Ce vise? a întrebat Feral.

— Ce *tort*? a întrebat Ruby.

Dar Sarai nu avea chef de spus povești. Mai degrabă își dorea să petreacă timpul pe care îl mai avea, dacă nu trăind, măcar făcând, simțind, existând. Timpul nu i se mai păruse niciodată o monedă – fiecare moment era o monedă care putea fi cheltuită cu folos sau nu, ori, dacă nu era atentă, irosită și pierdută. A privit spre scaunul Minyei, din capul mesei. Chiar și gol, părea să îi domine. Placa de quell se afla pe masă, pregătită de joc. *Mă pricep la jocuri*, a auzit ea în minte. Și-a dorit să trântească placa de podea.

Dacă ar fi fost atât de simplu să pună capăt jocurilor Minyei!

— Cred că ești obosit, i-a spus ea lui Lazlo, ridicându-se. Știu că eu sunt.

— Obosită? a întrebat Ruby. Stafiile dorm?

Feral a clătinat din cap, cu o expresie acră.

— Cum de ai trăit cu stafii până acum și nu te-ai mai întrebat asta niciodată?

— Ba m-am întrebat, dar nu cu voce tare.

— Stafiile pot face orice fac cei în viață, i-a răspuns Sparrow, privind spre cele două Ellen pentru confirmare. Câtă vreme cred asta.

— Și, a adăugat Sarai, câtă vreme ne permite Minya.

Dar nu se gândea deloc la somn. Când a luat mâna lui Lazlo și l-a condus afară din galerie, somnul era ultimul lucru din mintea ei.

11.

CANIBALI ȘI FECIOARE

— Ar trebui să ne întoarcem cu o frânghie, a spus Thyon, privind marginile gropii, care încă să fărâmițau.

— Fă tu asta, a răspuns Calixte. Eu cobor să deschid ușa.

— Dar nu e… *sigur*, voia să spună el, dar fără rost. Calixte sărise deja în groapă.

Thyon a expirat adânc și a privit-o. Ușoară ca o pană, a trecut printre mânere sau a sărit dintr-o margine îngustă în alta, fără să scoată aproape niciun sunet la impact. În câteva secunde, ajunsese deja în groapă, traversând-o în salturi mici, ca un copil care trece un râu sărind din piatră în piatră. Doar că pietrele de sprijin erau vene de mezartium, sclipind printre bucățile de stâncă sfărmată și grămezile de sol mișcătoare, dedesubtul cărora mugea un râu subteran.

Thyon și-a ținut respirația în timp ce o privea, aproape așteptându-se ca pământul să cedeze și să o absoarbă în beznă. Dar nu s-a întâmplat așa, și iat-o escaladând capătul îndepărtat al gropii, chiar mai repede decât coborâse. S-a oprit la câțiva metri sub ușă, l-a privit peste umăr și a strigat:

— Deci?

Într-adevăr. Ce era de făcut? Să meargă după frânghie, știind că ea avea să deschidă ușa în timp ce el era plecat și să descopere singură ce se afla dincolo? Sau să o urmeze și să-și asume riscul de a plonja în Uzumark, pentru a fi luat pe sus și înecat în beznă?

Niciuna dintre variante nu îl încânta.

— Dacă îți este frică, a strigat Calixte, pot să îți spun ce găsesc!

Scrâșnind din dinți, Thyon a străbătut marginea gropii, căutând un loc prin care să coboare. Calixte făcuse totul să pară ușor, dar nu era. Acolo unde ea sărise, el a alunecat, provocând o mică avalanșă. A rătăcit prin norul de praf ridicat și s-a înecat în aerul aglomerat. S-a prins de un colț de stâncă, dar bucata i s-a rupt în mână, iar el s-a dezechilibrat, salvându-se de la a se rostogoli cu capul înainte în groapă doar datorită prezenței de spirit de a se întinde ca o meduză. Zăcând acolo, în praf, cu gura plină de mizerie, fierbea de resentimente pentru fata săltăreață care-l pusese în primejdie, de parcă viața lui nu valora mai mult decât a ei – de irosit pe riscuri fără rost.

— Ridică-te, i-a strigat ea. Te aștept. Mergi încet. Nu suntem cu toții binecuvântați să ne tragem din arahnide.

Arahnide?

Thyon s-a ridicat. Într-un fel. Pipăind panta, a coborât încet, încet, murdărindu-se tot mai tare. Traversând groapa, a văzut că salturile nu erau necesare. Și-a înfipt picioarele într-un flux de mezartium și l-a urmat, rotindu-și brațele ca o moară de vânt, pentru echilibru. Salturile lui Calixte fuseseră pentru spectacol, s-a gândit el, sau făcute pentru bucuria pură a mișcării. Ajungând la panta de sub ea, a ridicat privirea și a văzut că îl așteptase.

Se prefăcea că adormise.

Iritat, a luat o pietricică și a aruncat-o spre ea. A ratat, însă ea a auzit pietricica lovindu-se de marginea stâncii și a întredeschis un ochi, în plin sforăit.

— O să regreți, faranji, a spus ea, pe un ton plat.

— Faranji? Și tu ești o faranji.

— Nu ca tine. S-a ridicat din poziția pretinsă și și-a scuturat praful de pe turul pantalonilor. Adică, există faranji și *faranji.* La al doilea „faranji”, s-a strâmbat și a ridicat din sprâncene, indicând o specie aparte de străin, în care era limpede că îl plasa. I-a arătat, plină de solicitudine, un prag de sprijin, spunând: Există oaspeți care sunt onorați să fie invitați și oaspeți care cred că este o onoare să accepte.

A călcat pe prag și s-a întins spre stânca pe care i-o indica ea.

— Există oaspeți care își manifestă interesul față de cultură și de limbă, a continuat ea. Și oaspeți care le disprețuiesc,

crezându-le barbare, și insistă să aibă parte de o cămilă care să care doar alimente din propriul lor ținut, de parcă ar pieri consumând mâncarea locală.

— Nu am fost eu acela, a contrazis-o Thyon. A fost Ebliz Tod. Fie, adusese și el *niște* provizii, dar erau doar în caz de urgență, și nicidecum nu încărcau de tot o cămilă. Avusese mult echipament, cărând un laborator de alchimie după el. Orice cămilă în plus se justifica. Și nu i-am spus nimănui „barbar”, a adăugat el. Acuzația aceea era total contestabilă.

Calixte a ridicat din umeri.

— Contează și ce gândești, Nero. Dacă tu crezi că ți le-ai ascuns pe ale tale, te înșeli.

Era tentat să contrazică furios tot ce i se spusese, dar oare ar fi reușit? Adevărul era că *fusese* o onoare să se ofere să fie prezent în Plângerea – și de ce nu? Orice oraș din lume ar fi fost recunoscător să îl găzduiască. Cât despre limba lor, îi stârnea emoții complicate. În Zosma învățase suficient, citind cărțile lui Strange, pentru a putea saluta corect și a-l impresiona pe Eril-Fane… până când Strange deschisese gura și îl făcuse să pălească. Avea sens. Era munca de o viață a lui Strange. Firește că vorbea mai bine decât Thyon, care studiase foarte puțin. Oare Thyon crezuse că *nu* avea să deschidă gura?

Așa crezuse: că Strange avea să se supună, umil, în timp ce el îi fura munca și visul. Se înșelase.

Apoi, Strange plecase cu Ucigașul-de-Zei și cu războinicii lui, iar când Thyon îl revăzuse, câteva luni mai târziu, devenise, practic, unul dintre ei. După aceea, își spusese că era mai prejos de el. Nu avea de gând să sufere comparându-se cu un bibliotecar de pripas. Era finul de aur. Dacă voiau să i se adreseze, *ei* trebuiau să depună eforturi, și nu el. Așa că nu învățase mai mult decât fusese necesar din limba lor.

A găsit singur următorul sprijin în stâncă și s-a înălțat.

— Tu faci parte din categoria de faranji buni, presupun.

— Da, a spus ea. Foarte buni. Am și *gust* bun, sau așa mi s-a spus.

Era atent să nu cadă, găsindu-și astfel moartea, așa că i-a scăpat ghidușia din vocea ei.

— Gust, s-a scuturat el. Presupun că sunt canibali. Acum cine îi numește barbari?

Calixte a râs, fără să-i vină să creadă, și numai atunci – prea târziu – a înțeles Thyon ce voise ea să spună. Pe zei! *Gust*. Și-a dat capul pe spate să o privească, aproape pierzându-și echilibrul. Citindu-i uluirea pe chip, ea a râs și mai tare.

— Canibali! a repetat ea. Asta-i bună. O să încep să îi spun Tzarei așa. *Canibala mea iubită*. Pot să-ți spun un secret? A rostit restul în șoaptă, cu ochii mari și zeflemitori: Și eu sunt canibală.

Thyon a roșit, stânjenit.

— Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai ține chestiile personale pentru tine.

— Roșești ca o fecioară, a spus Calixte. Sincer, ești la fel de nevinovat ca Lazlo. Cine ar fi crezut?

— Nu este inocență, ci decență…

— Dacă următoarea frază pe care o spui începe cu „O doamnă nu ar trebui să…”, poți să o înghiți, Nero. *Eu nu sunt o doamnă*.

Ușurarea malițioasă cu care ea s-a dezis de cuvânt i-a răpit lui Thyon prilejul unei insulte simple, așa că și-a investit energia în a se aburca peste buza de pământ pe care se afla ea. Acum era la același nivel cu ea și nu îi mai putea evita privirea amuzată, deși a încercat din răsputeri. A roșit iar.

— Tu ești fecior? a întrebat Calixte. Mie îmi poți spune.

Fecior? S-a concentrat mai departe la urcare. Voia să spună „virgin”? Chiar îl întreba asta? Nu avea pic rușine! Ușa era mult mai aproape acum, iar ea încă își bătea joc de el.

— Nu trebuie să-ți fie rușine, i-a spus ea. Mulți domni de treabă așteaptă până la căsătorie.

— Iar tu ai cunoscut „mulți domni de treabă”, nu?

— Păi… nu, a recunoscut Calixte. Și apoi, de parcă i-ar fi venit un nou gând în minte, a întrebat, cu o notă de curiozitate evidentă: Dar tu?

Aluzia ei l-a lovit în plin. A încremenit. În Zosma, o asemenea sugestie putea să ducă la un duel. L-au trecut valuri de frig și de căldură. Își purta spada pentru duel într-o parte, ca întotdeauna, dar nu se putea duela cu o femeie. A trebuit să se străduie să își spună că nu era o insultă aici, cu atât mai puțin o chestiune de onoare – mai ales ținând cont de proveniență. I-a aruncat o privire de avertizare și a continuat să se cațăre, ajungând la ușa din fața ei.

Era blocată de câteva bucăți mari de stâncă.

— Ar fi trebuit să aducem unelte, a spus el.

— Unelte, a pufnit Calixte. Uneltele sunt pentru cei care nu au ceva mai bun de făcut decât să plănuiască și să anticipeze.

Thyon a ridicat din sprâncene.

— Și… noi ce fel de oameni suntem acum?

— Genul nesăbuit, care procedează așa.

S-a pliat ca o bucată de hârtie și s-a strecurat prin spațiul îngust dintre un bolovan și pantă. Thyon nu putea înțelege cum ar fi fost un trup capabil de asta. I se păruse indecent să privească. Genunchii îi ajunseseră, cumva, în spatele umerilor. Spatele ei se lipise de pantă, picioarele, de stâncă, împingând. Își mușca buza până la albire, de efort, iar bolovanul a scrâșnit, s-a mișcat și a plonjat peste margine.

Thyon a întins o mână, să se asigure că nu plonja și ea.

— Mulțumesc, preabunule domn, a spus ea, făcând o plecăciune foarte elegantă pe muchia subțire unde se aflau amândoi.

El și-a tras mâna înapoi și și-a șters-o de pantalonii murdari.

Restul bolovanilor erau mai mici, însă mâinile lui Thyon sângerau când au reușit să îi dea pe toți la o parte. Ușa pe care o descoperiseră era scundă, de lemn și, la fel ca tot ce se mai afla în Plângerea, sculptată. Reprezenta un copac imens, de la rădăcini până la crengi, și fiecare frunză era un ochi cu pleoapă, care părea să îi privească leneș, judecându-i.

Ar fi fost frustrant să găsească ușa încuiată, ținând cont prin ce trecuseră, dar clanța s-a mișcat în mâna lui Thyon, și împreună au reușit să o deschidă, forțând balamalele ruginite…

… și dezvăluind un coridor cu tavanul încrustat cu glave, care s-au aprins ca o dimineață. Colbul plutea în aer, iar mirosul era… ei bine, era *stătut*, mult mai stătut decât orice aer pe care îl respirase vreodată Thyon, iar în el se simțea amintirea unor trupuri captive, moarte de mult, oase bătrâne, dar și piele, și hârtie fărâmițată, și praf. Thyon *cunoștea* acel miros. O fi fost el fiu de duce, născut într-un castel, cu un palat numai al lui, dăruit de regină, dar era și învățat și *trăia* acel miros. Era inconfundabil. Universal.

Era miros de *cărți*.

A început să râdă, iar hohotele lui s-au rostogolit afară și au trimis valuri prin aerul greu.

— Este biblioteca, a spus el, iar primul lui gând a fost că Strange și-ar fi dat bucuros o mână sau un picior pentru șansa de a cerceta locul. Este vechea bibliotecă din Plângerea.

12.

LUMINIȚA-VRĂJITOAREI ȘI REGRET

Sarai și-a dat la o parte draperia pentru Lazlo și a tras-o în urma lui. Pe coridor erau stafii, iar pe terasa ei, și mai multe. A tras și draperia aceea și s-a oprit. A privit ușile, apoi l-a privit pe Lazlo și, roșind, l-a întrebat:

— Le poți închide?

Vocea ei era joasă, caldă și mătăsoasă, iar Lazlo a roșit și el. Se întâmpla cu adevărat. Nu era un vis, un fir țesut între ei în spațiu. O privea, iar mâna lui reală îi ținea mâna de stafie. Răsăritul nu îi mai putea despărți, nici sfârșitul trist al unei molii fragile, nici pietrele aruncate de un alchimist. Erau aici, împreună, complet treji.

Ar fi putut fi separați, totuși, de Minya, în orice clipă, iar inimile lor băteau îngrozite de disperare și de trecerea nepăsătoare a timpului.

Lazlo a închis ușile.

Dacă ar fi fost un vis, camera s-ar fi topit, transformându-se într-un peisaj diferit, fără pereți de metal și fără stafii la uși. Lui Sarai i-ar fi plăcut să retrăiască visul din noaptea anterioară și să alunece în momentul în care fuseseră întrerupți. Se aflau în pat, sub plapuma umplută cu puf, și ea simțea greutatea lui Lazlo, ca pe o revelație alcătuită din senzații. Gura lui se afla pe umărul ei, iar breteaua furoului îi alunecase.

Dar să își dorească era una, și *să fie*, alta. Priceperea lor de făuritori de vise nu le servea acum la nimic, și pentru o clipă au rămas pe loc, cu priviri în care se amestecau luminița-vrăjitoarei și regretul.

Lazlo a înghițit în sec.

— Deci acesta e iatacul tău, a spus, desprinzându-și cu greu ochii de la ea și privind în jur. A remarcat imediat elementul central: patul imens, mai mare decât toată camera lui de la

Marea Bibliotecă. Se afla pe o platformă și era înconjurat de draperii, ca o scenă, și a făcut ochii cât cepele când l-a văzut.

— A fost al mamei mele, a spus repede Sarai. Eu nu dorm aici.

— Nu?

— Nu. Am un pat mai mic, în spate, lângă garderobă.

Discuția despre paturi nu îi ajuta deloc. Le făcea dorința străvezie. Chiar dacă Sarai îl condusese tacit pe Lazlo în iatac, acum, că se vorbea deschis, li se părea prea îndrăzneț. S-au rușinat amândoi, de parcă tot ce se petrecuse între ei în vise ar fi rămas acolo, iar trupurile acestea, cu brațele lor neîndemânatice, ar fi fost nevoite să învețe totul de la capăt.

Și abia așteptau să înceapă.

— De fapt, îmi place foarte mult, a spus Lazlo, încă privind în jur. Tavanul era înălțat și boltit, iar pereții, cu mult mai încărcați de ornamente decât văzuse până acum în interiorul citadelei. Îi aminteau de sculpturile din Plângerea, deși acestea, firește, erau în mezartium, și nu în piatră. Skathis a făcut toate astea? a întrebat el, întinzându-se să atingă cu degetul o pasăre cântătoare. Era una dintre câteva sute, de o perfecțiune uluitoare, stând printre tulpinile unor plante cățărătoare și printre crini parcă desprinși din realitate, însă cufundate în metal și încrustate în mezartium topit.

Sarai a încuviințat, atingând și ea pleoapa unui spectral în mărime naturală, sculptat în basorelief. Coarnele îi ieșeau din perete. Le folosise drept cuier, ca să-și atârne rochia.

— Asta îl face greu de imaginat. Nu ar trebui ca toate creațiile lui să fie la fel de hidoase ca Rasalas?

Nimic din încăpere nu era hidos. Era un templu luxos, cioplit într-un metal neted ca apa. Lazlo și-a trecut degetele peste o rândunică și a eliberat-o. Alimentând-o la același câmp magnetic la care era conectată citadela, i-a scuturat aripioarele și i-a dăruit zborul.

Un sunet scurt de uimire a scăpat de pe buzele lui Sarai. Lui Lazlo i s-a părut adorabil și a dorit să îl audă iar, așa că a înviat mai multe păsări, care au început să zboare într-un cerc în jurul ei. Hohotele ei de râs au creat o simfonie. A întins mâna liberă, cea care nu era în continuare prinsă într-a lui, și o pasăre i-a aterizat în palmă.

— Aș vrea să le pot face să cânte pentru tine, a spus Lazlo, dar nu îi stătea în puteri.

Lângă ea a apărut altă pasăre, parcă de nicăieri. Pentru o clipă, l-a speriat pe Lazlo, însă apoi și-a dat seama că Sarai o crease. La fel ca ea, era doar o iluzie, și era perfectă: o rândunică-fantomă, maronie și sprințară, cu un cioculeț negru, cât un spin de trandafir. A cântat. Notele erau dulci precum ploaia, și a fost rândul lui Lazlo să se mire. Cele două păsări, una lângă alta, erau noile lor identități, de zeu și de stafie, și noile lor abilități. Limite existau pentru amândoi: rândunica lui Sarai putea cânta, nu și zbura. A lui Lazlo zbura, dar nu cânta.

Cu o mișcare din încheietură, Sarai le-a trimis în aer. Pasărea ei a dispărut de îndată, neputând exista în afara propriei iluzii. Lazlo a trimis-o pe a lui, împreună cu restul stolului, să găsească noi locuri unde să se aciueze și să stea liniștite.

— Cum funcționează? a întrebat el, curios. Treaba cu transformarea. Există limite?

— Doar ale imaginației, cred eu. Spune-mi. A arătat cu mâna spre sine. Ce ar trebui să schimb?

— *Nimic*. Lazlo a râs ușor. Era o idee absurdă. Ești perfectă așa cum ești.

Sarai s-a înroșit și a privit în pământ. Pluteau prin încăpere, inconștient – sau poate nu –, în direcția nișei din spatele garderobei, acolo unde se ascundea pătuțul lui Sarai.

— Nu știu ce să zic, a continuat ea. Ce zici de aripi? Sau haine care nu i-au aparținut zeiței disperării.

— Trebuie să recunosc, a spus Lazlo, cu o privire furișă către furoul ei rozaliu, că îmi plac aceste haine.

Avea vocea caldă. Obrajii lui Sarai s-au aprins și ei.

— Te referi la *lenjerie*?

— Asta sunt? Lazlo s-a prefăcut inocent. Nu mi-am dat seama.

Sarai a pufnit. I-a atins mâneca.

— Văd că nici ție nu ți-a fost pe plac garderoba zeilor.

— Pot să mă schimb, dacă vrei. Există printre ele o tunică despre care sunt aproape sigur că e făcută numai și numai din aripi de cărăbuș.

— Nu, e în regulă, a spus Sarai. Altă dată.

— La vreo ocazie.

— Da.

Trecuseră de ușa către garderobă și intraseră în nișă. Patul era chiar acolo. Era strâns frumos și îngust – ceva mai mare decât un pat de campanie.

— Mai e ceva, a spus Sarai, cu o voce din ce în ce mai timidă.

Lazlo a văzut-o trasându-și un contur în jurul buricului, pe deasupra mătăsii furoului.

— Da? a întrebat el. Abia dacă a putut rosti cuvântul. Înghițind în sec, și-a forțat ochii să se ridice și îi întâlnească iar pe ai ei.

— Știi ce este un elilith? a întrebat ea.

— Tatuajele, adică? Știa că fetele din Plângerea le primeau pe abdomene când începeau să sângereze. Nu văzuse niciodată unul, ci doar reproduceri gravate pe armurile femeilor Tizerkane.

— Mi-am dorit întotdeauna unul, a mărturisit Sarai. Vedeam fete primindu-le, prin moliile mele, jos, în oraș. Stăteau întinse pe pat și urmăreau contururile cu degetele, și în visele lor simțeam că se schimbaseră, că trecuseră parcă o graniță și că nu aveau să mai fie niciodată la fel. Visele au aure. Simțeam ce simțeau și ele, iar tatuajele elilith le făceau să se simtă… puternice.

Nu înțelesese în ce consta acea putere, când era mică. Acum, începea să înțeleagă. Fertilitatea, sexualitatea, forța, capacitatea de a crea și de hrăni *viața*: acestea erau puterile unei femei, iar cerneala le aducea un omagiu, conectându-le cu toate strămoașele lor, cu sute de ani în urmă. Dar era mai mult decât fertilitate. Sarai simțea asta. Era un soi de coacere, într-adevăr, însă nu doar pentru a purta copii sau pentru a deveni soție. Reprezenta intrarea în posesia propriei persoane – pasul de la copilărie și de la toate modurile în care erai modelată de alții la etapa alegerilor și a modelării după ideile proprii.

Se întrebase, atunci, ce formă ar alege *ea,* dacă ar fi liberă să o facă?

Văzuse, în timp, multe modele: flori de măr și lanțuri de margarete, aripi de serafim și rune care silabiseau binecuvântări străvechi. De când Eril-Fane eliberase Plângerea de zei, cel mai îndrăgit model fusese un șarpe care își înghițea coada: simbolul distrugerii și al renașterii.

— Cum ar arăta al tău? a întrebat-o Lazlo.

— Nu știu. Privindu-l în ochi, i-a așezat o mână pe piept și a împins ușor. Patul era chiar în spatele lui. Nu putea face un pas în spate și nu avea de ales decât să se așeze, iar ea asta și voia ca el să facă. Salteaua era joasă. Acum ochii lui se aflau la nivelul coastelor ei, și a trebuit să ridice fața pentru a o privi. De

parcă i-ar fi împărtășit un secret, ea a spus: Când ne-a schimbat mahalathul, aveam unul.

Ceața care crea zei și monștri. Îi făcuse pe el albastru și pe ea castanie – omul devenise zeu, iar zeița, om, iar albastrul și castaniul degetelor lor împletite se inversaseră. O parte din umanitatea lui Sarai fusese elilithul.

— Da? a întrebat Lazlo. Ce fel de elilith era?

— Nu știu. Știam că era acolo, însă nu și ce reprezenta. Când venise mahalathul, ea își lăsase o parte a minții să îi aleagă transformarea. Îi alesese și tatuajul. Nu m-am prea putut *uita.* A mimat că își ridica marginea furoului, parcă pentru a privi dedesubt.

— Te asigur că nu m-ar fi deranjat.

Au râs amândoi, dar aerul se încărcase de o nouă intensitate. Sarai încă își desena contururi leneșe în jurul buricului, iar privirea ei nu îl părăsea. A văzut cum zâmbetul i se topește, devenind altceva. Dinții ei i-au prins buza inferioară – buza aceea delicioasă, atât de plină, încât făcea o cută la mijloc, ca o piersică foarte coaptă – și au mușcat-o ușor.

— Acum este acolo? a întrebat el. Degetul ei continua să se miște într-un cerc hipnotizant. Lazlo nu își mai putea auzi propria voce.

Sarai a încuviințat, iar momentul acela i-a înfierbântat. Amândoi se gândeau doar la pielea lui Sarai, sub furou. Palmele lui Lazlo ardeau. La fel și fața. Cu o clipă în urmă, ea mimase că își ridica furoul, dar nu făcuse nicio mișcare. Acum, a făcut o jumătate de pas către el. Era deja foarte aproape. Torsul îi era ușor cambrat în față, iar el știa ce voia ea să facă. A întrebat-o din priviri, abia îndrăznind să respire.

Ea i-a răspuns, venind și mai aproape.

Lazlo a atins-o. Mâinile lui erau grele, dar ușoare, și îl furnicau. I-a cuprins genunchii din spate, pe sub tivul furoului. Pielea ei era de catifea fierbinte și tremura, și s-a înfiorat când el și-a trecut mâinile, cu o lentoare teribilă, peste partea din spate a coapselor.

Furoul, revărsându-i-se peste încheieturi, s-a ridicat chinuitor, centimetru după centimetru.

Lazlo abia dacă mai respira. Era un teritoriul complet neexplorat: mâinile lui, picioarele ei. Și apoi... curba de carne de deasupra lor, marginile dantelate ale lenjeriei ei, șoldurile pline.

Inimile lui Sarai erau ca o pereche de fluturi, prinși într-un dans. Palmele lui au alunecat peste șoldurile ei, și apoi tot mai sus, adunând mătase în jurul taliei sale, pentru a dezveli secretul: lenjeria ei inocentă și, deasupra, numai trup. Curbura stomacului, scobitura buricului…

Nu mai văzuse niciodată un buric de femeie și a fost fascinat: albastrul se adâncea în violet, într-un vârtej perfect, iar în jurul lui era trasat elilithul.

Tatuajele adevărate erau făcute cu cerneală din scoarță de pin, bronz și fiere. Erau negre la început, însă căpătau nuanțe de cărbune pe măsură ce treceau anii. Al lui Sarai nu era nici negru, nici de cărbune, ci sclipea argintiu, ceea ce i se potrivea perfect. Aici nu se vedeau nici flori de măr, nici șerpi care își înghițeau cozile.

— Este perfect, a spus Lazlo, cu glas scăzut, răgușit.

Era luna: o semilună îngustă, curbată după forma trupului ei, cu un mănunchi de stele care închidea un oval perfect pe abdomenul ei.

— Este luna, a șoptit Sarai. Adora tatuajul. Precum cea pe care ai cumpărat-o pentru mine.

Cândva, într-un vis, merseseră să cumpere o lună.

— Și stelele pe care le-am adunat noi, a răspuns el. Le înșiraseră pe o brățară, pe care ea o purta acum la încheietură, parcă pescuită din vis – o brățară cu tinichele care erau, de fapt, corpuri cerești, micuțe, luminoase, prinse de un lănțișor subțire, de argint.

Sarai era de multă vreme o creatură nocturnă. Luna era soarele ei. În fiecare noapte, o elibera, iar ea își trimitea spiritul și simțurile jos, în Plângerea.

Oare avea să mai fie la fel? În seara aceasta, la căderea serii, avea să-și simtă moliile agitându-se? Sau moartea pusese capăt darului ei? Nu știa. Precedente nu existau. Dar spera, chiar spera că nu îi fusese luat. Și-a atins pântecul cu vârful degetului, iar când l-a ridicat, lângă stelele de pe pielea ei albastră se afla o molie argintie. Era o dorință, să fi rămas…

… nu Muza Coșmarurilor. Ținea de trecut. Dar se ruga ca visele să nu fie pierdute pentru ea, și nici ea pentru ele.

— Îți amintești, a întrebat ea, în șoaptă, soarele pitit într-un borcan, cu licuricii?

Trăiseră în așteptarea nopții și detestaseră răsăritul, fiindcă îi despărțea. Dar acum era zi și erau împreună.

— Da, îmi amintesc, a reușit Lazlo să-și forțeze replica. Mâinile lui deveniseră grele pe pielea ei, alunecând peste curbura șoldurilor și cuprinzându-i talia. Vârfurile degetelor i s-au întâlnit la spate. În față, degetele mari au conturat marginile argintii ale lunii, puzderia de stele și molia dintre ele. I-au umplu privirea. Albastru pielii ei, stelele argintii și luna. Ea era cerul. Simțindu-se greu, fermecat, s-a aplecat în față și a atins o stea cu buzele.

Sarai s-a cutremurat. Stelele se aflau pe pielea ei, dar și înăuntrul ei, umplând-o cu lumină. Acolo unde buzele lui Lazlo i-au atins abdomenul s-a aprins un tremur, și s-a înfiorat și ea.

Cu ochii pe jumătate închiși, Lazlo a văzut-o și s-a minunat. A mai sărutat o stea. Lumina pulsa sub pielea ei și era ca lumina glavelor sub mătase albastră.

Senzația era ca atingerea unor pene, ca niște fiori, ca niște urme de stele căzătoare, și le depășea trupurile. Sarai și-a împletit degetele în părul lui Lazlo. El i-a mângâiat abdomenul cu degetele mari, pictând căi de lumină. Cerneala argintie strălucea puternic și, oriunde o atingea, pielea ei sclipea translucidă, aprinsă din interior.

Pentru a ajunge în Plângerea, el traversase o mare și văzuse, de pe puntea unei nave-leviatan, apa care strălucea albastră-alburie. Era bioluminescență, iar când își lăsase mâna să plutească în apă, aceasta înviase la atingerea lui, radiind și prinzându-i-se de degete, ca o glazură de lumină a lunii. Acum, trupul lui Sarai era mare, cer și irizații, și chiar și venele ei sclipeau în râuri lucitoare, de parcă inimile ei ar fi pompat lumină.

În jurul lor, în aer, lumina se reflecta în metal. Păsările cântătoare din mezartium reveniseră la viață și zburau, înălțându-se glorioase. El nu voise să facă asta, așa cum nu voise nici ca Rasalas, în grădină, să dea din cap și să lovească pământul cu copita, dintr-odată neliniștit. Nici ca viespile din inima citadelei, cu aripile încremenite de atâta vreme, să se foiască și să se agite. Și nici ca serafimul însuși, tot îngerul acela masiv și plutitor, să se cutremure odată cu el, astfel încât în toate pasajele, în grădină, la bucătărie, în inima citadelei, totul a simțit la fel și s-a oprit.

Lazlo însă nu s-a oprit, și nici Sarai. Ei se simțeau doar unul pe celălalt. El și-a lăsat capul pe spate pentru a o privi, iar ea a simțit un șuvoi de dragoste copleșitoare pentru chipul lui, cu trăsăturile sale colțuroase, cu nasul lui, modelat de basme în cădere, și cu ochii lui cenușii, aprinși de luminița-vrăjitoarei. Voia mai mult din toate, mai multă viață și mai multă libertate, mai mulți ani și *pe el*. Îl voia *în întregime*. O tandrețe aproape insuportabilă amenința să o zdrobească sub apăsarea ei, iar ea... își dorea asta. Voia să râdă, să ofteze și să fie zdrobită de tandrețe. Voia să *se miște* în delir, uitând ce era adevărat și ce dădea târcoale, și să găsească o cale de a se agăța de această lume, de această clipă, și de a nu mai pleca. Voia să guste, să simtă și *să o doară*, și mai voia și să plângă pentru tot ce pierduse și urma să mai piardă.

I-a luat mâna lui Lazlo și i-a ridicat-o la inimile sale. I-a ținut mâna într-ale sale și, apăsându-și-o pe trup, a tras-o peste sân, dând furoul la o parte.

Privirea lui Lazlo s-a încețoșat, de parcă să o vadă ar fi fost, dintr-odată, prea mult. Inimile ei pulsau ca niște sori gemeni, iar gura ei n-a putut rezista dorinței. Sânul i se afla în palma lui, greu, cald și catifelat, cu vârful tot atât de trandafiriu precum limba.

Așa cum nu mai văzuse vreodată un buric de femeie, tot așa nu mai văzuse nici asta.

Și-a ridicat fața, vrăjit, și l-a cuprins cu buzele. Moliciunea pe care a descoperit-o l-a uluit. Nu a închis ochii. Ea era cer și noapte, era totul, sori și nove, și suprafața mării. Vag, a remarcat absența mătăsii boțite din jurul taliei. Furoul nu mai era. Ea îl făcuse să dispară și se afla în fața lui, complet dezbrăcată. Trupul lui tremura, al ei la fel, iar el îi înconjura sfârcul cu buzele ușor desfăcute.

Ea a scos un sunet ca de pisoi, care l-a dezlănțuit. Apoi genunchii ei au cedat, iar ea s-a vărsat peste el, doar dulceață și căldură. El a luat-o în poală, acolo, pe marginea patului. Ea a încercat să îi dea cămașa la o parte cu puterea gândului, astfel încât să nu se mai afle nimic între ei. Dar cămașa a rămas lipită de trupul lui, iar ea s-a amuzat, pentru că nu se aflau într-un vis. A trebuit să i-o scoată trăgându-i-o peste cap. El și-a ridicat brațele, pentru a-i da voie, apoi cămașa a dispărut, iar ea i-a luat fața în mâini – fața lui perfectă, imperfectă.

Păsările prinseseră viață în jurul lor. Mâinile lui Lazlo erau pline de viață pe trupul ei. Sufletul ei *părea* mai plin de viață ca niciodată înainte. Sarai aproape că uitase că nu mai exista.

Iar când s-a aplecat să îl sărute, nu i-a mai păsat de nimic. Cum ar fi putut? Uitase de lume. Buzele lui erau calde, ardeau. S-au despărțit, lipite de ale ei, și s-au mișcat împreună, precum vorbirea, dulce, moale, lent. Îi adora buzele. Și limba. Îi adora pieptul, lipit de al ei. Coastele lui se ridicau și coborau, odată cu respirația lui neregulată. Cu privirile sudate, cu pleoapele grele, cu ochii lui umbriți de gene de pisică-de-râu, când i-a prins buza între dinți a vrut doar să îl tachineze. L-a mușcat ușor. Era cărnoasă, ca o prună. A atins-o cu vârful limbii. Iar apoi:

Ceva i-a pătruns în minte, repede și rece, ca un pumnal. Voința i-a fost răpită. S-a întâmplat prea iute. Dinții i s-au înfipt *adânc* în buza lui Lazlo.

Nu avea gust de prune.

13.

DINȚI

Minya a ieșit la suprafață. Ochii ei, lipsiți de expresie, și-au recăpătat concentrarea și s-au îngustat imediat. Avea câteva sute de suflete în putere. Le ținea lesele cu puterea minții și își imaginase asta mereu ca pe un pumn care înșfăcase o încâlceală de fire de mătase. Fiecare fir cânta cu o vibrație proprie, ca o coardă de instrument. Nu era muzică, dar era cea mai potrivită descriere. Lesele rezonau *emoții*.

Ură.

Teamă.

Disperare.

Acelea erau senzațiile pe care le trădau stafiile Minyei. Le putea amuți, dar erau mereu acolo – un stup care colcăia de ură-teamă-disperare, potrivite cu privirile lor, când le pescuia sufletele din aer.

Nota care a readus-o la viață nu a fost însă niciuna dintre acestea, iar ea a știut imediat că îi aparținea lui Sarai. Nu o putea amuți pe aceasta. O copleșea cu o simfonie de

sentimente foarte diferite de ce cunoștea. Plăcere, dorință, fierbinți și dulci, și *tandrețe*, inefabilă și dureroasă. Și, peste toate, împletindu-le laolaltă ca pe niște nestemate într-un șirag: *iubire.* O stârnea.

Minya arăta ca o copilă, dar nu era, și înțelegea prea bine ce se petrecea, sau ce urma să se petreacă, dacă o permitea. Ranchiuna a clocotit înăuntrul ei. Nu era vorba de un simț acut al decenței. Feral și Ruby erau în călduri de zile bune, și tot ce făcuse fusese să îi ironizeze. Acum era diferit. Sarai și Lazlo erau piese de pe tabla de joc și totul era în joc. Dacă voiau plăcere, căldură ca de miere și sunete plăpânde, aveau să le câștige doar ascultând-o.

Așa că Minya și-a trimis voința prin lesa lui Sarai, încingând-o ca pe un fitil, pentru a prelua controlul gurii ei languroase. Și-a înfipt dinții în buza lui Lazlo și a *mușcat.*

•

Gura lui Sarai i-a înghițit strigătul. De durere, Lazlo a tresărit, iar frunțile li s-au izbit una de alta. Dinții ei au rămas agățați încă o clipă, aproape întâlnindu-se. Sângele lui i-a umplut gura, iar ea și-a imaginat propriul urlet, incapabilă să îi dea drumul.

Pentru o secundă a crezut că Minya o va face să își încleșteze dinții și să *sfâșie*, ca un câine care smulge carnea de pe un os.

Apoi Minya i-a dat drumul, iar ea a sărit din poala lui Lazlo. Din rană țâșnea sângele, curgându-i pe bărbie, și curgea și pe a *ei.* Sângele *lui* curgea pe bărbia *ei.* Gura i se umpluse de gustul lui, iar mintea, de senzația că îi lipsea orice putere, de *crănțănitul* și de *explozia* dinților ei, care pătrunseseră în țesutul dens al buzei lui. Nu era în stare să formeze cuvinte, ci s-a auzit scoțând un „Ah, ah” îngrozit, iar și iar, în timp ce mâinile ei se întindeau spre el și gravitau, fiindcă îi era teamă să îl atingă, ca să nu îi facă din nou rău. În plus, era sigură că el nici *nu ar fi vrut* să fie atins iar, nu de ea, nu din nou.

El își ținea mâna la gură. Sângele i se scurgea spre încheietură. Când a ridicat privirea, ochii i se dilataseră de uluit ce era și sticleau de durere. Dar a clipit și i-a limpezit, și a văzut cât de supărată era Sarai.

— E în regulă. Sunt bine, a asigurat-o el.

— Nu ești bine. Te-am *mușcat*!

— Nu este vina ta…

— Ce mai contează? Au fost dinții mei. S-a șters la gură cu dosul mâinii. S-a înroșit, iar ea a simțit un fior.

— E o nimica toată, a spus el, atingându-și buza, deși a tresărit, iar asta l-a făcut să sune neconvingător. Chiar dacă mi-ai fi smuls buza, eu tot aș vrea să te sărut.

— Nu glumi cu asta, a spus ea, cutremurându-se. Dacă făceam asta?

— Dar nu ai făcut-o. S-a întins spre ea, dar ea s-a dat înapoi, îngrozită să-și dea seama că nu îi fusese frică îndeajuns și că îl pusese în pericol prin simpla ei prezență. Acum era o unealtă, o armă, și, odată cu gustul sângelui, a simțit și o groază reală de felul în care Minya o putea folosi. Exista oare ceva ce nu ar fi obligat-o să facă? O limită pe care nu ar fi depășit-o? Gândul i-a făcut rău și i-a dat amețeală, umplând-o de rușine că nu era suficient de puternică să i se împotrivească. Vino aici, a continuat Lazlo. Dacă vrea să te folosească pentru a-mi face rău, o va face, fie că mă săruți, fie că nu. Și aș prefera să mă săruți, dacă am ceva de spus în treaba asta.

— Nu ești în stare de asta, acum.

Era adevărat. Buza lui palpita și îl ustura. O simțea cum se umflă. Dar nu voia ca momentul lor să ia sfârșit. Sarai era prea departe, goală, albastră, atât de frumoasă, încât îi provoca durere. Mâinile lui erau încă pline de senzația de ea. O voia înapoi în brațele sale.

— Nu îmi este frică de tine, a spus el.

— *Mie* îmi este frică de mine.

Ea știa că se sfârșise totul; că Minya reîncepuse „jocul”. Așa că a șoptit, grăbită:

— Lazlo, indiferent ce s-ar întâmpla, nu îți uita promisiunea.

A fost o inspirație providențială, pentru că abia a încheiat de rostit avertismentul, că alte vorbe au urmat, pe un ton complet diferit. Erau dulcege și prefăcute, și nu a putut face nimic să le împiedice.

— Dacă ați terminat să vă impregnați reciproc cu pasiune, haideți în galerie să vorbim nițel.

•

Minya s-a ridicat de pe marginea de pe care îi atârnaseră picioarele. Lesa lui Sarai se simțea acum ca toate celelalte: îngreunată de o disperare neajutorată. Tandrețea dispăruse – călătorie sprâncenată! O simțise ca și cum ar fi fost despicată în

două, iar inimile i-ar fi fost servite pe un platou. De ce și-ar putea dori cineva una ca asta, de ce ar *căuta-o*, nu înțelegea.

S-a întins și și-a rotit capul, savurându-și victoria. Se gândise să aștepte până când erau cu garda jos. Era perfect. Îi lăsase moleșiți de dorință, arzând de sentimentul neîmplinirii. Ce nu ar fi făcut acum de dragul celuilalt? Era vremea să joace până la capăt și să-și facă, în sfârșit, pe plac.

14.

PIESE PE O TABLĂ DE JOC

— Doar nu e capabilă să dea drumul sufletului lui Sarai, nu? s-a întrebat Ruby, agitată și distrasă. Era în grădină, împreună cu Sparrow. Sparrow lucra – sau încerca să lucreze. Ruby se foia. Simțeau cum trec secundele. Păreau să se aglomereze și să devină tot mai apăsătoare. Mai devreme sau mai târziu urmau să se reverse, iar așteptarea aceea, să ajungă la sfârșit, dezlănțuind haosul și țipetele și aducând pierderi.

Părea să fie o pauză de ceai de la sfârșitul lumii. Ce punea la cale Minya? Cât timp mai aveau?

Vorbeau pe șoptite, să nu le audă stafiile:

— Înainte, nu aș fi crezut-o în stare, a spus Sparrow. Dar acum nu mai sunt atât de sigură.

— S-a întâmplat ceva cu ea. Tonul lui Ruby era plat. Nu a fost mereu atât de rea – sau a fost?

Sparrow a clătinat din cap. S-a sprijinit pe călcâie. Degetele ei erau murdare de pământ, iar părul, frumos împletit. Avea șaisprezece ani, iar Ruby urma să-i împlinească și ea curând. Erau surori vitrege, împărțindu-l ca tată pe Ikirok, zeul orgiilor. Aveau firi foarte diferite: Ruby era îndrăzneață și se plictisea repede. Nu gândea înainte să spună ceva și își dorea lucruri fără să încerce să le obțină. Sparrow era mai liniștită. Privea, își dorea și își păstra speranțele pentru sine, dar, oricât de dulce i-ar fi fost felul, nu era moale. Cu doar o zi în urmă, le șocase pe Sarai și pe Ruby, sugerând ca Ruby să îi ofere Minyei „o îmbrățișare călduroasă” – mai precis, să o ardă de vie.

Firește că nu voise asta, dar văzuse întunericul din Minya și își făcea griji la ce ar fi putut duce. Și acum, iată-le, în prag de război.

— Mă întreb, a spus ea, dacă stafiile au întunecat-o într-atât. Credeam că e rău pentru noi când prindea câte un suflet, cel puțin cele despre care știam, și ne simțeam *rușinați* de cum ne priveau. Nu te poți abține să nu te vezi prin ochii lor.

— Eu pot, a pretins Ruby. Știu că sunt frumoasă.

Dar Sparrow știa că erau doar vorbe și că Ruby detesta și ea sentimentul. Încerca, uneori, să câștige stafiile de partea ei, să le arate că nu erau ca părinții lor – nu că ar fi folosit la ceva.

— Și în tot acest timp nu am știut *câte* stafii mustind de ură prinsese, iar Minya *s-a scăldat* în ura aceea.

— Este vina ei. La ce i-a stat capul?

— A vrut să ne țină în siguranță, a spus Sparrow. Asta era evident. Să ne țină în viață.

Ruby a scos un hohot stins.

— Pari să fii de partea ei.

— Nu judeca atât de simplu, i-a spus Sparrow. Era foarte ușor să îi iei partea, și extrem de inutil. Suntem cu toții de aceeași parte. Chiar și ea. Poți fi de aceeași parte și totuși poți avea opinii diferite.

— Atunci, ce facem? a întrebat Ruby.

Ce *ar fi putut* face? Sparrow a clătinat din cap. Și-a înfipt din nou degetele în pământ și a simțit pulsul firav al vieții pe care o conducea prin rădăcinile ramificate în îmbrățișarea lui. Era stratul de flori unde avusese loc incinerarea. Rugul lui Ruby arsese fierbinte, repede. Consumase doar trupul și orhideele cu care îl împodobiseră. Gardul viu pe care îl așezaseră era neatins; doar se lăsase puțin în jos, în formă de trup, iar Sparrow încerca acum să facă tulpinile să se ridice la loc, dorind să șteargă imaginea a ceea ce se petrecuse acolo.

A atins o floare. Era mică și albă, neînsemnată, și totuși pulsa de viață. A simțit o forță misterioasă, care curgea într-o singură direcție și, odată dispărută, nu se mai putea întoarce. A cules floarea. Forța nu s-a stins imediat. A pălit. A durat câteva secunde ca bobocul să moară.

Se gândea la viață și la moarte, dar un gând s-a strecurat între ele, tiptil. Era plin de amăgire și de viclenie. Voia să se facă observat. Sparrow l-a remarcat și a lăsat floarea să cadă. A

privit-o pe Ruby, cu o idee sticlindu-i în ochi. O întrebare i-a încrețit fruntea. A pus-o.

Ruby s-a uitat lung. Apoi, a zâmbit.

Și a răspuns.

•

Feral se deplasa cu greu prin brațul stâng, trăgând două saltele după el. Le adusese din iatacurile în care nu le plăcea să intre, cele micuțe, care semănau cu niște celule și în care se aflau doar paturi. Saltelele erau subțiri, cu totul diferite de lenjeria groasă și confortabilă din camerele zeilor. De aceea luase două – deși nici acelea nu aveau să fie suficiente.

S-a gândit că Ruby ar fi trebuit să le primească pe acelea, iar el, pe ale ei. În fond, ea îi dăduse foc la pat. Atunci nu îi păsase. Crezuse că… Ei bine, fusese prost. Crezuse că avea să doarmă în iatacul ei, mereu, de parcă ar fi existat ceva între ei.

Nu era o prostie că se gândise la asta. Ce făceau împreună nu era o nimica toată. O fi început așa, dar… îi plăcea. *Mult*. Și, spre surprinderea lui, îi plăcea *ea*. Chiar dacă era complet irațională. Auzi, să se supere fiindcă nu o spionase niciodată când era dezbrăcată!

Fie, poate că trecuse o dată sau de două ori pe lângă camera de ploaie, când vreuna dintre fete făcea baie, dar nu trăsese niciodată cu ochiul.

Doar dacă draperia nu era trasă suficient și chiar și atunci nu încetinise, sau nu prinsese mai mult de o frântură.

În orice caz, nu se dăduse peste cap, iar asta pe ea o supărase.

Dar ce voia, de fapt?

Nu pe *mine*, și-a răspuns singur, posomorât. „Nu mai suntem copii și avem buze”, îi spusese când venise în iatacul lui, să îl seducă. „Nu ajunge?” Nu îi păsa de *el*. Se întâmplase doar să aibă buze, nemaivorbind de acea trăsătură anatomică importantă care îl distingea din micul trib de fete. Se folosise de el, și el nu avusese nimic împotrivă, însă acum avea, și nu doar din cauză că fusese nevoit să își facă rost de așternuturi noi.

A ajuns la capătul pasajului, unde brațul serafimului se lipea de umăr și o sală largă se deschidea din galerie, pe toată lungimea pieptului. La jumătatea drumului, a trebuit să se oprească brusc, pentru că trecea un lung șir de stafii. Veneau din direcția opusă. Nu îi plăcuse niciodată să le privească direct

– îi displăcea să le citească ura din priviri, și să le simtă nefericirea –, dar tot le putea deosebi unele de celelalte, și a recunoscut gărzile din brațul drept. Se îndreptau toate spre galerie.

A avut un sentiment neplăcut. Apoi și-a făcut apariția Minya, iar sentimentul s-a înrăutățit.

— Ce se întâmplă? a întrebat-o.

— Vino să vezi, i-a spus ea, cu un glas zaharisit. Promit că nu va fi deloc plicticos.

•

În grădină, Ruby și Sparrow au remarcat stafiile și au schimbat priviri aspre. Le încerca aceeași senzație neplăcută, și s-au îndreptat în silă către arcade.

Feral a lăsat saltelele și a urmat procesiunea de stafii.

Minya s-a îndreptat spre masă și s-a așezat pe scaunul ei. S-a foit, încrucișându-și gleznele, apoi netezindu-și furoul sfâșiat și murdar. Priveliștea era ceva aparte: o copilă plină de jeg, cu aer regal.

Nu, nu regal. Zeiesc. De genul răzbunător.

Și-a aliniat trupele. Erau prea multe ca să încapă în sală, așa că le-a suprapus. Era ceva dureros la vedere: păreau solide, mai puțin în felul în care dispăreau unele în celelalte, ca niște cărți pe jumătate amestecate. În cele din urmă, le-a separat în centru și a creat un culoar pornind de la ușă și încheindu-se la ea, așa că asta au văzut Sarai și Lazlo când au făcut colțul: pe Minya, șezând regește la capătul unei pâlnii de suflete înrobite.

— Iată-vă, a spus ea. Sunteți gata?

Au privit-o, fără replică, știind că nu existau cuvinte care să îi poată schimba hotărârea.

Văzând că nu răspund, i-a privit pieziș.

— V-a mâncat Spectrul limba? a întrebat. Și-a încrețit nasul spre Lazlo. Sau poate că Sarai a mâncat-o pe a ta.

Lazlo arăta cumplit, cu buza umflată, cu sângele uscându-i-se pe bărbie. Ceilalți au făcut ochii mari.

— Maniacă mică, a mormăit Ruby.

Lazlo a răspuns calm:

— Limba mea este intactă. Ar trebui să îți mulțumesc. Presupun că putea fi mai rău.

— Cred că e un principiu înțelept. Întotdeauna poate fi mai rău. Înveselește-te, totuși. Dacă vă purtați frumos și faceți ce vă

spun… Vorbea cu glas melodios, zăngănind cuvintele ca pe o mită. Atunci, poate vă las singuri, mai târziu, să faceți ce poftiți în spatele ușilor închise.

Dacă se purtau „frumos”? Să-i lase singuri…? De parcă s-ar fi întors de la măcel dornici de plăcere! Sarai a simțit că i se face rău. Minya chiar nu înțelegea nimic? Oare ura ei devorase totul? A lăsat să-i scape un oftat prelung.

— Acesta e târgul tău? Să te ajutăm să *ucizi,* pentru ca tu să ne lași să ne *sărutăm*?

— Ah, nu, a spus Minya. Sunt eu drăguță. Nu există niciun târg, prostuțo. Nu m-am făcut înțeleasă?

Firește că se făcuse înțeleasă. *Faceți cum spun eu, sau îi dau drumul sufletului*. Nu fusese un târg, ci o amenințare.

— Apropiați-vă, a spus ea. De ce ați rămas la ușă? S-a urcat pe scaun și a călcat pe masă, străbătând-o în lung, cu mâinile la spate și cu privirea îndreptată spre ei.

Sarai și Lazlo au avansat printre falangele de stafii. Ruby și Sparrow au apărut și ele dintre arcade, iar Feral, dinspre ușă. Toți trei s-au apropiat de ei, iar Minya s-a simțit separată cu forța de acel „noi” care îi aparținea. Iată că se aflau, în sfârșit, în pragul răzbunării celor dragi și morți. Ar fi trebuit ca ei să se alinieze în spatele ei, cu mâinile pe cuțite, din proprie voință. În schimb, arătau ca niște ființe palide și slabe, fără putere, demne de milă, incapabile să răzbune pe cineva. Voia să îi lovească și să îi trezească.

Gata cu introducerile. Gata cu așteptarea. Și-a fixat privirea asupra lui Lazlo și a spus:

— A venit timpul. Știi prea bine ce e în joc. Ochii i s-au mutat la Sarai și înapoi. Nu are sens să insist.

Astfel, au ajuns într-un punct care se căsca asemenea unei găuri negre între ei și din care nu exista cale de scăpare. Lazlo s-a cutremurat de groază.

— Așteaptă. Tremura. Sângele și spiritul lui alergau, iar gândurile i se deplasau într-o buclă, dând târcoale precum pasărea albă, doar că mai repede. În povești, când eroii se luptau cu monștrii, câștigau mereu ucigându-i, dar pentru el nu era o cale acceptabilă. El nu putea ucide pe nimeni, și, chiar dacă ar fi putut – dacă ar fi fost genul acela de erou –, nu ar fi ajutat la nimic. Dacă ucidea monstrul, o pierdea pe Sarai. Crima nu reprezenta o soluție. Nu am putea discuta…

— Nu. Cuvântul a lovit aerul ca un pumn. *Du-mă. În Plângerea. Chiar. ACUM*! Minya a încheiat cu un urlet, iar chipul i s-a înroșit.

Sarai l-a strâns pe Lazlo de mână. Simțea cum tremură și a strâns mai tare, pentru că dorea să ofere și să primească putere. Nu știa ce o speria mai tare: că el avea să își respecte promisiunea sau să o încalce. *Ah*, *zei.* Nu găsea forța necesară să își pună speranța în propria dispariție.

Nimeni nu a remarcat când Sparrow a înghiontit-o pe Ruby, aruncând apoi o privire scurtă spre ușă. Și nici când Ruby, făcând o jumătate de pas, apoi un pas întreg, apoi o fentă, s-a strecurat printre rândurile de stafii și afară din încăpere.

Lazlo a rămas pe loc. Se simțea amețit, copleșit de alegerea dureroasă pe care trebuia să o facă între Sarai și Plângerea. Dar… alegerea fusese făcută odată cu promisiunea. *Orice s-ar întâmpla.* Sentimentul de neajutorare era dublat de revoltă. Cele două jurăminte și-au încrucișat săbiile. Ar fi trebuit să o salveze oricum.

Dar cum putea să o salveze, orice ar fi?

— Nu pot, a izbucnit.

Copila a fost cuprinsă de o neîncredere sălbatică. Ochii au trecut ca fulgerul de la Lazlo la Sarai. Cum era posibil ca ei să îndrăznească încă să o sfideze? Avusese certitudinea că ei nu și-ar fi pus în primejdie tandrețea și dorința. Ce era cu onoarea asta stupidă?

Piese pe o tablă de joc, și-a spus, mohorâtă, dar nu a fost ea cea care a vorbit, ci Sarai.

— Lazlo, a șoptit ea, încet, de lângă el. M-am răzgândit. Nu îmi da drumul.

S-a întors brusc spre ea, așteptându-se ca ochii ei, la fel că ai tuturor celorlalte stafii, să îi dezmintă vorbele. Dar nu a fost așa. Nu erau căscați, cu albul la vedere, mustind de nefericire. Erau blânzi și ezitanți, rușinați, plini de teamă, de parcă slăbiciunea sa și pledoaria pentru propriul suflet i-ar fi provocat suferință.

— Sarai? a întrebat el, nesigur.

— Nu! a strigat ea, dar numai în mintea ei, unde a perceput strigătul atât de tare, încât i se părea imposibil ca el să nu o audă. Nu erau cuvintele ei. Nu era rugămintea ei. Dar chipul ei – *ochii* ei – nu trăda panica pe care vorbele i-o provocaseră. Ochii stafiilor spuneau mereu adevărul, nu? Așa crezuseră mereu, că

puterea Minyei era astfel limitată, dar Sarai își dădea seama, după intensitatea cu care Lazlo îi căuta pe ai ei, și după confuzia lui, că nu era așa. Mi-e teamă, a șoptit ea și l-a apucat mai strâns de mână, și nimic din toate astea nu era *ea*. E atât de frig acolo, Lazlo. Mi-e atât de teamă.

El purta o luptă cu sine, chiar în fața ei. A citit pe chipul lui fiecare nuanță. Era prins între ce știa că era adevărat și minciuna fără pată, perfect credibilă, pe care Minya o punea în scenă.

— Fă tot ce vrea, l-a implorat Sarai. Pentru mine.

El știa. Și i s-a făcut rău. *Orice ar fi,* spusese Sarai. Și-a amintit cât de curajoasă fusese și s-a întors spre Minya, tremurând.

— Oprește-te, a spus el, iar buza însângerată și umflată i s-a ridicat de furie. Ea nu ar cere *niciodată* asta. Știa că era adevărul. Sarai nu și-ar fi ales niciodată propriul viitor nesigur, de stafie, în defavoarea a nenumărate vieți omenești.

Sarai a scos un strigăt îngrozit. Rugămintea ei a devenit mai insistentă, și cu atât mai neconvingătoare, de parcă ar fi vrut doar să îl chinuie, acum, că nu mușcase momeala.

— Nu mă iubești? a întrebat ea. Nu vrei să mă salvezi?

Cuvintele au sfâșiat-o, iar ea le disprețuia, pentru că o parte din ea *voia* să le rostească, să implore să fie salvată, cu orice preț. Era ancorată în lume cu un fir subțire. Nimicul îi dădea târcoale, amenințarea inexistenței, și era îngrozită.

Cuvintele ei s-au înfipt ca niște gheare în inimile lui Lazlo, fie că veneau sau nu de la Sarai. I-au țâșnit lacrimi din ochi, dense și pline, și picături grele îi cădeau pe obraji. Genele i s-au încărcat și s-au lipit laolaltă. Lumina amiezii i-a făcut ochii sticloși. Sclipeau ca niște sori la răsărit. A făcut un pas spre Minya, cercetându-i chipul, în speranța de a găsi o urmă de umanitate.

Dar a eșuat.

— Deci asta vreți? l-a întrebat Minya, uimită și scârbită totodată. Ai distruge-o pe *ea* ca să îi salvezi pe *ei*? Avea senzația, deloc familiară, că își pierdea puterea, că îi scăpa frânghia din mână. Nu așa ar fi trebuit să funcționeze lucrurile. Trebuiau să facă doar ce li se spunea.

Lazlo a clătinat din cap. Nimic nu era așa cum trebuia.

— Nu, a spus el. Nu voi distruge pe nimeni.

Minya își încleștase dinții. Avea fante înguste în chip de ochi.

— Alegerea nu îți aparține. Uite cum stau lucrurile: o alegi pe Sarai, iar ucigașii mor. Îi alegi pe ucigași – moare Sarai.

Rostite cu vocea ei copilărească, vorbele păreau rime dintr-o poezioară, iar Lazlo știa că, indiferent ce s-ar fi întâmplat și cât ar fi trăit, nu avea să și le poată șterge din minte. Alegerea aceasta în alb și negru îl chinuia îngrozitor: trebuia ca o parte să moară pentru a-i salva viața celeilalte. Dar... cum de nu i se părea și ei așa? Ce ar fi devenit Minya în absența Carnagiului, Lazlo nu știa. Fusese modelată în ziua în care Ucigașul-de-Zei asasinase prunci pentru ca oamenii să poată supraviețui. Îi ucisese pentru a preveni o amenințare viitoare, pentru ceea ce erau. El stabilise regulile jocului pe care Minya încă îl juca. Era oare corect să le schimbe acum, când ea avea, în sfârșit, un avantaj?

A reușit să vadă o imagine palidă a lumii așa cum i se arăta ei, simplificată de furie și de transformarea lui în justițiar. Putea el să îi ceară să fie mai bună decât cei a căror ură o crease? Știa ce i-ar fi răspuns ea, dar trebuia să încerce.

— Totul se poate sfârși aici și acum. Trebuie doar să permiți asta. Nu suntem criminali. O ținea de mână pe Sarai și vorbea cu Minya. Și nici tu nu ești.

Cuvintele fuseseră rostite, iar el și-a imaginat că a văzut-o tresărind, de parcă ar fi atins-o. A părut să se micșoreze, apoi să se scuture și să își împingă umerii înapoi, cu o expresie și mai întunecată.

— Să nu îți închipui că știi ce sunt. Să fim înțeleși. Mă refuzi? Nu te mai întreb a doua oară.

— Eu...

Dar nu a putut-o spune. Promisiune sau nu, Lazlo nu era capabil să rostească vorbele care i-ar fi pecetluit soarta lui Sarai. S-a întors spre ea. Avea ochii atât de mari! Ca niște crâmpeie de cer senin. Genele ei de culoarea mierii roșiatice erau încărcate de lacrimi. Nu avea nicio vină, iar Minya avea dreptate: cei din Plângerea, inclusiv Eril-Fane, erau vinovații. De ce ar fi plătit Sarai cu sufletul ei pentru viețile lor?

Ea a șoptit „Te iubesc”, iar el s-a pierdut. Nimeni nu îi mai spusese acele cuvinte, niciodată. Nici nu și-a dat seama când l-a chemat pe Rasalas, dar s-a trezit cu creatura lângă el, venind din grădină, cu aripile sale imense de metal pregătite. Minya a urcat pe spinarea lui de pe masă, triumfătoare, și s-a așezat pe

animalul creat de tatăl ei, gata să coboare în zbor spre Plângerea.

Multe alegeri se fac chiar așa: pretinzând că s-ar contura singure.

Și multe destine sunt hotărâte de cei care nu pot hotărî.

Va găsi o cale să te convingă, îl avertizase Sarai pe Lazlo. Acum, își dădea seama că așa și era, și era sfâșiat de multe emoții: disperare, *ușurare*, dispreț față de sine. Încă posedată de voința Minyei, Sarai nu putea face sau nu putea spune nimic, dar cel mai rău lucru era că o parte micuță și ascunsă din ea se bucura de propria-i neajutorare, fiindcă o elibera de necesitatea de a lupta.

Ultimul lucru pe care voia să îl facă era să lupte pentru propria ei cădere în uitare.

A încercat să își spună că totul va fi bine. Orașul se golise. Locuitorii erau în siguranță, iar Tizerkanii se puteau descurca și singuri.

Dar erau numai minciuni, care coceau în interiorul ei: inimile ei, întreaga ei ființă se simțeau corupte, ca o prună înmuiată de putreziciune. Să facă asta l-ar fi distrus pe Lazlo. Ar fi distrus Plângerea și l-ar fi terminat, iar atunci ea își va fi dorit uitarea – pe care Minya nu avea să i-o permită. Sarai urma să rămână marioneta ei, cu dinți însângerați și sfori de nedezlegat, după ce toate celelalte vor fi dispărut.

Lazlo a spus: „Și eu te iubesc.” Era atât de greșit că îi spunea asta acum, când voința Minyei se înghesuia în sufletul lui Sarai, și când se pregăteau să săvârșească o crimă. El s-a aplecat și i-a atins gura cu partea nemușcată a buzelor, apoi și-a lipit obrazul de al ei. Maxilarul lui era aspru, iar pielea, prea caldă. S-a cutremurat ușor. Sarai i-a inspirat mirosul de santal și și-a amintit când îl descoperise prima dată, prin moliile sale, în casa Ucigașului-de-Zei. La prima vedere, îl crezuse o brută. Acum, ideea o uimea. Fuseseră atâtea momente minunate, însă mintea ei s-a oprit într-un loc complet diferit: în ultimele minute din propria ei viață. Fusese chiar înainte ca explozia să sfâșie orașul – o noapte adâncă și tăcută, cu toate străzile pustii. Lazlo se plimba prin Plângerea. Sarai îl însoțea, în chip de molie pe încheietura lui, și nu avea nicio idee despre ce urma să se întâmple.

I s-a părut straniu că se gândise tocmai la asta. La început, nu și-a dat seama de ce. Dar apoi... s-a gândit că poate exista o explicație, și s-a simțit străbătută de un fior.

Nu reușise niciodată să pătrundă în mințile oamenilor treji. Copilă fiind, când încă își testa puterile, încercase și aflase că mințile conștiente erau bine ferecate. Așa fusese și în noaptea aceea. Molia ei călătorise pe încheietura lui Lazlo, în timp ce el străbătea orașul tăcut, iar ea rămăsese pe dinafară, neștiind la ce se gândea.

Dar... simțise ce *simțea* el. În timp ce molia era lipită de pielea lui, ea se lipise de poarta închisă a conștiinței lui. Prin poartă radiaseră emoțiile, limpezi și puternice precum muzica ce trecea printr-un perete. Iar acum, cu fața lipită de a lui, a simțit iar simfonia de emoții. Era disonantă și nefericită, nesigură, disperată – *sfâșiată.*

Sarai nu putea să rostească alte cuvinte decât cele false, dictate de Minya, dar își păstrase gândurile și sentimentele. Și-a apăsat obrazul mai tare de al lui Lazlo și a simțit arsura maxilarului său neras. Apoi și-a revărsat propria muzică sfâșiată. Sau, cel puțin, a încercat.

În mintea ei șuiera vântul, ca o furtună de tăișuri, un uragan însângerat în jurul unui singur cuvânt: *NU*!

El s-a încordat. Oare simțise? Era adevărat? S-a retras și i-a căutat privirea. Sarai își dorea să fie iar în îmbrățișarea lui. Nu avea nicio putere asupra propriilor ochi. Minya poseda în chip mai subtil decât își imaginaseră ei. Tot ce putea vedea el era ce planta ea. S-a încruntat, consternat. Apoi, privirea a părut să i se limpezească – și s-a întunecat. S-a întors spre Minya și a spus, cu un glas ca un scrâșnet de pietre:

— Nu te pot duce în Plângerea. Am promis.

Iar Minya nu a fost deloc mulțumită.

15.

ORA CEAIULUI LA SFÂRȘITUL LUMII

Imediat ce a ieșit din galerie, Ruby a gonit prin brațul drept spre iatacul său, țâșnind pe ușă fără să se oprească și să dea

draperia la o parte. S-a încâlcit în ea și a smuls-o de pe frânghie. Încă în mișcare, a aruncat-o cât colo și a dispărut în garderobă, care îi aparținuse cândva Lethei, zeița uitării. A ajuns acolo în mai puțin de cinci secunde, apoi a gonit din nou afară, pe coridor, și s-a strecurat printre stafiile care aglomerau galeria.

Și-a croit drum spre ușa bucătăriei, unde se aflau cele două Ellen, acoperindu-și amândouă gura cu mâinile, privind cu ochii umezi și măriți de groază.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea, într-o șoaptă mult prea tare, pierdută însă în murmurul care a urmat peste tot cuvintelor lui Lazlo.

— Am promis, i-a spus el Minyei, care era întruchiparea furiei.

— Atunci, încalcă-ți promisiunea, a spus ea, printre dinți.

Dar Lazlo nu a răspuns. A continuat să o țină pe Sarai lipită de el și, înspăimântat, a clătinat din cap.

Ruby a i-a aruncat o privire lui Sparrow, care se afla la celălalt capăt al sălii. Sora ei era palidă și agitată, iar el a îndemnat-o cu un gest să se grăbească. Ruby s-a întors spre Ellen cea Mică și a spus…

Era *ridicol*. Știa cum suna – de parcă ar fi fost paralelă cu realitatea.

— Ellen cea Mare și Ellen cea Mică, a spus ea, putem bea un ceai?

Cele două stafii s-au holbat la ea, iar surprinderea a luat, pe moment, locul groazei.

— *Ceai*? a repetat Ellen cea Mare.

Ruby și-a lins buzele și a încercat să devină întruchiparea nonșalanței.

— De ce nu? a spus ea, în defensivă. Nu am voie să îmi fie sete? Inimile îi băteau cu putere. Simțea cum îi curge transpirația pe spate. Ceaiul nu e niciodată o idee proastă. Ai spus asta chiar tu, și încă de multe ori.

— Păi cred că ne-am lovit de singura excepție, a spus Ellen cea Mare, în timp ce Ellen cea Mică a icnit.

Icnetul nu era legat de ceai. Ruby și-a dat seama dintr-o privire: Sarai dispăruse. Lazlo îmbrățișa aerul.

E prea târziu, și-a spus ea, îngrozită. *Prea târziu.* Dar trebuia să încerce, totuși. Ce altceva îi rămânea de făcut?

— Mă ocup eu, le-a spus celor două Ellen, și s-a strecurat printre ele, pe ușă.

•

Sarai era ancorată, și apoi n-a mai fost. Era solidă, și apoi s-a evaporat. Filamentul fragil care îi lega sufletul de lume s-a stins brusc.

Pentru Lazlo, a fost din nou sathaz: brațele sale erau goale, îndoite în jurul unui spațiu gol. Acolo unde se aflase Sarai, atât de dulce și de netedă, nu se mai afla decât aer. S-a întins, parcă pentru a o găsi, dar nu era invizibilă. Nu mai era.

— Nu! Un icnet, un ecou cumplit al cuvântului care îi sfâșiase gândurile. S-a răsucit spre Minya, cu o privire sălbatică.

— Sper că v-ați luat rămas-bun! a urlat ea, cu glas ascuțit. Era vineție. Dacă i-ar fi auzit cineva muzica, „sfâșiată” era puțin spus. Era numai vina lui Lazlo – așa credea ea. El o obliga să facă asta, și voia să îl pedepsească.

— Adu-o înapoi! a exclamat el.

— Tu să o aduci înapoi! Știi ce ai de făcut!

Lazlo nu a auzit rugămintea din vocea ei. Acel „NU” oribil încă își mătura uraganul prin mintea lui, gonind departe orice altceva. De unde venise? Ceilalți strigau și plângeau, iar Sarai nu mai era.

Nu mai era acolo.

Minya se afla încă pe spinarea lui Rasalas. S-a ridicat, cu greu, simțind metalul cum se mișcă sub ea. A încercat să sară înapoi pe masă, dar bestia s-a răsucit și o labă de metal, cu gheare, a țâșnit și a înșfăcat-o, aruncând-o la podea. Lazlo se afla deasupra ei. A apucat-o, strângându-i zdrențele în pumni. A ridicat-o, cu picioarele atârnând, și a privit-o în ochi.

În jurul ei, armata s-a mișcat. Voința ei îi însuflețea, îi scutura așa cum scutură vântul frunzele. Rând după rând, stafiile și-au ridicat cuțitele, cârligele pentru carne și satârele, cu muchiile sclipitoare, proaspăt ascuțite. Chiar și cele două Ellen erau înarmate. Ochii lor erau holbați de groază când au ridicat și ele mâinile și au țintit, aruncând.

Cuțitele au zburat. Cineva a strigat.

Lazlo nu și-a luat privirea de la Minya. Mezartiumul a răspuns, cu viteza unui pocnet de bici. Pentru fiecare armă aruncată, o undă de metal s-a desprins din ziduri ca să o intercepteze. Parcă s-ar fi activat o forță magnetică. Era magie. Sala s-a umplut de *zang, zang, zang,* când metalul argintiu s-a lovit de cel albastru și a căzut, zăngănind, pe podea.

O lamă a izbit peretele. În loc să reculeze, s-a înfipt. La fel și celelalte: podeaua le-a atras până când li s-au mai văzut doar mânerele. Totul s-a petrecut în câteva secunde. Stafiile Minyei erau dezarmate – cel puțin de armele obișnuite. De îndată, unghiile și dinții li s-au alungit, devenind gheare și colți.

Lazlo nu a văzut nimic. Ochii lui erau înfipți în ai Minyei.

— Ascultă-mă, a spus el, cu sălbăticie. Nu și-ar fi recunoscut propria voce. Nu ai luat în seamă ceva. *Sarai e singura care te ține în siguranță*. Să te ajute zeii dacă îi dai drumul sufletului. Nu mă va opri nimic din a-ți curma existența.

Spațiul rămas după cuvintele lui era greu de icnete și de un mârâit scăzut, dar amenințător, pornit din gâtlejul lui Rasalas. Minya și Lazlo s-au privit: furie contra furie, voință contra voință.

Într-un loc bine ascuns, Minya se agăța de șansa oferită de amenințarea lui Lazlo. Ce spusese el era adevărat. O fi ținut ea sufletul lui Sarai în balanță, dar tot acolo se afla și al ei, pentru că, în clipa în care își punea în practică amenințarea, și-ar fi pierdut singurul gaj – și pe Sarai.

Era un motiv să dea înapoi, iar inimile ei i-au strigat să o facă, dar… nu putea. Voința Minyei era ca o lamă forjată de țipetele a douăzeci de copii murind, apoi călită în sânge, ca o sabie fierbinte cufundată în apă. *Înapoi* nu era o direcție în care să accepte să meargă. Cedând acum, rămânea fără nimic, fără nimeni. Dacă ei nu credeau că ar fi capabilă să îi dea drumul lui Sarai, ce motiv ar fi avut să o asculte iar? Nu ar fi pierdut doar acea partidă, ci tot jocul. Lazlo trebuia să cedeze. Ea nu putea. Și-a dezvelit dințișorii într-o grimasă. Chiar el îi spusese că nu era un ucigaș. Trebuia să îl creadă pe cuvânt.

— Fă ce știi tu mai rău*, frate,* a mârâit ea, și a văzut, de îndată, că o făcuse deja.

Asta era ce știa Lazlo mai rău. Nu o putea răni. Privirea lui și-a pierdut din furie, mușchii din jurul ochilor i s-au relaxat de surprindere, care s-a transformat iute în teamă. Nu putea ascunde nimic. Ochii lui dezvăluiau totul. Nu putea face rău nimănui.

S-a gândit la Ruza, prietenul lui Tizerkan, care renunțase la ideea de a-l transforma vreodată într-un războinic. Ar fi fost dezgustat să vadă cum se scutura și îl împingea copila aceea, până când a lăsat-o jos.

— Există o singură cale de a o salva, a spus ea.

Lazlo a simțit că se îneacă. Minya îl citea ca pe o carte deschisă. Unde era Sarai? Mai putea fi salvată? *Te rog*, s-a gândit el. Dar cui să îi adreseze rugămintea? Vor fi existat cândva serafimi, într-adevăr, dar asta nu însemna că îl ascultau acum.

În clipa aceea, Lazlo știa cu siguranță că, în tot universul măreț, acoperit de o puzderie de stele, nimic nu îl asculta.

Apoi, în frenezia oarbă, neîndurătoare a panicii, le-a văzut pe cele două Ellen peste umărul Minyei. Nu erau stoice, la fel ca toate celelalte stafii, încremenite cu excepția ochilor care li se rostogoleau cu disperare. Țineau mâinile încleștate ca pentru rugăciune, iar pe chipuri le-a citit disperarea pe care o simțea și el. Când a privit-o în ochi pe Ellen cea Mare, ea a rostit: *Te rog.*

Un gând mititel, neașteptat, l-a înțepat ca un spin: oare era posibil… ca o parte din Minya să *vrea* încă să fie oprită? Dar cum?

Nu va renunța, îi spusese Sarai, mai devreme. *Nu renunță niciodată. Nu cred că poate.*

Minya nu era capabilă să renunțe. Așa era construită, iar Carnagiul o șlefuise așa. Să renunțe însemna moarte. Însemna trupușoare în băltoace roșii.

Se agăța de un pai. Gândurile i-o luaseră razna. Simțea că sufletul i se îndepărta de trup, încercând să ajungă la Sarai și să o îmbrățișeze în eter, ca să nu fie singură. Dar nu o putea găsi. Doar Minya putea, și doar dacă el găsea o cale să îi permită asta.

— Îl voi aduce aici, a spus el, brusc. Pe Eril-Fane. Îl aduc aici.

Privirea Minyei s-a înăsprit. Nu a spus nimic, ci a așteptat ca el să continue.

Lazlo și-a lins buzele. Îl asculta. *Vrea să fie convinsă.* Nu știa dacă era adevărat, dar, dacă nu era, nu mai exista nicio speranță.

— Ți-l voi aduce. A spus-o pentru a câștiga timp, pentru a îndepărta pericolul de Sarai, și pentru a găsi altă cale. Nu însemna că avea să o facă. Dar putea, dacă nu exista altă soluție. Era sătul de toate. Deci așa se purta el ca *erou*? Sacrifica un suflet pentru altul?

— Fă-o, a spus Minya.

Cu un scuturat de mână, silueta lui Sarai a revenit în aer. La început, doar în chip de formă vagă, care s-a umplut încetișor,

dând-o la iveală, cu albul ochilor la vedere și cu buzele deschise într-un strigăt mut. Minute întregi, plutise la marginea nimicniciei și simțise cum o cuprinde frigul. Acum, s-a prăbușit. Lazlo s-a grăbit spre ea. Așa au făcut cu toții – mai puțin Minya. Ea a rămas pe loc, o zeiță mărunțică și murdară, și nimeni nu a remarcat cum i se mișcau mâinile: degetele i se frecau de palme de parcă ar fi fost umede, iar dintre ele i-ar fi alunecat permanent niște mânuțe.

De parcă ar fi fost pe punctul de a pierde totul, tot ce îi mai rămăsese.

Dar apoi a apărut Ruby, cu o tavă. Zăngănea în timp ce mergea. Când a pus-o jos, ceștile au clipocit. Avea o voce plată, iar disperarea din ea era atât de subtilă, încât doar Sparrow a perceput-o. A întrebat:

— Dorește cineva ceai?

Ceai.

Era absurd. La ce se gândise mai devreme, în grădină? Că așteptarea dezlănțuirii furiei Minyei era ca o pauză de ceai de la sfârșitul lumii? Ei bine, iată și ceaiul. Nimeni altcineva nu ar fi putut avea o asemenea idee, dar lui Ruby îi scăpau mereu porumbei pe gură, indiferent de ce se petrecea în jurul ei. Și totuși Feral se holba la ea de parcă i-ar mai fi crescut un cap. Lazlo nici măcar nu a auzit-o. O ținea în brațe pe Sarai, care tremura, și îi șoptea fără oprire „Ești cu mine".

Cât despre Minya, a văzut cu colțul ochiului ceașca oferită. A luat-o fără discuție. Gândurile îi deveniseră dezlânate. Se afla la acea margine a nimicniciei unde aproape că o trimisese pe Sarai. *Atâția am putut duce* i se întipărise în minte, oricât de dură ar fi părut.

— Adu-mi-l pe Ucigașul-de-Zei, a spus ea, ca să-și sufoce cuvintele din minte.

Lazlo a strâns din dinți, privind-o pe Minya.

Ea a ridicat ceașca, toastând.

— Pentru răzbunare, a spus ea, cu o voce de sticlă, apoi și-a înclinat ceașca și a băut.

Ruby a privit-o. Sparrow a privit-o. Ambele și-au ținut respirația. Nu puteau fi sigure. Era doar speranță și *dacă*... însă nu locuiai în iatacul zeiței uitării fără ca, măcar o dată, să fi gustat poțiunea din sticluța verzuie pe care o ținea pe noptieră.

Minya a luat o înghițitură zdravănă. Îi era sete. Ceaiul nu era fierbinte. Ceaiul nu era *ceai.* Ceaiul lor nu fusese niciodată ceai. Frunzele se terminaseră cu ani în urmă. Beau fierturi de ierburi și le numeau ceai, dar ce bea acum nu era nici măcar o fiertură. Era doar apă, la temperatura camerei, cu gust amărui. A privit-o pe Ruby, critică, dar fără să bănuiască nimic, și i-a spus:

— E cel mai rău ceai pe care l-am băut vreodată.

Apoi, ochii ei și-au pierdut concentrarea. Genunchii i-au cedat. S-a clătinat, uluită, și a scăpat ceașca din mână.

A căzut.

Timpul a părut să curgă mai lent când Minya, monstru și salvatoare, soră și torționară, și-a pierdut cunoștința și s-a prăbușit pe masa lungă de mezartium.

PARTEA A II-A

astral (as-tral)

adjectiv: Despre, legat de sau provenind din stele.

substantiv: Un dar foarte rar întâlnit al Mezartimilor: O persoană al cărei suflet sau a cărei conștiință pot părăsi trupul și pot călători independent de acesta.

16.

DESPRE STELE

Pedeapsa pentru atingerea nepermisă a metalului zeilor era moartea. Cu toții știau asta. Copiii din sat știau asta în timp ce se apropiau de nava-viespe. Nici nu visau să o atingă, dar se provocau unii pe ceilalți să ajungă tot mai aproape, ca măcar să îi stea în umbră – curajoși acum, că Slujitorii dispăruseră înăuntru, cu Nova și Kora.

Unii dintre săteni consideraseră că e drept ca fiicele Nyokăi să fie primele încercate. Alții mormăiseră. Bărbații care le aruncau priviri lungi în ultima vreme – inclusiv bătrânul Shergesh, deși surorile nu știau – fuseseră cuprinși de furie la această nedreptate, ca niște străini să coboare din cer și să le ia fetele. Ar fi fost o imensă onoare, într-adevăr, dacă alt rievan devenea Slujitor, însă preferau să fie un bărbat tânăr. Erau prea mulți în sat și începeau să adulmece după neveste, așa că bătrânii nu s-ar fi supărat să se mai rărească turma. Dar pierderea unei fete, nemaivorbind de două, ar fi fost o lovitură grea. Viața pe Rieva era grea, mai ales pentru femei. Stocul de neveste trebuia înnoit tot timpul.

Mulțimea care se adunase stătea cu ochii lipiți de navă, în timp ce continuau să se adune, bârfind. Știau că încercarea dura, așa că nu mică le-a fost mirarea când, după doar câteva minute, s-a deschis ușa toracelui viespii.

Skoyë, privind printre gene, a simțit un val de triumf la gândul că fiicele sale vitrege fuseseră respinse atât de repede. Nu putea fi vorba decât de respingere. Un dar puternic cerea timp. Dar fetele nu au apărut. Era doar Slujitorul cu părul alb împletit în funii. Pe brațele țepene ținea două hanorace din piele de uul. Chipul i se strâmbase de dezgust. Le-a aruncat ca pe niște gunoaie, continuând cu izmene și cu tunici de blană, cu ciorapi îmblăniți făcuți din mațe și, în sfârșit, cu cizmele fetelor.

Ușa s-a închis iar și sătenii au rămas să se holbeze la grămada de lucruri. Ce *purtau* Kora și Nova acum, dacă hainele lor zăceau acolo?

— Înăuntru, cu ele, este și o femeie, a spus tatăl lor, Zyak, ca nu cumva vreo suspiciune de indecență să scadă din prețul cerut pe mirese.

Shergesh a scuipat, încrucișându-și brațele. Prețul lui Zyak era descurajator; a adulmecat ocazia de a-l scădea.

— Și de ce ar conta? Sunt din Aqa. Ați auzit cu toții poveștile.

Poveștile deocheate, desigur. Bărcile de pescuit le aduceau, și erau precum sarea pentru traiul fad al insularilor: bârfele rievane nu se puteau compara cu ce se presupunea că s-ar petrece în capitală.

— Sunt fete bune, a spus Zyak, iar Kora și Nova ar fi fost uimite să îl audă, cel puțin înainte să continue. Au toți dinții și toate degetele de la picioare. Ar trebui să te consideri norocos, moșule.

Moșul cu pricina a pufnit, dar nu a comentat. Știa că trebuia să aibă grijă. Zyak era orgolios și nu ar fi refuzat altă ofertă, chiar și mai slabă, doar ca să îi facă în ciudă.

— În fine, a continuat Zyak. Dacă le vor Mezartimii, mie-mi convine. *Ei* nu se târguiesc. Știa prea bine. Cumpărase o sanie nouă și un cuptor cu banii primiți pentru nevasta lui, bașca două ploști cu tărie.

•

— Numele voastre, a spus Slujitoarea, Solvay, care provenea de pe un continent deșertic, la fel de pustiu ca Rieva. Fusese

găsită în urma unei căutări asemănătoare și smulsă din mijlocul unui tărâm îndepărtat.

Kora și Nova au rămas mute, acoperindu-se cu brațele. Purtau doar lenjeria și niște șosete. Restul le fusese luat. Duhoarea de uul nu putea fi îndepărtată la fel de ușor. Era o *entitate* în spațiul închis al navei, iar pe chipul Slujitorilor se citea dezgustul. Nova a răspuns prima:

— Novali, a spus ea. Apoi s-a oprit. Numele ei întreg era Novali Zyak-vasa, adică Novali Zyak*-fiică.* În urma căsătoriei, o fată de pe Rieva schimba -vasa cu -ikai, adică *soție,* și lua numele soțului ei. Nova nici nu voia să audă. Nyoka-vasa, a completat, în schimb. Nu își dorea să fie decât fiica mamei sale, mai ales astăzi.

Solvay a notat și a privit-o pe Kora.

— Korako... Nyoka-vasa, a spus Kora, aruncându-i o privire furișă surorii sale. Îi plăcuse micul act de rebeliune, care împiedica scrierea permanentă a numelui tatălui lor într-un document imperial.

— Nyoka, a repetat Solvay. Era numele mamei voastre, care a fost Slujitoare?

Fetele au încuviințat. Încercau să își păstreze calmul, dar inimile lor băteau nebunește. Erau chiar mai uimite decât copiii de afară, care țopăiau în umbra navei-viespe. Nimeni nu visase clipa aceea mai mult decât ele, și nimeni nu crezuse cu aceeași putere că soarta le surâsese în forma ei și venise să le salveze. Au mângâiat din priviri diademele subțiri din metalul zeilor pe care Mezartimii le purtau pe frunți – diademele de Slujitori, așa se numeau. Ele îi țineau în contact cu metalul zeilor, care le activa darurile, și, simple cum erau, reprezentau cel mai puternic simbol al forței în lumea Mezaret. Kora și Nova visaseră să le poarte și ele de când se știau.

Au observat că fierarul purta, în schimb, apărători, care îi protejau antebrațele, acoperite cu modele complicate. Părea o cantitate imensă de metal al zeilor și îi sublinia importanța. Fierarii căpătau metalul zeilor prin ordin imperial – pentru servicii și pentru victorii în luptă. Cu fiecare succes, navele lor creșteau. Dimensiunile navei erau direct proporționale cu gloria căpitanului. Nava-viespe era mică, ceea ce spunea ori că fierarul nu se acoperise de glorie, ori că se afla la începutul carierei.

— Ce dar avea mama voastră? a întrebat telepatul înalt, cu țeasta rasă, pe nume Ren.
— Unde de șoc, a răspuns Nova.
— Magnitudine 16, a completat Kora, cu mândrie, iar fetele au fost mulțumite să vadă ochii Slujitorilor mărindu-se. Erau impresionați, și nici nu putea fi altfel. Câți dintre *ei* ajungeau la 16? Scara magnitudinii urca până la 20, însă darurile cu o putere de 18 sau superioară se înregistraseră doar de câteva ori în istorie. În realitate, 16 era maximul la care se putea ajunge. Mai mult decât atât, magnitudinea se moștenea, ceea ce însemna că…
— Ar trebui să fie interesant, a spus Mezartimul cu părul alb, Antal, care încerca încă să îndepărteze de pe mâini duhoarea îmbrăcăminții lor. Fetele îi priveau curioase părul: era atât de mult și atât de alb! Nu părea bătrân, dar Mezartimii nu îmbătrâneau. Longevitatea, poate chiar nemurirea erau efecte secundare ale metalului zeilor, așa că era imposibil de spus.
— Să vedem ce puteți face, le-a spus Solvay fetelor, apoi s-a întors spre fierar.
El nu vorbise încă, ci doar se sprijinise de perete, privind. Avea o postură lejeră, dar ochii lui cercetau totul cu atenție. Dintre cei patru, el era singurul care arăta interes pentru ce nu mai era ascuns de hainele puturoase ale fetelor. Nova și Kora au rămas pe loc, rușinate, în timp ce privirea lui a călătorit alene de-a lungul picioarelor albe și a umerilor goi, peste sânii și abdomenele lor tinere, abia acoperite – de parcă lenjeria și brațele lor încrucișate nu i-ar fi putut ascunde nimic.
— Skathis? l-a îndemnat Solvay, când el nu a răspuns, ci doar și-a continuat cercetarea fără rușine. S-a întors spre ea, cu sprâncenele unite, parcă fără să-și fi dat seama că îl așteptau cu toții. Începem? a spus ea, pe un ton ușor nesigur, parcă precaut.
— Absolut. S-a întors spre surori. Să vedem cum arătați *albastre*.
Cuvintele acelea, care încununau visul de o viață al fetelor, au fost murdărite de gura lui Skathis, iar peste ele s-a lăsat un strat care le-a făcut pe Kora și pe Nova și mai dornice să se ascundă de privirea lui.
A aruncat ceva spre Kora – o mișcare lejeră, care i-a dat timp să tresară și să reacționeze. Era ceva mic, ca un bulgăre de zăpadă compact, dintre cele înghețate, care dureau, și și-a dat

seama că era metalul zeilor chiar înainte să îl prindă. L-a crezut dur, dar i-a lovit mâna ca o gelatină și a explodat, stropindu-i brațul și lipindu-se, așa încât a părut să o prindă *pe ea,* și nu ea pe el.

Felul în care s-a adunat și i-a cuprins pielea nu a fost la întâmplare. Nu s-a scurs, ci s-a întins uniform, subțiindu-se ca o foiță și dându-i patină – nu aurie, ci albastră – de la vârfurile degetelor, în sus, pe încheietură, pe antebraț, până când a părut să poarte o mănușă croită din oglindă. Ea a privit-o uluită, întorcându-și mâna, desfăcându-și degetele, încordând încheietura. Metalul se mișca odată cu ea, ca o a doua piele.

Apoi, a simțit. Un zumzet slab. O vibrație.

La început au fost doar mâna și antebrațul pe care le atinsese metalul. Dar s-a întins. A uitat de orice modestie când murmurul i-a urcat pe braț, dincolo de mănușa sclipitoare. Sub ochii ei, pielea a început să își schimbe culoarea. A devenit cenușie, asemenea norilor de furtună sau cărnii de uul, iar culoarea s-a ridicat de la marginea mănușii către umăr, purtând murmurul și cenușiul cu ea. A simțit cum îi vibrează buzele și dinții.

Nova a văzut cum sora sa e cuprinsă de schimbare, cum i se întunecă pielea, devenind cenușie, apoi albastră. Totul era perfect. Își imaginase de atâtea ori: ele două, albastre, libere și puternice, departe. Acum, se întâmpla. Lacrimile i-au înțepat ochii. Se întâmpla, în sfârșit.

Crezuseră mereu cu tărie că darurile lor aveau să fie puternice, precum al mamei lor. Le era însă greu să decidă ce aveau să fie: elementaliste, telepate, schimbă-formă, clarvăzătoare, vindecătoare, vrăjitoare-ale-vremii, războinice? Se răzgândeau mereu. Mai ales Nova fusese dintotdeauna lacomă de daruri, incapabilă să se hotărască. Să fii fierar, firește, era cel mai prețios dintre daruri (și împăratul însuși era fierar!), dar Kora și Nova știau cât de rar se întâmpla, așa că nu speraseră la asta niciodată. Mai târziu, când bărbații din sat începuseră să le arunce priviri flămânde, invizibilitatea i se păruse atractivă Korei.

— Aș prefera să pot orbi oamenii, afirmase Nova. De ce să dispărem *noi,* doar fiindcă bărbații sunt niște animale?

Venise momentul descoperirii. Suspansul era aproape de neîndurat. Ce urmau să fie, odată ce li se deșteptau darurile? În ce chip vor sluji imperiul?

Zumzetul a crescut înăuntrul Korei. După ce i-a cuprins tot trupul, a părut să se afunde mai adânc, pătrunzându-i prin piele și ajungându-i în inimă, în spatele pleoapelor, în genunchi, în stomac.

Apoi, a descoperit o prezență în minte. A făcut-o să tresară. Senzația îi era cunoscută. Cu puțină vreme în urmă, afară, ea și Nova rostiseră o rugăminte în gând – *veniți* – iar telepatul, Ren, le pătrunsese în minți, iar acum pătrunsese iar în mintea Korei.

Nu te gândi, a sfătuit-o el. *Nu te mira. Doar simte.*

Simt… un murmur în piele, s-a gândit ea, încercând să își dea seama dacă o putea auzi.

Putea. *Este doar pragul fizic. Afundă-te. Darurile noastre sunt îngropate adânc în noi.*

A încercat să facă precum i se spunea. A închis ochii, imaginându-și că deschide alți ochi și că privește în interior, și nu spre exterior.

Nova a privit totul, uimită de azuriul mătăsos al pleoapelor surorii sale, cu o nuanță mai închise decât restul pielii. Era frumoasă așa, maiestuoasă, în ciuda lenjeriei modeste. Mănușa din metalul zeilor îi conferea o eleganță pe care nici măcar lâna toarsă în casă nu o putea tulbura, iar părul ei, obișnuit, deși drăguț, pe pielea ei de zi cu zi, devenea, pe albastru, o dramă de contraste. Chiar și sprâncenele și genele ei palide ieșeau în evidență, într-un fel nou, izbitor. Nova se întreba ce se petrecea în interiorul surorii ei. Voia să fie în mintea Korei, cu ea, împărtășind experiența, așa cum își împărtășiseră visele toată viața. Oare ce *simțea*?

La început, nimic. Kora încerca să privească înăuntrul ei, dar nu știa ce ar fi trebuit să *vadă,* așa că nu vedea nimic decât întunericul imperfect al pleoapelor ei, spălat de un roșu incert, acolo unde pătrundea lumina.

Nu privi, i-a spus Ren. *Ce* simți *diferit*?

Poate că a ghidat-o. Poate că s-a descurcat singură. Kora a început să conștientizeze entitatea discretă care era *ea însăși*, separată de mediu, de așteptări și de privirile scrutătoare ale acestor străini pompoși. Separată chiar și de sora ei. Se simțea suspendată înăuntrul său, auzind cum îi curge sângele prin vene, pulsațiile inimii care îl împingea, simțindu-și membrele și respirația, mintea. Și-a imaginat că se albăstrește până în

măduva oaselor, că mezartiumul o pătrunde și că trezește magia care se afla deja înăuntrul ei, nu o creează.

A simțit o apăsare în piept. De îndată, a simțit-o și telepatul.

Acolo, i-a spus el. *Acolo este.*

Ce? a întrebat ea.

Scoate-o afară, a spus el. *Las-o să iasă.*

Presiunea s-a întețit, iar ea a simțit cum îi cedează ceva în piept. S-a destabilizat. A simțit că o parte esențială a ei era gata să i se reverse afară din trup – de parcă urmau să i se deprindă coastele și... să lase ceva să iasă. Nu a simțit durere. A descoperit doar că, dintotdeauna, trupul ei fusese făcut pentru asta, că pieptul ei fusese ferecat ca o poartă și că ea nu observase niciodată.

Nova a văzut cum sora ei își dă capul pe spate, cu ochii încă închiși. Mâinile i-au zburat către piept și i-au prins cămășuța, trăgând atât de tare, că s-a rupt, dezvelind spațiul dintre sânii ei, colorat în indigo, și tresărind odată cu respirația.

— Kora! a strigat, încercând să ajungă la ea. A descoperit însă că nu își putea mișca picioarele. Coborând privirea, a văzut că i se afundaseră în podea și că metalul zeilor i le ținea captive. Aproape că a căzut. Apoi, telepatul a rostit în mintea ei: *Nu îi întrerupe metamorfoza*.

Nu s-a mai zbătut și a privit, neajutorată și apoi uluită, nașterea darului Korei.

Naștere. Un cuvânt potrivit.

Korei i s-a părut că i s-a deschis pieptul – deși pieptul ei era intact. Canalul albastru de piele, vizibil prin crăpătura din cămășuță, s-a încețoșat brusc. Un abur lăptos a ieșit din el, căpătând consistență de fum în fața ei, un fum turnat într-o formă invizibilă. Era *mare* și continua să crească repede. A devenit mică pe lângă el. Respirația Novei se potrivea întocmai cu ritmul în care se ridică și cobora pieptul surorii ei. A privit spre Slujitori, disperată, pentru a găsi o confirmare că era ceva normal și prevăzut. I s-a răspuns cu uimire. Orice i s-ar fi întâmplat Korei, nu era nici pe departe normal.

În aer atârna o prezența fantomatică. Avea aripi – niște aripi imense. Primul gând al Novei a fost că era un serafim, unul dintre cei șase Navigatori angelici care tăiaseră portalurile dintre lumi. Dar, când forma i s-a stabilizat, devenind solidă, și-a dat seama că nu era înger, ci pasăre.

Creatura care ieșise din pieptul Korei căpătase forma unui vultur alb, imens.

Capul Korei era încă dat pe spate, iar brațele i se desfăcuseră, imitând, inconștient, aripile desfăcute ale păsării.

Ea nu văzuse ce ieșise dinăuntrul ei. Avea ochii închiși – lucru care *ar fi trebuit* să o împiedice să vadă, însă nu o făcuse. I-a văzut pe Slujitori, le-a văzut fețele șocate, și a văzut-o pe Nova, căscând gura.

— Un astral, a spus Solvay, cu glasul încărcat de uimire. Nu-mi vine să cred! Un astral, într-un loc uitat de lume!

— Nu am mai văzut niciodată unul, a spus Antal, cel cu părul alb, ignorând complet duhoarea de uul.

— Și încă unul foarte puternic, a spus Ren. Priviți manifestarea!

Kora, văzând doar ce vedea *ea,* nu știa despre ce vorbeau ceilalți. Și-a deschis ochii adevărați și a fost izbită de faptul că vedea dublu, că vedea prin două perechi de ochi simultan. Amețită sau nu, a devenit conștientă de ce se coagulase în fața ei.

Era magnifică, albă precum lumina stelelor pe zăpadă. Avea chipul mândru și frumos, cu un cioc încovoiat și ochi negri. Aproape că ar fi putut fi confundată cu o creatură în carne și oase. Dar plutea cu o ușurință nefirească, abia bătând din aripi, iar marginile penelor sale aveau o aură difuză, care îi puneau la îndoială soliditatea.

— Are consistență? a întrebat Solvay.

— Atinge-o și află, a spus leneș Skathis, fără niciun gest.

Nova a făcut-o. De data asta nu au oprit-o. Picioarele i-au rămas fixate în podea, dar mărimea vulturului îi apropiase aripile. A atins una, trecându-și degetele peste penele sale lungi. Dacă ar fi atins vreodată mătase, sau măcar dacă ar fi știut că există, i-ar fi putut descrie moliciunea. Dar nu era cazul. Cea mai apropiată noțiune era netezimea lunecoasă a părului spălat.

Mezartimii discutau între ei, iar Kora și Nova au auzit termeni precum „marjă” și „conexiune senzorială”, fără să priceapă la ce se refereau. Dar au înțeles „magnitudine”.

— Indubitabil, foarte ridicată, a spus Antal, iar ambele surori s-au înroșit de mândrie, Nova la fel de intens precum sora ea, deși nu era vorba despre darul ei.

S-a vorbit despre continuarea testării, însă vag, pentru că Ren, Solvay și Antal se uitau la Skathis și așteptau ca el să aibă cuvântul final. El rămăsese cu ochii fixați la Kora și la pasăre, cu o privire dură, și în cele din urmă a spus, încet:

— Împăratul va fi încântat.

Astfel s-a luat hotărârea.

Ren a ajutat-o pe Kora să-și aducă pasărea înapoi în interior – lucru ce păruse imposibil la început. Indiferent de unde venise, era reală acum, și masivă, ceva născut dintr-un loc în care nu putea fi readus. Dar și-a dat seama că putea. Așa cum îi țâșnise afară din piept a curs înapoi înăuntru, iar ea nu a mai văzut dublu, a scăpat de amețeală și aproape că s-a simțit din nou normal, deși îi era greu să își imagineze că se va simți vreodată perfect „norma”.

— Ce înseamnă „astral”? a întrebat ea, respirând greu. Nu am mai auzit de asta.

— Nu mă surprinde, a spus Solvay. Este un dar foarte rar, draga mea.

— Nu-i împuia capul, a avertizat-o Skathis. Va crede că e specială.

— *Este* specială, a spus Solvay.

— Practic, „astral” înseamnă „din stele”, i-a explicat Antal. Fiindcă primul astral a pretins că poate călători printre stele, fără ca măcar să plece de acasă. Asta înseamnă că simțurile și conștiința ta, până și *sufletul* tău, pot părăsi trupul și se pot deplasa, lăsând fizicul tău în urmă și apoi revenind.

— Iar eu… voi putea vedea ce văd ele, indiferent unde ar merge?

— Nu sunt „ele”, a răspuns Antal. Ești chiar *tu,* Korako. Vulturul acela ești tu, așa cum carnea și sângele tău sunt tu. A zâmbit, un soi de zâmbet plăcut, venind și de la Ren și de la Solvay, care i-a făcut mult mai puțin intimidanți. Și da, vei putea călători în chip de astral.

Atmosfera de pe nava-viespe era foarte diferită față de cea din momentul în care intraseră fetele. Slujitorii fuseseră rigizi și adoptaseră postura chinuită a celor care executau o sarcină dificilă, transformată în supliciu de o duhoare cu adevărat oribilă. Totul devenise o treabă aproape amuzantă. Era evident că descoperirea Korei avea mare însemnătate, iar acum părea aproape sigură că fusese aleasă. Avea să-și păstreze pielea

albastră pentru totdeauna, alături de vulturul ei mistic. Era așa cum crezuse mereu despre ea: puternică.

— Nu am mai auzit de o manifestare atât de mare, a spus Solvay. În Azorasp există un astral care poate proiecta un sticlete. A râs. Al lui Korako l-ar putea înghiți cu fulgi cu tot.

Korako. Când a auzit numele întreg al surorii sale, numele ei plin, rostit cu voce tare, dar nu alături de al ei, Nova a simțit un tremur nervos, de parcă ar fi fost începutul unui proces care urma să le separe dintr-o persoană dublă în două, diferite. Nu. A îndepărtat gândul. Avea să fie așa cum plănuiseră mereu: ele două, războinice, vrăjitoare, slujind împreună imperiul, mereu împreună.

Mezartiumul i-a eliberat picioarele, iar Nova s-a aruncat în față, prinzând-o pe Kora în brațe.

— Știam eu, a șoptit ea. Ești magnifică.

Dar bucuria și sentimentul de triumf ale fetelor erau doar pe jumătate împlinite, până când Nova nu se dovedea și ea demnă.

Mănușa din metalul zeilor a început să se jupoaie de pe mâna Korei. A privit metalul lichefiindu-se iar și curgând înapoi spre încheietura ei, unde s-a adunat. A tresărit, parcă pierzând ceva. Nu voia să redevină ea, lipsită de magie și de albastru.

Și nici nu trebuia. Skathis nu a luat metalul, ci l-a curbat într-un cerc subțire, în palma ei. O diademă. Fetele și-au ținut respirația la unison. Cum mai visaseră la clipa aceea, și chiar se jucaseră cu alge sau cu mărăcini, închipuindu-și-o.

— Pune-ți-o, i-a poruncit Skathis, iar Kora a ridicat-o să și-o așeze pe frunte.

Dar fierarul a spus:

— Nu. La gât.

Kora s-a oprit, confuză.

— Ce?

— Ca o zgardă, a spus Skathis.

Femeia, Solvay, a strâns din dinți. A privit hârtiile din fața ei și s-a prefăcut că le netezește, fără să scoată vreun cuvânt.

Nesigură, Kora a făcut ce i se spusese. De îndată ce i-a atins gâtul, metalul zeilor s-a curbat în jurul lui, încercuindu-l complet, și, deși nu era prea strâns, a simțit că o stingherește. Nu așa își imaginase că se va întâmpla. Și-a trecut degetele peste obiect și le-a oferit tuturor ceea ce spera să arate a zâmbet curajos și plin de speranță.

Skathis s-a întors spre Nova.

— Prinde, a spus ea, și a aruncat altă sferă mică făcută din metalul zeilor.

17.

VISE FRUMOASE, CÂND ȘI CÂND

Minya era leșinată.

— Zeilor! a exclamat Ruby, râzând isteric. Îmi era teamă că nu va bea. Și-a tras un scaun și s-a prăbușit pe el, în timp ce toți ceilalți se holbau – mai puțin Sparrow, care a oftat, cutremurându-se.

— Bravo, i-a spus surorii ei, croindu-și drum printre cioburile ceștii sparte ca să ajungă la silueta moale a Minyei. Fetița era întinsă peste masă, cu ochii închiși, cu gura căscată, cu un braț aruncat într-o parte. Părea foarte mică. Atentă, Sparrow a ridicat brațul căzut și l-a așezat înapoi pe masă.

— Ce-a fost asta? a întrebat Feral, cu ochii trecând de la fată la fată. Ce ați făcut?

Ruby a ridicat bărbia.

— Ceva, a spus ea, emanând demnitate. Poate ai auzit despre asta. Este opusul lui „nimic”.

El a privit-o fără nicio expresie. Ce mai însemna și *asta*?

— Ai putea să îmi dai mai multe detalii?

— I-am dat poțiune Minyei. Când și-a auzit propriile cuvinte, ochii lui Ruby s-au mărit. A repetat, mirată: *I-am dat poțiune Minyei.* Apoi, fiindcă îi plăcea ideea: Ne-am salvat, atât. Și Plângerea. Poate întreaga lume. Cu plăcere. A recunoscut doar vag, pe un ton abia perceput: A fost ideea lui Sparrow.

— Dar tu ai făcut-o, a spus Sparrow, care nu simțea nevoia să își asume niciun merit.

Sarai a apărut între ele. Nu trebuia să își facă griji pentru bucățile de porțelan de pe podea. A plutit câțiva centimetri deasupra. A privit fețișoara Minyei. Ochii închiși și buzele de pe care se ștersese rânjetul în care erau de obicei încremenite o înfățișau drăguță și foarte tânără! Nu mai arăta defel ca o

tirană, gata să pornească un război. Iar acum… pentru moment, cel puțin, nici nu era. Era doar o fetiță care adormise pe o masă.

— Mulțumesc, a spus Sarai, către Sparrow și Ruby. Tremurau toate în mijlocul tăcerii, încercând să se adapteze la lipsa bruscă a amenințării.

— Da, a spus Lazlo, cu greu. Mulțumesc. Încă se simțea amețit de oroarea impasului în care se afla. Nu știa ce ar fi făcut sau pe cine ar fi sacrificat. Se ruga nici să nu afle *vreodată* și să nu mai fie niciodată într-o poziție similară.

— Nu pot să cred că voi două ați pus asta la cale. Sarai a râs. Nu prea era râsul ei. Era slab, uluit și, mai ales, ușurat. Crezuse că îi sunase ceasul când se aflase acolo, cu un picior în lumea în care era atât de frig, iar sufletele se topeau în beznă, odată cu sosirea zorilor. A fost sticluța? a continuat. Cea verde?

— Da, a recunoscut Ruby. Și de la oricine mi-a spus că am fost o idioată din cauză că am gustat din ea accept acum scuze. Nu iert, atenție. Doar accept scuze. Nu l-a privit pe Feral, așa că nu i-a văzut încruntarea, dar și-a imaginat-o și, de fapt, cea din mintea ei se potrivea perfect cu cea de pe chipul lui.

— Ce să guști? a întrebat Lazlo. Ce sticluță?

Ruby a ridicat un deget spre el.

— Nu-ți uita gândul, a spus ea, adăugând apoi, într-o șoaptă dramatică: Aștept scuzele.

— Fie, a mormăit Feral. Retrag ce am spus *când eram copii*. Nu ai fost idioată când ai gustat din poțiunea Lethei. Ai fost o idioată *norocoasă.*

Ochii lui Ruby l-au fulgerat.

— Tu știi multe despre cum e să fii un idiot norocos. Dar norocul tău s-a terminat. Ai rămas doar idiot.

Astfel, Sarai și-a dat seama că orice ar fi început între Feral și Ruby se încheiase. Nu știa dacă trebuia să îi pară rău pentru asta; părea o idee foarte proastă ca ei doi să fie împreună. I-a spus lui Lazlo:

— Camera lui Ruby a fost cândva a Lethei, și ea avea o sticluță verde pe noptieră. Când eram mici, Ruby a gustat din ea. A crezut că poate fi dulce, dar nu era.

— Am atins cu vârful limbii buza sticlei, atât, a spus Ruby, arătând.

— Și a leșinat și nu s-a trezit două zile, a adăugat Sparrow.

— Și m-am trezit simțindu-mă perfect, a conchis Ruby. Am înțeles, chiar și copilă fiind – iar următoarea parte îi era destinată lui Feral – că Letha nu ar fi ținut *otravă* pe noptieră.

— Ar fi putut, a contrazis-o Feral. Din câte știm, își ucidea iubiții.

— Ce idee minunată!

— Voi doi, opriți-vă, a spus Sarai, cu blândețe. Ideea era că sticluța verzuie conținea o poțiune pentru somn. Privind-o pe Minya cum zăcea acolo, atât de vulnerabilă, și-a dat seama de ceva. Nu cred că am văzut-o vreodată dormind.

Nici ceilalți. Presupuneau că dormea, dar niciunul nu își amintea să o fi văzut vreodată.

Atunci, Sarai a remarcat o absență stranie din discuție și a ridicat capul, căutându-le pe cele două Ellen. Ar fi trebuit să se afle chiar acolo, pocnind din limbă laude și mustrări, dar… se aflau încă în ușa bucătăriei și nu se mișcau.

Nu se mișcau *deloc*.

Sarai a spus:

— Ellen? Ceilalți s-au întors să privească. Pentru o clipă, au uitat de Minya și s-au îndreptat spre doici. Ellen? a insistat Sarai, atingând umărul lui Ellen cea Mare. Niciun răspuns. Și nu doar că părea încremenită. Ellen cea Mare era *pustie.* La fel și Ellen cea Mică. Nicio expresie pe chipurile lor, nicio reacție în priviri. Sarai a fluturat o mână în fața lor. Nimic. S-a uitat repede în jur, la celelalte stafii, care arătau la fel ca întotdeauna: aveau trupurile rigide, dar ochii lor erau liberi și priveau totul, complet conștienți în formele lor de marionete. Nu și cele două Ellen.

Nu avea sens.

Ce își puteau da seama – era teoria lui Feral, care era mereu pregătit cu o teorie, chiar dacă nu și cu hotărâre – a fost că, odată Minya adormită, stafiile ei continuaseră în starea în care le lăsase, până la noi ordine. Dacă erau încremenite, rămâneau așa. Dacă erau de gardă, așijderea, deși nu puteau dovedi, fiindcă toate stafiile se adunaseră aici, anticipând invazia Plângerii. Cât despre Sarai, tocmai își redobândise voința, așa că o păstrase.

De ce nu și cele două Ellen?

— Poate că Minya le-a încremenit, a spus Sparrow, ca să le împiedice să intervină?

Dar Ruby tocmai vorbise cu ele, cu câteva clipe în urmă, când intrase înapoi pe ușă purtând tava cu ceai.

— Erau normale, a spus ea. Plângeau. Într-adevăr, urmele de lacrimi se vedeau pe obrajii lor. Ellen cea Mare m-a prins de cot, a spus ea. A făcut ceștile să se clatine și i-am făcut semn să-mi dea drumul. S-a încruntat. Nu prea aveam răbdare.

Chiar dacă Minya le făcuse să încremenească, așa cum știau cu toții că mai făcuse, în grădină, asta nu explica starea aceea de pustietate. Cele două stafii păreau… *goale.*

Tulburați cum erau, au fost nevoiți să le lase așa și să se întoarcă spre Minya, cu întrebarea imensă care o privea.

— Nu o putem ține așa pentru totdeauna, a spus Feral.

— Am *putea,* a argumentat Ruby, privindu-i pe rând. Ne cam rezolvă problemele. Sarai este liberă, nimeni nu ne face să ucidem pe nimeni, și nu îi facem niciun rău. Doarme. Sarai îi poate oferi câte un vis frumos, când și când, iar noi am putea face tot ce dorim.

— Nu e deloc o soluție permanentă, a spus Sparrow. Am rămâne oricum fără poțiune.

Ruby a ridicat din umeri.

— Pun pariu că oamenii prepară asemenea poțiuni. Am putea obține de la ei. Adică, *el* ar putea. A îndreptat degetul mare spre Lazlo.

Probabil că ar fi putut, dar nu i se părea nici pe departe problema principală.

— Dar ele? a întrebat el, vorbind despre stafiile înrobite, înghesuite în galerie.

Ruby s-a strâmbat, privindu-le.

— Le-am putea muta, probabil. I-au sticlit ochii. Poți face slujitori din mezartium, să se ocupe, așa că nici nu ar trebui să le atingem.

A privit-o nedumerit.

— Am vrut să spun…, a început el, pierdut, și a privit-o pe Sarai, căutând ajutor.

— A vrut să spună, a preluat ea, că vor rămâne sclave și prinse în capcană, câtă vreme Minya este inconștientă.

— Măcar nu îi obligă nimeni să își ucidă familiile, a spus Ruby. Vor fi bine.

Feral a expirat adânc și i-a spus lui Lazlo:

— Nu te aștepta să aibă sentimente normale. Așa este ea.

O expresie care mustea de ofensă – cel mai normal dintre sentimente – a trecut pe chipul lui Ruby. Sparrow a vorbit înainte să o facă ea.

— Sau, i-a spus ea lui Feral, nu te pricepi deloc la remarcat sentimente. Știa asta din proprie experiență, de când se crezuse îndrăgostită de el. Înainte ca el sau oricine altcineva să poată răspunde, a revenit la subiect. Nu putem ține aceste stafii prizoniere pentru totdeauna. Deocamdată, trebuie, cât timp ne gândim ce să facem mai departe. Dar nu le vom muta. Vorbea liniștită, dar cu autoritate. Nu ar fi în regulă să le dăm la o parte, pentru ca durerea lor să nu ne tulbure. Nu putem uita de ele. Sunt *oameni.*

Sarai a spus:

— Are dreptate. Nu aș putea ține aceste suflete captive, doar pentru propria mea libertate.

— Libertatea lor nu este în mâinile voastre, a spus Lazlo, dorind să o despovăreze de vină. Este în mâinile Minyei, și știți prea bine că, dacă s-ar trezi, ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să le dea drumul.

Au conștientizat cu toții, fără să o rostească: stafiile ar fi fost libere doar dacă Minya ar fi murit.

— Știu, a spus Sarai, neajutorată. Trebuie să fie ceva la care nu ne-am gândit. O cale de a ajunge la ea.

Dincolo de ușurarea ei prezentă și indiferent care erau sentimentele ei pentru Minya, în cele mai bune sau mai rele perioade, Sarai nu suporta gândul de a o ține adormită pentru totdeauna, ca pe o fată blestemată dintr-o poveste. Dar care era alternativa? Lipsa de putere o rodea. Orice încercare făcuse de a rezona cu ea sau de a face un apel la emoțiile ei eșuase. Dacă exista o cale de a ajunge la Minya, nu avea nicio idee care ar fi putut fi.

Dar…

Un mic grup de cuvinte s-a întors la ea, din fluxul conversației. Îi aparțineau lui Ruby și fuseseră rostite cu nonșalanță: *Sarai îi poate oferi câte un vis frumos, când și când*.

Sarai nu aducea vise plăcute. Era Muza Coșmarurilor. Minya o transformase în asta. Din clipa în care i se trezise darul, din clipa în care Minya o făcuse să nu îl mai sufoce, fetița preluase conducerea și stabilise felul în care se folosea de darul ei și cine devenea. Minya o crease, iar… Carnagiul o crease pe Minya.

Cine ar fi fost, amândouă, dacă ar fi crescut în alte timpuri? În slujba cui și-ar fi folosit Minya darul, și în ce chip ar fi făcut-o Sarai? Una controla suflete, iar cealaltă, vise. Ce *putere* colosală împărțeau!

Sarai își dorise, în dimineața aceea, să fi avut darul mamei sale, ca să desfacă ura Minyei. Dar nu putea. Avea darul viselor. Nu al coșmarurilor – asta decisese Minya. Avea darul *viselor.* Cum l-ar fi putut folosi dacă se reconstruia de la început?

Dacă, într-adevăr, îl mai avea, acum că murise.

A inspirat adânc, să se calmeze, și a privit de la Sparrow la Feral, apoi spre Lazlo, spre Ruby și, în final, spre Minya. Fețișoara ei era relaxată, iar genele îi umbreau obrajii.

Ce îi trecea prin minte? Ce visa Minya? Sarai nu știa. Nu se uitase niciodată. Minya o interzisese când erau cu toții niște copii. Dintr-odată, îi era limpede că trebuia să afle. Trebuia să intre și să îi vorbească acolo. Dacă *putea*… dacă mai avea darul.

Le-a spus celorlalți:

— Haideți să o mutăm în patul ei și să o facem comodă. A inspirat adânc. La căderea nopții, dacă moliile mele apar, îi voi pătrunde în vise.

18.

CENUȘIE

Căderea nopții era la câteva ore distanță, iar orele trebuiau petrecute. După ce stabilise cursul acțiunii, Sarai era neliniștită și nesigură, un pendul între teamă și groază: pe de o parte, că darul ei nu se va manifesta, iar pe de alta, că *o va face.* De ce se temea mai tare? De încălcarea sanctuarului cel mai sfânt al Minyei sau de neputința de a o face și de strivirea unei alte speranțe deșarte?

Au așezat-o pe Minya în pat. Oricare dintre ei ar fi putut-o duce, fiindcă nu cântărea aproape nimic, dar Lazlo a fost cel care a ridicat-o. Câtă vreme a ținut-o, s-a tot gândit, uluit: *Este sora mea.*

Iatacurile sale, care îi aparținuseră lui Skathis, nu erau precum celelalte. Toate celelalte erau compuse dintr-un

dormitor, o baie, o garderobă și o micuță cameră de zi. Dar aici era un palat adevărat, care ocupa tot umărul drept al serafimului. Exista o fântână, acum secată, cu frunze de crin făcute din mezartium, pe care puteai păși ca pe niște pietre. O zonă afundată era sufocată de pernuțe de catifea, și niște coloane imense, în formă de serafimi, se aflau în cerc, cu aripile ridicate susținând o cupolă înaltă, elegantă. O scară în spirală ducea la mezanin. De acolo, un coridor de-a lungul căruia se aliniau ferestre cu vitralii, ca niște panouri imense de dantelă metalică, duceau spre un dormitor enorm. Avea în centru un pat care îl făcea să pară modest până și pe al lui Isagol. Lazlo a așezat-o pe Minya pe el. Înconjurată de valurile de mătase albastră, părea un pai plutind în ocean.

— Ar trebui să stăm de pază, a spus Sparrow, în caz că se agită.

Au fost cu toții de acord. Sparrow a rămas să facă de pază și a tras un scaun lângă pat, cu sticluța verzuie la îndemână, în caz că ar fi trebuit să îi strecoare Minyei un strop printre buze.

— Spune ceva? a întrebat Ruby, aplecându-se mai aproape.

Au privit-o cu toții. Într-adevăr, se părea că buzele ei se mișcau, deși nu scotea niciun sunet. Și dacă mișcările ascundeau cuvinte, nu și-au dat seama care erau. Asta i-a făcut să se cutremure, să se întrebe ce conversație ar fi putut purta în visele sale.

Le era foame. Niciunul nu consumase cu prea mult entuziasm felia de pâine de dimineață. Așa că au intrat în bucătărie, strecurându-se printre cele două Ellen încremenite, și au început să își dea seama cât erau de neajutorați.

Din pâinea întreagă rămăseseră doar cojile, iar ei nu știau să facă alta. Coacerea pâinii le părea alchimie. Dar aveau mereu la îndemână prune și kimril, așa că au fiert niște tuberculi și i-au zdrobit, apoi au amestecat dulceață de prune, pentru gust, și au luat oala în camera Minyei, aducând o lingură și pentru Sparrow. Au mâncat, simțindu-se mândri, și idioți din cauză că se simțeau mândri, în timp ce se luptau cu lingurile învârtindu-le în oală, ca niște copii. Zăngănitul metalului s-a amestecat cu râsetele și pufnetele de prefăcută oroare, cât timp cineva fura câte o îmbucătură sau para o lovitură, sau chiar *dez*lingura un adversar.

Și, în bucătărie, apoi lângă patul Minyei, s-au obișnuit cu străinul care, imposibil, le era rudă. Au vrut să știe cum îl cunoscuse Sarai și ce fel de vise îi oferise.

— Nu i-am oferit niciun vis, a mărturisit ea, cu obrajii înfierbântați. Mi-au plăcut așa cum erau. M-am strecurat în ele, clandestină.

A descris „Plângerea visătorului” așa cum și-o imaginase Lazlo: copii cu mantiile împănate, bunicuțe călărind pe pisici înșeuate, făuritori-de-aripi în piață – chiar și centaurul și doamna sa, la care se gândise ca la niște oameni adevărați. La final, și nici nu le spusese nici pe departe totul, au dorit cu toții să fie aievea, ca să meargă și ei acolo, să trăiască acolo și să le spună „bună dimineața” tuturor acelor creaturi.

Apoi, au dorit să afle ceva despre Lazlo, firește. L-au asaltat cu întrebări, iar el a făcut tot posibilul să le descrie viața pe care a dus-o înainte ca Eril-Fade să pătrundă în ea.

— Vrei să spui că treaba ta era să citești cărți? a întrebat Feral, cu aceeași dorință pe care o arătase Ruby pentru tort, mai devreme.

— Nu să le *citesc,* din păcate, a răspuns Lazlo. Asta era pentru învățați. Eu citeam în momentele libere, și stăteam până târziu.

Lui Feral i se părea un paradis.

— Câte cărți erau acolo? a întrebat el, lacom.

— Prea multe să le pot număra. Mii, pe fiecare temă. Istorie, alchimie, astronomie…

— Mii de cărți pe fiecare temă? a repetat Feral, părând uluit, dar sceptic.

— Sărmanul Feral nu își poate imagina, a spus cu blândețe Sarai. A văzut o singură carte, pe care nu o poate citi.

— Pot *citi,* a spus Feral, defensiv. Ellen cea Mare îi învățase pe toți. Fiindcă nu exista hârtie în citadelă, folosise o tavă de ierburi strivite și un băț și, astfel, fără să își dea seama, cu toții asociau cititul cu mirosul de mentă și de cimbru. Doar că nu *asta*.

Lui Lazlo i s-a aprins curiozitatea. Feral a adus cartea cu pricina: singura pe care o aveau. Nu semăna cu nicio carte văzută de Lazlo. Nu era făcută din hârtie, cu coperți de mucava, ci din mezartium, și coperțile, și foile. Feral a deschis-o și a întors filele subțiri, metalice. Alfabetul era numai unghiuri, parcă amenințător. L-a făcut pe Lazlo să își imagineze că limba respectivă era dură la auz.

— Pot? a întrebat, întinzându-se să o atingă.

I-a vibrat între degete, părând să îi șoptească pielii, la fel ca ancorele, citadela și Rasalas. Avea propria diagramă de energii, mică, dar densă, și a știut, de la prima atingere, că era mai mult decât părea. Cu o simplă atingere a degetelor, a trezit pagina, iar simbolurile gravate s-au schimbat.

— Ce ai făcut? a întrebat Feral, întinzându-se, protector, după carte.

Lazlo i-a dat drumul, dar a încercat să explice.

— Este mai mult decât pare. Uite. S-a întins iar după ea și, cu vârful degetului, a trezit din nou pagina, iar gravurile ca niște rune s-au topit și au dat naștere altora noi. Fiecare pagină își amintește volume întregi de informații.

— Ce fel de informații?

Dar Lazlo n-ar fi putut spune. Descifrase sigur limba din Plângerea, dar îi luase ani de zile, și avusese înscrisuri comerciale pe care le folosise ca pe o cheie. Gândul de a traduce limba zeilor era foarte îndrăzneț. Când și-a retras degetele, pagina a înțepenit la o diagramă.

— Ce este? a întrebat Sarai, aplecându-se deasupra paginii.

Pagina era divizată în coloane verticale înguste, fiecare marcată cu scrisul acela neînțeles.

— Arată ca un rând de cărți pe un raft, a spus Lazlo, fiindcă runele se îndreptau într-o parte, ca niște titluri pe cotoare.

— Arată mai degrabă ca niște farfurii puse la uscat, a spus Sarai, pentru că, spre deosebire de cotoarele cărților, fiecare se țuguia discret spre un punct către vârf și către bază.

Pe dibuite, Lazlo a atins pagina și a lăsat-o să se desfășoare. Metalul s-a trezit la viață, iar semnele au început să i se deruleze pe suprafață, în valuri. Au privit cu toții transfigurați. Orice ar fi reprezentat figurile verticale, continuau la nesfârșit. Erau cu zecile, iar fiecare purta eticheta literelor ascuțite ale Mezartimilor.

Mai uluit ca niciodată, Feral a explicat că găsise cartea aici, în iatacurile lui Skathis.

— Am crezut întotdeauna că trebuie să conțină răspunsuri despre originea Mezartimilor și despre motivele existenței lor.

— Și despre ce au făcut cu ceilalți, a spus Sparrow, repede.

Orice mister ar fi reprezentat diagrama, s-a stins când au pomenit subiectul.

În citadelă, trăiseră toată viața cu întrebarea despre ceilalți – nu cele două duzini de odrasle ale zeilor uciși în timpul Carnagiului, ci cei care dispăruseră înainte. Fuseseră *mii,* trebuiau să fi fost, în cele peste două secole de conducere a Mezartimilor!

— Ceilalți copii, a spus Lazlo, privind în jur către chipurile lor solemne.

— Știai de ei? a întrebat Feral.

Știa. S-a gândit la Suheyla și la toate celelalte femei care născuseră în citadelă și a căror memorie fusese ștearsă de Letha, înainte să revină acasă. În ultimele zile, în timp ce Plângerea își dezvăluise istoria întunecată, apăruse întrebarea: de ce zeii aleseseră oameni ca să aibă urmași? *Să aibă urmași*. Și-a încleștat dinții și a îndepărtat noțiunea, chiar și din minte. De ce zeii *violaseră* oameni și îi forțaseră să fie mame, sau să le fie tați, „odraslelor”? Lazlo era convins că violurile în sine nu erau scopul, ci mijlocul – *copiii* erau scopul. Fusese prea sistematic. Existase chiar și o creșă.

Întrebarea era, deci, *de ce*? Și ce făcuseră cu ei? *Ce făcuseră cu toți copiii aceia*?

— Nu aveți nicio idee despre ce se petrecea? a întrebat el.

— Știm doar că erau luați de îndată ce își manifestau darurile, i-a explicat Sarai. Korako îi lua. Zeița secretelor.

— Korako, a repetat Lazlo. Dar nu știți unde îi ducea?

Au clătinat din capete.

— Ai putea fi unul dintre ei? a întrebat Sparrow, cu ochii fixați pe el.

— Așa crede Ellen cea Mare, a spus Sarai, amintindu-și. Dar nu o puteau întreba pe doică la ce băiețel se referise.

Lazlo le-a vorbit despre frântura de amintire: despre aripile în zbor, despre senzația de ușurătate.

— Pasărea albă, a spus el. Cred că m-a dus în Zosma.

— Spectru? a întrebat Sarai, surprinsă. De ce?

De ce să îl și luat vulturul alb de aici și să-l fi abandonat în Zosma cea sfâșiată de război, dacă așa se întâmplase? Nu avea idee.

— I-ar fi putut lua pe toți? Pe *noi* toți? Ar putea fi o formă de răspuns? Dusese Spectru toți copiii în lume?

— Nu erau bebeluși, a spus Sarai. Majoritatea darurilor se manifestă la patru-cinci ani, dacă nu mai târziu, și atunci erau luați.

Asta era într-adevăr diferit. Ar fi putut Spectru să care copii de vârsta aceea? Și, chiar dacă putea, copiii și-ar fi amintit, cu siguranță, în timp ce bebelușii, nu. Și dacă era adevărat și lumea era plină de bărbați și femei care se născuseră într-un înger plutitor, de metal, și fuseseră purtați de un vultur alb, imens, care putea dispărea în aer... nu s-ar fi spus povești despre asta?

— Nu știu. Lazlo a oftat, frecându-și fața. Se simțea obosit. Cu toții erau obosiți. Ce *este*? a întrebat el. Pasărea. Știți? Aparținea zeilor? Era un soi de animal de casă, sau de mesager?

— *Ea*? a repetat Feral. Nu se gândiseră niciodată să aloce un gen păsării. Îi tot spui lui Spectru *ea.*

— Eril-Fane îi spune așa, le-a spus Lazlo. De parcă ar cunoaște-o.

— Poate el știe ceva ce noi nu știm, a spus Ruby.

— Sunt convins că știe multe lucruri pe care noi nu le știm, a spus Feral.

Sarai a fost de acord.

— A trăit aici trei ani. A aflat destule lucruri despre zei ca să îi ucidă. Trebuie să le fi găsit slăbiciunea, și cine știe ce altceva.

— Am putea vorbi cu el, a încercat Lazlo.

Să discute cu tatăl ei? Să își *întâlnească* tatăl? O încântare neliniștită a străbătut-o pe Sarai, dar neliniștea a înghițit iute încântarea, așa că tot ce a rămas a fost *teama*. Ar fi *dorit* el să o întâlnească? Fără să își dea seama, a privit-o pe Minya. Cele două noțiuni erau împletite în mintea ei: sânge, răzbunare, revoltă.

Dar ce a văzut pe pat i-a îndepărtat orice gând la Eril-Fane. A icnit și a arătat, iar ceilalți s-au răsucit și au privit, uluiți, temându-se că o vor vedea pe Minya, trează, zâmbindu-le malefic. Dar nu era nici trează, nici nu zâmbea.

Era doar *cenușie.*

•

— E pe moarte? a strigat Ruby. Am ucis-o? Fiindcă arăta ca și cum era pe moarte, și ce altceva ar fi putut-o ucide, dacă nu poțiunea? Avea culoarea cenușii, a pietrei, și numai Lazlo știa ce însemna. Nu a ezitat, ci a luat-o în brațe și a așezat-o pe podea.

— Ce faci? a întrebat Feral.

— Stai liniștit, a spus Lazlo. Va fi bine. Uite. I-a luat mânuțele într-ale lui, una după alta, și i-a deschis degetele încovoiate pentru a-i apăsa palmele pe podea. Le-a ținut așa, cu palmele lipite de metal. Picioarele ei atingeau și ele podeaua, iar în curând a fost evident că își recăpăta albastrul.

Sarai a inspirat adânc. Moartea Minyei ar fi însemnat moartea ei, iar ea se pregătise pentru asta pentru o clipă cumplită. Minya păruse foarte *bolnavă*, dar acum era bine, tot mai albastră, și dormea în pace.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat pe Lazlo.

— Nu atingea mezartiumul, a spus el. A scuturat din cap. Ce prostie. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Dar s-a întâmplat foarte *repede.* S-a minunat. Nu m-aș fi gândit că ar merge atât de repede.

— Ce? a întrebat Ruby. *Ce* să fie atât de repede?

— Decolorarea, a spus el, privindu-și propriile mâini. Acum, erau de un albastru plin, firește, dar își amintea cum, în oraș, când era încă om, mâinile sale se făcuseră cenușii când atinsese mezartiumul. A fost nevoie de zile întregi ca nuanța să se stingă, dar Minya zăcea acolo de mai puțin de o oră. La mine a fost mult mai lentă.

— *Decolorare*? a întrebat Sparrow.

El s-a oprit și a privit în jur, dându-și seama de ceva. Erau cu toții desculți. Atingeau în permanență metalul. A spus:

— Știți cum funcționează, nu? De ce mezartiumul vă face albaștri și cum vă dă putere?

De fapt, *nu știau.* Metalul fusese mereu prezent, iar ei, mereu albaștri. Nu ghiciseră că un fapt era o consecință a altuia, iar ideea era totodată evidentă și uimitoare. Cum de nu își dăduseră seama? Lazlo le-a explicat pe cât a fost capabil, din ce știa despre el însuși: ca prunc, fusese cenușiu. „Cenușiu ca ploaia”, spusese un călugăr, crezând că era pe moarte. Dar culoarea dispăruse cu multă vreme în urmă, și nu îi dăduse atenție până noaptea trecută, când își pusese mâinile pe ancoră și se făcuse mai întâi cenușiu, apoi albastru.

— Vrei să spui, a întrebat Sparrow, că, dacă nu l-am mai atinge, am deveni *umani*?

Ruby s-a îndreptat.

— Am putea fi oameni? a întrebat ea. Am putea trăi ca oamenii? În lume?

— Presupun că da, dacă asta vă doriți.

Sarai a întrebat, încet:

— V-ați *dori* asta?

Nu a răspuns nimeni. Era o întrebare prea importantă. Visaseră cu toții cu ochii deschiși – la fel și Sarai. Își priviseră reflecțiile și se imaginaseră maronii, purtând haine și făcând lucruri omenești. Peste toate, își imaginaseră cum întâlneau oameni noi, care nu îi priveau așa precum stafiile, cu un dispreț care le străpungea sufletele.

— V-ați pierde darurile, a subliniat Lazlo.

— Dar ne-ar reveni dacă am atinge iar mezartiumul? Al tău a revenit, a spus Sparrow.

— Presupun.

Erau multe de digerat. I-au făcut Minyei un pat nou pe podea, punându-i o pernă sub cap și o pătură sub trup și lăsându-i mâinile și picioarele în contact cu mezartiumul. Au schimbat câteva vorbe, iar apoi au făcut un soi de sos, subțiind cu apă piureul de kimril. Sarai i-a vârât Minyei printre buze câteva linguri, în timp ce Lazlo o ținea pe jumătate ridicată. Începuse să înregistreze realitatea de a îngriji pe cineva inconștient, iar pentru Sarai era tot mai clar că era doar o soluție pe termen scurt.

Ruby a intrat în următorul cart, ținând sticluța verzuie între genunchi și uitându-se drept în ochii Minyei, pândind orice mișcare a genelor ei care ar fi putut anunța că s-a trezit. Ceilalți le-au lăsat acolo. Soarele cobora în zare, iar Sarai nu știa încă dacă își dorea să îl grăbească sau nu.

Nu putea scăpa de sentimentul că o aștepta Minya, chiar și în vise, poate stând pe un scaun prea mare, precum cel din capul mesei, având pregătită o placă de quell și purtând pe chip un zâmbet, în timp ce jocul era deja pornit.

19.

PRIMUL APUS DE STAFIE

Sarai l-a condus pe Lazlo pe terasă, ca să privească soarele apunând în spatele Colțului. Pentru că gărzile-stafii rămăseseră înăuntru, palma deschisă a serafimului era toată a lor.

— De aici am căzut, a arătat Sarai. Alunecase în palmă de pe o pernuță a degetului mare, apoi dincolo de marginea de lângă degetul mic. Lazlo a strâns din dinți, privind în jur. Aproape că aterizase aici, în sania de mătase. Prima dată când o văzuse pe Sarai – singura dată, și-a dat seama, când era și reală, și în viață – fusese aici, de unde strigase, din ușă, „*Fugiți*!" și le salvase tuturor viața, și lui Eril-Fane, lui Azareen și lui Soulzeren. Chiar aici, în locul acesta, le salvase viețile și o pierduse pe a sa.

— Ar trebui să existe balustrade, a spus el.

Firește că *acum* părea o idee bună.

— M-am simțit mereu în siguranță aici, a spus Sarai. Nu știam că ar fi posibil să se *încline* citadela.

S-a îndreptat spre margine. De fapt, nu era tocmai o margine. Se curba la capete și forma un perete jos, în pantă. Era suficient să împiedice o persoană să calce în gol, dar nici pe departe să oprească o cădere în gol. Și, deși Lazlo era hotărât ca povestea să nu se repete, să o vadă pe Sarai stând acolo îi dădea fiori. A făcut să țâșnească o balustradă chiar în fața ei.

— Ce prostie, a spus ea, mângâind-o cu palma. Acum, nu mai pot cădea. Nu ți-ai dat seama că pot zbura?

În timp ce vorbea, i-au crescut aripi din umeri, precum cele din visul cu făuritorii-de-aripi. Erau aripi de vulpe, acoperite de blană moale, portocalie. În vis, fuseseră prinse cu un ham. Acestea îi creșteau direct din umeri. De ce nu? Le-a întins și le-a lăsat să coboare, apoi s-a ridicat în aer. Nu se putea îndepărta. Nu putea *evada*. Lesa Minyei o ținea pe loc, dar asta nu îi diminua entuziasmul. Își închipuia că zbura cu adevărat.

Lazlo s-a întins și a prins-o de talie, trăgând-o jos, în brațele lui, și, oricât de bine ar fi fost când zbura, era și mai bine să aterizeze așa – să se adăpostească la pieptul lui și să se cuibărească acolo. Și-a făcut loc, i-a înconjurat gâtul cu brațele, a închis ochii și l-a sărutat încet. A sărutat partea pe care nu o mușcase, cu mare grijă. A atins doar fugar, cu buzele, buzele lui ușor depărtate, jucându-se. Ușurel, a lins cu vârful limbii. Limba lui a întâlnit-o pe a ei, scurt.

I-a spus ce îi spusese chiar el, cu câteva nopți în urmă, când gustaseră pentru prima dată din promisiunea unui sărut.

— Nu mă voi putea bucura de niciun alt gust, a șoptit ea. A simțit cum buzele lui se arcuiesc într-un zâmbet, lipite de ale ei. Respirația lor era muzică – cel mai umil dintre suspine. Trupurile lor și-au amintit căldura dinainte, buzele lui închizându-se fierbinte deasupra sânului ei, și piepturile lor, piele peste piele, chiar înainte de mușcătură.

Căldura a prins viață, ca un foc lins de vânturi. Lins și sorbit, adânc și dulce – deloc blând, nu, nu acum.

Lazlo a tresărit. Curgea sânge. Redeschiseseră rana. Nu a încercat să o oprească. A strâns-o pe Sarai la piept și a sărutat-o, ridicând-o de la pământ. Degetele ei erau înfipte în părul lui. Se încolăciseră unul în jurul celuilalt, în palma deschisă a serafimului. Sub furou, elilithul pulsa, argintiu. Dorea buzele lui Lazlo, mâinile lui, pielea lui, focul din el, așa cum Sarai își dorea greutatea lui, mișcându-se la unison cu ea, și căldura lui, să o umple. El voia să urmeze liniile sclipitoare ale tatuajului ei și să le guste, să îl facă să strălucească mai puternic și să o facă să toarcă. Niciunul dintre ei nu știa nimic. Dar trupurile lor știau ce știu trupurile, și voiau ce vor ele.

Doreau, dar s-au separat, cu focuri arzând sălbatic înăuntru și gust de sânge pe limbi.

— Vreau…, a murmurat Sarai.

— Și eu, a răspuns Lazlo.

S-au privit unul pe celălalt, uimiți că focurile se puteau aprinde atât de iute, și frustrați că nu își puteau *ei* permite să se aprindă. Sarai voise doar să îl sărute, iar acum voia să se urce deasupra lui și să îl devoreze. Se simțea ca un animal cu colți, flămând, și… îi plăcea. A scos un hohot tremurat și i-a dat drumul lui Lazlo, alunecând în jos până când picioarele i-au atins din nou pământul.

Senzația de frecare l-a făcut să închidă ochii și să inspire adânc, ca să-și revină.

— Buza ta, a spus Sarai, strâmbându-se în chip de scuză. Dacă o ținem tot așa, nu se va vindeca niciodată.

— Dar îmi place așa, a spus Lazlo, cu un glas răgușit, glasul lui – învăța Sarai – din clipele de durere sau desfătare. Pot oricând căpăta o buză nouă, a continuat, dar nu și aceste clipe.

Sarai și-a înclinat capul.

— Nici nu ai spus ceva ciudat.

— Deloc. Este perfect adevărat.

— Probabil că buzele cresc în copaci, pe undeva.

— Lumea e mare. Există șanse.

Sarai a zâmbit și s-a simțit ca o copilă prostuță, în cel mai bun chip posibil.

— Dar mie îmi place buza *asta*. Mă proclam protectoarea ei. Gata cu săruturile până nu decid eu asta.

Lazlo a mijit ochii.

— E cea mai proastă idee pe care ai avut-o.

— Ia-o ca pe o provocare. Nu poți *săruta*, dar poți *fi* sărutat. Asta să fie clar. Doar că nu pe gură.

— Atunci, unde? a întrebat el, mirat.

Ea s-a gândit puțin.

— De exemplu, pe tâmplă. Probabil doar acolo. Nu pe gât, a spus, cu o sclipire în ochi. Sau în locul acela din spatele urechii. L-a atins cu vârfurile degetelor, făcându-l să se înfioreze. Și, cu siguranță, nu *aici.* A trasat o linie lentă spre centrul pieptului său, simțind cum i se încordează mușchii prin inul tunicii și dorind să i-o înlăture și să-i sărute pielea, acum, pe loc.

Lazlo a prins-o de mână și i-a apăsat-o pe inimile lui, care se izbeau de peretele pieptului. A privit-o, cuprins de uimire, clocotind. Cum îi mai străluceau ochii de visător! Sarai se vedea în ei, pe ea și soarele care apunea: o sclipire de albastru în fiecare iris, scorțișoară și roz, profilate pe niște pete de portocaliu strălucitor, aplicate peste cenușiu.

— Sarai, a spus el, iar vocea lui era și mai aspră decât cea din clipele disperate sau foarte plăcute. Părea frântă și pusă la loc, doar că având doar jumătate din bucăți. Suna răvășită, dulce, perfectă. Te iubesc, a spus el, și Sarai s-a topit.

Mai devreme, în galerie, cu Minya și stafiile și promisiunile și amenințările, fusese o greșeală. Dar aici și acum, era ce trebuia. Totul era perfect, iar Sarai s-a dovedit o apărătoare slabă a buzei lui Lazlo, în cele din urmă. L-a sărutat. I-a reprodus cuvintele, în șoaptă, și le-a păstrat pe ale lui. Puteai face asta: le puteai returna și le puteai păstra, *deodată.* „Te iubesc” este o formulă generoasă.

Iar când soarele a atins Colțul și s-a afundat în spatele lui, s-au sprijinit de balustrada creată de Lazlo și au privit lumina risipindu-se prin sticla demonilor – miile de schelete gigantice, topite și sudate pentru a construi un munte –, iar înăuntrul lui Sarai a pornit sarabanda nervilor.

Cât de straniu era ca aceasta să fie prima cădere a nopții pe care o trăia ca stafie! Nici măcar nu trecuse o zi de când murise. Oare moliile sale aveau să prindă viață, sau le pierduse și pe ele?

Era timpul să afle răspunsul.

•

De la început darul lui Sarai se manifestase ca o nevoie de a striga. Gâtlejul și sufletul ei o cereau în fiecare seară. Dacă încerca să se opună, presiunea creștea până când nu mai putea suporta.

Lucrul care creștea în ea trebuia să iasă. Așa era ea.

Sau așa fusese.

Întunericul s-a lăsat încet, iar Sarai a așteptat senzația, agitația moliilor în interior. Dar nu a simțit nimic – nici sentimentul de plin, nici strigătul. Și-a dus mâna la gât, de parcă ar fi așteptat vibrația lor să prindă formă acolo unde respirația sa întâlnea aerul.

Nimic. Nicio vibrație și, firește, nici respirație. L-a privit pe Lazlo, șocată.

— Ce este? a întrebat el.

— Nu le simt. Scântei de panică s-au aprins înăuntrul ei. Cred că nu mai sunt.

El i-a mângâiat brațele, apoi a prins-o de umeri.

— Poate că e doar diferit, a spus. Poate că *simți* diferit.

— Nu simt nimic.

— Cum funcționează, de obicei? a întrebat el. Nu se lăsa cuprins de panică, dar inimile îi urcaseră în gât. Darul lui Sarai i-o adusese, în minte și în viață, iar el adora să își petreacă visele în compania ei. Era mai bine decât în orice poveste pe care o citise vreodată, de parcă ar fi fost într-o poveste și ar fi țesut-o mai departe, în jurul lor, și nu de unul singur, ci alături de cineva care se întâmpla să fie la fel de magică și de frumoasă ca un basm devenit realitate.

— Strig, a răspuns Sarai. Și ele zboară afară.

— Vrei să încerci să strigi?

— Dar strig pentru că le simt, și pentru că am nevoie să le dau drumul afară. Dar acum… nimic.

— Ai putea totuși încerca, a spus el, cu o speranță atât de blândă, încât aproape că i s-a alăturat și ea.

Așa că a făcut-o. Nu îi plăcuse niciodată ideea să o vadă cineva. Îi fusese rușine. Știa că era, probabil, o priveliște revoltătoare, să vezi o sută de molii ieșind în zbor din gura cuiva, dar nu își făcea griji că Lazlo ar gândi așa. Nici măcar nu s-a întors, ci doar a făcut un pas în spate, în caz că funcționa, pentru ca roiul de molii să nu i se năpustească peste față. Apoi, a inspirat adânc, a închis ochii, și le-a imaginat, le-a chemat și… a strigat.

Lazlo a privit cu atenție. A văzut cum i se despart buzele, cum i se despart dinții albi și frumoși, și i-a văzut limba rozalie, pe care, cu doar o clipă în urmă, o atinsese, savurând-o, cu a lui, și a văzut… A inspirat brusc, scurt.

A văzut o molie. Era întunecată precum amurgul, violacee, iar aripile ei i-au atins buzele când a țâșnit. Erau plușate, ca o catifea. A văzut antene ca niște pene mititele. A început să zâmbească, iar ușurarea i-a umplut pieptul, însă partea lui precaută l-a oprit.

Apoi, zâmbetul i s-a stins. Ușurarea a dispărut. Fiindcă molia… a dispărut și ea.

De îndată ce i-a părăsit buzele, a încetat să mai fie.

A urmat-o alta. A avut aceeași soartă. Apoi alta și alta. La fel. S-au revărsat afară, și toate au dispărut în clipa în care i-au zburat de pe buze. Lazlo și-a amintit de păsările pe care le creaseră de dimineață, în camera ei: ale lui, din mezartium, ale ei, niște iluzii. Când le făcuse să zboare, ale lui plecaseră, dar ale ei dispăruseră – exact ca acum.

Sinele ei fantomatic se putea preschimba la infinit, dar avea limite: iluzia pe care o crea trebuia să fie parte integrantă din ea.

Sarai ținea ochii închiși. Nu vedea ce se petrecea. Lazlo s-a întins spre ea.

— Sarai, a spus el, încet. Ajunge.

Ea a clipit, a închis gura și a privit în jur. Aerul era pustiu. Unde erau?

— Le-am… le-am simțit…, a bâiguit ea.

— Au dispărut, i-a spus el, necăjit. De îndată ce ți-au plecat de pe buze.

— Ah. Înăuntrul lui Sarai s-a căscat un gol. Pentru o clipă, fusese nespus de bucuroasă. Dar știuse, de fapt, nu-i așa? Dacă moliile sale ar fi zburat în jurul ei, ar fi putut vedea prin ochii lor,

ar fi putut mirosi ce miroseau ele și ar fi simțit briza. Dar nu văzuse, nu mirosise și nu simțise nimic. Parcă pierduse o parte din ea. S-a ghemuit la pieptul lui Lazlo. Asta este, a spus ea. Sunt inutilă.

— Firește că nu ești.

— La ce sunt bună? Nu știu să *fac* nimic. Dacă nu am un dar, nu pot ajuta.

El i-a mângâiat părul.

— Ești valoroasă, indiferent ce *poți* să faci. Și nu ești inutilă, să știi. Ea nu putea vedea cum buzele lui se întindeau într-un zâmbet, iar rana redeschisă îl ustura. A adăugat, pe un ton de consolare exagerată: Cine altcineva mi-ar putea apăra buza de sărutări?

Ea s-a retras și l-a privit, cu sprâncenele ridicate.

— Cred că știm amândoi că nu mă pricep deloc la treaba asta.

El a fost de acord, empatic.

— Nu te pricepi deloc. Dar nu îmi pasă. Nu aș vrea ca nimeni altcineva să îmi apere buza. Este slujba ta, pentru totdeauna.

— Pentru *totdeauna*? Sper totuși să se vindece.

— Ia uite cine încearcă deja să se fofileze. Vrei sau nu vrei slujba?

Acum ea râdea, și nu-i venea să creadă. Cum reușise să o facă să râdă, când se simțea copleșită de autocompătimire?

— Dar, ascultă, a spus el, devenind din nou serios și nedorind să renunțe la darul ei – nu încă. Ce s-ar întâmpla dacă… nu știu, dacă ți-ai prinde una dintre molii pe deget și dacă ai rămâne în contact cu ea, ca să nu dispară?

— Nu știu.

— Vrei să încerci?

Era sceptică, însă a spus: „De ce nu?” Și a încercat, cu ochii deschiși. A dorit ca o molie să se miște, iar când a ieșit a prins-o pe vârful degetului și a ținut-o în fața ei. Au privit-o amândoi. Sarai s-a întrebat dacă era, într-adevăr, una dintre moliile ei: un canal magic către mințile și visele altora – sau era doar altă așchie de iluzie, ca pasărea de mai devreme, lipsită de putere? De unde să știe, până nu o așeza pe tâmpla unei persoane adormite?

— Cred că va trebui să o testez pe Minya, a spus, deși nu prea îi venea să intre, nu doar în mintea Minyei, ci și în citadelă. Îi plăcea să fie singură cu Lazlo, aici.

Și lui îi plăcea.

— Ai putea să o încerci mai întâi pe mine, a spus el.

— Dar tu ești treaz.

— Asta se poate aranja. Se străduia să păstreze aparența de ușurătate, dar Sarai își dădea seama ce însemna pentru el, ce însemnase pentru el de la bun început, să își deschidă mintea în fața ei și să fie o ancoră de siguranță în portul ei. *Cât de dulce*! Nu ar fi vrut să meargă nicăieri altundeva decât în Plângerea Visătorului, cu Lazlo Strange.

— Bine, a spus ea. Vocea ei era blândă. Zâmbetul lui era amabil. Au intrat, au trecut pe lângă patul lui Isagol, au pătruns în nișa din spate, iar el s-a întins. Sarai s-a așezat lângă el, pe marginea patului. Ar fi fost atât de ușor să își reia mângâierile aprinse! Dar ea l-a sărutat doar o dată, ușor, ca o atingere de molie, în partea neatinsă a gurii lui umflate, și l-a mângâiat pe păr până ce a adormit.

L-a simțit relaxându-se pe etape și i-a văzut respirația încetinind și adâncindu-se. A fost copleșită de un sentiment atât de puternic, că a crezut că stafia ei nu l-ar putea suporta. Voia să se reverse din ea în valuri de muzică și de lumină argintie. Ar fi făcut-o, dacă îi permitea, s-a gândit ea. Muzică adevărată și lumină reală. Dar ea nu voia să îl trezească, așa că l-a păstrat în interior și a simțit că toată ființa sa era doar o piele fragilă, înfășurată în jurul tandreții și a iubirii dureroase, și a genului de surprindere pe care o simți când... ah, de exemplu, când te trezești după ce *mori* și mai primești o șansă. Iar când a fost sigură că adormise, a făcut cum i se spusese. Și-a dorit ca încă o molie să iasă și, luând-o cu grijă de pe buze, a îndreptat-o spre tâmpla lui Lazlo.

A vrut să își coboare degetele și să manevreze molia pentru a-i atinge pe amândoi o dată, pentru a crea o punte peste care să treacă mințile lor. Și... a știut că nu va funcționa, chiar în timp ce se întindea, fiindcă molia aceasta era și ea un lucru mut, la fel ca toate celelalte de pe terasă, și nu o santinelă a simțurilor sale, așa cum ar fi trebuit. În gâtlej i se formase deja un suspin, în timp ce degetele ei îi atingeau pielea.

Era fierbinte. A simțit întâi asta, dar numai pentru o clipă, fiindcă apoi... nu mai era acolo.

Nu se mai afla în nișă, șezând lângă Lazlo, iar tâmpla lui nu se mai afla sub palma ei.

Era… era în piața din Plângerea Visătorului, înconjurată de zidurile amfiteatrului și de corturile colorate, ascultând strigătele șoimarului, iar deasupra ei se alergau copiii îmbrăcați în mantii împănate, peste sârme întinse drept între domuri de aur lustruit. Iar Lazlo se afla în fața ei.

20.

O AGLOMERAȚIE DE SENTIMENTE

A fost atât de surprinsă, încât și-a tras mâna înapoi, iar molia, aflată pe degetul ei, s-a desprins și a dispărut când Lazlo s-a trezit și s-a ridicat în capul oaselor.

— A funcționat, a spus el. Rânjea larg. Sarai, ai reușit.

Ea își privea degetele. Avea încă un suspin captiv în gât. L-a înghițit, uluită. Chiar *funcționase*? Cum?

— Dar molia nu te-a atins, a spus ea. Era sigură de asta.

Dar Lazlo știa că o văzuse, chiar dacă numai pentru o clipă.

— Atunci, cum…

— *Eu* te-am atins, a spus ea. Își privea încă degetele. Și le-a încovoiat în palmă și a ridicat privirea spre el. Mă întreb…, a rostit, și nu și-a încheiat gândul.

Totul se schimbase. Își pierduse trupul fizic. Regulile erau diferite, acum. Era oare atât de straniu să creadă că și darul ei avea alte reguli? Dacă moliile ei dispăruseră? Dacă… nu mai avea nevoie de ele? Dacă nu mai exista nicio punte, ci doar *ea*?

— Lazlo, a spus ea, amețită. Mai devreme, în galerie, când nu puteam vorbi, iar tu ți-ai apăsat obrazul tău pe al meu… ai simțit ceva?

El s-a înroșit, rușinat. Știa la ce moment se referea.

— Ai avut dreptate când ai spus că mă va supune, i-a zis, oripilat de cât de aproape fusese. Eram gata să fac orice îmi cerea.

— Dar nu ai făcut-o. Era fixată pe o idee. *De ce*?

El a căutat un răspuns.

— Dintr-odată… nu am mai putut. Privirea i s-a limpezit, când a înțeles. Tu ai fost.

— Când am fost eu? Ce ai simțit?

— Am simțit că... *nu,* a spus el. Cum altfel să se exprime? Simțea încă felul în care i se adâncise în minte, îndepărtând orice obstacol. Dintr-odată, altceva nu a mai existat. Ochii lui se afundaseră într-ai ei, căutând confirmarea că mesajul venise de la Sarai. Cuvântul „nu”. Atât. Asta m-a oprit.

Ea a încuviințat. Chiar *simțise*! Sarai făcuse ceva asemănător în clipa de dinainte ca orașul să fie zguduit de explozie, ca ancora să se scufunde, iar citadela să se încline și să o ucidă. Văzuse specialistul în explozivi cum aprindea fitilul, privise flama alergând către grămadă și știuse că Lazlo se îndrepta spre ea. Molia ei fusese așezată pe încheietura lui, și prin ea îl asaltase cu o abundență de sentimente care-l opriseră din drum. Atunci reușise cu ajutorul moliei. Dar astăzi, în galerie, făcuse asta prin contact direct. Așa cum procedase când, atingându-l, i se strecurase în vis.

Darul ei nu dispăruse, ci se *schimbase*, la fel ca ea. Își pierduse santinelele. Nu își mai putea lua zborul în noapte, spionând somnul celor adormiți, strecurându-li-se în minte. Dar putea atinge pe cineva și îi putea pătrunde astfel în vis.

— Acum, se întâmplă așa, a spus ea – piele pe piele.

După acele vorbe, și ea, și Lazlo au roșit, imaginându-și cum ar fi.

Dar, oricât de mult și-ar fi dorit să încerce alături de el, pe loc: amândoi, cu tot trupul, în patul acela, adormind și trezindu-se, pășind ca prin ceață înainte și înapoi, într-o cadență vis-realitate, luând ce era mai bun din ambele și adorând fiecare clipă – Sarai știa că nu era momentul. Era agitată. La capătul coridorului, o fetiță dormea pe podea, prinsă în mreje de vis de neimaginat, iar o armată de stafii încremenise, în timp ce orașul se golea, și toate destinele lor atârnau de lucruri efemere precum o sticluță verzuie care se afla între genunchii unei tinere de cincisprezece ani, care adormise în timp ce stătea de pază.

•

Sarai a luat sticluța, înainte să o trezească pe Ruby. Nu voia să tresară și s-o scape pe podea. Și chiar a tresărit, și a făcut ce face oricine este surprins că doarme în post: a negat.

— Sunt *trează,* a spus ea, numaidecât defensivă, deși nimeni nu sugerase altceva... doar dacă să trezești brusc pe cineva devine, automat, o acuzație.

— De ce nu mergi la culcare? a întrebat Sarai.

Ruby a privit-o pe sub pleoapele aproape lipite.

— Vorbești, a spus ea. Darul tău. Chiar și aproape adormită, știa ce însemna: dacă Sarai putea vorbi, moliile sale nu veniseră. Cele două se excludeau reciproc.

— Ar putea fi diferit, a spus Sarai, încă ezitând să vorbească hotărât. Du-te. Îți povestesc cum a fost.

Ruby i-a permis să o îndemne spre pat, iar Sarai s-a așezat pe podea, lângă Minya, cu spatele lipit de pat. Lazlo a luat loc pe scaun și sticluța verzuie în mâini. Minya zăcea între ei.

— Privește-o, a spus Sarai, și, poate din cauza muzicii latente și a luminii argintii care o umpluseră, imaginea copilei a străpuns-o și a simțit ceva vecin cu tandrețea. Îți vine să crezi câte depind de făptură asta mititică?

— De ce nu a crescut? a întrebat Lazlo.

Sarai a clătinat din cap.

— Din încăpățânare? Un zâmbet i-a mângâiat colțurile gurii. Este singura persoană care a reușit să refuze să crească. Zâmbetul s-a stins. Dar cred că e mai mult decât atât. Cred că… *nu poate*? A rostit cuvintele în chip de întrebare, de parcă Lazlo ar fi avut un răspuns. Ai găsit ceva asemănător în poveștile tale?

Lui Lazlo nu i s-a părut straniu că îl întrebase asta. I se părea că poveștile abundau de răspunsuri codificate.

— Există o poveste, a răspuns, mai degrabă pentru a o distra, despre o prințesă care a decretat că ziua ei de naștere va continua până când primește cadoul dorit. Toată lumea s-a agitat, așa ca întotdeauna, și au trecut luni, apoi ani, și darurile au fost aduse și respinse, iar ea a rămas la fel.

— Și ce s-a întâmplat?

— Dacă speri să te ajute răspunsul, nu va fi așa. Părinții ei au îmbătrânit și au murit și nimănui nu i-a mai păsat ce își dorea ea de ziua de naștere, așa că au dus-o într-o peșteră, au uitat de existența ei, iar peste ani niște călători care căutau să se pună la adăpost de ploaie au găsit o bătrână în peșteră. Era ea. Crescuse.

— Cum?

— Tot ce își dorise pentru ziua ei de naștere fusese un crâmpei de liniște.

Sarai a clătinat din cap.

— Ai dreptate. Nu ajută.

— Știu. Dar este răspunsul potrivit pentru problema cuiva, undeva, în lume.

— Și crezi că există un străin acolo care deține soluția problemei noastre? Ne-am putea întâlni la o răspântie, să facem schimb?

— Crezi, a spus Lazlo, că răspunsul se află acolo? A făcut un semn din cap spre Minya. Se referea la mintea ei, știind, într-un chip nu multora familiar, că mintea era *un loc* – un peisaj, o pustietate, un oraș, o lume. Și că Sarai putea *merge* acolo. Asta îl umplea de uimire și de o mândrie fantastică.

— Nu știu, a spus ea. Dar știu că *ea* este acolo și că trebuie să discut cu ea. Trebuie să o fac să se răzgândească.

A rostit vorbe curajoase, dar el și-a dat seama că îi era teamă.

— Mi-aș dori să merg cu tine.

— Și eu mi-aș dori.

— Pot să fac ceva? Să-ți aduc ceva? Mă simt nefolositor.

— Doar *să fii* aici, a spus Sarai.

— Întotdeauna.

Ea știa că așa avea să fie, indiferent ce se întâmpla. Cu degetele tremurând, Sarai s-a întins spre mâna Minyei și i-a plonjat în minte.

•

Lui Feral nu îi plăceau noile așternuturi. Dacă era sincer, nu era întru totul vina lor. Oricât de confortabile ar fi fost, tot s-ar fi sucit și învârtit, mormăind pe tema lipsei complete de rațiune de care dădea dovadă Ruby.

Ruby.

Era furioasă din cauză că nu o spionase niciodată când era dezbrăcată?! Și care era ideea cu „nimic” drept opusul lui „ceva”? Nu era! Opusul lui „nimic” era „totul”, dacă îți doreai precizie. Și Sparrow! Ce voise să spună când afirmase că nu se pricepea – și încă *deloc*! – la remarcarea sentimentelor? Nu era nici pe departe așa. Nu creșteai alături de patru fete fără să remarci *o droaie de sentimente*. Și faptul că fusese făcut de râs în fața lui Lazlo îl enervase crunt. Sper ca măcar Lazlo să fi observat cât de ridicol era totul. Sarai nu era așa. Ce noroc pe Lazlo! Sau… Sarai *murise*, așa că poate nu era nici el chiar atât de norocos.

Dar nu-ți dădeai seama că era o stafie, ca să vezi. Doar dacă nu se trezea Minya, însă Minya dormea, așa că Feral a presupus

că Sarai și Lazlo erau treji. Poate că *își încercau norocul* chiar acum, în clipa aceea. Feral s-a strâmbat și s-a rostogolit, dramatic, de pe umărul drept pe cel stâng, scoțând însă un icnet deloc bărbătesc și dându-se în spate brusc când a văzut cine se afla lângă pat.

Ruby.

— Tu ce mai vrei? a întrebat el, amărât.

— Ce *crezi* că vreau? Dă-te mai încolo.

Sărmanul Feral tot nu pricepea. Ea s-a strecurat sub cearșaf (fusese nevoit să se descurce: era un cearșaf aspru, iar pernele aveau gâlme – nu îi plăceau deloc), iar ea s-a întors cu spatele și a început să aștepte.

Ce?

Doar nu voia... *asta*? *Acum*? Feral și-a analizat opțiunile și a strecurat o mână afară, într-o recunoaștere ezitantă.

Ruby a scos sunetul acela ca o gâlgâială dezgustată pe care îl scoți din gâtlej când cineva e lipsit de speranță (deci, nu, se părea că nu asta voia) și, apucându-i mâna, l-a tras cu putere, până când tot trupul lui s-a lipit de al ei într-o... îmbrățișare. Stil lingură. A cuprins-o cu brațul, chiar sub sâni, și atât. Ea a adormit. El nu, nu pentru multă vreme. Căldura spatelui ei și toate curbele sale erau strânse în brațele lui, iar Feral a stat și s-a gândit: *Thakra fie binecuvântată*, *pe tot ce e sfânt*, *și foarte*, *foarte nesfânt*... *ce mai înseamnă și* asta?

21.

UN SIR LUNG DE NĂRI INDIGNATE

Cărți.

Coridoare ticsite de cărți.

Thyon și Calixte descoperiseră, într-adevăr, rămășițele unei biblioteci străvechi a Plângerii... sau, mai degrabă, ale străvechii biblioteci a oricum s-o fi numit orașul, înainte ca zeița uitării *să îi mănânce numele* și să lase în locul său „Plângerea”, într-un gest spectaculos de răzbunare făcut pe patul de moarte.

Unele dintre pasaje erau blocate de surpături. Schelete care nu le puteau aparține decât bibliotecarilor care fuseseră prinși în

capcană când căzuse ancora. „Păstrători ai înțelepciunii”, și-a amintit Thyon că erau numiți. Cândva, deasupra s-o fi aflat un soi de edificiu grandios, însă fusese pulverizat. Acestea erau nivelurile subpământene, și nu se adânceau foarte mult, pentru că orașul era construit deasupra unei rețele de apă ramificate. Și totuși, erau multe cărți acolo. Când deschiseseră ușa, Thyon pătrunsese uluit, atingând cu vârfurile degetelor cotoarele prăfuite și întrebându-se ce cunoștințe de mult pierdute se aflau între acele coperți.

Asta se petrecuse cu multe ore în urmă. Lumea își întorsese chipul de la soare. Ziua se întunecase și devenise noapte. Ultimele zgomote ale exodului se stinseseră pe drumul spre răsărit și o tăcere stranie acaparase orașul. Luna plutise pe cer, trăgând cu ochiul spre crater, curioasă parcă de ce puneau oamenii la cale, cu frânghiile și coșurile lor, cu truda lor din miez de noapte.

Pe Thyon îl durea ceafa. A dat să și-o maseze, și abia ce a atins-o, că a și tresărit. Sudoarea de pe piele i-a pătruns în bătăturile deschise din palmă și l-a înțepat cumplit. Sudoare și bătături! Dacă l-ar fi văzut tatăl lui, robotind ca un muncitor de rând, și-ar fi spart jumătate din venele de pe față de ciudă. Aproape că l-ar fi făcut pe Thyon să zâmbească. Dar munca lui nu avea nimic de rând. Și-a suflat în palmă, iar asta l-a făcut să se simtă ceva mai bine.

Lângă el, războinicul Tizerkan, Ruza, îl privea cu interes, dar și-a ferit privirea de îndată ce Thyon s-a întors și a pretins că nu îl urmărise.

— Ați terminat cu statul de pomană? a strigat Calixte, în limba comună, de dragul lui Thyon. Coborâse în crater, împreună cu Tzara. Au apărut amândouă în cadrul ușii ivite din pământ.

— Abia începem, i-a răspuns Ruza, dar pe limba lui. Trebuie să depun cerere pentru un permis de stat degeaba? Se oferă în noaptea asta?

Calixte a aruncat cu o piatră spre el. A fost o lovitură zdravănă și l-ar fi nimerit drept în cap, dacă mâna lui n-ar fi fost mai iute și n-ar fi prins-o în zbor.

— Au, a spus el, mânios, scuturându-și mâna. Ai fi putut spune doar „Permis refuzat”.

— Permis refuzat, a spus ea. Continuați să săpați.

Thyon a înțeles doar o brumă de vorbe, dar a identificat umorul sec din tonul și expresia lor. Începea să îl irite că nu îi înțelegea. Parcă i-ar fi permis cuiva să-și râdă de el pe față, în timp ce el stătea și privea. Poate ar fi trebuit să facă un efort. Dacă ar fi învățat limba și nu le-ar fi destăinuit asta, cel puțin ar fi putut să-și dea seama ce spuneau despre el. Dacă Strange și Calixte reușiseră, atunci trebuia să reușească și el!

Evident, amândoi aveau ceva ce lui îi lipsea: prieteni care să îi învețe. Calixte o avea pe Tzara, mai mult decât o prietenă. Cât despre Strange, devenise, practic, unul dintre ei, lucrând cot la cot cu ei, nu doar când ținea socotelile, în calitate de secretar al Ucigașului-de-Zei, dar și când bătea țăruși și freca oale. Învățase să arunce o suliță în timp ce făcea schimb de replici glumețe în limba lor uimitoare, melodioasă.

Majoritatea glumelor veniseră din partea acestui războinic pe nume Ruza, cel mai tânăr dintre Tizerkani.

— Trage, i-a spus acum lui Thyon, două silabe în limba comună, complet lipsite de tonul lui viclean și de voioșia-i caracteristică.

Thyon s-a zburlit. Nu primea ordine de la nimeni. Și-a încleștat maxilarul. Îl mâncau palmele, îl dureau umerii și era *obosit.* Se simțea ca o frânghie roasă, care se putea rupe din clipă în clipă, dar se simțise așa ani de zile și încă nu plesnise. Cele câteva fibre rămase care-l mai țineau laolaltă erau făcute dintr-un material durabil, se părea. În plus, s-a gândit el, limba comună vorbită de Ruza era rudimentară; poate că nu se pricepea la amabilități. Așa că s-a aplecat lângă el, și-a apucat bucata de sfoară, și-a încleștat dinții în jurul durerii care i-a urlat instantaneu din palmele însângerate și… a făcut ce i se spusese. Mână lângă mână, a tras.

Iar din crater, prins de troliul pe care-l legaseră de ușă, a urcat încetișor încă un coș încărcat cu cărți.

— De ce sunt cărțile atât de grele? a mârâit Ruza, când coșul a ajuns sus și l-au așezat pe pământ.

Mintea lui Thyon a produs câteva explicații care nu aveau nimic de-a face cu densitatea hârtiei, însă a răspuns doar printr-un mormăit. Învățase să analizeze din alt unghi greutatea cărților. Era obișnuit ca o mică armată de bibliotecari să i le aducă la nas. Adevărul era că se obișnuise ca slujitorii să facă totul pentru el. A simțit că i se blochează un nerv la ceafă. A

întors capul, s-a strâmbat și s-a aplecat să analizeze conținutul coșului.

Ce comoară reușiseră să dea la iveală el și Calixte! Cel puțin cărțile arătau ca niște bijuterii. Nu avea cum să se pronunțe cu privire la conținut.

Alături de Ruza, a început să le scoată din coș și să le așeze în lăzile dintr-o căruță pe care o vârâseră în crater. Pus în ham era un măgar care aștepta, pe jumătate adormit, să facă drumul înapoi spre Casa Breslei Negustorilor. Ore la rând se plimbaseră de ici, colo, stivuind cărțile pe holuri, în sala de mese, oriunde exista vreun spațiu liber, doar pentru a le scoate de aici, în cazul în care craterul ceda și astfel se irosea ce mai rămăsese din înțelepciunea pierdută a orașului în Uzumarkul tumultuos. Thyon și Calixte merseseră la Eril-Fane de îndată ce își dăduseră seama ce descoperiseră. Îl găsiseră îndurerat, iar veștile lor îi aduseseră o umbră de zâmbet ostenit pe buze.

Tizerkanii erau angajați în pregătiri pentru apărare, dar li-i împrumutase pe Ruza și pe Tzara, ca să îi ajute în efortul de salvare. Thyon nu se așteptase să muncească o noapte întreagă, însă nimeni nu sugerase să facă o pauză, așa că nu putea nici el, nu fără să-și imagineze semnificația cuvintelor cu care l-ar fi botezat în bărbi. Mâncaseră pâine cu brânză, cu o vreme în urmă, și băuseră înghițituri dintr-o sticlă de ceva tare, care îi arsese pe la colțuri oboseala – și poate, superficial, și gâtlejul, nu că s-ar fi plâns!

Thyon se gândise că, în calitate de învățat, ar fi trebuit să coboare *el* în bibliotecă și să aleagă cărțile de salvat, dar i se spusese, corect, chiar dacă nu politicos, că nu le putea *citi* titlurile, așa că nu putea fi de niciun folos altfel decât cu cele două brațe ale sale, pentru a le căra.

Fusese retrogradat. Era doar un muncitor. Ca să vezi.

Măcar le putea examina în timp ce le descărca. Cu grijă, a ridicat un volum. Era o minunăție: piele albă, moale, îmbrăcată cu generozitate în foiță de aur. Pe cotor era gravată o lună. Nu s-a putut abține.

— Ce spune? l-a întrebat pe Ruza, ridicând-o ca războinicul să vadă.

Acesta a luat-o. Era mai scund decât Thyon, și mai robust – cu umeri largi, cu mâini pătrățoase, mari, care le făceau pe ale

alchimistului să pară fragile – ca niște mâini de porțelan din prăvăliile bijutierilor, folosite pentru expunerea inelelor.

— Asta? a mijit ochii Ruza, urmărind literele aurite cu un vârf gros de deget. Thyon a remarcat urma lăsată. A scrâșnit din dinți și s-a înfrânat să îi smulgă volumul. Spune, a continuat Ruza: „Cele mai mari mistere ale alchimiei”.

Inima lui Thyon a tresărit.

— Serios? a întrebat el. Alchimiștii Plângerii fuseseră stâlpi ai științei vechii lumi, și toate secretele lor se pierduseră.

Putea învăța limba. Putea citi toate acele cărți. O foame teribilă și un entuziasm cumplit l-au cuprins. Putea rămâne acolo, să le studieze. Nu trebuia să se întoarcă acasă.

Zosma. Gândul la orașul său, la palatul său rozaliu și pustiu, chiar și la laboratorul său – nu îi dădeau deloc sentimentul de „acasă”. Nu îi era dor de nimic și de nimeni. Revelația l-a făcut să se simtă amețit, să simtă că plutește ca una dintre florile de ulola purtate de o pală de vânt.

L-a mai făcut și să simtă, întrucâtva… liber.

— Hm. Ruza a încuviințat. Dar vai, ce avem aici? Mai spune… Arătând spre subtitlul, pe care Thyon îl vedea prea bine compus doar din trei cuvinte, a continuat să „citească”: „Ghid practic pentru a-i îmbogăți pe cei deja bogați și pentru a le dărui viață veșnică monarhilor lacomi, ca să domnească prost pentru eternitate?” Confuz, l-a privit pe Thyon și a întrebat, făcând-o pe prostul: *Asta* face alchimia?

Entuziasmul lui Thyon s-a stins. S-a aplecat iar deasupra coșului, ca să ascundă roșeața ce-i cuprinsese gâtul. Detesta să fie luat în râs. Asta îi aducea aminte de tatăl său, cu vocea lui elegantă și atât de răutăcioasă.

— Dacă nu știi să citești, a răspuns, rigid, te rog să spui.

— Ciudat, a continuat însă Ruza, de neoprit. Se pare că tu ești cel care nu știe să citească. Ah. Uite. A luat altă carte. Asta să numește „Bunele maniere pentru Faranji: Cum să nu te porți ca un *Gulik* disprețuitor cu gazdele tale barbare”. Nu aveau cartea asta în biblioteca din orașul tău?

Thyon nu cunoștea sensul cuvântului „gulik” și se gândea că era mai bine așa. Cât despre „disprețuitor”, era cazul să revizuiască ideea că limba comună folosită de Ruza era rudimentară. Poate că lecțiile lui de limbă cu Strange fuseseră

reciproce. Ceea ce însemna, firește, că toate comenzile sale scurte erau întocmai pe cât de obraznice sunau.

Dacă Strange ar fi fost prezent, ar fi făcut un comentariu isteț, iar ochii lor ar fi râs împreună, în timp ce se străduiau să își păstreze seriozitatea. Dar Strange nu era acolo, iar ochii lui Ruza nu râdeau. Thyon a luat cartea, fără comentarii, și a pus-o în ladă.

La fiecare carte pe care o descărca, privea coperta și titlul de neînțeles și se simțea lăsat pe dinafară de propria sa ignoranță. Nimic nu l-ar fi convins să ceară din nou ajutorul lui Ruza, dar una dintre cărți i s-a părut prea ieșită din comun pentru a o pune în ladă, și atât. Ridicând-o, a simțit ceva asemănător cu respectul. Coperta sa nu era nici de piele, nici de carton, ci din straturi emailate cu imagini complicate, bătute în lys și pietre prețioase. Din loc în loc se uzase, și a dedus că era foarte veche și că fusese folosită intens. Cât despre imaginea reprezentată într-o sută de culori parcă vii, era a unei lupte, o luptă dintre giganți și îngeri.

Serafimi, și-a spus. Și *ijji,* rasa monstruoasă pe care se spune că ar fi exterminat-o și ar fi aruncat-o pe rugul înalt cât luna. Se încruntase când îi spusese Strange povestea, în noaptea de dinainte să ajungă în Plângerea. Dar, după ce urcase Colțul, își schimbase atitudinea: era limpede că se afla pe rug.

Deschizând cartea, Thyon a văzut că în interior se aflau gravuri care înfățișau monștri și îngeri. Păreau să se fi revărsat direct din povestea lui Strange.

— Facem pauză? a întrebat Ruza. Sau, mai bine zis, o pauză de „holbat la imagini”?

Thyon a închis cartea și i-a întors spatele.

— Nu vrei să știi ce spune? l-a întrebat Ruza.

— Nu, i-a răspuns Thyon. A pus cartea lângă celelalte, dar, în ultima clipă, a făcut-o să alunece într-un spațiu dintre lăzi, pentru a o găsi repede mai târziu. Nu își încheiase socotelile cu ea.

Au încărcat din nou cartea, iar Calixte și Tzara au ieșit din puț. Calixte nu mai țopăia de bucurie, și până și Tzara părea ostenită. Thyon era înfierbântat și murdar. Era prea obosit să gândească limpede, așa că și-a suflecat mânecile până peste coate.

— Ce ai pățit? l-a întrebat Calixte, holbându-se la antebrațele lui.
Grăbit, și-a întins mânecile la loc.
— Nimic.
— Asta e „nimic? a spus ea, cu sprâncenele ridicate. Arată de parcă ai fi învățat niște pui de ravid să vâneze.
Dar nu așa arăta. Urmele de pe brațele lui Thyon erau cicatrici, prea regulate pentru a avea sens. Păreau măsurate cu rigla, într-atât erau de precise, fiecare lungă de cinci centimetri, la o distanță de un sfert de centimetru de următoarea. Câteva erau proaspete, deși nu tocmai recente: pielea deja cicatrizată era crăpată de dungi roșii, de parcă ar fi fost făcute tăieturi noi peste cele deja vindecate.
— Tu ți-ai făcut asta? a întrebat Ruza, confuz.
— Este un experiment alchimic, a mințit Thyon, cu vocea gâtuită. S-a gândit la secretul cunoscut doar de Lazlo: cum își extrăsese propriul spirit cu o seringă și cum îl folosise pentru a crea azoth. Mai avea câteva vânătăi și urme de înțepături de ac, dar acelea erau chestii diferite. Nici măcar Strange nu știa *acest* secret. N-ați înțelege.
— Nu, firește, a spus Ruza, pentru că sunt un barbar fără minte.
— Nu de aceea. Doar un alchimist ar putea înțelege. Altă minciună. Thyon era sigur că nimeni nu ar găsi sens în așa ceva.
Ruza a pufnit.
— Dar așa-i că sunt un barbar fără minte?
— Am spus așa ceva?
— O declari cu mutra pe care o faci.
— Așa e mutra lui, a spus Calixte, pretinzând că îi ia apărarea. Nu se poate abține, are nările pline de indignare. Nu-i așa, Nero? Cred că provii dintr-un șir lung de nări indignate. Aristocraților li se alocă la naștere, odată cu privirile arogante și obrajii care judecă.
— Obraji care judecă? a răspuns Ruza. Cum ar putea *obrajii* să judece?
— Ai lui reușesc.
Spre surprinderea lui Thyon, Tzara i-a luat apărarea.
— Lasă-l în pace. E aici, nu-i așa? Ar fi putut fugi alături de ceilalți. L-a înghiontit pe Ruza. Tu ești gelos pentru că arată mult mai bine decât tine.

— Nu-i adevărat, a protestat războinicul. Și nici nu e adevărat! Uită-te la el! Nici măcar nu e o persoană reală!

— Ce? a întrebat Thyon, uluit de-a binelea. *Asta* ce mai înseamnă?

Dar Ruza nu i-a răspuns. A arătat doar spre el, spunându-le femeilor:

— Arată de parcă l-ar fi *făcut* cineva și l-ar fi livrat într-o casetă căptușită cu catifea. Cred că-și pensează sprâncenele. Nu știu cum vi s-ar putea părea atrăgător.

— Noi? a întrebat Calixte, râzând. Nu prea e genul *meu.*

— Prea chipeș pentru mine, a spus Tzara, pregătindu-se pentru ghiontul exagerat plasat de Calixte în zona șoldului.

— Vrei să spui că eu nu sunt? a întrebat ea, prefăcându-se supărată.

— Nu *atât* de chipeșă, mulțumesc zeilor. Mi-ar fi teamă să te ating.

Thyon rămăsese mut. Era perfect conștient de propria înfățișare – iar sprâncenele sale erau naturale, *mulțumesc frumos* – dar nu auzise niciodată o discuție atât de directă, sau, dintre toate, de parcă ar fi fost o *problemă.* Un licăr de ușurare s-a amestecat în indignarea lui însă, fiindcă uitaseră astfel de tăieturile de pe brațe.

— Întocmai, a confirmat Ruza. E ca un șervet nou, cu care ți-e teamă să te ștergi la gură.

Ambele femei au râs de cât de absurdă era comparația. Thyon s-a încruntat. Un *șervet*?

— M-aș bucura să-ți ții gura departe de mine, a spus el, făcându-le pe femei să râdă și mai tare.

— N-ar trebui să-ți faci griji, i-a întors-o Ruza, părând dezgustat.

Dar Tzara i-a tăiat-o scurt, spunând, cu viclenie:

— Cred că protestezi cam mult, prietene.

Orice ar fi avut de gând, Ruza s-a aprins în obraji și a evitat să îl privească pe Thyon. Făcându-și de lucru cu măgarul, a întrebat, acru:

— Avem de gând să ducem încărcătura asta, sau ce? S-a urcat în căruță. Nu știu ce faceți voi, dar mie mi-ar prinde bine un pui de somn.

În sfârșit, s-a gândit Thyon, care nu era sigur că mai putea trece printr-un rând fără o pauză.

— Și mie, a spus Tzara. Dar trebuie să anunțăm garnizoana.

— Nu și eu, s-a împăunat Calixte. Eu n-am stăpân. Dorm când poftesc. Așteaptă...

Căruța se îndepărta. Calixte a țâșnit în față și a smuls ceva din ea.

— Uite o carte care a ajuns între lăzi. Asta. O, dar e superbă!

Era cea pusă deoparte de Thyon. A dat să spună ceva, dar s-a oprit. Ce ar fi putut spune? Cuvintele i s-au ivit în minte nechemate, îndemnându-l să le înăbușe.

Am crezut că lui Strange i-ar plăcea să o vadă.

De când îi păsa lui ce i-ar fi plăcut lui Strange? Nu de aceea o pusese deoparte!

— O fi despre serafimi? s-a întrebat Calixte.

Tzara a privit peste umărul ei, iar Thyon a asistat la o schimbare bruscă la față: oboseala femeii s-a evaporat.

— Serafimilor! a exclamat ea, uluită. Este Thakranaxetul!

— Ce? Ruza a sărit de pe capră și toți trei s-au înghesuit să se uite cu priviri lacome la carte. Thyon, de partea cealaltă, a simțit o împunsătură de invidie și, revoltător, de *pierdere,* de parcă ar fi fost descoperirea lui, care-i era luată.

Așa cum chiar el îi luase cărțile lui Strange, în Zosma? Nu. Firește că fusese mult mai rău atunci. Rușinea i-a întors stomacul pe dos când s-a gândit la cărțile acelea făcute de mână, născute din iubire, după ani și ani de cunoștințe acumulate cu sudoare de bibliotecar. Se aflau încă în palatul său rozaliu, de marmură, stivuite acolo unde le lăsase. Și-a dat seama că le-ar fi putut aduce și i le-ar fi putut înapoia lui Strange, în timpul călătoriei. *Venise* cu o carte pe care Strange o știa, *Miracole pentru micul dejun*, volumul de povești pe care i-l adusese la poartă, când aveau șaisprezece ani. Nu îl putea însă înapoia fără să recunoască faptul că îl adusese. Ce ar fi crezut Strange dacă ar fi știut că Thyon îl citise de atât de multe ori, încât acum îl știa pe de rost?

— Ce este Thakranaxetul? a întrebat el, pocind numele.

— Este testamentul Thakrei, a răspuns Tzara. Ea a fost conducătoarea serafimilor care au venit în Zeru.

Chiar și după tot ce văzuse, pe Thyon îl șoca încă să audă că se vorbește despre serafimi atât de normal, ca despre niște creaturi istorice. În Zosma existau legende despre serafimi, dar erau foarte vechi și fuseseră înlăturate de Zeul Unic așa cum

buruienile sunt tăiate de fierul plugului. Niciun nume despre care să fi știut Thyon nu supraviețuise acolo, și cu siguranță nimeni nu știa că *existaseră*.

— Este cartea noastră sfântă, a spus Tzara. Toate exemplarele s-au pierdut sau au fost distruse când au venit Mezartimii.

Au continuat să murmure, întorcând paginile, însă Thyon și-a ridicat privirea spre citadelă. *Când au venit Mezartimii*, spusese Tzara, iar el și-a dat seama ce coincidentă extraordinară fusese ca atât serafimii, cât și Mezartimii să vină... aici. La mii de ani distanță, două rase diferite de ființe de pe altă lume veniseră în același loc, și nicăieri altundeva în cuprinzătoarea lume Zeru. Era *prea* din cale-afară să fie doar o coincidentă, mai ales ținând cont de citadela Mezartimilor, care avea forma unui serafim.

Thyon a lăsat să alunece o privire peste contururile îngerului metalic imens și s-a întrebat ce însemna totul. Erau cu părți din poveste, și Mezartimii, și serafimii. Dar cum se potriveau laolaltă?

Și care era rostul lui Strange?

— Știți cui i-ar plăcea să vadă cartea asta? a întrebat Calixte, răsfoind-o.

Thyon a scrâșnit din dinți, știind precis cui, și spunându-și mai departe că acela fusese motivul pentru care o pusese deoparte. De ce i-ar fi păsat *lui* ce i-ar fi plăcut Visătorului, sau cine ar fi trebuit să i-o dea?

Deloc. Niciun pic. Nu îl privea.

Finul de aur, acoperit de bătături și scrâșnind de durere, s-a îndreptat cu încăpățânare spre măgar.

22.

VREI ȘI TU SĂ MORI?

Sarai a deschis ochii în mintea Minyei și și-a dat seama că își ținea respirația, pregătindu-se de o ciocnire care nu s-a produs. A expirat lent și a privit în jur, înregistrând ce se afla acolo.

Știa creșa citadelei, dar o știa goală. După ce se petrecuse acolo, totul fusese ars, la ordinele Minyei. Acum, era un loc

auster, un soi de monument comemorativ îngrozitor, cu nimic altceva decât șirurile de leagăne și pătuțuri din mezartium, sclipind albastre, abstractizate de absența așternuturilor și copiilor.

Aici era aceeași creșă, dar i-a luat o clipă să își dea seama. Sarai se afla în mijlocul ei, doar că în jur erau și așternuturi, și copii – și bebeluși, și grămezi micuțe de scutece împăturite, și pături albe, rărite de prea multe spălări, și sticle cu tetine aliniate pe un raft. Bebelușii erau în leagăne, întinși, dând din mâini și din picioare, sau se sprijineau de bare, ca niște prizonieri micuți. Unii dintre copiii mai mari se jucau pe covorașe țesute, așezate pe podea. Aveau câteva jucării: niște cuburi, o păpușă. Nu mare lucru. O fetiță s-a îndreptat spre un leagăn, a ridicat un bebeluș și, cu un gest matern, l-a sprijinit de șold.

Fetița era Minya. Deși nu-și schimbase dimensiunile, arăta foarte diferit: era curată, iar părul îl avea lung, și nu sluțit cu cuțitul. Era negru și strălucea, căzându-i în valuri pe spate, iar rochița ei de creșă era albă, fără vreo pată sau vreo ruptură. Îi cânta bebelușului. Avea același glas, glazurat cu zahăr, dar suna diferit, mai plin și mai sincer.

Nu a surprins-o pe Sarai să se regăsească acolo. Creșa ocupa un spațiu imens în peisajul din mintea Minyei. Calmul scenei, însă, o luase pe nepregătite. Se așteptase la ceva urât, la o confruntare, la învinuiri. Se gândise că Minya o va aștepta la granița visului, așa ca Lazlo, doar că fără să zâmbească. Dar fusese o prostie. De unde să știe Minya că va veni? Sarai nu știa nici măcar dacă Minya o putea *vedea* și, chiar dacă ar fi putut, nu se aștepta să fie lucidă și prezentă, așa ca Lazlo.

Era Strange Visătorul, la urma urmei. Nu era un visător obișnuit, pradă tuturor capriciilor inconștientului. Se deplasa prin propria minte cu siguranța unui explorator și cu grația unui poet. Majoritatea viselor nu aveau sens, și mai toți visătorii nici nu știau că visează. Dar Minya?

Sarai a rămas pe loc, așteptând ca fetița să o remarce. Dar nu a făcut-o; nu încă. Era foarte preocupată de prunc. L-a dus la o masă și l-a întins pe o păturică. Sarai a presupus că îi schimba scutecul. Și-a lăsat privirile să cerceteze, întrebându-se dacă se putea regăsi în peisaj, în chip de bebeluș. Ar fi trebuit să fie ușor de identificat, fiind singura cu părul roșcat al lui Isagol.

Privind în jur, a remarcat o anomalie. De fiecare dată când încerca să privească spre ușă – singura care ducea spre coridor – se lovea de o... tulburare a vederii, de parcă ochii i-ar fi sărit peste ceva. A clipit des, încercând să se concentreze, dar părea că o zonă a peisajului oniric era încețoșată, precum sticla aburită de respirație. A crezut, de câteva ori, că prinde siluete din colțul ochiului, siluete adulte, dar, când s-a întors, nu era nimeni.

S-a întrebat unde erau cele două Ellen. Nu le vedea nicăieri.

Minya s-a înapoiat la leagăne, a luat alt bebeluș și l-a sprijinit pe șold. A executat șirul de gesturi pe care le făceau oamenii să-și liniștească bebelușii care se trezeau noaptea plângând. Bebelușul a privit-o placid. Leagănul din care îl luase pe primul era încă gol, iar Sarai s-a uitat la masa unde Minya îi schimbase scutecul. Nu era nici acolo.

A simțit că o trece un fior.

S-a apropiat, iar versurile cântecului Minyei s-au aliniat și i s-au strecurat în minte, fiecare cuvânt cristalizat de vocea ei micuță, nepământeană. Sarai a remarcat că liniștea cuprinsese creșa. Copiii de pe covorașele de pe podea se opriseră din joacă și o urmăreau. La fel și bebelușii, iar ea s-a gândit că, dacă o vedeau cu toții, ei, care erau doar plăsmuiri ale imaginației Minyei, atunci și Minya trebuia să o poată vedea.

A prins altă mișcare din colțul ochiului: umbre lungi, mărșăluind, deși nu exista nimeni care să le arunce, iar cântecul Minyei suna cam așa:

Odrasla zeilor mititică,
s-o învelim în păturică,
să n-o lăsăm nici să privească,
mai bine să se liniștească.
N-auzi, oare, monștrii cum vin?
Ascunde-te, sau va fi chin!
Dacă nu te prefaci *moartă,*
moartă vei fi *de îndată*!

Atunci, Sarai a văzut că Minya nu schimba bebelușul, ci îl înfășura într-o păturică, așa cum spunea cântecul. Era un fel de joc. Vocea ei era veselă, iar fața, deschisă și zâmbitoare. Ajungând la „să n-o lăsăm nici să privească”, a ciupit bebelușul

de nas, în joacă, și i-a tras păturica peste față. Era ca un joc de-a v-ați ascunselea, doar că nu a mai dezvelit fața bebelușului. La „mai bine să se liniștească”, vocea i-a scăzut, ajungând o șoaptă, și totul a devenit ciudat. A înfășurat bebelușul *complet* – cap, brațe, picioare, l-a acoperit cu totul, l-a transformat într-o bocceluță, și apoi... l-a împins printr-o crăpătură din perete.

Sarai și-a dus mâna la gură. Ce făcea Minya cu bebelușii?

Când s-a întors lângă leagăne, după altul, Sarai a țâșnit spre crăpătura din zid – care era, cu siguranță, o adăugire de vis, și nu exista în creșa adevărată – și a privit înăuntru. Acolo a văzut alte bocceluțe, cât niște bebeluși, și mai mari.

Niciuna nu se mișca.

A căzut în genunchi și a vârât mâinile înăuntru, trăgând spre ea cea mai apropiată bocceluță și desfăcând-o. Îi tremurau mâinile în timp ce încerca să fie blândă, dar nici să o atingă prea mult, fiindcă nu știa ce avea să găsească. Apoi, a desfăcut-o. Era un bebeluș, era viu, și totuși complet *nemișcat.*

Era cel mai nefiresc lucru pe care îl văzuse vreodată.

Bebelușul nu se mișca. Era chircit în cea mai redusă formă și o privea cu o circumspecție prea matură pentru ochișorii lui sclipitori. De parcă i s-ar fi spus să stea liniștit, ar fi înțeles și asculta. Sarai s-a întins după altă bocceluță, apoi după alta, desfăcând coconii și dând de copii. Cu toții trăiau, nemișcați și tăcuți ca niște păpuși. Apoi, a desfăcut bocceluța și s-a găsit pe *ea,* micuța Sarai, cu bucle de culoarea scorțișoarei. A scos un icnet.

Când a icnit, cântecul s-a oprit. Creșa a fost înghițită de tăcere. Răsucindu-se pe genunchi, Sarai s-a trezit față în față cu Minya. Fetița vibra de o fervoare întunecată, cu ochii mari și lucioși, respirând iute, superficial, cu pielea aproape crăpând de o energie abia supusă. Cu o voce cântătoare, dar plină de reproș, care i-a dat fiori lui Sarai, a spus:

— *Nu ar trebui să fii aici*, iar Sarai nu știa dacă se referise la vis sau la creșă, dar cuvintele și tonul au părut să alunece într-un dans cu umbrele nefirești și cu ritmul, și totul a crescut și s-a întețit, umbrele s-au apropiat tot mai mult, iar în ea s-a trezit o groază cumplită.

Se aflase în nenumărate coșmaruri, ale ei și ale altora, iar acesta nu prea s-ar fi putut numi coșmar. Pentru a-l descrie, ar fi folosit mai degrabă „straniu”, decât „înspăimântător”. Bebelușii

trăiau. Erau doar înfășurați. Dar visele au aure, sentimente persistente care pătrund prin piele, iar acesta striga de *groază.*

— Minya, a spus Sarai, știi cine sunt?

Dar Minya nu a răspuns. Privea dincolo de ea, spre coconii desfăcuți și spre păpușile vii, împrăștiate în nemișcare.

— Ce ai făcut? a strigat ea, brusc disperată. Acum, vor pune mâna pe ei!

Iar Sarai nu trebuia să întrebe la cine se referea. Văzuse Carnagiul desfășurându-se de zeci de ori în visele lui Eril-Fane și în visele celor care îl însoțiseră și îl ajutaseră, în ziua aceea însângerată. Cunoștea adevărul cumplit, îngrozitor. Dar nu se aflase niciodată *aici,* în creșă, așteptând să înceapă.

Doar că, de fapt*, fusese.* Când avea doi ani.

Oare veneau? Oare aceasta era ziua? Groaza s-a învârtoșat în jurul ei. Umbrele s-au țesut mai strâns, ca niște siluete care dansau în cerc, și toți copiii și bebelușii au început să plângă – chiar și păpușile desfășate, tăcute, și cele care încă nu fuseseră dezvelite. Bocceluțele au început să se zvârcolească, iar din crăpătura din perete s-au auzit plânsete.

Minya fugea de la un copil la altul, agitându-se, atingându-i, trăgându-i în picioare, încercând să-i ridice de pe podea. Începeau să se târască departe de ea, desfășându-se, prinzând viață, iar chipul ei era incredibil de agitat. Sarcina o depășea. Erau aproape *treizeci,* și nu o ajuta nimeni.

Din nou, Sarai s-a întrebat unde erau cele două Ellen.

— E numai vina ta! i-a aruncat Minya, privind îngrozită spre ușa deschisă. Ai stricat totul! Nu îi pot duce pe toți.

— Îi vom salva, a spus Sarai. O cuprindeau și pe ea panica și neajutorarea. Aura visului era o forță opresivă. Îi scoatem pe toți de aici. Te ajut eu.

— Promiți? a întrebat Minya, cu ochii imenși, rugători.

Sarai a ezitat. Cuvintele îi stăteau pe buze și aveau gust de minciună, dar nu știa ce altceva să facă, așa că le-a rostit. A promis. Chipul Minyei s-a schimbat.

— *Minți*! a țipat, de parcă știa prea bine de unde pornise totul. E mereu la fel! *Întotdeauna mor*!

Copiii plângeau și se împrăștiau, încercând să se ascundă după leagăne și sub pătuțuri, bebelușii urlau, iar Sarai știa că era adevărat: erau morți de mult și nu putea salva niciunul. A cuprins-o disperarea, sau aproape.

Și-a amintit cine era, *ce* era, și că nu era neajutorată aici. Putea schimba visul. *Întotdeauna mor*! spusese Minya. Oare așa trăia, iar și iar? Oare încerca mereu să îi salveze și eșua mereu? Sarai nu putea readuce morții la viață și nu se putea întoarce în timp, dar putea să îi ofere Minyei o victorie – măcar una.

A acaparat visul. Era darul ei, simplu ca respirația. A închis ușa creșei, cea la care Minya arunca priviri agitate. A închis-o, ca nimeni să nu poată intra. Apoi, a deschis altă ușă, de partea cealaltă, unde nu se aflase nicicând. Ducea spre cer, iar în fața ei era andocată o navă, o versiune de sanie de mătase, însă mai mare, cu pontoane de pături, ciucuri și ghirlande cu pompoane aruncate peste frânghii, și în loc de motor avea un stol de gâște înhămate, în formație de V, și pregătite să îi ducă de acolo în siguranță. Trebuiau doar să ia copiii și să îi încarce, iar Sarai o putea ajuta. Era suficient să își dorească, și ei ajungeau acolo. Nu era nevoie să fie adunați și fugăriți.

— Putem scăpa, i-a zis Minyei, arătând spre ușă.

Dar Minya a tresărit și Sarai, când a privit spre ușă, a văzut oameni intrând, deși abia crease acea ușă. Unul dintre ei era tatăl ei și avea un cuțit în mână.

Și-a dorit să plece, dar, de îndată, a apărut la cealaltă ușă, deschisă iar, de parcă nu ar fi închis-o. Și iar, și iar, și iar. Se întorcea de fiecare dată. Ea schimba visul, iar visul depășea schimbarea. Parcă încerca să devieze un râu folosindu-se de mâinile goale. Și Ucigașul-de-Zei era mereu prezent, cu chipul întunecat, înarmat și hotărât.

— Nu merge, a spus Minya, cu fața udă de lacrimi. Chiar crezi că nu am încercat *orice*?

Iar Sarai și-a dat seama că rezistența și intransigența visului erau, de fapt, ale Minyei, născute dintr-o traumă atât de profundă, încât nu putea să se viseze afară din ea și nici să o lase pe Sarai să facă asta. Era prizonieră aici, cu bebelușii pe care nu îi putuse salva.

— Ieșiți afară! Striga, încercând să tragă un băiețel de sub un pătuț. Hai cu mine! Trebuie să plecăm! Dar el era îngrozit și s-a ascuns din nou, așa că Minya a reușit să apuce alt băiat, despre care Sarai credea că trebuia să fi fost Feral. Apoi a ridicat doi bebeluși înfășați în brațe: Ruby și Sparrow. Plângeau. Sarai s-a mirat cum de putea Minya să le țină. Era atât de mică!

Și reușise. Îi dusese pe toți pe coridorul dinspre inima citadelei, unde îi împinsese prin altă crăpătură și îi salvase. De unde avusese puterea? Apoi, Minya a uimit-o pe Sarai. A apucat-o de mână și a început să o târască după ei.

— *Liniște*, le-a spus bebelușilor, cu asprime. Mâinile lui Sarai și ale lui Feral erau strivite laolaltă, într-o strânsoare inimaginabil de dură. Degetele Minyei erau alunecoase. Trebuia să țină strâns. Durea. Sarai a încercat să se desprindă, dar Minya s-a întors spre ea și a întrebat, cu un mârâit sălbatic: Vrei să mori și tu? Vrei?

A fost momentul în care totul a devenit real. Cuvintele au fost ca o rangă vârâtă într-o crăpătură, răsucită ca să o lărgească și să o deschidă. Sarai le mai auzise, cu cincisprezece ani în urmă, chiar acolo. S-a simțit cuprinsă de groază. Simțea acum ce simțise atunci.

Acele cuvinte au lovit-o ca o amenințare. Minya i-a târât pe ea și pe Feral. Piciorușele lor s-au împleticit laolaltă. Voiau să rămână în unicul loc cunoscut. Ceva rău se afla dincolo de ușă. Dar Minya nu le dădea drumul.

Ca să ajungă la ușă și să aibă o șansă cât de mică de salvare, a trebuit să treacă peste un obstacol prăbușit pe podea. Aici se afla anomalia, sticla încețoșată ca de respirație, alunecarea din vis. Sarai nu putuse vedea ce se afla acolo, dar acum putea. Erau cele două Ellen, și le-a simțit trupurile moi când s-a cățărat peste ele. Erau alunecoase, iar mâinile ei s-au înroșit, și mâna Minyei era la fel de roșie. De aceea era atât de nesigură. Crezuse că era transpirație – dar era sânge.

Atunci, a fost prea mult. Sarai și-a tras mâna înapoi. Și-a tras-o înapoi în vis și în camera unde se afla lângă Minya, care dormea. A făcut ce nu putea Minya: a evadat din coșmar. Lazlo aștepta, cu brațele deja în jurul ei, cu respirația și vocea blânde la urechea ei.

— Ești în siguranță, a murmurat el. Este doar un vis. Sunt aici și totul este bine.

Dar nu era doar un vis, și nimic nu era bine. Era o amintire, iar Minya era încă prizoniera ei, așa cum fusese în toți acești ani.

23.

MÂNA ROȘIE A MINYEI

Lui Sarai i-a luat o vreme să nu mai tremure, și nu era încă gata să se exprime, așa că l-a trimis pe Lazlo în camera de ploaie, să aducă apă și o cârpă, iar apoi a spălat cu blândețe fața și gâtul Minyei, umerii și brațele, așa cum își spălase propriul trup cu câteva ore mai devreme. I-a ținut capul în poală, așa cum și-l ținuse pe al ei. Și i-a netezit părul, i-a picurat apă printre buze, apă în care diluase încă un strop din poțiunea Lethei – pentru că, oricât i-ar fi displăcut să o țină pe Minya captivă în încăpere, nu o putea lăsa să iasă, să o domine iar și să amenințe Plângerea. Trebuia să o lase aici, deocamdată.

Trebuia să găsească o cale de a o ajuta.

S-a ridicat soarele, iar ea a trezit-o pe Sparrow, să stea ea de veghe.

— Cum a mers? a întrebat Sparrow, dar Sarai a clătinat din cap și a spus doar „Mai târziu”.

S-a întors în brațul drept, cu Lazlo, în camera ei. El a închis ușa în urma lor și a întrebat:

— Ce pot să fac?

Îl distrugea să o vadă atât de preocupată și să nu facă nimic.

— Poți dormi, a răspuns ea.

— Dar vreau să te *ajut.*

— Ajută-mă, atunci. L-a tras spre nișa ascunsă. Ai nevoie de odihnă, iar eu, de visele tale. Dormi, și ne vom întâlni acolo.

Asta putea face. Nici nu își dorea altceva. Nu conta că răsărise soarele. Darul lui Sarai împinsese limitele. Moliile sale fuseseră nocturne, dar acum nu mai erau, iar ea bănuia că îi vor lipsi, dar nu acum. Era mai bine așa, piele pe piele. Mult mai bine. Și-a făcut să dispară furoul și lenjeria și s-a întins pe pat.

Lazlo a rămas să o privească. Îi vâjâiau urechile. Părul ei era răsfirat în spirale de apus. Pielea ei avea o nuanță de cobalt, luna și stelele erau argintii. Buzele și sfârcurile ei – rozalii. Mintea lui a dansat peste culorile ei, fiindcă nu o putea cuprinde întreagă. Frumusețea ei îl anihila. Cum ar fi putut fi pentru el? Nevoia ei îl chema, pe el și doar pe el. Propria lui piele se simțea magnetizată de a ei, cu o forță care îl destabiliza. S-a dezbrăcat

de cămașă și și-a scos pantalonii. Era ceva nou să renunțe la haine și să se afle în fața ei, gol, să se urce în pat și să se întindă lângă ea, să o simtă curbându-se lipită de el și să afle cum se potrivesc cel mai bine.

A fost blând cu ea. Nu era momentul pentru pasiune. Ea îi dorea visele, iar el voia să o atragă într-o asemenea siguranță și într-o asemenea splendoare cum doar el putea țese pentru ea, nu în lume, ci în afara ei, în lumea *lor.* A închis ochii și s-a întins pe spate, iar ea s-a ghemuit lângă el și și-a trecut un picior peste al lui, lăsându-și obrazul pe inimile lui. Le-a simțit ritmul radiind prin ea. El a permis senzației date de pielea ei să vibreze peste a lui asemenea muzicii, și a fost un noroc că era atât de obosit, pentru că era *atât de bine.*

După o vreme – o vreme ireală, cu cer de catifea, mătase și argint, compus din expirații blânde și de bătaia ca din aripi de fluture a genelor și din mișcări micuțe, care explodau în senzații – s-au liniștit și s-au afundat în somn, unde s-au întâlnit din nou în cămăruța din Plângerea în care Sarai îl găsise prima oară dormind. Străinul cu nasul rupt. Moliile ei se aciuaseră aici, iar cei doi îl învinseseră pe Skathis la această fereastră. Aici aterizaseră când căzuseră din stele. Lazlo știa că Sarai se simțea în siguranță aici. Alesese chiar ea locul, în ultima noapte a vieții sale.

— Unde ți-ar plăcea să mergi? a întrebat el. Știa că ea își dorea să vadă atât de multe lucruri, și reale, și închipuite. Dragoni și aeronave, leviatane și oceane. Nu văzuse niciodată marea.

— Aici e bine, a spus Sarai, pășind lângă el. Chiar aici e perfect.

În vis, buza lui nu era rănită. Ea nu trebuia să aibă grijă, și n-a avut.

Grijulie nu i se potrivea.

•

Mai târziu i-a spus despre visul Minyei. Se aflau la o ceainărie din Plângerea Visătorului, unde erau covoare în chip de pereți și un samovar fantastic, în formă de elefant, cu ochii făcuți din opale și colții din sticla demonului sculptată. Ceaiul era aromat, întunecat. Glavele erau și ele întunecate – pietre rare, de carmin, care aruncau o lumină profundă, roșiatică. Ședeau pe același scaun, mai mult cuib decât scaun, format din două ouă

enorme de agată, scobite, unul pentru șezut, celălalt pentru sprijinit. Formațiunile de cristal sclipeau în lumina rubinie, iar scaunele erau pline de pături și perne. Lazlo ținea picioarele lui Sarai în poală. Degetele lui se jucau cu oasele gleznelor ei, îi urmăreau arcuirea pulpelor și se opreau în căușul cald al îndoiturilor genunchilor.

Erau îmbrăcați după moda din Plângerea. Se ajutaseră unul pe cealaltă, în dormitorul micuț, odată ce fuseseră gata să iasă. Își visaseră costumația reciproc, direct pe trupuri, imaginându-și cămașa sau tunica, rochia asta, ba nu, cealaltă, dezbrăcându-se iar și iar ca să o ia de la capăt, pentru că exista mereu încă un detaliu de elaborat. Cel puțin aceea era scuza. Dar, în cele din urmă, s-au decis, și arătau bine în hainele alese, și s-au admirat reciproc, și și-au făcut plecăciuni și reverențe. Butonii erau de argint, cu pietre prețioase albastre, iar Sarai purta un lănțișor fin, de argint, pe frunte, cu o nestemată atârnată de el. Era și ea albastră, și sclipea în lumină, dar nu se compara cu ochii ei.

În jurul cortului, orașul era plin de oameni și de creaturi. Le vedeau printr-o despărțitură între carpete, dar în interior era liniște.

— Nu am mai întâlnit niciodată o asemenea rezistență, îi spunea ea. Nu ca atunci când am încercat să alterez visul Minyei. Orice făceam dispărea și revenea în plină forță. A fost groaznic. Aici, acum, putea vorbi despre asta, când degetele lui Lazlo îi desenau cercuri pe glezne și avea o cană cu ceai cald în mâini. Aceea este mintea ei. Trăiește acolo. Nu e de mirare că nu mă poate asculta vorbind despre îndurare fără să vrea să îmi scoată ochii. Pentru ea, *abia* ce s-a întâmplat. Încă *se întâmplă*, iar și iar, mereu.

— Ce vrei să faci? a întrebat Lazlo.

— Vreau să o scot de acolo.

Răspunsul ei a fost imediat și din suflet, de parcă *ar fi putut.* De parcă ar fi putut să o extragă pe Minya din temnița propriei sale minți.

— Dar e imposibil.

— Imposibil? Lazlo a râs ușor, clătinând din cap. *Trebuie* să existe lucruri imposibile. Dar nu cred că am ajuns încă acolo. Uită-te la noi. Abia am început. Sarai, suntem *magici.* A rostit cuvintele cu toată uimirea unui visător de o viață, care a

descoperit că este semizeu. Nu știi încă de ce ești capabilă, însă eu pun pariu că este extraordinar.

Ea s-a simțit încălzită, nouă, aici, alături de el, iar încrederea lui în ea i-a alimentat moralul. S-a simțit nițel vinovată pentru că bea ceai în oraș, cu muzica gâdilindu-i urechile. Putea chiar să mănânce tort, dacă doreau, însă părea *prea* incorect față de ceilalți, încă aflați pe cer ca într-o cușcă, doar cu prune și kimril. Sarai presupunea că ar fi putut să le intre în vise și să îi aducă aici, pe rând. Le-ar plăcea asta, fără îndoială, dar aveau nevoie de o viață adevărată, nu de una de vis, de un oraș care să îi accepte și de mâncare, să le umple și stomacurile, nu doar mințile.

Trebuiau să aducă provizii. Și-a notat asta în minte. Dar se gândea mai mult la vis. La bebelușii înfășați cu grijă. La vocea dulce a Minyei – chiar dacă melodia era sinistră – și la felul în care îi proptise pe șold ca o mamă în miniatură, pe când cele două Ellen nu se vedeau nicăieri.

Ba nu. Incorect. Cele două Ellen zăceau moarte pe podea.

Oroarea îi bloca gâtlejul lui Sarai. Știa deja cum muriseră, firește. Minya le povestise de nenumărate ori cum încercaseră să îl oprească pe Ucigașul-de-Zei și cum căzuseră în prag. Le văzuse și în visele lui Eril-Fane. El pășise peste trupurile lor moarte, așa cum ea trebuise să se cațăre. S-a cutremurat la amintirea cărnii lor inerte, mustind de sânge proaspăt, și a mâinii înroșite a Minyei, la felul în care o zdrobise pe a ei.

Mâna roșie, alunecoasă a Minyei.

Lazlo a văzut cum își arcuiește o sprânceană.

— Ce este? a întrebat.

— Nu are sens.

— Ce anume?

— Sincronizarea, a răspuns ea. Și-a mângâiat mâna ca pe o pasăre rănită. Oasele o dureau de la strânsoarea teribilă a Minyei, și încă simțea umezeala degețelelor și a sângelui.

Vrei să mori și tu?

Și tu. Ce voise Minya să spună cu asta? Probabil că se referise la cele două Ellen: *vrei să mori, la fel ca ele*?

Dar… nu se potrivea. Ucigașul-de-Zei nu ajunsese încă acolo, altfel cum ar fi putut scăpa?

I-a explicat lui Lazlo.

— Nu înțeleg cadavrele. Cum să ne fi suit peste ele? Trebuia să fi ieșit înainte să fie ucise cele două Ellen. Dacă ne-am fi aflat încă acolo la sosirea lui Eril-Fane, am fi murit la fel ca toți ceilalți.

— Nu înseamnă că așa a și fost, a spus el. Visele nu sunt adevărate. Amintirile sunt maleabile. Era doar o fetiță. Probabil că a inversat succesiunea.

Sarai voia să creadă asta, dar întrebarea Minyei o dusese înapoi în acea încăpere, în acel moment. *Vrei să mori și tu*? Nu își amintea nimic altceva: doar groaza și cuvintele acelea, ca o așchie înfiptă în mintea ei, cu o ceață de durere în jur. Se întâmplase. Era sigură.

Piesele de puzzle se mișcau. Doicile moarte, cele două Ellen atât de dragi lor, și întrebarea, care sunase ca o amenințare. Și mai era și locul din creșă pe care Sarai nu îl putea vedea – sticla încețoșată de respirație, bucla – de parcă visul ar fi ascuns un secret, poate chiar de visătoare. Și mai era și mâna înroșită a Minyei.

Și…

Sarai și-a dat seama că niciodată, în toate visele despre Carnagiu, nu îl văzuse pe Eril-Fane ucigându-le pe doici. Îl văzuse doar trecând peste ele. Mintea ei completase restul, pe baza poveștilor Minyei. Dar Minya nu avea cum să vadă asta, pentru că ar fi trebuit să fi dispărut deja, împingându-i pe cei patru copii pe care reușise să îi salveze prin crăpătura din inima citadelei.

Ce se petrecuse, de fapt? Piesele de puzzle îi prezentau un singur răspuns – dar era de neînțeles.

— Ne iubeau, a spus Sarai, parcă pentru a ține la distanță un adevăr cumplit, care încerca să iasă la iveală. Le iubeam. Dar cuvintele i s-au părut goale de conținut. Cele două Ellen iubite erau stafii. Nu avea nicio amintire despre ele în viață.

Iar acum acele stafii, din motive necunoscute, erau goale ca niște carcase de scoică. Se aflau în pragul bucătăriei, cu ochii pustii.

Sarai știa că trebuia să se întoarcă în creșa din vis. Sperase să ajungă la Minya, să îi vorbească, și… ce? Să îi schimbe părerea? Să o convingă? Să îi altereze fundamental conștiința, cu un minim de agitație? Dar Minya pe care o găsise nu era capabilă să vorbească, iar visul avea forța unui fluviu revărsat. Sarai nu

fusese pregătită. S-ar fi putut *pregăti*? Îi spusese lui Lazlo că voia să o scoată pe Minya de acolo – din creșă și *din acea zi* – dar era posibil?

Sau avea să descopere că, indiferent cât încerca, unii oameni nu pot fi salvați?

24.

TOCĂNIȚĂ ALBASTRĂ

Pentru prima dată de când se știa Thyon Nero, nimeni nu i-a pregătit micul dejun.

Practic, ieri fusese prima dată, însă nici nu observase, prins cum fusese în haosul din oraș, la fel ca toți ceilalți. Dar astăzi dimineața era liniștită, iar el s-a trezit flămând. Dormise în casa Breslei Negustorilor, în iatacurile opulente ce îi fuseseră oferite, pe care le ignorase în favoarea atelierului de deasupra fostului crematoriu. Căutase intimitate, dar acum i se părea *prea* intim. Nu îi mai păsa că nimeni nu știa unde se afla. Dacă se trezea într-o dimineață și descoperea că puținii oameni rămași în oraș plecaseră, fără ca măcar să se gândească să îl anunțe?

Așa că dormise la Breaslă, acolo unde locuia și Calixte și unde îngrămădiseră cărțile, în pasaje. Garnizoana Tizerkanilor era aproape. Vedea turnul de veghe de la fereastră și știa dacă erau oameni de pază. S-a gândit că probabil existau provizii în bucătărie, chiar dacă nu mai era nimeni care să gătească și să curețe după aceea.

S-a îmbrăcat, rigid și acuzând tot soiul de dureri în umeri și în brațe, și s-a îndreptat spre sala de mese, presupunând că bucătăria se afla în apropiere. Așa și era: spațioasă, plină de oale de aramă. Rafturile cămării erau încărcate cu recipiente etichetate cu vorbe pe care nu le putea citi, într-un alfabet pe care nu îl învățase. A ridicat capace, a adulmecat interioare și, deși nu știa, a trăit o experiență asemănătoare cu a odraslelor zeilor din citadelă, care descoperiseră, la rândul lor, că mâncarea necesita o experiență ezoterică. Nu a comparat-o însă cu alchimia, pentru că alchimia era *mai puțin* misterioasă pentru el decât făina, mirodeniile și altele asemenea. Bucătăria era la

fel de obscură pentru el precum femeile, și nu pentru că ele munceau la bucătărie. Nu la acele femei se referea. Acelea erau slujitoare, așa că rareori îi ocupaseră gândurile ca *oameni*, și cu atât mai puțin ca *femei.* Bucătăriile și femeile erau singurele două subiecte care nu îl interesau deloc.

Existau însă femei care puteau fi interesante, deși era o idee nouă. Calixte și Tzara, trebuia să recunoască, nu erau deloc plictisitoare, și nici Soulzeren, mecanicul care construise brațe de foc pentru lorzii războinici din mlaștinile primejdioase din Thanagost. Dar ele *făceau lucruri*, la fel ca bărbații. Femeile pe care le cunoscuse în Zosma, nu. Nu li s-ar fi permis nici dacă și-ar fi dorit-o, a recunoscut, în sinea lui, deși nu se gândise niciodată dacă ar fi făcut-o într-adevăr. Acum, că le cunoscuse pe Calixte, pe Tzara și pe Soulzeren, nemaivorbind de intimidanta Azareen, începea să se întrebe dacă vreuna dintre florile de seră care îi erau plimbate pe sub nas în Zosma s-o fi plictisit de tovarășele sale, așa ca el.

Lumea se aștepta ca el să fie încântat de forma lor și de cochetăria cultivată, ca o piesă de teatru în care jucau mai mereu. Fiecare persoană civilizată cunoștea replicile și gesturile și își construia viața din imitarea lor. Cele care erau considerare fermecătoare și istețe se pricepeau cel mai bine la crearea unei impresii de proaspăt, țesând laolaltă seri din aceleași dansuri și conversații pe care le mai executaseră de mii de ori.

Thyon își jucase rolul. Cunoștea replicile și dansurile, dar, înăuntru, urla. Se întrebase dacă nu era singurul. Dacă, în spatele chipurilor lăcuite, unele dintre fetele Zosmei s-or fi simțit și ele sufocate, și dacă visau, în secret, să fure smaralde, să construiască aeronave și să lupte cu zeii într-un oraș în umbră.

Când se întorcea acasă, cu siguranță avea să fie forțat să se însoare cu una dintre ele. Atunci o putea întreba.

A scos un hohot de râs, care s-a rostogolit ca o piatră. A împins la o parte gândul că era un lucru mai greu de imaginat decât bibliotecarii care se dovedeau zei. Descoperind unde erau ținute fructele, a pus câteva pe o farfurie și a continuat să sape. Trebuia să găsească brânză. Și a găsit. A pus și brânză pe farfurie. Apoi – *aleluia*! – a găsit fâșii de șuncă într-o cutie rece, și a rămas pe loc, întrebându-se cum să le prăjească.

Și-a răspuns singur, parcă jignit:

— Sunt cel mai bun alchimist al epocii. Am distilat azothul. Pot transmuta plumbul în aur. *Cred* că pot aprinde o sobă.

— Ce ai spus, Nero?

Calixte și Tzara tocmai intraseră. A tresărit și s-a înroșit, întrebându-se dacă îl auziseră vorbind singur, ca un nătâng însetat de laude.

— Te cerți cu șunca? a întrebat Calixte. Sper că ești pe punctul să câștigi, fiindcă eu mor de foame.

Cu un rânjet malițios, Tzara a adăugat:

— *Canibalismul* nu te prea satură, înțelegi tu.

•

Ruza mânca la popota garnizoanei și ajunsese la jumătatea bolului cu terci gros de kesh, când și-a dat seama ce îl scârbea ușor. Afinele dădeau o nuanță albăstruie terciului, și s-a gândit la „tocănița albastră”.

Când se întâmplase? Cu două zile în urmă? I se părea că trecuse cel puțin un an. Fusese ultima dată când îl văzuse pe Lazlo, înainte de explozie. Se certaseră. El și unii dintre ceilalți – Shimzen, Tzara – glumiseră despre cum ar fi putut să-l ducă pe maestrul explozibililor sus, în citadelă, să transforme odraslele zeilor în „tocăniță albastră”. Atunci i se păruse amuzant. Ce spusese, mai precis? S-a străduit să își aducă aminte. Că odraslele zeilor erau monștri, mai degrabă trave decât oameni? Că dacă Lazlo le-ar fi cunoscut, s-ar fi bucurat îi arunce în aer chiar el? Făcuse chiar și o glumă despre expresia lui Lazlo, cum că ar fi arătat de parcă i s-ar fi servit tocăniță albastră la cină.

Terciul lui Ruza i s-a agitat în stomac. A lăsat lingura să îi cadă printre resturi.

Lazlo era prietenul lui. Lazlo era odraslă a zeilor.

Cele două afirmații nu puteau fi ambele adevărate, pentru că nu puteai fi prieten cu odraslele zeilor. Lazlo *era* odraslă a zeilor. Nu putea fi negat. Prin urmare, nu era prietenul lui Ruza.

Ar fi trebuit să fie simplu, dar lui Ruza i se părea că mintea lui nu poate să simplifice – de parcă ar fi fost două coloane, cu câte un Lazlo în fiecare, și lui i s-ar fi dat sarcina de a șterge una dintre ele.

În timpul școlii – și cum Ruza avea doar optsprezece ani, amintirile sale nu erau atât de îndepărtate – punea creionul pe foaie mult prea apăsat, devotat primei idei, niciodată învățând să scrie ușurel, în caz că greșea și trebuia să corecteze. Era

nepăsare sau încredere? Părerile nu coincideau, dar oare conta? Nu își putea șterge urmele de creion și nici nu era capabil să întoarcă spatele unui prieten.

La naiba. Și-a termina terciul. În fond, era doar terci, iar Ruza nu dăduse încă peste o dilemă filosofică să-i strice apetitul. Și-a spălat bolul și l-a pus la loc, apoi s-a îndreptat spre grajduri, după măgar și teleguță. Era din nou de serviciu la salvarea cărților, cu alchimistul cel caraghios și cu fața lui ridicolă.

Ruza s-a strecurat și în baracă, să arunce o privire rapidă în oglinda pentru bărbierit, deși nu putea – sau *nu voia* – să spună de ce. Știa cum arăta. Spera oare să descopere vreo îmbunătățire? Oglinda era mică, lumina slabă, iar cei zece centimetri de față arătau exact ca ultima dată când verificase. A aruncat oglinda pe pat, cu o forță exagerată, probabil, pentru că s-a lovit de perete și s-a spart. Minunat.

A mai făcut un lucru, înainte să se îndrepte spre grajduri. A căutat o cutie de prim-ajutor, pentru bandaje. Nu știuse că un bărbat în toată firea *putea* avea mâini suficient de moi să facă bătături după câteva ore de tras o sfoară. Alchimistul nu se plânsese, însă, și nu renunțase. Era ceva. Nu exista niciun motiv pentru care să continue să îmbibe frânghia de sânge.

•

Și Eril-Fane, și Azareen, au rămas peste noapte în garnizoană. Nu voiau să plece acasă, într-un asemenea moment, când soldații erau ca pe ghimpi și așteptau să se întâmple ceva. Până acum, nu se întâmplase nimic. Citadela nu se mișcase, nici nu suferise vreo transformare nouă. Puteau doar să-și dea cu presupusul despre ce se petrecea acolo, sus.

Azareen a dormit înainte de căderea zorilor, apoi s-a dus la templul Thakrei, când s-a crăpat de ziuă, să se spele în grabă. S-a întors să-l caute pe Eril-Fane. Nu era nici la popotă, nici la barăci, nici în curtea de exerciții sau la statul-major. A întrebat căpitanul de gardă, iar când a auzit unde era, spinarea ei de soldat, deja rigidă, s-a blocat. Nu a spus nimic, ci s-a întors pe călcâie și s-a îndreptat într-acolo. Plimbarea a dat furiei și durerii sale timpul necesar să se sudeze și să se răcească.

— Eril-Fane, a spus ea, intrând în pavilion.

El se afla într-o sanie de mătase. Părea să îi studieze mecanismele și a ridicat privirea.

— Azareen, i-a răspuns, cu o voce mult prea calculată. Îi așteptase sosirea și îi fusese teamă de ea. Poate că „teamă” era un cuvânt prea puternic, dar știa prea bine ce părere va avea ea despre planul lui.

— Pleci undeva? a întrebat ea, cu o voce înghețată.

— Firește că nu. Nu crezi că ți-aș spune?

— Dar te gândești la asta.

— Mă gândesc la toate opțiunile.

— Poți să o scoți din calcul pe asta. Ei sunt în avantaj. În chestia asta putem duce vreo patru războinici, să atacăm o armată de zei și de stafii, pe propriul teren?

— Nu vreau să îi atac, Azareen. Vreau să le vorbesc.

— Și crezi că vor vorbi cu *tine*?

I-a părut rău imediat de tonul său, care chema spectrul unui bărbat intrând într-o creșă cu un cuțit în mână. Era de parcă l-ar fi numit criminal.

— Îmi pare rău, a spus, închizând ochii. Nu am vrut să…

— Te rog să nu îți ceri niciodată iertare față de mine, a spus el, aproape șoptit. Eril-Fane trăia trebuind să poarte o povară de vinovăție atât de grea, încât scuzele îl copleșeau de rușine. Vinovăția pentru ce făcuse în citadelă îi ardea constant stomacul, precum acidul. Vinovăția pentru ce *nu putuse* face era diferită, mai degrabă un junghi decât o arsură. De fiecare dată când o privea pe Azareen, se confrunta cu ideea că incapacitatea lui de a… *trece peste* ce i se făcuse – și ce făcuse – îi răpise ei viața pe care o merita. Să audă cuvântul „iertare” de pe buzele *ei*… îl făcea să își dorească moartea. Toți ceilalți reușiseră să își adune cioburile și să le lipească în vieți purtabile. De ce nu putea și el?

Firește că nimeni altul nu fusese proiectul special al zeiței disperării, dar nu își acorda niciun pic de îngăduință din acel motiv, sau din oricare altul.

— Mă uitam doar, i-a spus, ieșind din dispozitiv. Oricum nu cred că aș putea să o conduc. Dar dacă nu avem azi vești de la Lazlo, sau… A întrerupt fraza, fără o cale de a o încheia. *De la cine*? De la fiica lui? Era moartă. De la alt copil care supraviețuise masacrului? Acidul a clocotit înăuntrul lui. Va trebui să ne gândim la varianta de a o chema pe Soulzeren în ajutor. Nu putem continua așa. Faptul că nu știm ne va consuma

de vii. A oftat și și-a frecat maxilarul. Trebuie să găsim o soluție, Azareen. Cât pot rămâne în Enet-Sarra?

Era locul din josul râului spre care plecaseră oamenii, fugind din oraș. Vorbeau de ani să construiască acolo un oraș nou și să o ia de la capăt, eliberați de umbra serafimului. Dar nu puteai muta mii de oameni peste noapte, să își ridice tabere în câmp, fără servicii, fără igienă. Aveau să izbucnească molime, urmate de agitație. Trebuiau să își aducă oamenii acasă. Să fie un loc sigur pentru ei.

— Să trimit după ea? a întrebat Azareen, nu supusă, ci resemnată. După Soulzeren.

— Da, te rog. Dacă va dori. El credea că da. Soulzeren nu era genul care să se ferească să fie de folos la nevoie. Merg la templu. Vrei să vii?

— Am fost deja, i-a spus ea.

— Atunci ne vedem mai târziu. I-a oferit un zâmbet obosit și s-a întors să plece, iar ea s-a întrebat, privindu-i spatele – atât de lat și de imposibil de puternic – dacă avea să se întoarcă vreodată la ea, *cu adevărat*, și dacă avea să meargă iar spre ea.

25.

JUCĂRIA STRICATĂ A LUI ISAGOL

Azareen se îndrăgostise de Eril-Fane când avea treisprezece ani. Cu o săptămână înainte, trecuse prin ceremonia elilithului. Tatuajul ei – o cunună de flori de măr – nici nu se vindecase, când artista, Guldan, venise să le vadă cum progresa. Ea și bătrâna erau singure pentru prima dată. În timpul ceremoniei, toate femeile din familia ei se strânseseră în jur. Acum, erau doar ele două, iar Guldan a neliniștit-o cu examinarea ei minuțioasă, care a părut să cuprindă mai mult decât tatuajul.

— Să-ți văd mâinile, a spus ea, iar Azareen le-a întins, nesigură. Nu era mândră de mâinile ei, aspre de la înnădirea plaselor de pescuit, cicatrizate ici și colo de la o alunecare de cuțit. Dar Guldan și-a trecut degetele peste ele și a încuviințat în tăcere. Ești o fată puternică, a spus. Dar ești și curajoasă?

Întrebarea a înfiorat-o pe Azareen. Ascundea secrete a căror prezență o intuia. A spus că da, spera că este, iar bătrâna i-a dat indicațiile care urmau să îi schimbe viața.

Azareen nu le-a spus părinților. Cu cât știau mai puține persoane, cu atât mai bine. Două nopți mai târziu, s-a furișat până la unul dintre canalele liniștite ale Uzumarkului subteran, a rostit o parolă către un barcagiu și a fost transportată într-o peșteră despre care nu știa că ar fi existat. Era ascunsă în labirintul de ape de sub oraș, iar mugetul pâraielor iuți camufla ce se petrecea acolo. Azareen, cu inimile bătând nebunește, încântate de aventură și mister, a făcut un colț și a dat cu ochii de ceva nemaivăzut: încrucișări de săbii.

Armele erau interzise în oraș, dar exista locul antrenamentelor secrete ale Tizerkanilor, războinicii legendari care fuseseră eradicați de Mezartimi – sau *aproape* eradicați. În noaptea aceea, Azareen a învățat că tehnicile lor fuseseră transmise din generație în generație. Nu erau o armată, ci păstrători: ai iscusinței și istoriei, și ai *speranței* că orașul avea să fie din nou liber, într-o zi.

Azareen a văzut o duzină de bărbați și de femei care se duelau. Avea să învețe, cu timpul, că erau mai mulți, deși nu îi cunoștea. Aveau grijă să nu se adune niciodată cu toții într-un loc. Dacă unii erau prinși, rămâneau alții în viață, care să recruteze și să o ia de la capăt. Ce a văzut la lumina glavelor era glorios: un dans al grației și al puterii, lame de sabie fulgerând – erau hreshtekurile Tizerkane tradiționale – amuțite de mugetul râului. Nu știuse până atunci că își dorea asta. Nu avusese idee că așa ceva exista. Dar, din clipa în care a admirat prima dată lucirea și rotirea săbiilor, a știut că aceea îi era menirea.

A rămas să privească, fermecată și puțin timidă, până când a remarcat-o cineva și s-a apropiat. Era singurul tânăr prezent, în afară de ea, cu un an mai în vârstă, dar deja puternic ca un bărbat. Era un ucenic de fierar și, deși nu era din districtul ei, Azareen îl văzuse la piață. Nu putea trece neobservat, dacă erai prin preajmă. Nu doar pentru că era chipeș, lucru care părea aproape întâmplător. Degaja însă căldură și energie, de parcă ar fi fost de două ori mai viu decât alții. În el ardea un foc, iar ușile forjei erau deschise, lăsând flăcările să se întindă în afară. Radia o vitalitate extraordinară. Avea ochii larg deschiși și vedea totul, cu adevărat, și părea să iubească totul: viața și lumea. Chiar

dacă erau posomorâte, erau și prețioase, și fascinante, iar când te privea… sau, cel puțin, când a privit-o în acea noapte pe Azareen, și după aceea, ea s-a simțit prețioasă și fascinantă, la rându-i, și mai vie decât fusese înainte.

Se numea Eril-Fane. Guldan o alesese pe *ea* să îi fie parteneră de antrenament. Azareen se întrebase adesea ce văzuse bătrâna la ea, de îi oferise șansa aceea. O făcea să își dorească să fie vrednică – de moștenirea sacră a Tizerkanilor, de a fi în viață, de *el,* pe care îl iubise din clipa în care îi zâmbise, îi întinsese o sabie și îi spusese, roșind: „Speram că vei fi tu”.

În fond, zilele ei treceau ca prin ceață, iar viața o trăia abia noaptea, într-o peșteră secretă, cu o sabie în mână, dansând în tăișuri cu un băiat care ardea cu un foc glorios. A trecut un an, au trecut doi și apoi trei, iar el nu mai era băiat. I s-a lățit fața, la fel și trupul. Brațele sale de fierar au devenit masive. Iar ochii lui au rămas larg deschiși, și el a continuat să iubească lumea și să fie neînfricat, și totuși să roșească de fiecare dată când o vedea, iar pe buze să îi înflorească un zâmbet de băiețel care nu avea să se maturizeze complet niciodată.

Când Azareen a împlinit șaisprezece ani, în Pavilionul Pescarilor a fost sărbătoare și dans. Nu era pentru ziua ei, ci așa s-a nimerit. Nu i-a spus lui Eril-Fane, dar el a aflat și i-a adus un dar, o brățară făcută chiar de mâinile lui, din oțel bătut cu ciocanul și fațetat cu sticla demonului. Când i-a prins-o, degetele lui i-au poposit pe încheietură, iar când au dansat, mâinile lui mari și sigure au tremurat pe talia ei.

Când dansul a fost întrerupt de Skathis, care a sosit călare pe Rasalas și a răpit o fată pe nume Mazal, au încremenit cu toții de neputință și de mânie, și au plâns.

În noaptea aceea, a condus-o acasă pe calea apei, vâslind sub pământ, și au vorbit despre răsturnarea zeilor, cu ardoarea războinicilor neîncercați. El a îngenuncheat în fața ei și, tremurând, i-a sărutat mâinile. Ea i-a atins fața, fără să-i vină a crede, dar cu ușurință, visase de atâtea ori acel moment, încât nimic nu i se părea mai firesc, însă existau detalii pe care nu știuse să și le imagineze: cât de aspră îi era bărbia, cât de fierbinte, fruntea, cât de moi – ah, *cât de moi*! – buzele. Le-a mângâiat, uluită, pe jumătate visând, amețită. Timpul a făcut un salt, și iată că nu îi mai atingea buzele doar cu degetele, ci cu buzele ei, și le simțea mai bine moliciunea, pentru că degetele

ei aveau bătături, însă buzele ei simțeau totul, iar el era tot ce își dorea ea să simtă.

Ceva s-a trezit înăuntrul lor în noaptea aceea. Să vadă o fată răpită de Skathis, în timpul dansului, și să știe prin ce trecea, chiar dacă nu puteau îndura nici măcar să se gândească la asta… A fost ca o trezire bruscă, iar ei au suprimat-o, cu buzele, cu mâinile, cu foamea lor. Mazal era de vârsta lui Azareen. Puține fete din oraș reușeau să scape de atenția zeilor. Aproape toate urmau să fie duse în citadelă și să petreacă acolo un an de care nu aveau să își mai amintească. Era doar o chestiune de timp, știau asta, așa că timpul a căpătat un nou sens.

Azareen abia dacă își amintea zilele următoare, dar nopțile… ah, *nopțile*. În peștera de sub râu, s-au duelat cu o sălbăticie nou descoperită, încât cei care se antrenau în jurul lor se trezeau oprindu-se să îi privească. Era un dans mortal, pasional, și erau atât de potriviți: viteza ei pe măsura forței lui. Nimeni din oraș nu îi putea întrece. După ce se duelau, el o conducea acasă, doar că nu ajungeau acolo decât spre răsăritul soarelui. Cunoșteau toate locurile întunecate unde puteau fi singuri, sărutându-se, atingându-se, apăsând și respirând, înecându-se, trăind și arzând.

Câteva luni mai târziu, s-au cununat. Eril-Fane îi făcuse cândva o brățară, iar acum i-a făcut un inel. Cu mica sa leafă de ucenic, a închiriat camere deasupra unei brutării – în Căderea Vântului, unde ploua cu prunele zeilor. Erau un memento dulce și bolnăvicios, care plutea în aer. Chiar dacă nu ridicai niciodată privirea, nu puteai să nu știi că acolo se afla citadela. Dar camerele erau ieftine, iar ei, tineri și săraci. El a purtat-o în brațe pe scări. Azareen era înaltă și puternică, dar el a ridicat-o ca pe mătase, ca pe aer. A închis ușa în urma lor și a dus-o direct în pat. Așteptaseră. *Firește* că așteptaseră, dar în fiecare noapte le fusese tot mai greu. Erau iască și amnar unul pentru celălalt. Se atingeau și luau foc.

Cu două zile înainte, când gura lui fierbinte îi atingea gâtul, ea închisese ochii și îi spusese:

— Nu vreau să fiu fecioară când mă ia.

— Nu îi voi *permite* să te ia, răspunsese Eril-Fane, cu brațele strâns în jurul ei, cu tot trupul încordat.

Dar știau ce li se întâmpla celor care încercau să îl împiedice pe Skathis: beregatele taților, tăiate de Rasalas, soți ridicați în

aer și aruncați de sus. Știau că nu trebuia să se amestece: femeile reveneau și niciuna nu își dorea ca soțul ei să moară. Dar, când se întâmpla, unii bărbați nu puteau îndura, iar Azareen își făcea griji că aceea avea să fie și reacția lui Eril-Fane. Riscul nu era doar pentru ei. Să arate orice abilitate de luptă le-ar fi trădat pregătirea și i-ar fi trădat pe Tizerkani, care nu erau pregătiți să organizeze o apărare, cu atât mai puțin o revoltă. Și oricum ar fi fost în zadar. Skathis nu cobora niciodată printre ei, dar purta o a doua piele din mezartium foarte subțire, pe sub haine. Nu putea fi rănit. Azareen a încercat să îl facă pe Eril-Fane să jure că nu va muri pentru ea, însă el nu își putea asuma jurământul.

Dar ca ea să nu fie fecioară, s-au înțeles. Și-au rostit jurămintele, iar el a dus-o acasă, renunțând la propria lor petrecere în favoarea patului. Erau tineri și ardeau. Trăiau într-o umbră cumplită. Nu aveau nicio clipă de pierdut.

Cinci zile, au înșirat minutele ca niște mărgele pe ață – fiecare o nestemată strălucitoare.

În a șasea zi a sosit Skathis. Aterizarea lui Rasalas a zguduit strada. Azareen și Eril-Fane se îndreptau spre casă, venind de la piață, ținându-se de mână, cu fețe zâmbitoare, de îndrăgostiți. Pentru zeul animalelor, erau irezistibili: erau frumoși, netezi și adorabili. Erau un desert pentru un monstru ca el. Eril-Fane a împins-o pe Azareen în spatele lui. Ea a simțit cum o cuprinde teroarea. Rasalas a sărit. Era o atrocitate: un lucru înaripat, nelalocul lui, cu craniul dezgolit de carne putredă: un craniu metalic, carne metalică, iar ochii lui, doar niște găvane goale, strălucind de lumină demonică. A zburat spre ei și l-a lovit pe Eril-Fane. Impactul a trimis-o pe Azareen cât colo. Zăcea pe spate, pe pietrele de lapis crăpate, când ghearele imense ale lui Rasalas s-au închis în jurul umerilor soțului ei.

Și l-au ridicat.

L-a privit cum se micșorează, în timp ce era purtat departe, zbătându-se. S-a întâmplat atât de repede! *Ea* a fost cea care a rămas. Pentru asta nu se pregătise. Uneori, erau luați și bărbați, însă nu cu aceeași cadență ca femeile, și nu a putut decât să zacă, icnind, până când a ajutat-o cineva să se ridice și să meargă acasă, la familia ei.

Așa s-a simțit în următorii doi ani: de parcă ar fi continuat să zacă, icnind. Au fost un amestec de dor și durere, iar când

Skathis a luat-o, în sfârșit, s-a *bucurat* să pună capăt așteptării, să afle ce se întâmplase cu bărbatul ei și dacă mai era în viață.

Era. Dar nu mai era soțul ei, și nici nu avea să mai fie. Era jucăria stricată a lui Isagol. Nu o putea atinge, nu o putea iubi. Nu putea nici măcar să plângă. Ea nu se putuse opri din a-l iubi, deși, în cele mai cumplite momente, încercase. Thakra îi era martoră că încercase.

Și iată-i acum: nu mai erau aceleași creaturi fine și tinere. Trecuseră optsprezece ani de când îl luase Skathis, și părea o viață întreagă pierdută. În ultimele câteva zile, plânsese și o ținuse de mână, iar ea simțise, pentru prima dată, că se schimbă ceva în el. Începuse să simtă primii pași timizi a ceea ce semăna cu vindecarea. Dar oare își închipuia doar ce își dorea cu atâta disperare să vadă? L-a privit plecând și s-a tot întrebat, când o umbră s-a întins deasupra lui. Ea a ridicat privirea, uluită, și a văzut vulturul alb făcând cercuri deasupra lor. Un tremur inexplicabil a cuprins-o. Azareen nu credea în semne și nu avea niciun motiv să se teamă de pasăre. Dar, pentru o clipă, a simțit că soarta își scosese o săgeată, o îndreptase spre soțul ei și decretase că va muri curând.

26.

MICI ODRASLE AMEȚITE ALE ZEILOR

Sarai nu putea fi mai pregătită. Șezând pe podea, lângă Minya, se pregătea să îi pătrundă iar în minte. Nu se putea abține să nu se gândească la toate nopțile în care își trimisese moliile să invadeze visele oamenilor și să dezlănțuie orori asupra lor. Își amintea felul în care Minya venea în iatacului ei, odată cu răsăritul soarelui, și întreba, nerăbdătoare:

— Ai făcut pe cineva să plângă? Ai făcut pe cineva să urle?

Ani la rând, răspunsul fusese „da”. Sarai știa mai bine ca oricine cât de ușor era să faci oamenii să plângă. Durere, umilință, furie, teamă – erau căi nenumărate către lacrimi. Era ușor să îi faci și să urle. Sunt atâtea lucruri de care să te temi.

Dar cum poți *opri* pe cineva când urlă? Cum alungi teama din mintea lor?

Poate fi ura inversată?
Poate fi răzbunarea uitată?
Cât de dificile erau aceste sarcini! Sarai se simțea copleșită.
— Ai încredere în tine, i-a spus Lazlo. O fi ea puternică, dar și tu ești. Am văzut ce poți să faci în vise.
Ea ridicase din sprâncene. Nu se putuse abține.
— Da, ai văzut. Și-a mușcat buza, zâmbind rușinată. Dar nu cred că *asta* mă poate ajuta acum.
Lazlo a rânjit, cu obrajii în flăcări.
— Nu *asta.* Deși mi-ar plăcea să repetăm experiența, mai târziu. Mă refer la momentul acela când l-ai învins pe Skathis. Nu te credeai nici tu în stare.
— A fost ceva diferit. Pentru mine, el era doar un coșmar. Ce trăiește Minya este real.
— Iar tu nu încerci să o învingi pe Minya. Să nu uiți asta. Încerci să o ajuți să își înfrângă coșmarul.
Din spusele lui părea mai puțin imposibil. Acelea erau cuvintele cu care s-a înarmat când a luat-o pe Minya de mână și a călătorit, prin atingere, în peisajul creat de mintea sa.
Se afla în creșă, ceea ce nu a surprins-o. După prima experiență, simțea că aceasta era cușca în care era captivă Minya. Din nou, a văzut bebelușii din leagăne și copiii care se jucau pe covorașele de pe podea. De această dată, lângă ușă nu era nicio zonă încețoșată, dar nici vreo urmă de cele două Ellen nu vedea. I s-a părut greșit. De fiecare dacă când Sarai își imaginase cum erau lucrurile aici înainte de Carnagiu, se bazase pe care arăta citadela după – doar că într-un spațiu mai mic și cu mai multe odrasle ale zeilor. Amintirile ei din copilărie erau pline de cele două femei fantomatice, de bunul lor simț și de buna dispoziție, de mustrările și de învățăturile lor, de glume și de povești, de glasurile lor melodioase și de manifestările în continuă schimbare. Chipul de șoim al lui Ellen cea Mare, când îi obliga să spună adevărul, cu privirea ei fixă, de pasăre. Sau Ellen cea Mică, ajutând-o pe Sparrow să inventeze nume cu înțeles pentru orhideele sale hibride: „Fecioara-lup îndurerată” sau „Greierul țopăitor în pantaloni de dantelă”.
S-a mirat tare când a văzut că erau absente din amintirile sau din imaginația Minyei.
A văzut-o și pe ea, arătând întocmai ca prima dată: curată, cu părul lung, într-o rochiță primenită. Aspectul rău-prevestitor

lipsea, sau măcar era mult mai puțin vizibil. Când Sarai a închis ochii și a pipăit aura visului, a simțit o vibrație joasă, dar constantă, de teamă, precum sângele care circula pe sub piele. Era o constantă, la fel ca aerul, metalul, copiii – toate alcătuiau realitatea Minyei.

Data trecută, Minya fusese cea mai mare dintre copii, însă acum se mai afla acolo o fată de vârsta ei. Avea părul întunecat, ca mai toate odraslele zeilor, și avea un ochi căprui închis. Stângul însă era verde ca o frunză de salvie: o explozie de culoare pe un chip altfel obișnuit.

Se jucau împreună. Luaseră o pătură și o prefăcuseră într-un hamac. Fiecare fată ținea de câte un capăt și legănau copiii mai mici, câte unul sau câte doi o dată. Se auzeau țipete de încântare și se zăreau ochi sclipitori. Minya și cealaltă fată măsurau timpul cu o incantație. Îi era cunoscută, ca un cântec geamăn celui pe care Sarai îl auzise înainte:

Odrasle mici și amețite,
în pătură le legănăm,
să zboare nu le lăsăm,
ca niște comete grăbite.

Au continuat așa până când Sarai a început să își dea seama că pulsația ca de sânge a fricii începea să răzbată la suprafață. Fetele își ridicaseră glasurile, luptându-se cu ea, și grăbiseră ritmul jocului pentru a ține pasul. Cântau versurile tot mai repede și mai tare, iar zâmbetele li se transformau în grimase. Privirile li se aplatizau, se întunecau apoi, parcă intuind ce avea să urmeze.

Sarai credea că știe continuarea, dar în ușă a apărut o siluetă. Nu era a Ucigașului-de-Zei și nici a vreunui alt om.

Era Korako, zeița secretelor.

Sarai știa cum arăta Korako pentru că asistase la uciderea ei, în visele tatălui său. Eril-Fane o omorâse odată cu restul Mezartimilor, cu o lovitură de cuțit dată drept prin inimi. Viața îi părăsise ochii într-o clipă. Avea părul blond și ochii căprui, iar Sarai o cunoștea foarte bine: îi cunoștea chipul muribund, sprâncenele palide, arcuite, într-un contrast surprins cu azuriul pielii. Era reprezentarea ei personală, pentru că Plângerea nu o cunoscuse. Korako era singura dintre Mezartimi care nu

coborâse niciodată în oraș. Singurii care știau cum arăta erau cei care se aflau în citadelă când Eril-Fane îi ucisese pe zei, pentru că numai ei reveniseră acasă cu amintirile intacte.

Zeița secretelor fusese o enigmă. Nimeni nu aflase vreodată care îi era darul. Nu țesuse torturi, asemenea lui Isagol, încâlcind emoțiile ca să se distreze, și nici nu consumase amintiri, asemenea Lethei, care le căuta, uneori, din poartă în poartă, ca o colindătoare în prag de Miezul Iernii. Vanth și Ikirok își făcuseră cunoscute puterile, iar Skathis… era Skathis: zeul animalelor, regele ororilor, hoțul de fiice, distrugătorul de orașe, monstrul între monștri – cel cu mintea rătăcită.

Korako, însă, era o fantasmă. Nu avea orori asociate, cu excepția acesteia, și nu mai rămăsese nimeni care să povestească, exceptând-o pe Minya. Iat-o în plină desfășurare: zeița secretelor intrase în creșă.

Ea era cea care îi testa. Simțea când se agitau darurile copiilor și le forța să iasă la iveală. Apoi, îi lua cu ei și nu mai reveneau.

Acum, se afla în prag, iar groaza pulsa ca o orchestră de percuție. Sarai a înțeles că subconștientul Minyei suprapunea scenei cunoștințe în retrospectivă. Fetele din cameră nu știau că zeița era acolo. Ea le-a privit pentru o clipă, cu chipul împietrit. A vorbit, oare? Buzele nu i s-au mișcat, însă glasul ei era dulce și limpede. A rostit, cu un susur de întrebare:

— Kiska?

Tovarășa de joacă a Minyei s-a întors, fără să se gândească, spre ea. În clipa următoare, a înghețat, și așa a rămas. Numele ei era Kiska, și i se manifestase darul. Săptămâni întregi îl ținuse ascuns, însă totul a ieșit la iveală când reflexul a trădat-o. Korako *se gândise* doar la numele ei, dar Kiska o auzise. Era telepată. Korako bănuise asta, iar acum știa.

A spus – oare cu regret?:

— Hai cu mine.

Mai făcuse asta de sute de ori. Se aștepta să mai urmeze alte sute. Oare își imagina că era *ultima* dată? Că micuța Kiska, cea cu ochi de culori aparte, era ultima copilă pe care avea să o smulgă din creșă? Eril-Fane urma să se revolte peste numai trei săptămâni și să ucidă și zei, și copii. Dar Kiska avea să dispară înainte. Astăzi își lua rămas-bun. S-a chircit de teamă, dar nu s-a împotrivit.

Minya, însă, da. A spus brusc:

— *Nu.*

Sarai, simplă spectatoare, a văzut ce vedea, probabil, și Korako: o copilă mică, feroce, care *ardea*, cu o prezență de zece ori cât ea.

— Nu o poți lua cu tine!

Îi era teamă, dar era mânioasă. Îl intuiai în ea pe tatăl ei – asta dacă zeul animalelor și-ar fi folosit puterile pentru a proteja copiii.

— *PLEACĂ*!

Korako nu a protestat.

Privind, Sarai s-a gândit cât de ușor i-ar fi fost să inventeze totul. Orice li s-ar fi pregătit copiilor, de ce nu prefera să mintă? De ce nu se prefăcea că îi ducea spre o viață minunată, cu case, pajiști cu spectrali și senzația ierbii sub picioarele goale – chiar și cu *mame*? Ar fi plecat de bunăvoie cu ea și ar fi fost nerăbdători să le vină rândul. Dar ea nu a spus nimic. A părut că își făcea curaj. Spinarea i s-a îndreptat, chipul i s-a transformat din nou în mască și nu a privit-o pe Minya în ochi.

Sarai a văzut ceva ce nu mai remarcase: în jurul gâtului lui Korako era o *zgardă* de mezartium. O zgardă ca pentru animale. A căutat în sipetul cu amintiri despre zeiță. Chiar purtase așa ceva? Sarai a încercat să își amintească moartea ei, din visele lui Eril-Fane. Oare existase? Nu era sigură.

În prag, Korako a făcut un gest – un semn către cineva, și…

… ceața s-a reinstalat. Anomalia. S-a reactivat pe loc. Din nou, Sarai a avut impresia că i se ascundea ceva. A încercat să vadă, dar s-a izbit de umbre. Aura *durea*, ca o apăsare pe o vânătaie. Era oare opera lui Korako? Ascundea ceva? Dar nu avea sens!

Era visul Minyei. Dacă ținea un secret, era secretul ei, și mintea *ei* era ascunzătoarea.

Oare locul în care erau duși copiii era prea dureros să și-l amintească? Mintea era capabilă de asta. Sarai fusese martoră la proces. Dacă un lucru era de neîndurat, mintea clădea un zid în jurul lui sau îl îngropa într-un mormânt. Văzuse orori ascunse într-o cutie de biscuiți și îngropate sub un răsad, ca rădăcinile să crească în jurul lor și să le țină prizoniere. Mintea se pricepe la ascuns lucruri, dar un lucru nu poate face: nu poate șterge. Poate doar *ascunde*, iar lucrurile ascunse nu dispar. Putrezesc.

Coc și supurează otravă. Dor și duhnesc. Sâsâie ca șerpii în iarba înaltă.

Sarai s-a gândit că Minya ascundea ceva în ceața aceea. Trebuia să afle ce era. Și-a adunat puterea în jurul ei. Era Muza Coșmarurilor. Visele făceau ce le poruncea. Nu îi puteau ascunde lucruri.

Și-a îndreptat întreaga voință către locul acela, forțându-l să iasă la lumină. Rezistența a părut să se vaiete și să se zbată. Era puternică, dar Sarai era și mai puternică. S-a simțit de parcă ar fi desfăcut o cutie toracică sau un coșciug. Apoi, s-a întâmplat: ceața a fost învinsă și…

… au apărut cele două Ellen.

Sarai s-a gândit că se înșela. De ce să le ascundă Minya *pe cele două Ellen*? Nu erau moarte, pe podea, ca ultima dată. Nu era ziua Carnagiului. Ce era de ascuns?

S-a simțit ușurată. Simțise acut absența doicilor. Creșa era ca un tablou neterminat, fără ele. S-a gândit că erau acolo să le liniștească pe fete, pentru că asta făceau cele două Ellen.

Sau… asta făceau în mintea *ei. Aceste* două Ellen…

Sarai le-a văzut chipurile și aproape că nu le-a recunoscut. Erau aceleași, sau cel puțin aveau aceleași forme. Ellen cea Mică purta un petic peste un ochi, dar asta Sarai știa deja. Isagol îi scosese celălalt ochi. În chip de stafie, și-l reconstruise. Nu peticul era problema, ci ochiul cel bun – sau repulsia care se citea în el. Le privea pe Minya și pe Kiska așa cum priveau oamenii odraslele zeilor, de parcă ar fi fost ceva obscen. Iar Ellen cea Mare…

Sarai a rămas șocată. S-a simțit furată, lovită în inimi, și luată în derâdere. Dulcea ei Ellen cea Mare avea obraji rotunzi și roșii, pe care ei îi numeau „obraji de bucurie”, și erau tot rotunzi și roșii, însă bucuria era departe de orice ar fi simțit femeia. Ochii ei erau reci ca pielea de țipar într-o băltoacă de zăpadă topită. Buzele îi erau adunate, ca o gaică de nasture prost cusută. Iar aura ei mustea de amenințare.

S-a îndreptat spre Minya. Ellen cea Mică a prins-o pe Kiska și a forțat-o spre ușă, unde aștepta Korako. Fetița a privit mereu peste umăr, cu groază pe chip. Minya s-a luptat, lovind și scuipând. A scos un urlet. Era urletul care trăia înăuntrul ei, urletul apocalipsei, care pârjolea gâtlejul și umplea capul de o furie fără margini. A țâșnit afară din ea ca un spirit însuflețit,

rupând pielea care îl îngrădise. A ars, roșu la piele, cu ochi de foc, imens. Le-a făcut pe doici să se simtă mici. A umplut încăperea. Ce colți mai avea, și ce putere! Sarai a fost izbită în plin de furia lui. S-a împleticit, uluită, dar și bucuroasă, pentru că Minya părea să preia controlul. Avea să captureze visul și să-și salveze prietena. Să o salveze pe Kiska și să *câștige*, și să aibă o clipă de liniște, chiar dacă nimic nu era adevărat.

Dar demonul nu a făcut decât să urle de frustrare, în timp ce Kiska era târâtă afară.

Apoi, Ellen cea Mare și-a luat avânt și a pocnit-o pe Minya, azvârlind-o la podea. Urletul s-a întrerupt atât de brusc, încât Sarai s-a gândit la clipa în care trupul ei, după căderea lungă și tăcută, lovise poarta și, pătruns de țepușă, murise. Furtuna de mânie a luat sfârșit. Demonul a dispărut. Iar Minya a rămas pe jos, ca o păpușă destrămată.

27.

CEI ÎN VIAȚĂ ȘI STAFIILE

Cu ani în urmă, Minya îi făcuse pe toți să jure că nu își vor folosi darurile unii împotriva celorlalți. Li se păruse de la sine înțeles. Firește că era important să nu și-l folosească Ruby – dar restul? Darurile lui Sparrow și ale lui Feral nu erau primejdioase, iar darul Minyei nu ar fi funcționat pe cei vii. Dar juraseră cu toții solemn, aflați sub vraja Minyei, bucuroși să se afle acolo. O *adorau*; era mântuitoarea lor cu limbă ascuțită și ochi întunecați. Dar Sarai și-a dat seama că Minya o privise *pe ea* în timp ce jurau cu toții. De darul ei se temuse Minya. Dar în toți anii aceștia se ținuse de cuvânt și îi permisese copilei să își păstreze secretele. Dacă ar fi sfidat-o, oare ar fi înțeles?

Acum, a tresărit, ieșind din vis, uluită și palidă. Lazlo era acolo. O ținea de cealaltă mână și a simțit emoția care îi curgea prin vene, așa cum o simțise strigând *NU*! Inimile lui băteau cu putere. Nu știa ce se petrece. Se simțea de parcă ar fi fost încuiat afară, în timp ce, în cameră, persoana iubită înfrunta terori de neînchipuit.

— Ești bine? a întrebat-o. Ce s-a întâmplat?

La început, nici măcar nu și-a găsit cuvintele. S-a uitat lung la Minya, așa cum zăcea pe perne, și a știut că, de cealaltă parte a unei bariere pe care doar *ea* o putea depăși, Minya era lungită pe o podea rece, metalică, fără perne și fără nimeni care să o ajute.

Nimeni nu o putea ajuta, *niciodată.* Tot ce făcea, făcea de una singură, cu mâinile pătate de sânge. Sarai a înghițit gustul amar care voia să îi năpădească gâtul.

— Adu-i pe ceilalți, i-a spus lui Lazlo. Te rog. Spune-i lui Sparrow… A înghițit iar, încercând să nu vomite. A ajutat-o când și-a spus că nu era real – sau, cel puțin, nici gustul amar și nici gâtul ei nu erau. Groaza era cât se poate de adevărată. Spune-i lui Sparrow să aducă poțiunea.

•

Afară, în grădină, Sparrow îngenunchease lângă un pâlc de flori. Erau boboci de ghimbir-torță, aprinși într-o roșu perfect. Crezuse întotdeauna că arătau ca niște artificii în plină explozie.

În Plângerea, în fiecare an, la aniversarea Carnagiului, aprindeau artificii. Sărbătoarea căpăta multe chipuri, însă artificiile erau singurele vizibile de aici, de sus. Și, deși odraslele zeilor știau ce se sărbătorea, era dificil să nu-și dorească să privească bobocii de foc luminând cerul nopții.

Oamenii nu îi spuneau Carnagiu, ci Eliberare. Sarai le împărtășise asta revenind din vizitele sale în Plângerea. Prin moliile sale, asistase la multe lucruri și adusese înapoi povești pentru ceilalți, ca o fată care mergea la baluri și șterpelea dulciuri pentru surorile și frații rămași acasă.

Acum, adusese mai mult decât povești, mai mult decât dulciuri. Adusese un *bărbat*.

Lui Sparrow îi plăcea Lazlo foarte mult. Ținând cont de el, avea încredere în Sarai să meargă și să pescuiască și alți oameni, pe care să îi aducă sus.

Era o idee amețitoare – străini, aici – dar mai puțin cumplită decât cea de a coborî în Plângerea. Sparrow își dorea să părăsească citadela, dar orașul o îngrozea. Când era mai tânără, visa cu ochii deschiși la mama ei necunoscută și la cum ar fi fost să coboare și să locuiască acolo, cu ea, sigură că, dacă ar fi *cunoscut*-o, mamei sale i-ar fi plăcut să o recapete. Ellen cea Mare fusese blândă cu ea și îi spusese că aveau nevoie de ea aici, în timp ce Minya comentase mult mai direct: „Ți-ar sparge

capul cu o lopată și te-ar arunca la gunoi”, așa se exprimase, iar Sparrow știa că era adevărat.

Nu se putea împiedica să nu se întrebe cum ar fi fost să nu fie albastră. Ar fi fost diferit pentru mama ei necunoscută dacă era umană, cu piele maronie și fără magie?

Dar nu mai era o copilă visătoare. Știa că nici acum și niciodată nu se va găsi pentru ea un loc în Plângerea, sau o mamă care o aștepta. Acum, când se gândea să părăsească citadela, visa la păduri și la pajiști. Plantele nu o respingeau. Își dorea cu ardoare să alerge prin pâlcuri de ferigi, dar gândurile la oameni, la mulțimi, la străduțe pavate, la fundături și cotituri greșite, la ochi holbați, la icnete de groază…

Era prea mult.

S-a întins spre ghimbirul-torță și a rupt o floare. Așa cum făcuse cu o zi în urmă, cu bobocul de anadne, a ținut-o în timp ce își pierdea viața, simțind cum îi încetinește pulsul. Se tot întrebase ceva.

Ei cinci nu avuseseră pe nimeni care să le arate cum să își folosească darurile. Se bazaseră pe intuiție, și cine știe ce rataseră. Sparrow nu știuse niciodată, de exemplu, că darul ei putea funcționa și invers. Dar, când murise Sarai, funcționase așa. Durerea ei sorbise viața din pământ și uscase plantele din jur. Fusese o descoperire neplăcută. Nu voia să facă asta. Era Vrăjitoarea Orhideelor. Făcea lucrurile să *crească* – mai ales plantele, și nu doar. Făcuse părul lui Sarai să crească mai lung și mai lucios. Își lungise propriile gene, într-un atac de vanitate nesăbuită, a cărei țintă, Feral Neștiutorul, nu remarcase – nu că ar mai fi contat.

Sparrow se întreba dacă mai putea face și altceva. A așteptat până când floarea de ghimbir-torță s-a golit aproape complet de pulsul vieții. Apoi, i-a apropiat cu grijă tulpina retezată de tufișul din care o rupsese, a copleșit-o cu magie și a urmărit dacă se întâmpla ceva.

Și poate că s-a întâmplat, sau poate că nu, căci Lazlo a apărut sub arcadă, strigând-o, iar experimentul a luat sfârșit, cel puțin deocamdată.

•

Poțiunea era băutura pe care o fiersese Ellen cea Mare pentru a o împiedica pe Sarai să viseze. An după an, o luase înainte de culcare și blocase astfel coșmarurile care s-ar fi întors împotriva

ei în clipa în care adormea. Sub influența poțiunii, nu avea niciun vis, ci se cufunda într-o nimicnicie liniștită, cenușie.

Acum, Sarai se confrunta cu o dilemă.

— Dacă îi dăm poțiune, a fost de părere Sparrow, nu vei putea să îi pătrunzi în vise.

Era adevărat. Nu aveau să *existe* vise în care să pătrundă. Sarai nu ar fi putut vorbi cu Minya și nici nu i-ar fi putut vedea amintirile. Ar fi închis singura ușă care le dădea vreo speranță să o atingă – măcar pentru o vreme. Dar să *nu* i-o administreze părea o cruzime incredibilă.

— O ținem adormită, a spus Sarai, ceea ce înseamnă că este blocată într-o buclă de coșmaruri. N-o putem lăsa să se trezească. Este mult prea periculos. Măcar așa se poate bucura de oarecare liniște. Totuși, știa prea bine că „liniștea” cenușie pe care o aducea poțiunea era departe de iluzia vindecării.

Cu toții voiau să afle amănunte despre coșmaruri. Își dădeau seama că Sarai era zguduită. Abia dacă știa ce să le spună. În minutele în care Lazlo plecase să îi adune, implicațiile se răsfiraseră în jurul ei, și unde duceau…

Să încerce să înțeleagă, să creadă, era ca și cum ar fi s-ar fi pregătit să atingă o plită încinsă. Se tot retrăgea, chiar înainte să pună mâna.

— Există lucruri care… nu sunt ceea ce par, a spus ea.

— *Ce* lucruri? a întrebat Feral. Spune-ne odată, Sarai.

— Sunt legate de cele două Ellen.

— Te referi la motivul pentru care sunt așa? Ruby a făcut un semn în direcția galeriei, unde se aflau doicile, cu privirile goale, în ușa bucătăriei.

Sarai a încuviințat.

— Și asta e o parte, cred eu. Era o simplă presupunere. De unde să fi știut? De fapt, ce *știa* cu adevărat? În visele Minyei, am văzut niște lucruri. Iar visele nu sunt reale, bineînțeles, dar într-ale ei există și realitate, o realitate care modelează totul. Cele două Ellen… când trăiau…

Era atât de dificil să o spună cu voce tare! Părea o cruzime să își abată suspiciunile asupra lor. Chiar dacă era adevărat, se gândea ea, era nevoie să o știe toată lumea? Nu ar fi fost mai generos să le permită să păstreze aparențele?

Nu. Nu erau copii și nu era datoare să îi protejeze, și avea nevoie de ei. Trebuiau ca împreună să încerce să-i dea de capăt.

A lăsat vorbele să curgă.

— Nu cred că ne-au iubit. Deja se gândea la două perechi distincte de Ellen: cele în viață și stafiile, de parcă nu ar fi fost aceleași persoane. Și nu cred că încercau să ne protejeze. Cred că totul este o minciună.

Ceilalți au privit-o lung, aproape la fel de muți în uluirea lor precum rămăseseră cele două Ellen, în... ce stare s-or fi aflat.

Sarai le-a povestit ce văzuse. A așezat fiecare piesă de puzzle, fără să încerce să le potrivească într-un tablou. Doar le-a așezat. Spera, într-adevăr, ca altcineva să alcătuiască o imagine diferită și să îi dezmintă bănuielile întunecate. Dar piesele au părut să compună singure tabloul.

Repulsia din ochii celor două Ellen nu putea fi uitată; nici lovitura cu dosul palmei. Mai era și mâna înroșită – mâna roșie, alunecoasă a Minyei –, și felul în care trecuseră peste cadavre, și nepotrivirea momentelor, și cuvintele fetiței: „Vrei să mori și tu?”

Mai exista și ceața, în spatele căreia mintea Minyei le ascundea de ea pe cele două Ellen. De ce ar fi făcut asta?

Dar, pentru Sarai, cea mai convingătoare piesă era reprezentată de cele două Ellen în sine, încremenite în ușa bucătăriei, așa cum fuseseră din clipa în care Minya își pierduse cunoștința. Cu cât se gândea mai mult la ele, cu atât păreau niște... costume abandonate într-o debara.

— Să înțeleg, a spus Feral. Spui că Ellen ale noastre nu sunt... Nu a reușit să termine. De fapt, ce spui? Părea furios, iar Sarai îl înțelegea. Se simțea de parcă ar fi pierdut două persoane pe care le iubeau și care le iubeau. Mai rău decât atât, simțea că își pierde credința că ar fi *putut* fi iubiți.

— Spun că, poate, ne-au urât la fel ca toți ceilalți oameni, a spus Sarai. Și că, poate, nu erau bune și iubitoare, și nici nu au încercat să ne salveze. Că poate nu le-a ucis Eril-Fane. Cred că... *Minya* le-a ucis. Era singurul lucru care avea sens: cronologia, mâna înroșită.

Dar nici nu avea vreun sens.

— Dacă nu ne-au iubit cât erau în viață, a întrebat Ruby, luptându-se cu concluzia, de ce ne-ar fi iubit *după* ce au murit?

— Nu ne-ar fi iubit, a răspuns Sarai. Era foarte simplu.

Mai rămăsese o singură piesă de puzzle, în fond, și era cea care completa tabloul.

— Am crezut mereu că Minya nu poate controla ochii sclavilor ei, a spus ea. Că posesia era imperfectă. Întorcându-se către Lazlo, a întrebat: Ieri, când te-am… când te-am implorat să mă salvezi, când am spus că m-am răzgândit… ți-ai dat seama că nu eram eu?

Încetișor, el a clătinat din cap, dovadă că era perfect posibil.

Era posibil ca Ellen ale lor să nu fie adevăratele Ellen. Ca femeile fantomatice care crescuseră cinci odrasle ale zeilor, care le făcuseră să râdă și le iubiseră, le educaseră, le hrăniseră și le calmaseră durerile, care le aplanaseră conflictele și le adormiseră cântând – nu erau decât niște marionete.

Ceea ce însemna, dacă totul era adevărat, că erau *Minya*.

Și că, poate, doar poate, copila zdrențăroasă, cu ochii ca niște carapace de cărăbuș, malefică, răvășită de ură și chitită pe răzbunare, era doar o *parte* din ce fusese.

O părticică frântă.

PARTEA A III-A

kazheyul (ca-*jei*-ul)

Senzația neputincioasă că nu poți să îți păcălești destinul.

Arhaism. Contracție a „ka” (*ochi*) + *„zhe”* (*zeu*) + *„yul”* (*înapoi*), *cu semnificația*: *„ochii zeilor îți fixează ceafa”*.

28.

DARURI ÎNGROPATE

Sătenii au stat de veghe în jurul navei-viespe, așteptând să se redeschidă ușa – dar ușa nu s-a mai deschis. Se lăsa noaptea. Kora și Nova erau înăuntru de patru ore, adică... prea multă vreme. Tatăl lor stătea încordat, simțind cum le scădea valoarea, cu cât erau sechestrate mai mult în compania unor bărbați străini, dezbrăcate. Skoyë era încordată, din cauză că, dacă darurile fiicelor sale vitrege ar fi fost slabe, nu ar fi fost ținute atât de mult, iar ea detesta imaginea chipurilor încununate de mândrie, dacă s-ar fi dovedit că fuseseră alese. Shergesh era încordat; le privea deja pe fete drept ale sale, chiar dacă nu putea avea decât una. Mulți alții erau neliniștiți, așteptându-și rândul sau așteptând rândul copiilor, să se lupte pentru singura șansă care li se oferea de a ajunge la glorie și la o viață diferită.

În interiorul navei, atmosfera era chiar mai tensionată.

Acum Nova era cea care purta o mănușă din metalul zeilor. Simțise cum o copleșește zumzetul și cum i se afundă în interior. Era albastră, ca o slujitoare, ca în visele ei, însă atât.

Ren, telepatul, îi pătrunsese în minte, așa cum îi pătrunsese și Korei. O pregătise și o convinsese.

Nu gândi – simte.

Mai adânc.

Darurile noastre sunt îngropate în noi.

Dar dacă era ceva îngropat înăuntrul Novei, nu a găsit nici urmă de el, și era pe cale să se lase cuprinsă de panică. Era oare posibil să nu aibă niciun dar? Nu auzise niciodată de așa ceva. Darurile slabe existau în abundență, însă *niciun* dar? Era imposibil.

— Este în regulă, o liniștise Solvay, singura femeie din echipaj, când prima încercare a lui Ren nu scosese la iveală niciun punct luminos, așa cum se întâmplase cu agitația din pieptul Korei. Unele daruri au nevoie de timp ca să se dezvăluie. Este mai degrabă artă decât știință, însă noi suntem antrenați pentru asta. Îl vom găsi.

Fusese tare blândă cu niște ore în urmă – dar acum până și ea părea nesigură. Încercaseră fiecare test pe care îl cunoșteau, inclusiv cel mai simplu dintre toate: darul unui făuritor nu se sfia nicicând. Trebuia doar să atingi metalul și știai. Un făuritor lăsa amprente, chiar și bebeluș fiind. Nova nu lăsase. Și deși crezuse că se păcălise să creadă așa, tot fusese o lovitură. Încercaseră apa, focul, pământul, căutând magia elementelor. Îi administraseră chiar și scurte șocuri, menite să stimuleze diverse terminații nervoase. Nu duruse *foarte* tare, dar Nova era extenuată. Slujitorii discutau între ei, iar ea și Kora auzeau fiecare cuvânt.

— Este neobișnuit, însă deloc extraordinar, spunea Antal, cel cu părul alb. Am auzit de daruri a căror manifestare durează cu săptămânile.

— Nu avem săptămâni la dispoziție, i-a reamintit Ren. Doar dacă nu vrei să rămâi aici și să te bucuri de mirosurile astea fascinante.

— Am putea să o ducem cu noi, a sugerat Solvay, și să îi lăsăm să o testeze în Aqa.

— Și dacă este inutilă, ce? O aduci *tu* înapoi aici?

Solvay i-a aruncat o privire Novei.

— Cred..., a început ea, ezitând, că ar prefera să nu se întoarcă. Ar putea găsi de lucru în Aqa, la urma urmei. De ce nu? Avem spațiu în navă și prea puține speranțe să îl umplem.

Antal a oftat adânc.

— Nu este treaba noastră să ducem fetele departe de viețile lor serbede, Solvay.

— *Este* însă treaba noastră să le găsim pe cele puternice, care par să se tot împuțineze. Cu o mamă și o soră ca a ei, care sunt șansele să fie slabă?

S-au oprit cu toții, privindu-l pe Skathis, care nu își exprimase încă opinia. De-a lungul procesului, se mulțumise doar să se uite. Privirea îi *lâncezise* asupra Novei – se târâse asemenea muștelor pe o plajă, s-a gândit ea, înfiorându-se pe dinăuntru. Păreau să considere că decizia îi aparținea. Păreau... tensionați.

— Skathis? a repetat Ren, iar Nova a simțit că i se taie respirația, temându-se că el va spune să o lase acolo, fiindcă nu merita efortul. Ținea mâna Korei într-a ei, cea fără mănușă, și a strâns-o cu putere.

Făuritorul s-a îndreptat de spate.

— Mai există o posibilitate, pe care nu ați pomenit-o.

— Nu, a spus Solvay, de îndată.

Skathis a ridicat din sprâncene.

— Poftim?

Ea a părut refractară la ideea de a se contrazice cu un superior.

— Este împotriva protocolului.

— Aceasta este nava mea. *Eu* stabilesc protocolul.

— Nu și protocolul imperial, a insistat Solvay, roșie în obraji. Te supui, la fel ca noi toți.

— Eu nu sunt ca voi toți, a spus Skathis, fumegând ca o grămadă de cărbuni încinși.

S-a lăsat o tăcere scurtă, înainte ca Antal, dregându-și glasul, să sugereze:

— De ce nu încercăm din nou mâine dimineață, înainte să luăm în considerare... alte opțiuni.

— Eu cred că fata și-ar dori să afle *acum* care este darul ei. Skathis s-a întors spre Nova. Nu-i așa?

Nu părea o întrebare, iar Nova nu a știut ce să răspundă. Era disperată să afle, însă de ce păreau ceilalți atât de tulburați?

— Nu..., a început ea. Ce...?

— Bine, a intervenit Skathis. S-a decis. Cu toate că ea nu fusese de acord cu nimic.

— Așteaptă. Kora a făcut un pas în fața surorii ei. Ce vrei să îi faci?

— *Ei*? a întrebat Skathis, zâmbind. Nimic.

Iar primul indiciu pe care l-a primit Nova despre intențiile lui a fost că mâinile surorii ei au zburat spre zgarda făcută din metalul zeilor pe care o avea la gât.

Kora a icnit. A simțit cum se strânge și a încercat să își vâre degetele sub ea, pentru a o opri – de parcă ar fi *putut*, de parcă metalul zeilor nu s-ar fi supus decât voinței făuritorului. Începea să îi muște din carne. Icnetul ei s-a subțiat, dând semne că era vorba de sufocare, pe măsură ce traheea îi era strivită de apăsarea zgărzii. Nu a avut timp nici măcar să respire încă o dată, înainte să îi blocheze complet gâtul și să-i taie aerul. Un sunet chinuit s-a târât dinăuntrul ei. Ochii i s-au mărit de spaimă.

— Nu! a strigat Nova, aruncându-se spre ea și apucând zgarda. Degeaba. Știa deja că nu era făuritoare. S-a întors spre Skathis. El le privea nepăsător. Dă-i drumul! a strigat Nova. O s-o ucizi!

— Sper că nu, a spus Skathis. Astralii sunt foarte rari. Ar fi mare păcat să moară. Depinde numai de tine să o salvezi. Ai putere sau nu ai? *Arată-mi.*

Nova s-a aruncat spre el. Nu mai gândea. Să încerce să lovească un Slujitor al imperiului – și încă un făuritor! Era motiv de execuție pe loc. Dar nu l-a atins. El a făcut un singur pas în spate, iar podeaua de sub picioarele ei s-a mișcat și a devenit lichidă, trăgând-o în jos, în genunchi, înainte să redevină solidă și să o prindă în capcană. Ea s-a zbătut, privind disperată când chipul Korei – cu gura încremenită într-un icnet și cu privirile îngrozite –, când pe cel al lui Skathis, placid. Ceilalți trei Mezartimi erau rigizi, cu expresii care exprimau limpede teama de căpitanul lor și neputința de a-l opri.

Doar el putea pune capăt supliciului, iar Nova și-a dat seama imediat, după expresiile lor, că nu avea să o facă și că era decis să îl ducă până la capăt, chiar dacă asta o costa viața pe Kora.

Depindea numai de Nova. Dacă exista vreun dar înăuntrul ei, trebuia să îl găsească. Renunțase să mai caute. Acum, disperată, a încercat din nou să... *simtă,* așa cum îi spusese Ren, dar nu simțea decât bubuiturile inimii sale. Kora era la podea și se zbătea tot mai lipsită de vlagă. Nova și-a dat seama

că era pe moarte. S-a oprit din căutarea nebună. Săpase după un dar așa cum sapi în nisip, sperând să găsești o scoică hrănitoare. Nu mai era vorba de *speranță*, ci de disperare.

Exact asta urmărea Skathis. Într-o situație de viață și de moarte, trupul și mintea se inundau de substanțe chimice și declanșau chiar și cele mai încăpățânate daruri. Aceea era metoda lui: crudă, violentă, eficientă. Arunca ușa în aer fiindcă nu găsea cheia. Funcționa, în felul său.

Dinspre Nova a început să pulseze o furie ca o replică de explozie, sfâșiindu-i teama, îngrijorarea, chiar și rațiunea. Nu și-a mai căutat darul, nu s-a mai întrebat care era, ci *a devenit* una cu el.

S-au întâmplat mai multe deodată.

Kora a inspirat brusc.

Nova s-a ridicat din podeaua care o ținea prizonieră, de parcă ar fi fost în apă.

În ochii lui Skathis s-a citit șocul, în fracțiunea de secundă dinainte ca metalul zeilor de sub picioarele lui să tresară ca o rogojină smulsă și să-l trimită cât colo. S-a lovit la cap, cu zgomot. Ceilalți Mezartimi au căscat ochii cât cepele, la Skathis, întins pe jos, la Kora, care respira din nou, și la Nova, liberă.

— În fond, este făuritoare, a expirat Solvay.

Dar Ren putea pătrunde acolo unde alții nu reușeau, în mintea Novei, iar când a simțit ce era acolo, a spus, îngrozit:

— *Nu, nu este.*

Apoi, nu s-a mai aflat în mintea ei. A fost aruncat afară, iar ea i-a pătruns lui în minte, biciuind-o ca pe dosul unui uul cu răcnetul ei inuman de mânie. Și-a cuprins tâmplele în mâini, iar fața i s-a contorsionat la asaltul vocii ei, la furia ei, la puterea ei. I-a invadat mintea, care, dintr-odată, a părut fragilă precum sticla, o sticlă ce avea să se spargă dacă atacul nu înceta. A căzut în genunchi, ținându-se de tâmple. Fața i se transformase într-o mască de durere.

Nova își strânsese degetele în pumni. Lăsase capul în jos, cu bărbia aproape lipită de piept, și privea prin fantele îngustate ale ochilor. Respira întretăiat, printre dinții dezgoliți. A sâsâit cuvintele.

— *Lasă-mi. Sora. ÎN PACE*!

Kora se ridicase în genunchi, cu zgarda în mâini, ruptă în două.

Skathis s-a ridicat în picioare, nesigur. Pe podea era sânge; la ceafă, sânge. A reușit cu greu să o privească pe Nova. Un mârâit de mânie i-a transformat chipul nepăsător.

Trezise ce se afla înăuntrul ei. Metoda lui rareori dădea greș. Așa cum spusese Solvay, era împotriva protocolului, pentru că *era periculoasă.* Dar Skathis nu se temuse nicicând de ea, fiindcă nu întâlnise niciodată pe cineva mai puternic decât ea.

Până acum.

A ridicat brațele, să dirijeze mezartiumul, să riposteze, *să pună capăt.*

Și *nu s-a întâmplat nimic* – de parcă s-ar fi întins după sabie și ar fi găsit teaca goală. Darul lui Skathis dispăruse.

— Nu e făuritoare, a spus el, cu glasul îngroșat de ciudă, de furie și de *teamă.* Este pirat.

Pirat. Cuvântul a pătruns prin ceața de furie a Novei, însă nu avea niciun sens. Pirații erau hoți ucigași, care sălășluiau pe mare. Ea nu era așa ceva. Ea încerca doar să o salveze pe Kora. Și-a privit sora, care nu mai era în pericol, dar nu s-a putut liniști. Puterea făcea ravagii înăuntrul ei, nouă, răsunătoare, dezlănțuită și imensă, urlând din fiecare venă, din fiecare nerv. Nu știa nici măcar ce putere era. Se revărsa pur și simplu din ea, înșfăcând ce putea.

Dacă astralul era un dar rar întâlnit, piratul era și mai rar.

Însă, dacă astralul era un dar binevenit, piratul, nici pe departe.

Era termenul pentru cei al căror dar era să fure alte daruri. Apăruse foarte rar, și era un soi de sperietoare a Mezartimilor, care trimitea fiori reci pe spinările Slujitorilor. Imaginați-vă o persoană care își putea folosi mintea ca să fure un dar și să-l folosească. Așa era Nova, iar magnitudinea ei era fulminantă.

În furia sa, Skathis era hidos, iar râca pe care o simțea devenise feroce, ca de câine turbat. A făcut un pas spre ea, iar ea a reacționat din instinct. Metalul zeilor l-a înconjurat, fără eleganță, fără control. I-a atins gâtul. A format o zgardă.

Zgarda s-a strâns.

— Opriți-o! s-a înecat Skathis.

Ceilalți au încercat. Nu și Ren. Telepatul își ținea încă tâmplele în mâini, de parcă i-ar fi putut exploda capul din clipă în clipă. Fața i se împurpurase. Ținea ochii strâns închiși. Haosul din mintea Norei îl *amplifica* pe al său.

Solvay și Antal și-au testat șansele. Darul lui Antal era controlul energiei kinetice. O putea răpi, privând țintele de mobilitate, sau crește, pentru a-i face mai rapizi și mai puternici. A încercat să o imobilizeze pe Nova. Solvay era o soporifică, putea adormi oamenii pe loc. Amândoi fuseseră aleși să îndeplinească această sarcină datorită capacității de a opri o persoană supusă testării care o lua razna și de a o împiedica să facă rău. Dar, când și-au întins mințile spre Nova, și-au simțit darurile răpite și întoarse împotriva lor. Antal a încremenit, iar Solvay a căzut la podea.

Adormise doar, însă Nova a crezut că o omorâse, și a strigat. Orice se întâmpla, era dincolo de puterile ei să îl controleze. Slujitorii nu o puteau ajuta, nici împiedica, și cu cât simțea o panică mai acută, cu atât i se întețea și puterea.

Afară, în sat, oamenii din Rieva s-au dat înapoi când nava-viespe a început să se clatine, iar aripile să i se învârtă – lame din metalul zeilor care loveau și jupuiau acoperișurile din apropiere. Au atins și doi copii, pe care i-au ridicat în aer și i-au aruncat cât colo. S-au auzit urlete de groază. Sătenii au fugit. Viespea s-a zguduit, a strivit o casă și a alunecat spre sat, înainte să încetinească și să se oprească.

Înăuntru, Kora o ținea pe Nova în brațe, repetându-i iar și iar la ureche „Sunt aici, sunt cu tine, este bine, draga mea Nova, liniștește-te, draga mea surioară”, până când sunetul familiar și liniștitor al vocii sale a început să străbată vârtejul din mintea Novei. Era ca o frânghie aruncată într-o mare agitată. Nova a apucat-o și s-a salvat de la înec. Vârtejul, marea au început să se retragă – suficient ca darurile Slujitorilor, pe care nici nu știuse că le răpise, să le revină în valuri de putere, până când Skathis a fost capabil să acționeze.

Fără milă, a smuls o masă de metal din peretele aflat în spatele fetelor. L-a modelat într-o măciucă, cu care a lovit-o pe Nova în cap, din lateral, cu un zgomot teribil de răsunător. Ochii ei s-au mărit, apoi expresia le-a devenit pustie. S-a prăbușit în brațele Korei, iar ultimele fire de putere furată au zburat înapoi spre posesorii lor de drept.

Ren a putut ridica fruntea și a deschis iar ochii. Erau o priveliște oribilă, cu alburile înroșite de vene sparte. Solvay s-a mișcat pe podea, gemând, iar Antal a fost eliberat din paralizie. Skathis și-a smuls zgarda de la gât și a aruncat-o. I-a scos Novei

mănușa din metalul zeilor. Însă nu a remodelat-o într-o diademă sau într-o zgardă.

Kora plângea, cu Nova în brațe. Erau o priveliște jalnică, în lenjeria lor precară, sfâșiată, cu fețele ude – a Korei îngrozită, a Novei lipsită de expresie.

Solvay s-a ridicat în picioare, scuturând din cap. Antal l-a ajutat pe Ren să se ridice.

— A fost ceva… neașteptat, a spus slab telepatul.

— *De aceea* există protocol, a spus Solvay.

Skathis nici măcar nu s-a uitat la ei. Ochii îi rămăseseră fixați asupra fetelor. Kora a fost cuprinsă de groază. S-a întrebat cum de i se putuse părea blând chipul lui plat. Ceva întunecat și sălbatic mocnea înăuntrul lui. Nu îi mai fusese niciodată atât de frică.

— Ce ai de gând să faci cu noi? a reușit să întrebe, cu o umbră de glas.

Ceilalți Slujitori s-au retras ca în niște carapace. Știau răspunsul. Firește că Skathis avea să o ucidă pe fata asta, care îl făcuse la fel de neputincios ca un muritor.

Dar el nu era atât de nechibzuit. Dacă mânia lui Skathis ar fi fost pur volatilă, ar fi fost mai puțin letal. Dar era calculat. Firește că voia să o ucidă pe fată, dar a înțeles că, dacă o făcea, ar fi redus-o la zero pe Kora – ar fi rămas doar o rămășiță din ceva stricat, care nu îi era de niciun folos. Îi voia puterea. Era tânăr și avansa repede în funcțiile imperiale. Avea o navă mică, de clasă inferioară, ceea ce însemna că primea sarcini precum aceasta, să recruteze în mlaștini. Dacă spera să comande cândva un vas de luptă, trebuia să își câștige metalul zeilor, ceea ce însemna să îi depășească în istețime și în manevre pe toți ceilalți făuritori din flotă. Era un joc murdar, jucat cu viclenie și fără milă, și o spioană l-ar fi ajutat enorm.

Ce spion era mai bun decât un astral, s-a întrebat el, și mai ales unul legat de el prin obligație. A decis. Avea să îi explice mai târziu că viața surorii ei depindea de propria-i ascultare. Acum, voia doar să plece din locul ăsta nenorocit.

— Nu mai sunteți „noi”, i-a spus Korei.

Fundul navei s-a topit, formând o gaură sub Nova, a cărei formă inertă a căzut prin ea. Kora a strigat și a încercat să o apuce, dar mezartiumul i s-a împotrivit, blocând-o pe loc și evacuând-o pe Nova. A căzut aproape doi metri pe pământul dur

de dedesubt, cu membrele moi răsfirate. Metalul a revenit precum mareea, iar Nova a dispărut.

— Nu! a urlat Kora, zgâriind fără folos podeaua.

— Acum îmi aparții, i-a spus Skathis. Singurul tău „noi” este cu *mine*.

Nu au rămas să-i testeze pe ceilalți oameni plini de speranță ai Rievei. Nu și-au luat rămas-bun de la mai-marele satului, Shergesh. Nava-viespe a decolat, cu picioarele de metal îndoite, bătând din aripile care pricinuiseră atâta pagubă, și s-a aruncat spre cer, luând-o pe Kora și lăsând-o pe Nova să zacă în țărână, fără cunoștință.

•

Nova s-a trezit cu greu.

O dureau ochii. O durea capul. Avea gura uscată ca iasca. Nu putea înghiți. Era în casa ei – în casa tatălui său și a lui Skoyë – și zăcea pe salteaua ei, pe podea. Era ziua, casa era pustie, și totul era greșit. Ea și Kora se trezeau mereu în zori de zi, asta când *era* lumină, rulându-și și punându-și deoparte saltelele. Pentru o clipă, clipind des, dureros, pârjolită de sete, a uitat… totul. Chiar și de aici simțea duhoarea proaspătă a carcaselor de uul care putrezeau pe plajă. Măcelul. Amintiri: o plajă, o fulgerare de albastru pe cer.

O navă celestă.

A străbătut-o un fior. A încercat să rostească numele Korei. A ieșit ca un croncănit, iar Kora nu a apărut. A încercat iar, mai tare. Tot un croncănit, și tot fără Kora.

Nova s-a ridicat și aproape că s-a prăbușit, iar când tot ce i se afla în cap nu s-a ridicat odată cu ea. S-a împleticit în față, cu palmele răsfirate peste rogojini, să nu cadă. Când camera s-a oprit din învârtit, și-a deschis cu mare efort ochii îndurerați și s-a trezit privindu-și mâinile.

Care nu erau albastre.

Doar când le-a văzut așa cum erau, palide ca întotdeauna, a fost izbită de o amintire puternică, în care le privea și erau *albastre*, una strălucind într-o mănușă din metalul zeilor, cealaltă în propria piele. A clipit, încercând să își limpezească privirea și să înțeleagă ce era real. I se părea un vis, cu un șir de imagini care veneau și plecau. Vulturul Korei. Mingea din metalul zeilor. Vibrația pielii. Și… ce se întâmplase apoi. Totul era în ceață. Avea să rămână mereu așa. Fulgerările de imagini

s-au aranjat într-o tablou cu sens, și s-a simțit cuprinsă de o groază cumplită.

Unde era Kora?

S-a auzit zgomot de pași, cu iuțeală de copil, și apoi Aoki, fratele ei vitreg, a intrat în goană, a văzut-o în picioare, s-a răsucit și a dispărut la fel de repede, strigând „Mami! S-a trezit!”

Silueta lui Skoyë a umplut cadrul ușii. Avea mâinile în șolduri și postura îi deborda de triumf.

— Mai trăiești? a întrebat ea, dezamăgită.

— Unde e Kora? a croncănit Nova.

— Ah, nu îți amintești? Să nu fie cu îndoială că Skoyë nu se bucura să îi aducă aminte. Au luat-o. S-a apropiat, iar Nova i-a văzut fața obișnuită, contorsionată de răzbunare. *Pe tine* te-au aruncat ca pe un gunoi. S-a aplecat deasupra ei. Ce s-a întâmplat pe navă, Novali?

Kora nu mai era. Nova nu se putea gândi la altceva. Simțea că era adevărat. Absența Korei era un vid care pulsa, pe care nu îl va putea umple nimic.

— Când?

— Cu trei zile în urmă, i-a spus mama ei vitregă. Duși au fost. Deja o fi ajuns în Aqa. Poate că a găsit-o pe mama voastră și sunt împreună, fără tine. Poate au o casă în care urmează să locuiască împreună, a continuat, cu cruzime, dar Nova nu o mai auzea. Un petic de realitate fusese smuls și lăsase în urmă o gaură care înghițea orice sunet, orice gând.

Kora plecase, iar ea era încă aici.

Fără să fi fost aleasă.

— Acum, ridică-te, i-a spus Skoyë. Ai noroc. Măcelul nu s-a încheiat. Treci pe plajă. Uulii ăia n-or să se taie singuri.

29.

URZEALĂ

Sarai i-a dat Minyei poțiune, o doză mică, îndoită cu sirop de prune, să-i taie din amăreală, în cazul în care îi putea simți gustul, în somn. A atins mâna micuță a fetei și, îngrozită, a pătruns din nou în vis, ca și în creșă, să aștepte căderea

cenușiului care avea să șteargă toată suferința, toată vinovăția și toată teama, și orice altceva. Era mai bine, și Sarai o știa din propria experiență: uneori, *nimic* era mai bine decât *ceva.* Totul depindea de ce fel de „ceva” era vorba.

A părăsit mintea Minyei, dar a rămas lângă ea. A stat cu ea, luând următorul cart. I-a spus lui Lazlo că nu era nevoie să rămână și el.

— Ah, ce ușurare, a comentat el. Chiar mă întrebam când o să pot lua o pauză de la femeia iubită, prima și singura persoană iubită *vreodată*, și lângă care aș rămâne, în absolut orice condiții, pentru totdeauna.

Sarai s-a luptat să își înghită zâmbetul, dar nu din greu. Lazlo ar fi rămas acolo, lângă ea, pe podea, cu umărul la înălțimea perfectă pentru ca ea să-și sprijine capul de el, însă Feral a spus:

— De fapt, crezi că ai putea să faci ușile să funcționeze acum? A evitat cu grijă să o privească pe Ruby în timp ce punea întrebarea, iar Sarai nu și-a putut da seama dacă dorea să o țină la distanță sau să se bucure de intimitate împreună. S-a întrebat dacă știa chiar el.

— Mergi, i-a spus lui Lazlo, când el a privit-o, iar el a sărutat-o pe creștet și a plecat cu ceilalți, lăsând-o singură cu Minya.

A privit fetița adormită – o asemenea amenințare, oprită de câteva picături dintr-o sticluță verzuie – și s-a întrebat ce s-o fi ascunzând în labirintul amintirilor sale. Era oare întemeiată bănuiala ei întunecată, că ambele Ellen fuseseră doar niște marionete? Nu părea plauzibil. Dar Sarai nu putea nici să se retragă în coconul comod al vechii ei credințe în iubirea lor – nu după ce văzuse în vis.

Știa că nu își încheiase socotelile nici cu creșa, nici cu Carnagiul, și că trebuia să revină acolo, și să *continue* să revină până când găsea o cale de a face o distincție, de a o ajuta pe Minya și de a crea șansa unui viitor pentru ei toți. Dar nu putea face asta acum. Avea nevoie de o pauză de la coșmar și voia să i-o ofere și Minyei. Poate că poțiunea avea să îi permită minții sale să se liniștească și să întrerupă bucla aceea cumplită. Nu știa, dar era recunoscătoare, fiindcă urgența de a acționa dispăruse. Acum, aveau timp. Măcar atât aveau.

•

De când ajunsese, Lazlo simțise că mezartiumul își ținea respirația, așteptând să își asume și să fie asumat. Se petrecuseră atâtea alte lucruri, cerești, lumești și desprinse din purgatoriu, încât nu se putuse concentra la el, însă acum era nerăbdător să i se dăruiască.

El, Feral, Ruby și Sparrow s-au îndreptat spre brațul drept, iar Feral i-a repetat că ușile răspunseseră, cândva, la atingere.

Lazlo a atins peretele cu mâinile. Sentimentul de conectare a fost instantaneu și profund. Citadela nu era doar o statuie enormă; era o rețea de sisteme gândite de un zeu, care căzuseră în paragină de la moartea lui. Pentru Lazlo, s-au trezit la viață.

Energiile s-au agitat și s-au întins.

L-au absorbit, pe măsură ce și el le absorbea. Nu s-a schimbat nimic la exterior, dar a avut loc o modificare esențială: metalul, amprenta lui, *existența* lui – totul a fost transpus. Ce fusese al lui Skathis devenise al lui. Mai devreme, Lazlo își spusese că toată citadela, vastă, de pe altă lume, nu i-ar fi putut aparține, dar așa era, iar senzația era chiar mai adâncă și mai stranie: nu era doar a lui. Era *el însuși*, acum o parte din el, într-un fel care îl făcea să o simtă aproape vie.

Și-a lăsat simțurile să curgă spre exterior. Energiile se simțeau ca niște partituri muzicale ornamentate, care fluturau parcă desprinzându-se unele din celelalte, fără să fie o senzație explicabilă sau de învățat. Lazlo știa ce însemna să înveți limbi străine. Era muncă serioasă. Aici nu era vorba despre așa ceva. Pur și simplu, mintea lui a cuprins totul, căpătând sens pentru el într-un fel lipsit de cuvinte, care putea fi descris doar drept magie.

Feral avea dreptate. Ușile puteau fi acționate cu amprente, așa că se deschideau doar la atingerea celor cărora li se permitea să intre.

A amprentat ușa lui Feral pentru el și a urmat un moment de tăcere, în care ar fi putut merge cu toții la ușa următoare, dar nici Ruby, nici Feral nu s-au mișcat. Într-un târziu, Ruby și-a dres glasul, iar Feral l-a întrebat pe Lazlo, pe un ton plat:

— Poți să faci în așa fel încât să o deschidă și ea?

Sigur că da. Apoi, a amprentat și ușa lui Ruby pentru amândoi, și a avut o presimțire că avea să i se ceară de multe ori să schimbe iar și iar situația.

Ușa lui Sparrow a fost amprentată doar pentru ea, dar nu a închis-o. Era obișnuită cu draperia, a spus, și a întrebat:

— Și celelalte uși? Nu cele deschise, care trebuie închise, ci cele închise, care trebuie deschise?

Era o întrebare excelentă. Ușile de mezartium nu se închideau, ci se topeau în ziduri, așa că nu era evident nici măcar unde se aflau, și cu atât mai puțin ce se afla în spatele lor. Ce ascundea citadela? Au fost cu toții străbătuți de un fior. Aceia dintre ei care crescuseră aici își petrecuseră ore întregi, în copilărie, imaginându-și restul citadelei, chinuindu-se cu ideea că existau lucruri minunate la o aruncătură de băț: biblioteci, terenuri de curse și menajerii, bucătării mai mari și pline de tot soiul de minunății, camere de joacă populate de alte grupuri de odrasle ale zeilor, care duceau vieți paralele. Practic, orice își doriseră să aibă, orice își imaginau că exista de partea cealaltă a unui zid. Asta îi înnebunise. Devenite parte a peisajului lor mental, aceste locuri care nu le erau permise erau, totuși, mai puțin de nepătruns decât orașul. Puteau doar să viseze la Plângerea, unde ar fi fost uciși pe loc. Așa că mințile lor aveau un loc în care mergeau, chiar dacă nu puteau pătrunde acolo.

Acum, ideea de a afla ce era dincolo le-a ridicat părul pe ceafă. Pentru Lazlo, totul era nou, dar nu mai puțin palpitant. Cu mâna pe zid, și-a impus voința, cerându-le ușilor închise să se deschidă.

— Iată, a spus, când pe suprafața unui perete alăturat a apărut o crăpătură. S-au grăbit spre el, ținându-și respirația pe măsură ce se lărgea, și a dezvăluit…

— Așternuturi, a spus Ruby, dezamăgită. Era doar o debara.

— Ce bine, a comentat Feral, luând un set de cearșafuri de mătase, ca să le înlocuiască pe cele arse. Ce? a întrebat el, când s-a întors și a dat de privirile lor amuzate. Încercați voi să dormiți în așternuturi care zgârie.

Lazlo a zâmbit și a clătinat din cap. Nu prea cunoștea altceva decât cearșafuri aspre. Deși se afla într-o temniță, era una de lux.

— Hai să căutăm comori *adevărate,* a spus Ruby. Era pe vârfurile degetelor, săltând pe coridor. Trebuie să se găsească niște cămări în bucătărie. S-ar putea să găsim zahăr!

Au urmat-o. Avea dreptate: pe un perete de lângă cuptoare se deschisese o cămară. Ruby a intrat, apoi au intrat și ceilalți, dar s-au izbit unii de alții când s-a oprit în prag.

— Ce e? a întrebat Sparrow. Ce ai… *Ah*. Privind în jurul ei, a văzut de ce se oprise Ruby – la fel și Lazlo, și Feral, care vedeau peste capetele fetelor.

În cămară erau schelete. Bucătari și ajutoare rămași captivi când murise Skathis.

— Sărmanele suflete, a spus Sparrow.

— Ar face bine să nu fi mâncat tot zahărul, a spus Ruby, și a plonjat să vadă ce găsește.

— Sălbatică, a mormăit Feral, și a urmat-o.

Sparrow a ezitat și i-a urmat, dar nu pentru a căuta zahăr. A găsit un coș mare, gol, și a început să strângă oasele și să le așeze frumos înăuntru.

Lazlo a ajutat-o, cutremurându-se de soarta scheletelor.

— Mă întreb cât au rezistat.

— Prea mult, cred eu. Blocați într-o cămară. Sparrow a clătinat din cap. Trebuie să fi crezut că a dat norocul peste ei, mai întâi, până când nu a venit nimeni să îi elibereze.

Lazlo știa la ce se referea. Dacă ar fi fost blocați oriunde altundeva, ar fi murit în câteva zile. Dar acolo avuseseră suficientă hrană cât să supraviețuiască mult peste speranța de salvare. Trebuie să fi fost un chin. S-a întrebat câți alții fuseseră prinși când ușile încetaseră să mai funcționeze. Asta îl îngrijora.

— Poate că nu ar fi trebuit să reactivez ușile, a spus el. Dacă mi s-ar întâmpla ceva… S-a uitat ciudat la Sparrow. De *asta* ți-ai lăsat ușa deschisă?

Ea a așezat un craniu în coș și a râs.

— Nu m-am gândit la ceva atât de sumbru. Doar că m-am obișnuit să fie deschisă. Deși, că tot pomenești acum de asta, poate că o voi lăsa așa. I-a întors privirea și s-a strâmbat la el. Era în glumă, dar ochii ei s-au oprit la buza lui umflată. A părut să își dea seama de ceva, dar a alungat gândul și s-a întors la oase, doar pentru a ridica privirea, o clipă mai târziu, gânditoare. Cred că doare, a spus.

Lazlo și-a scuturat mâinile de cenușa morților și a răspuns:

— Nu mă plâng.

— Ai putea. Este lăudabil că nu o faci. Crede-mă, știu ce înseamnă să fii înconjurată de persoane care se plâng mereu.

Atunci, ca la comandă, un geamăt de jale a ajuns la ei, din adâncurile cămării. Era Ruby, care găsise gol butoiul pentru zahăr. Iată, a spus Sparrow. Pot să încerc ceva?

A arătat spre buza lui. Lazlo a ridicat din umeri. I-a spus să închidă ochii. El i-a închis și a simțit o atingere ușoară pe gură. A simțit pulsația din rană, ca o bătaie de inimă în miniatură. Apoi, o furnicătură. Și, apoi, a auzit doar zgomotul, când a apărut Ruby, radiind dezamăgire, cu vârfurile firelor de păr electrizate, în timp ce acuza scheletele de lăcomie.

— Ruby, a încercat să argumenteze Feral. Au murit de foame.

Sparrow își retrăsese mâna de pe tăietura lui Lazlo, iar atingerea a fost uitată în mijlocul certii care a urmat. Lazlo, gândindu-se că era cel mai bine să exploreze ușile una câte una, și-a propus să contramandeze acțiunea anterioară.

Peste tot în citadelă se deschiseseră multe uși. Cele mai multe duceau spre torsul îngerului. În teritoriul Minyei, dincolo de atriumul cu a lui cupolă susținută de aripi, fusese expusă o scară, care cobora grațios în spirală prin coloana gâtului de serafim, spre cap, cu orice secrete s-or fi aflat acolo.

În inima citadelei, pe globul metalic ciudat care plutea chiar în mijlocul încăperii imense și pustii, a apărut altă crăpătură. Ducea vertical de la zenit la nadir. Încet, fără zgomot, globul a crăpat și s-a deschis, iar înăuntru…

… nu se afla nimic.

Globul plutitor, cu un diametru de șapte metri, era cavernos și gol. Dar… ceva era ciudat la goliciunea aceea, deși nimeni nu se afla acolo să remarce. O *urzeală* aproape imperceptibilă se agita în centrul lui. Nu era nimic acolo, însă nimicul se *mișca,* asemenea unei flamuri mângâiate de briză.

În toată citadela, ușile deschise au început să se topească înapoi și să se închidă iar, fără niciun martor. Cu excepția…

În inima citadelei s-a revărsat un țipăt. Camera consuma sunetul, și ce ar fi fost, în altă parte, un geamăt sinistru, de spirit malefic, s-a auzit doar înfundat, ca un vaiet distant, de femeie. Era Stafie, pasărea albă, care se materializase de nicăieri. S-a aruncat către globul plutitor, chiar când se închidea, și s-a strecurat printre muchiile metalice, lovind nimicul în plin. A dispărut.

Stafie era o ființă supranaturală, care se deda adesea la dispariție. Dar acum fusese diferit. Pasărea nu se topise

încetișor sau brusc în aer. Lovise urzeala, iar aerul se despărțise în jurul ei, deschizându-se ca o crăpătură în material. S-a văzut un crâmpei de cer, și... nu era cerul din Plângerea.

Apoi, marginile aerului s-au lipit la loc. Globul s-a închis. S-a lăsat tăcerea.

Pasărea dispăruse.

30.

SĂ MĂNÂNCI TORT ÎN VIS

Soarele s-a dus la culcare. A fost preparată o cină fadă și s-a luat masa. Sarai s-a ocupat de Minya. A hrănit-o, a spălat-o, l-a lăsat pe Feral să o păzească și s-a dus în iatacul ei.

Lazlo mersese înainte, iar pașii ei de-a lungul coridorului din dreapta erau mult mai iuți și mai ușori decât de obicei. De fapt, picioarele abia dacă îi atingeau podeaua. În toți acești ani, după apus, când ceilalți mergeau la culcare, ea se întorsese în iatac, nu ca să doarmă, ci ca să își trimită moliile afară și să viziteze coșmarurile oamenilor din Plângerea. Și, deși trecuse prin sute de minți în fiecare noapte, mereu se simțise singură. Nu și acum.

S-a oprit la ușă. Tremura pe dinăuntru, știind că Lazlo era acolo și că aveau toată noaptea la dispoziție.

În dimineața aceea, când rozaliul răsăritului se strecurase prin fereastră, își făcuse hainele să dispară și se întinsese pe pat, iar Lazlo se întinsese lângă ea. Dormiseră, piele lipită pe piele, și se întâlniseră în vis, iar acolo se petrecuse același lucru.

Să fii stafie nu avea nimic în comun cu a fi într-un vis. Niciuna dintre situații nu era „reală”, în sensul strict al cuvântului. Visele se bazau pe amintiri și pe experiențe. Așa cum descoperise Sarai împreună cu Lazlo, după eforturile de a chema o prăjitură, nu puteau gusta ce nu cunoșteau deja.

Era același lucru cu substanța de stafie. Sarai știa că orice senzație era cea mai bună presupunere a minții sale, bazată pe ce experimentase înainte, și nu experimentase aproape nimic. Lazlo nu îi atinsese niciodată pielea adevărată, doar pentru a-i duce trupul în brațe, și îl sărutase numai în vis. Așa că, atunci

când buzele lui îi atinseseră sfârcul, sau când degetele lui îi încercuiseră buricul, nu a putut decât să își imagineze senzația. Părea reală. Era *minunată,* dar nu putea să nu se gândească la prăjitura din vis, și anume la fantoma vastității adevărate și prețioase a plăcerii, privilegiu al celor vii.

Nu că ar fi apreciat acel privilegiu cât timp fusese în viață. Nu avusese șansa, iar acum nici nu avea să o aibă. Era un gând trist, dar exista și o cale de salvare: în vis, senzația putea fi *împărtășită*, la fel ca emoțiile și gustul prăjiturii. Câtă vreme îi era cunoscută unuia dintre visători, putea fi dăruită și celuilalt, în vis, așa că, atunci când Sarai a mângâiat sfârcul lui Lazlo cu propriile buze, sau când i-a încercuit buricul cu vârfurile degetelor, a simțit ce simțea el, și a împărtășit vastitatea prețioasă prin reprezentant.

La asta se gândea, cu obrajii roșii, încălzită și nerăbdătoare, când a pășit în iatacul ei… pe care l-a găsit transformat.

S-a oprit în ușă, privind în jur cu uimire. Fusese mereu frumos aici, dar rămânea un iatac, urâțit de ideea că Skathis îl croise pentru Isagol – darul unui monstru pentru alt monstru.

Orice o fi fost, nu mai era „doar un iatac”. Era ținutul zânelor. Era o dumbravă fermecată. *Trăia.*

Avea copaci înalți și subțiri, drapați cu viță-de-vie, clătinându-se în vânt. Nu vedea pereții de dincolo de ei. Un șir de pietre netede ducea de la ei departe. Vrăjită, Sarai a pășit peste prag. Chiar când a pus piciorul pe prima piatră, un șarpe de mezartium i-a alunecat peste degete. A icnit ușor și l-a privit dispărând, sinuos, în tufișuri. Detaliile! Limbuța lui despicată! Iedera se revărsa într-o cascadă printre ferigi, iar ciuperci nu mai mari decât pernuța degetului ei mare creșteau pe scoarța acoperită de mușchi a copacilor. A văzut o vulpe, un cărăbuș. Ambele aveau aripi și s-au ascuns iute.

Totul era metal albastru. Dar era noapte, iar noaptea totul pare albastru. Sarai și-a lăsat mintea să se relaxeze, închipuindu-și, apoi a urmat cărarea de pietre. Era ca într-o poveste, și ar fi putut fi fecioara care întâlnea o creatură mitică, o băbătie care împlinea dorințe sau o pisică imensă, înțeleaptă, și întreaga viață i se preschimba.

A ajuns într-o poieniță, unde nu a întâlnit nici pisică, nici băbătie, ci pe Lazlo. Se sprijinea de un copac, încercând să pară nonșalant. Avea o iguană măricică pe umăr.

— Ah, bună seara, a spus el. Te-ai pierdut? Te pot ajuta?

Sarai și-a mușcat buza, să-și înghită un zâmbet, și s-a străduit să arate nevinovată.

— Cred că m-am pierdut, a spus, intrând în rol. A privit în jur. Totul era schimbat. Tavanul era înalt, nu mai avea o cupolă în evantai, și se lăsa în jos într-o dantelărie de frunze și boboci. Moliile zburătăceau printre clopoțeii aplecați, și uneori țâșnea câte un licurici, cu burta luminată de așchii de glavă. Am impresia că pe aici, pe undeva, se afla *un pat*?

— Un pat, spui? Lazlo a adoptat o înfățișare meditativă. Îl poți descrie?

— Da. Era mare și oribil.

— Ah, îl știu. Și-a încrețit nasul strâmb. Aparținea vrăjitoarei.

— Da, precis.

— A dispărut. Pe un ton secretos, a continuat: Dar există unul nou, creat special pentru zeița viselor.

Zeița viselor. Cuvintele s-au filtrat dulce în mintea lui Sarai, iar ea și-a imaginat o fată cu părul de culoarea scorțișoarei, privind o alta în oglindă, una, Muza Coșmarurilor, cealaltă, zeița viselor. Care era adevărată și care doar o reflecție?

— Într-adevăr, a spus ea. Și te aștepți să treacă pe aici?

— Așa sper. Lazlo a făcut un prim pas spre ea. Coada iguanei i s-a curbat pe umăr. Am creat cărarea doar ca să o ademenesc aici.

— Vrei să îmi spui, prea bunule domn, că pândești în pădure sperând să ademenești o zeiță în pat?

— Recunosc că da. Sper să nu se supere.

— Promit că nu se va supăra.

Zeița viselor, s-a gândit Sarai, dacă exista o asemenea persoană, ar fi purtat eter și razele lunii. De îndată ce s-a gândit la asta, a *devenit*. Pielea ei a început să radieze o strălucire subtilă. Rochia i-a plutit ca o ceață eterică, iar pe părul ei roșcat-maroniu a crescut o coroană de stele și licurici.

— Arată-mi patul acela, a spus ea, cu o voce joasă și lichidă, iar Lazlo a luat-o de mână și a condus-o printre copaci.

Iguana nu a fost invitată.

31.

UN BĂRBAT CARE TE IUBEȘTE ATÂT DE MULT,

ÎNCÂT SE ÎNTOARCE LA TINE CHIAR DACĂ EȘTI O STAFIE MUȘCĂTOARE

În dimineața următoare, s-a hotărât ca Lazlo să coboare în oraș și să discute cu Eril-Fane.

A urcat pe Rasalas, în grădină, amintindu-și ziua în care, aflându-se încă la Bibliotecă, urcase pe spinarea unui spectral și plecase împreună cu Tizerkanii. Fusese prima dată când călărea și nu era îmbrăcat adecvat, și nici pregătit. Robele i se ridicaseră, dezvelindu-i papucii destrămați și pulpele albicioase, și știa că arăta dezastruos. Astăzi, era desculț și purta lenjeria de corp a unui zeu mort, dar nu se simțea nicidecum stânjenit. Era imposibil să se simtă așa, când zeița viselor îl privea, cu luminița-vrăjitoarei jucându-i în ochi.

— Să te întorci la mine, i-a spus Sarai, neliniștită. O asigurase că va avea grijă, dar ea continua să se agite. Promite-mi.

— Îți promit. Crezi că mă poate ține ceva la distanță? Ochii lui Lazlo au scânteiat. Cine să *nu* mă mai sărute, dacă nu te-aș avea pe tine?

Sarai și-a amintit de datoria importantă de a-i proteja buza de săruturi. Eșuase spectaculos, noaptea trecută. De fapt, în lumina scăzută și în uimirea care îi cuprinsese, uitase complet, și nici nu avusese parte de tresăriri sau de gustul sângelui, să-i amintească.

— Nu vreau să speculez, a spus, și a privit buza cu pricina, care arăta deja mult mai bine. Aproape se dezumflase, și ce fusese o tăietură lividă era acum doar o cicatrice micuță. Se vindecase repede, s-a gândit ea.

— Nu e cazul, i-a spus Lazlo. Te vreau doar pe tine. Chiar dacă ești o stafie mușcătoare.

Sarai s-a strâmbat la el.

— Te mușc chiar acum, l-a amenințat ea.

El s-a aplecat să o lase. Dinții ei i-au prins buza ușor, și vârful limbii ei a mângâiat-o.

— Asta numești tu mușcătură? a murmurat el.

— Este o mușcătură care visează să fie sărut, a răspuns ea, în șoaptă.

— O învățăm mai târziu cum.

Sarai a simțit că o cuprinde căldura și uluirea față de această viață nouă, care le aparținea, și de toate nopțile care urmau să fie împărtășite în poiana fermecată.

— Îmi place ideea, a spus, iar Lazlo s-a îndreptat. Sarai a mângâiat gâtul lui Rasalas, de parcă ar fi fost viu, apoi Lazlo dus a fost, iar ea s-a apropiat de balustradă și l-a privit zburând. S-a gândit cum, dintre toate lucrurile la care se gândise în atâția ani în care își dorise altă viață, nu îi venise niciodată ideea de a-și dori un bărbat care să iubească atât de mult, încât să se întoarcă la ea chiar dacă era o stafie mușcătoare.

•

Lângă groapă, Thyon a remarcat umbra care se profila pe cer și s-a oprit din ridicare, ca să arate spre ea și să spună:

— Uitați-vă.

Ritmul domol al căruței trase de măgar nu îi ajuta, așa că au fugit cu toții – Ruza, Tzara, Calixte și el – pe străzile pustii, către centrul orașului, privind creatura și călărețul care dispăreau în spatele acoperișurilor. Thyon a alergat fiindcă alergaseră și ei, dar se simțea ca un impostor. Aveau și motive să alerge: Calixte, dorința de a-și revedea prietenul; Ruza și Tzara, fie la fel, fie pentru a-și juca rolul în apărarea orașului *împotriva* lui. Thyon nu știa cu siguranță care, și nici nu credea că ei știau. În orice caz, când au ajuns la garnizoană, s-au îndreptat cu toții spre poartă, fără să se uite înapoi, iar Thyon a încetinit și s-a oprit afară. Nu era Tizerkan. Nu putea intra. Calixte nu putea intra nici ea, dar cazul ei era diferit; ea era *agreată*.

Toate lucrurile spuse ieri de ea îi trecură prin minte, în timp ce stătea singur în fața porții. Totul se rezuma la ce soi de străin doreai să vii, iar el o simțea puternic: era de soiul nepotrivit.

Voia să înconjoare zidul garnizoanei. Erau doar câteva străzi. Nu știa unde aterizase Strange, dar dacă străbătea perimetrul, presupunea că avea să afle. Dacă aterizase înăuntru, ei bine, nu era ca și cum Thyon ar fi avut ceva să-i spună. De ce venise? Ar fi putut rămâne în urmă, să coboare iar în groapă, în biblioteca proprie.

Să meargă orbește printre texte străvechi, pe care nu le putea descifra.

— Nero! – un strigăt.

Thyon s-a întors. Era Ruza, care scosese capul pe poartă.

— Ce faci? a strigat din nou, iritat. Hai înăuntru. De parcă ar fi fost ceva de la sine înțeles.

Thyon și-a trecut degetele peste bandajele care îi înfășurau palmele, și-a înghițit nodul inexplicabil din gât, și a intrat.

•

Când zburase din oraș, Lazlo purtase în brațe trupul lui Sarai, prea tulburat să își dea seama că zboară, și prea îndurerat să se teamă. Nemaivorbind că *înălțarea* în zbor era complet diferită de *coborâre*. Să treacă peste balustradă fusese de parcă ar fi plonjat de pe o culme, și a existat un moment în care a simțit că era o greșeală și că Rasalas avea să cadă ca un bolovan. Dar nu s-a întâmplat așa. A plutit. Au plutit amândoi, călărind pe câmpurile magnetice ca o pasăre răpitoare pe un curent de aer.

Au coborât în spirală, către garnizoana Tizerkană din centrul orașului. Ultima dată când Lazlo fusese acolo, Ruza și Tzara și alții spuseseră în glumă că le-ar transforma pe odraslele zeilor în „tocăniță albastră”. Ura lor, așa cum încercase Suheyla să îl avertizeze, era ca o boală. Acum îl urau și pe el?

Zburând mai jos, a văzut siluete pe pământ: alergau cu un scop, parcă pentru a-și ocupa posturile. A auzit strigăte. Teama i s-a accentuat, iar el a continuat lent, ținându-și respirația când a ajuns la nivelul turnurilor de pază. În ele se mișcau siluete. Nu recunoștea chipuri. A coborât aripile lui Rasalas, simțind apăsarea privirilor lor când au aterizat pe stradă – ușurel, fără scrâșnetul de pietre care caracteriza venirile lui Skathis. A descălecat și a pornit încet, gândindu-se că ar prezenta o amenințare mai puțin semnificativă dacă se afla la distanță de creatură. Apoi, a așteptat.

După câteva minute care au răsunat de voci ridicate, pe care nu le prea înțelegea, poarta barăcilor s-a deschis și a ieșit Eril-Fane, urmat îndeaproape de Azareen. Amândoi erau impunători, dar obosiți, și, s-a gândit el, mai maturi decât ultima dată când îi văzuse. Dar trebuia să își aducă aminte că nu erau atât de în vârstă. Eril-Fane devenise Ucigașul-de-Zei la vârsta lui Lazlo; avea douăzeci de ani. Trecuseră alți cincisprezece de atunci, așadar, avea treizeci și cinci, în timp ce Azareen era nițel mai tânără. Aveau încă o viață înainte, după ce se termina totul. Poate chiar și o familie.

Lazlo a stat pe loc și i-a lăsat să se apropie.

— Ești bine? l-a întrebat Eril-Fane.

Întrebarea l-a luat pe nepregătite. Dintre toate lucrurile pentru care se pregătise, grija nu îi trecuse prin minte.

— De fapt, da, a spus, deși probabil li s-ar fi părut straniu, până nu ajungea să le explice. În fond, ultima dată când îl văzuseră ținea leșul lui Sarai la piept, și nu puteau ști că supraviețuise și ea, în felul ei. Voi?

Eril-Fane a recunoscut:

— Am trăit și vremuri mai bune. Speram să vii. Spune-mi, Lazlo, suntem în pericol?

— Nu, a răspuns Lazlo, profund recunoscător că era adevărat. Dacă Ruby și Sparrow nu i-ar fi dat Minyei poțiunea, ar fi aterizat aici împovărat de alegerea între salvare și sacrificiu.

Azareen a scos un sunet neîncrezător.

— Totul e bine acum? Asta ne spui?

El a clătinat din cap.

— Vă spun că nu sunteți în pericol. Asta nu înseamnă că e totul bine. Îi citea îngrijorarea și nu o putea acuza. I-a pus la curent cu situația, pe cât de concis a putut.

Sarai era moartă, dar nu dispărută. Sufletul ei fusese capturat de o fetiță fără vârstă, aceeași care controla stafiile și care le atacase sania de mătase. Fetița era singura dintre odraslele zeilor care nutrea gânduri de răzbunare, iar acum era sub influența unei poțiuni, inconștientă, în timp ce ei încercau să facă un plan.

— Ucideți-o, a spus Azareen. Iată planul.

— Azareen, i-a reproșat Eril-Fane.

— Știi că am dreptate, a spus ea, și s-a întors spre Lazlo. Ea vrea răzbunare și tu vrei să ne aperi? Atunci, întoarce-te și ucide-o.

— *Azareen*, a repetat Eril-Fane. Nu poate fi singurul răspuns.

— Uneori, este. Pentru Isagol, pentru Skathis și pentru ceilalți, a fost. Uneori, uciderea este singurul răspuns.

Oricât de dur suna, Lazlo a presupus că era și adevărat, pentru că unii erau dincolo de orice speranță de recuperare, și ar fi pricinuit doar durere și suferință, dacă li se permitea să trăiască.

— Sper că nu este unul dintre acele momente, a spus el. Motivele îi alergau răzleț prin minte, *Este o supraviețuitoare. În*

asta ați transformat-o voi. Este sora mea. Dar a spus doar atât: Ea este cea care păstrează sufletul lui Sarai în această lume. Dacă moare, Sarai e pierdută.

Asta a domolit insistențele lui Azareen. A închis gura și și-a amintit cum căzuse Eril-Fane în genunchi și cum plânsese când își văzuse fiica moartă. Dacă trebuia să se aleagă între odrasle și oameni, avea să-și facă datoria. Dar știa că, dacă se ajungea acolo, orice speranță, oricând de plăpândă, că soțul ei și-ar fi putut cere dreptul la o viață fericită, s-ar fi stins.

— Se numește Minya, le-a spus Lazlo, sperând să o facă mai reală în ochii lor. Era cea mai în vârstă din creșă, când… Ei bine, a salvat patru bebeluși. Ochii i s-au oprit la Eril-Fane. Se întorceau mereu la Carnagiu, și i se părea că îl acuză. A auzit totul.

— Nu încerca să mă cruți, a spus Eril-Fane, posomorât. Știu ce am făcut. Acum, dorește răzbunare. Cine s-o condamne?

— *Eu*, a spus Azareen. Am îndurat și am sacrificat destule.

O nouă voce a răspuns.

— Nu este o decizie care să ne aparțină. Era Suheyla. Când asistase la coborârea lui Lazlo, era deja în drum spre garnizoană, ducând pe creștet un morman de lipii imense, înfășurate într-o cârpă și încă fierbinți. Acum, îi privea de sub povara ei. Era prima dată când îl vedea pe Lazlo albastru, și o deranja mai puțin decât se temuse, poate pentru că se pregătise. Sau poate pentru că fața lui era încă aceeași, iar privirea lui, la fel: sinceră și plină de speranță. Uită-te la tine, a spus ea, coborând lipiile. Cine ar fi crezut? I-a întins mâna.

El a luat-o, iar ea a pus-o pe cealaltă deasupra – încheietura terminată într-un ciot. El și-a amintit de sacrificiile oamenilor din Plângerea și de capacitatea lor de revenire.

— Am fost mai surprins ca oricine, a spus el. Îmi pare rău că am plecat fără să îmi iau rămas-bun.

— Uneori, lucrurile nu depind de noi. Ce tot vorbiți voi despre sufletul nepoatei mele?

Nepoată. Cuvântul marca posesia, iar Lazlo a simțit o rază de speranță pentru Sarai. Știa ce ar fi însemnat pentru ea să fie recunoscută ca făcând parte din familie. I-a răspuns Suheylei. Nu putea vedea, la fel ca ei toți, cum arăta când vorbea despre Sarai, și nici nu știa ce impact avea asupra lor – de parcă ideea

existenței ei era tradusă în iubirea și în uluirea lui, și toate asocierile cu „odraslele zeilor” erau puse la îndoială.

— Ea a pătruns în visele Minyei, a spus el. Crede că Minya este prizonieră în trecut. Sperăm să o poată ajuta să se elibereze... de ce s-a întâmplat în ziua aceea.

Azareen și Suheyla și-au dat seama, poate mai acut decât cei doi bărbați, că fetița aceea era o reflexie a lui Eril-Fane, că amândoi erau captivi în aceeași zi oribilă, amândoi erau salvatori, și amândoi erau distruși. Azareen a înghițit în sec și a resimțit ecoul prevestirii de ieri: pasărea albă și umbra ei, senzația sorții care ieșise la vânătoare și care își izolase deja prada.

Nu. Nu-l putea avea.

— Atunci, ia citadela de aici, a izbucnit ea, cu vocea între pasiune și disperare. Dacă nu o poți ucide, măcar fă asta și eliberează-ne.

Cuvintele ei au fost urmate de tăcere, consumate de ceilalți. Eril-Fane a vorbit primul.

— Trebuie să ne aducem oamenii acasă, i-a spus lui Lazlo, care i-a citit pe chip rușinea de a-i spune să plece, pe care o simțea. Dar prima lui datorie era față de poporul său și față de acest oraș.

Lazlo a încuviințat. În fond, de aceea venise: să ajute Plângerea să își rezolve dilema, fără să își dea seama că era singurul capabil să o facă. Cu Minya inconștientă, nu exista niciun impediment real.

— Așa este corect, a spus el, și, la gândul de a ridica ancora și de a muta întreaga citadelă, a simțit teamă și entuziasm, simultan. *Unde* să o mute?

Răspunsul era: oriunde.

Teama a dispărut. Lazlo a permis revelației să îl cuprindă: poseda un palat de metal magic, pe care îl putea modela cu mintea – un palat *zburător* de metal magic, pe care îl putea modela cu mintea, iar pentru prima dată în viață avea un soi de familie, și împreună aveau lumea întreagă – și *timp*. Era esențial. Aveau timp.

— Îi voi întreba și pe ceilalți, a spus el.

— Tu ești cel care îl poate deplasa, a insistat Azareen. Este alegerea ta.

Lazlo a clătinat din cap.

— Doar pentru că dețin puterea nu înseamnă că trebuie să iau toate deciziile. Dar și-a dat seama că asprimea lui Azareen nu izvora din ură față de odraslele zeilor, ci din îngrijorare. Trăsăturile ei severe, frumoase, erau marcate de grijă, iar mâinile ei se încordau și se relaxau, fără să se poată liniști. Dar cred că vor fi de acord, i-a mai spus. Sarai a rugat-o deja pe Minya să se gândească la asta.

Nu prea mai erau multe de spus. Lazlo voia să se întoarcă în citadelă și să discute cu ceilalți, apoi să revină în oraș și să transmită decizia lor. Era preocupat de ancore: dacă momentul ridicării lor ar fi reprezentat un pericol pentru clădirile din apropiere? Măcar orașul era pustiu. Nu exista riscul de rănire, dar Eril-Fane a spus că va trimite soldați să se asigure că zonele cu pricina erau libere.

— Ne-ar fi de folos provizii pentru drum, a spus Lazlo. Acolo, sus, nu prea este nimic de mâncare. A făcut semn spre hainele sale. Nici de purtat.

— Ne putem ocupa de asta, a spus Eril-Fane.

Azareen aproape că s-a simțit ușurată. Eliberarea de citadelă și de odraslele zeilor părea tot mai posibilă. Cel puțin simțea cum s-ar fi simțit, dar nu era gata să aibă încredere, încă, nu până când cerul nu se golea – și poate nici atunci. Își amintea, oare, senzația de ușurare? Își ținea respirația, așteptând cuvintele pe care știa deja că le va rosti Eril-Fane.

— Crezi că… aș putea să o cunosc? a întrebat el, ezitând. Pot urca împreună cu tine?

Lazlo știa deja cât de mult își dorea Sarai ca tatăl ei să vrea să o cunoască, așa că a încuviințat, și nu a încercat să vorbească, de teamă că emoția l-ar copleși.

— Și eu, a spus Suheyla.

Azareen își dorea să urle. Nu simțeau cum forțează mâna Sorții? A încercat să îi convingă să renunțe.

— Lăsați-i să plece, i-a rugat ea. Nu vă întoarceți acolo.

Dar povara de vină și rușine a Ucigașului-de-Zei nu îi permitea să îi evacueze pe cei care supraviețuiseră băii de sânge pricinuite de el, ca niște dăunători, fără ca măcar să îi întâlnească – să își întâlnească fiica și să-și asume răspunderea, să-i ofere un loc spre care să îndrepte toată învinuirea pe care o purtase în tot acel timp. Îi datora măcar atât. Putea să accepte povara acestei vini, dacă o ușura pe ea.

A oferit comanda temporară unui căpitan pe nume Brishan și a dat ordine să se facă liste de aprovizionare a citadelei.

Cei patru s-ar fi putut înghesui pe spinarea lui Rasalas, dacă era cazul, însă nu era necesar. Creatura fusese cea de pe ancora de la miazănoapte și mai existau trei alte ancore, fiecare cu bestia ei. Lazlo a atins rețeaua de energii, căutându-le și trezindu-le, precum procedase cu Rasalas. Acum i-a fost mai ușor. Nici măcar nu trebuia să se afle lângă ele, sau să le vadă. Avea senzația că puterea lui creștea, pe măsură ce trecea timpul. Le-a atins și au răspuns, trezindu-se pe rând și, la fel ca Rasalas, transformându-se sub impactul minții lui în creaturile *lui,* așa încât hidoșeniile modelate de Skathis au devenit frumoase.

Când au aterizat lângă Rasalas, nu mai erau făpturile grotești care priviseră orașul de sus.

Thyon, ieșind din barăci, alături de Ruza, Tzara și Calixte, le-a văzut, și s-a gândit că erau ilustrațiile din *Miracole pentru micul dejun*, care prinseseră viață. Cartea aceea de povești îi fusese adusă cândva de Strange, cu bună-credință, iar el o păstrase, trădându-i-o. Erau un cal înaripat, un dragon și un grifon, toate deosebite.

Tizerkanii s-au agitat, însă teama lor nu a prins glas. Acestea nu erau creaturile din coșmarurile lor.

Au urcat: Azareen pe cal, Suheyla în spatele fiului ei, pe grifon – iar dragonul a rămas fără călăreț.

Într-o secundă, mintea lui Thyon i-a prezentat o istorie alternativă a propriei sale vieți, în care îi mulțumea băiatului care îi adusese o carte de povești, în zori, în loc să îl batjocorească și să îl împingă pe scări. Mai târziu, în loc să îl amenințe și să îi fure cărțile, și să încerce să îi fure visul, l-ar fi putut prezenta Ucigașului-de-Zei chiar el, recomandându-l pentru delegație. Dacă ar fi făcut toate aceste lucruri, toate despre care nu avea nici cea mai mică îndoială că Strange le-ar fi făcut, în locul lui, ar fi putut fi el cel care urca acum pe dragonul de metal, ca să pornească în zbor spre citadelă, alături de ei?

Toată fantezia i-a înfățișat scenariul în timpul în care Strange și-a trecut un picior peste spinarea creaturii. Când grupul s-a lansat în zbor, Thyon, rămas pe pământ, a simțit greutatea fiecărei alegeri, a fiecărei acțiuni, ca pe o povară pe care o

ducea în spate. S-a întrebat, oare povara aceea putea fi lăsată jos sau aruncată, sau avea să facă parte din el pentru veșnicie, la fel ca oasele și inimile sale?

32.

TOATE MUCHIILE ASCUȚITE

Sarai își cunoștea bine tatăl. De sute de ori îi așezase molii pe frunte, îl privise dormind și îl terorizase cu coșmarurile ei. Călătorise pe potecile minții sale și se cutremurase de ororile pe care le ascundeau. Îl văzuse chiar și în visele altora – ca băiat, ca soț, ca erou. Dar nu îl întâlnise niciodată.

Când a văzut nu una, ci *patru* siluete care se ridicau în zbor din Plângerea, a știut imediat cine erau și s-a dat înapoi, cu un șuvoi de emoții: teamă, speranță, rușine, dor – fiecare încâlcită printre rădăcinile celorlalte. Cândva, îl urâse. Minya se asigurase că așa va fi. Dar, cu cât își petrecea mai mult timp țesând coșmaruri care să îl chinuie, cu atât înțelegea mai bine că ar fi putut conjura scene oricât de groaznice – acestea păleau în comparație cu lucrurile care colcăiau deja înăuntrul lui. Nu teama îl rodea de viu. Eril-Fane era curajos și putea înfrunta teama. Dar rușinea și vinovăția erau corozive, iar din măreţul Ucigaș-al-Zeilor rămăsese doar coaja.

Sarai nu îl mai ura de mult, și nici nu îl mai tortura, deși Minya se plânsese și o admonestase, o făcuse trădătoare și chiar mai rău. Dar Sarai știa ce știa – ce știa *numai* ea – și cea mai mare dovadă de rezistență era cea pe care o dădea el în fiecare zi: continua să trăiască, de dragul celorlalți, când ar fi fost mult mai ușor să nu.

Spera ea ca el să o iubească, să îi fie tată? Nu.

Da.

Nu. Știa ce putea fi știut doar dacă îi cunoșteai mintea: ce îi făcuse Isagol, mama ei, frumoasa și cumplita zeiță a disperării. Ea îl forțase să o iubească și apoi distrusese iubirea.

Așa că Sarai și-a sufocat speranțele care încercau să scoată capul la lumină înăuntrul ei, chiar și când s-a privit și și-a transformat furoul într-o costumație respectabilă, tipică

Plângerii, pe care o purtase în vis. Era suficient dacă el reușea să își ascundă scârba, asta și-a tot repetat ea, în timp ce se apropiau cei patru.

•

Eril-Fane, călare pe grifon, cu mama sa în spate, era captiv în amintirea altui zbor spre citadelă. Nu se aflase în spinarea unei creaturi, atunci, dar fusese purtat în gheare de una, înșfăcat de pe strada pe care mergea alături de soția lui. Și deși Skathis fusese cel care îl răpise, toată groaza generată de amintire ținea, de fapt, de alta: oroarea provocată de *ea.* Zeul animalelor îl adusese ca pe o jucărie iubitei sale: Isagol, regina unui rege decăzut. Eril-Fane nu avea idee de câți ani jucau cei doi jocul acela. Cel puțin două sute – de atâta vreme le umbreau cerul. Unde fuseseră înainte? Erau nemuritori, nu-i așa? Ar fi putut distruge vieți de când începuse să curgă timpul.

Cât de impunătoare îi păruse citadela, în timp ce zburau spre ea! Atât de strălucitoare, de imposibil de imensă, iar el fusese… *surprins.* Sentimentul îl copleșise, când Rasalas – vechea lui versiune, cea hidoasă – îl lăsase să cadă în grădină, ca pe un fruct dat jos de vânt. Totul se întâmplase foarte repede. Eril-Fane trăise cu teama că Azareen ar fi putut fi luată, dar *el* era în genunchi, în grădina zeilor.

Încadrată de arcadă, Isagol aștepta, de parcă i-ar fi spus lui Skathis „Du-te și adu-mi pe cineva cu care să mă joc”.

Eril-Fane o mai văzuse și înainte, de la distanță. Cunoștea părul roșcat și dunga neagră pe care și-o picta de-a curmezișul ochilor. Îi văzuse mișcările lascive – parcă se plictisea și avea să fie mereu plictisită, și disprețuia lumea pentru asta. Ura lui era veche de când se știa, la fel de pură ca dragostea pentru soția lui. Dar, îngenuncheat în grădină, amețit, încă neînțelegând că viața pe care o știa se sfârșise, a simțit altceva trezindu-se în el.

Fascinație.

Așa începuse totul. Isagol săltase către el. Șoldurile ei se mișcau cu totul altfel decât cele ale lui Azareen. Soția lui, se trezise gândind, era precum o pagină tipărită: curată, economică, fără nimic în plus. Cealaltă – precum o hârtie scrisă de mână: cursivă, grațioasă, extravagantă și hipnotică. Una dintre ele era luptătoare în secret, iar cealaltă, zeiță malefică și, cu toate că Azareen folosea un hreshtek, de parcă s-ar fi născut

pentru asta, nu exista nicio îndoială care dintre ele era mai letală.

Isagol îl înconjurase, privindu-l cu interes.

— Bună treabă, i-a spus lui Skathis.

— Este îndrăgostit, i-a răspuns zeul animalelor. Cred că ar trebui să știi asta.

Ochii ei au sclipit.

— Ești prea bun cu mine.

— Știu.

Skathis intrase, lăsându-i singuri. Isagol s-a apropiat cât să îl atingă pe Eril-Fane și să-și treacă degetele prin păr – la început, ușor. Apoi, l-a prins în pumn și i-a tras capul în sus, făcându-l să o privească. Și… să-i ajute Thakra… Eril-Fane o privise, în loc să o ia și să o arunce peste balustradă.

Și-a amintit că asta voise, dar mai voise… și alte lucruri, și că se simțise otrăvit, întors pe dos, expus, de parcă ea ar fi smuls tot întunericul dinăuntrul lui: dorința și infidelitatea de care nu se crezuse niciodată capabil.

Pentru că nu era. Nu era el însuși. Nu o dorea. Și totuși, o dorea.

Asta avea să învețe: nu conta dacă sentimentele îi aparțineau, sau dacă ea i le implanta. Erau reale oricum, și aveau să îl conducă în următorii trei ani și în toți anii următori.

Ea îl făcuse să o dorească și să o iubească. Dar, deși ar fi putut, cu ușurință încă, nu îi luase niciodată sentimentele reale. Lui Isagol îi plăcea să aibă animale de companie supuse. Era dificil de surprins și o încânta să le facă să se lupte cu sine, mereu pe muchie de cuțit între adorație și animozitate. În prima zi, nu îl împiedicase ea să o arunce peste balustradă, ci doar îl făcuse să o dorească mai mult decât să îi dorească moartea, așa ca mai târziu – după aceea – să zacă între așternuturile de mătase din patul ei enorm și să creadă, până în măduva oaselor, că alesese asta, că o alesese pe ea – în fața lui Azareen și a fidelității, în fața dreptății și a tot ce era bun, că o alegea în fiecare clipă în care nu o călca în picioare în somn, sau nu o înjunghia cu un cuțit de bucătărie, în timp ce o servea la masă. Isagol era o torționară în etape, o maestră a subtilității și o dansatoare expertă cu soarta, iar pentru ea diferența dintre ură și iubire era doar o jumătate de pas.

Până într-o zi, când calculase greșit și pierduse la propriul joc, pierzându-și viața.

Eril-Fane „câștigase”, dar victoria lui fusese amară. Îl infectase, îl infestase, și ce făcuse apoi nu mai putea fi șters.

Suheyla simțea tremurul fiului ei și își dorea să-i fi putut consuma amintirile, așa cum Letha i le mâncase pe ale ei. Mai făcuse și ea același drum – cu patruzeci de ani mai devreme, deși nu își mai amintea nimic. Apropierea nu se mai regăsea în memoria ei; nici amenințarea citadelei, nici felul în care strălucea. Ar fi putut fi prima dată când se apropia, dar nu era. Trăise un an acolo și se întorsese acasă schimbată, cu o mână în minus, pe care nu își amintea cum o pierduse, și cu un bebeluș a cărui naștere, concepere și purtare nu și le amintea. În afara semnelor de pe trupul ei, era de parcă nu s-ar fi întâmplat.

Zece generații de femei din Plângerea înduraseră aceeași pierdere, sau aceeași colecție de pierderi: timp și amintiri, și tot ce conținuseră acel timp și acele amintiri, inclusiv *copiii,* foarte mulți copii. Suheyla considerase o binecuvântare că nu își mai amintea. Dar, uneori, simțea că îi fusese răpită durerea și că ar fi preferat să știe totul. Femeile din Plângerea se luptau, toată viața lor, cu senzația că nu erau decât pe jumătate oameni, că erau resturi de la masa zeilor. Că o parte din ei rămăsese în urmă, în citadelă, sau fusese ucisă, devorată.

Pentru Azareen, fusese diferit. Era în citadelă când fusese eliberată. Capturarea ei de către Skathis fusese cea care provocase furia de care avea nevoie Eril-Fane. Țipetele soției sale înclinaseră balanța și îi permiseseră, în sfârșit, să o ucidă pe zeița pe care o iubea și o detesta în egală măsură. Și, odată ce începuse, fusese de neoprit. Îi ucisese pe toți. Îi măcelărise, iar Letha nu mai mâncase memoria nimănui. Femeile eliberate din brațul stâng își aminteau tot ce li se întâmplase, și nu doar atât. Când ajunseseră înapoi acasă, multe aveau odrasle ale zeilor crescând înăuntrul lor.

Azareen era opusul Suheylei: nu pierduse nici timp, nici amintiri. Dar asta nu însemna că se simțea întreagă. Nimeni nu rămăsese întreg după ocupația brutală și sfârșitul ei sângeros. Nici în oraș, nici în citadelă. Cu toții pierduseră prea mult.

Lazlo avea o idee despre emoțiile care circulau dinspre toate părțile, dar știa că înțelegerea lui abia dacă zgâria suprafața.

Zburase înainte, vorbise cu Sarai și cu ceilalți, obținuse acordul lor de a primi musafiri. Acum erau aici. Descălecau. Grădina părea o menajerie magică: un grifon, un cal înaripat și un dragon i s-au alăturat lui Rasalas. Toată lumea era palidă și precaută. Lazlo a făcut prezentările, sperând să acționeze ca o punte între ei. S-a întrebat dacă era posibil ca toate muchiile lor ascuțite să se potrivească precum niște pieze de puzzle.

Poate că era o speranță deșartă – cea mai frumoasă dintre toate.

S-a trezit vorbind prea mult în timp ce făcea prezentările, pentru că toți tăceau.

Eril-Fane intenționase să vorbească primul. Avea cuvintele înșirate în minte, ca pe ață, dar o văzuse pe Sarai și totul se împrăștiase. Semăna atât de bine cu mama ei, la trăsături, în siluetă. La început, doar asta văzuse, și simțise gust de fiere în gâtlej. Dar trăsăturile atât de asemănătoare cu ale lui Isagol fuseseră complet recompuse de ceea ce se afla în inimile ei: compasiune, milă, iubire. Schimbau totul. Se pregătise ca ea să fie furioasă, pe bună dreptate, dar tot ce citea pe chipul ei era *speranță* ezitantă.

O rază neobișnuită a strălucit deasupra Colțului, iar alta s-a aprins în garnizoana Plângerii, ca răspuns. De îndată ce strălucea una, cealaltă reacționa – la fel înflorise speranța și în pieptul lui Eril-Fane, când o văzuse pe a lui Sarai. Propria lui speranță se animase; se deschidea ca o floare în interiorul lui și îl durea. Speranța lui și a ei făceau parte din aceeași specie: erau fragile și întinate de rușine și de teamă.

Rușinea lor erau diferită, însă împărtășeau o teamă: de a citi respingere în ochii celuilalt.

În schimb, văzură amândoi speranță, în oglindă, reînviată precum strălucirea glavelor șterse de praful care le acoperise. Eril-Fane își căuta cuvintele. A găsit doar două:

— Fiica mea, a spus.

Cuvintele au umplut un gol din pieptul lui Sarai. S-a întrebat dacă avea și el un gol asemănător.

— Tată, a răspuns.

Golul din pieptul lui nu mai era gol. Fusese umplut de mult cu oase mici și cu dispreț de sine. Cele câteva cuvinte le-au topit și le-au luat locul, iar Eril-Fane s-a simțit cu mult mai ușor ca înainte și s-a îndreptat de spate pentru prima dată în mulți ani.

— Îmi pare atât de rău, a spus el, răzuind cuvintele de pe fundul unui hău, cu fâșii de suflet agățate de ele precum carnea de țepii unui bici ghintuit.

— Știu, a spus Sarai. Și mie îmi pare rău.

El a tresărit și a clătinat din cap. Nu putea îndura ca ea să își ceară scuze.

— Nu ai pentru ce să îți pară rău.

— Nu e adevărat. Te-am bântuit. Ți-am dat coșmaruri.

— Meritam coșmaruri, nu iertare, Thakra mi-e martoră. Vreau doar să știi cât de rău îmi pare. Nu... Și-a privit mâinile mari și pline de cicatrici. Nu știu cum de am fost capabil de asta.

Dar Sarai știa. O persoană putea să înnebunească de ură. Era o forță la fel de distructivă ca oricare dintre darurile Mezartimilor, și mai puternică decât un zeu. Zeii muriseră cu cincisprezece ani în urmă, în fond, însă ura față de ei rămăsese și conducea în locul lor.

Și totuși... cei trei se aflau în fața lor, iar Sarai nu vedea nici urmă de ură în ochii lor. Cum era posibil? Datorită lui Lazlo?

Se afla lângă ea, iar Sarai simțea că, dacă îl avea alături, putea face totul: putea vedea lumea, își putea clădi o casă, o putea ajuta pe Minya. Voia să o ajute pe Minya, ca să rămână aici, înlocuind ura cu speranța. De ce nu? Chiar acum, în fața tatălui ei și cu Lazlo alături, Sarai simțea că totul era posibil.

— Putem lăsa trecutul în urmă? a întrebat.

Oare puteau? Întrebarea plutea în aer.

— Este un loc excelent pentru trecut, a spus Suheyla. Dacă nu îl veți lăsa unde îi este locul, va forma o grămadă din toate problemele voastre și veți continua să vă împiedicați de ea. Privindu-și nepoata în ochi, a zâmbit, iar Sarai i-a zâmbit la rândul ei.

Ultima legătură dintre Isagol și Sarai s-a rupt în mintea lui Eril-Fane. Da, Sarai semăna foarte bine cu mama ei. Dar zâmbetele lui Isagol fuseseră niște răsuciri amăgitoare ale buzelor, care nu i se reflectau niciodată în ochi. Zâmbetul lui Sarai radia blândețe, și avea ceva... el nu vedea decât lumină, însă Suheyla și Azareen vedeau ecoul zâmbetului *lui,* înainte ca Isagol să îl distrugă.

Suheyla a luat-o pe Azareen de mână și s-au agățat una de alta, îmbrățișând acea amintire și speranța că aveau să vadă acel zâmbet animându-i din nou fața.

Multă, foarte multă emoție li se adunase sub piele, în clipa aceea – nu ca sângele, ci ca spiritul, mai ușor și mai limpede, s-a gândit Lazlo. Era ușurat. Sarai era copleșită. Sparrow și Feral erau mișcați, chiar dacă rămăseseră în spate, timizi și rușinați. Ruby era înăuntru, cu Minya, și nici măcar nu știa ce se petrece. (Iar când a aflat că avuseseră musafiri și nici măcar nu o chemaseră, le-ar fi jurat răzbunare măcar pentru *o jumătate* de eternitate.)

Cât despre Minya, ea plutea într-o ceață densă, fără să știe că venise dușmanul și că membrii familiei sale îi zâmbeau în grădină, formând alt „noi” fără ea – un „noi” de necrezut, care scuipa pe tot ce făcuse ea pentru a-i ține în viață.

Cel puțin, așa avea să vadă lucrurile, când se trezea.

33.

CEI NEJELIȚI

Feral a spart gheața, întrebând ce ducea Suheyla, un pachet dinspre care venea un parfum cald, glorios – nu putea fi decât pâine, și nu pâine de kimril nesărată, fără ulei, cu gust de purgatoriu, ci pâine adevărată. Suheyla a dat la o parte cârpa, pe loc, și a privit cu mulțumire cum tinerii au rupt bucăți din ea cu mâinile tremurând și aproape că au plâns de plăcere gustând-o, cu excepția lui Sarai, care putea savura numai aroma.

— Păstrez și pentru Ruby, a spus Feral, cu o urmă de vinovăție la gândul că ocazia se ivise în absența ei.

Suheyla a lăudat grădina.

— Îmi taie respirația, a spus, admirându-i sălbăticia luxuriantă.

— Nu era așa, înainte, a spus și Eril-Fane, încercând să o compare cu cea din amintirile sale și nereușind. Atunci, fusese formală, tunsă și tăiată la doi centimetri de ultima suflare, nelăsând nicio frunză și nicio rămurică să tulbure simetria.

— Sparrow a făcut totul, le-a spus Sarai, mândră. Și nu este doar frumoasă, ci ne și hrănește. Nu am fi putut supraviețui fără darul ei.

Maxilarul lui Feral s-a încleștat de efortul pe care îl făcea pentru a nu interveni să spună: „Sau fără al meu”.

— Sau fără al lui Feral, a adăugat Sarai, și a fost mult mai bine decât să o spună el însuși. Pe Sparrow o numim Vrăjitoarea Orhideelor, le-a spus. Face lucrurile să crească. Feral este Hoțul de Nori. Poate aduce norii de oriunde în lume. De orice fel, de ploaie, de ninsoare, sau doar din aceia pufoși, care arată de parcă ai putea călca pe ei, dar nu poți. S-a strâmbat puțin. Am încercat.

— Ați încercat să mergeți pe nori, a repetat Azareen.

— Firește, a spus Feral, de parcă era de la sine înțeles. Dar mai întâi am făcut o grămadă de perne sub ei.

— Grădini magice și mers pe nori, a spus Suheyla, încercând să împace darurile lor cu puterile care terorizaseră Plângerea. S-a aplecat să examineze o floare care arăta ca o dantelă înfoiată, transformată în guler la gâtul unei regine. Ce este asta? Nu am mai văzut-o niciodată.

— Este creația mea, a spus Sparrow, roșind. I-am spus „Sânge pe zăpadă”. Uite. A separat petalele de un alb curat și i-a arătat staminele de un stacojiu aprins care arătau, într-adevăr, ca niște stropi de sânge pe zăpadă.

După aceea, lumea a fost doar a lor, iar cele două au mers de la o floare la alta, în timp ce toți ceilalți s-au confruntat cu motivul vizitei, și cu urmarea: mutarea citadelei, părăsirea Plângerii.

— Îmi pare rău că vă cer să plecați. Eril-Fane a înghițit în sec. Niciunul dintre voi nu poartă vina pentru ce se întâmplă. Nu ar trebui să fiți cei care…

— Este în regulă, i-a spus Sarai. Suntem gata să plecăm. Nu am putut, înainte, iar acum putem.

— Unde veți merge?

Sarai, Lazlo și Feral s-au privit unii pe ceilalți. Nu aveau nicio idee.

— Lui Sparrow i-ar plăcea să se plimbe prin pădure, a început Sarai, cu lucrurile mărunte. Iar mie, să înot în mare. I-a aruncat o privire tainică lui Lazlo. Noaptea trecută, într-un moment al visului delicios și îndelung, făcuseră asta, într-o mare caldă, scăldată în lumina lunii. Găsiseră o sticlă plutitoare, cu un mesaj în interior, și înotaseră cu pumnale în dinți să taie hamurile unui leviatan și să îl elibereze din robie.

Poate aveau să facă asta, în realitate. De ce nu? Și ce altceva ar mai fi putut elibera, dacă mergeau în căutare?

Gândul îi făcea degetele să vibreze și brațele să-i fie străbătute de fiori.

Din întâmplare, privirea ei a căzut pe chipul lui Azareen, și a primit un răspuns la întrebare care i-a trimis un junghi în stomac. Nu trebuiau să caute departe dacă voiau să elibereze sclavi. Azareen privea prin arcadă către galeria în care armata Minyei rămăsese înghețată pe poziții. Acolo se aflau destui sclavi.

Sarai i-a spus lui Azareen:

— Voi face tot ce îmi stă în puteri să îi eliberez, jur.

— Și dacă nu reușești?

Sarai nu știa cum să răspundă. Dacă nu putea, însemna că Minya nu putea fi nici vindecată, nici convinsă cu argumente raționale, iar dacă era așa, atunci ce mai rămânea de făcut?

Lazlo i-a atins talia cu mâna, spunând:

— Va reuși. Dar are nevoie de timp și îl va primi.

Era blând, dar ferm, și Sarai știa că o va proteja – pe ea și pe toți ceilalți, inclusiv pe Minya, în viața ale cărei orizonturi încă nu le întrezărea.

Sparrow le-a oferit ceai.

— Nu este ceai adevărat, ci doar ierburi, s-a scuzat ea.

— Ne vom asigura că aveți ceai adevărat pentru drum, i-a spus Suheyla, și a simțit un fior de tristețe, surprinsă, când s-a gândit la plecarea lor. Toată viața ei își dorise să dispară citadela, iar acum i se îndeplinea dorința și ei îi părea rău? Nu îi părea rău să aibă parte de cerul liber, de retragerea umbrei, de o nouă eră pentru orașul ei, ci să piardă șansa de a-i cunoaște pe acești copii, care erau puternici, timizi și flămânzi, care nu aveau altă casă și nici alți oameni. Bănuia dorul din sufletele lor, în ciuda ezitării, de parcă își doreau o conexiune pe care nu credeau că ar merita-o, și asta o măcina și o rușina, fiindcă nu îi jelise niciodată când îi crezuse pe toți morți.

Odraslele zeilor. Cine inventase expresia?

Suheyla nu știa, dar știa că dăduse naștere uneia chiar ea, și la fel fiecare femeie pe care o cunoștea. Și toți acei bebeluși pierduți… nu fuseseră jeliți. Pentru că nu aveau nicio amintire cu ei, nu păruseră niciodată *reali*. Era mai ușor să pretindă că nu

existaseră – până la Eliberare, în orice caz, când Azareen și celelalte reveniseră cu pântecele rotunjite de dovada cumplită.

Nimeni nu-i menționa nici pe *acei* bebeluși, deși fuseseră reali, și veniseră pe lume doar pentru a pleca din ea, la adăpostul tăcerii.

O durere neașteptată a înflorit în pieptul Suheylei, atât de puternică, încât, pentru o clipă, aproape că nu a mai putut respira. Acești patru tineri, cu zâmbetele lor timide și cu pielea lor azurie, îi făceau reali pe toți ceilalți, și nu ca monștri, nici ca zei, ci ca orfani.

— Te simți bine? a întrebat Sarai, văzându-și… bunica îndoită de mijloc, luptându-se să respire. Apoi, Lazlo s-a apropiat de ea din cealaltă parte, prinzând-o de cot ca să o sprijine. Nu exista un scaun în apropiere, dar a creat unul. A crescut din pământ, ca o floare metalică pe o tulpină. A ajutat-o să se așeze și s-au strâns toți în jurul ei.

— Îi aduc niște apă, a spus Feral, alergând spre bucătărie.

— Ce este, nu te simți bine? a întrebat Eril-Fane, stând pe vine în fața ei. Părea îngrijorat.

— Ba da, a răspuns ea. Nu vă faceți griji pentru mine.

— Poți respira? Îți fac necazuri inimile?

— Presupun că da, însă nu așa cum crezi tu. Sunt bine. A devenit serioasă, ca să îi facă să o creadă. Este suferință, și nu un atac de inimi. Și cred că știm deja cu toții că durerea nu ne poate ucide.

S-au agitat în jurul ei oricum. Feral a revenit cu apă. Era mai dulce decât apa din Plângerea, iar ea s-a întrebat, în timp ce o bea, de unde provenea această apă de ploaie procurată de un băiat care fura nori. Și s-a mai întrebat unde în lume aveau să ajungă acești copii alungați, pe care nu îi dorea nimeni.

— Ar trebui să te ducem acasă, a spus Azareen, deși Suheyla era doar o scuză. Voia să plece mai repede. Mintea ei se tot îndrepta spre interior, spre brațul stâng, cu șirul său de încăperi strâmte, și spre zgomotul bebelușilor care plângeau și al femeilor care jeleau, la orice oră.

Dar Suheyla a clătinat din cap.

— Nu încă. Vreau să știu…

Poate era mai bine să nu știe, dar nu mai putea îndura. Putea fi ultima ocazie să afle. Ar fi putut trăi cu întrebarea pentru tot

restul zilelor? Nu ar mai fi putut pretinde că acei copii – inclusiv al ei – nu fuseseră nici reali, nici *umani.*

— Știți ce făceau cu ei? a întrebat, privindu-le chipurile pe rând. Ce făceau cu toți copiii?

S-a lăsat tăcerea. Sarai o vedea pe Kiska, cu ochiul ei verde, și pe Minya, încercând să o protejeze, în timp ce Korako aștepta în cadrul ușii. Și vedea șirul de leagăne și cel de pătuțuri, și pe zeița cu părul auriu așteptând.

— Nu, a spus ea. Nu știm.

— Știm doar că îi luă Korako, după ce își manifestau darul, a adăugat Feral.

— *Unde* îi ducea? a întrebat Suheyla, fiindu-i teamă să audă răspunsul.

— Nu știm, a spus Sarai. Ne-am întrebat dacă i-ar fi putut duce pe toți în afara Plângerii, ca pe Lazlo?

— Nu văd cum, s-a gândit Suheyla. Zeii nu părăseau niciodată orașul. Skathis mai zbura în josul râului, vânând fugari, sau la Fortul Misrach, să execute faranji care fuseseră suficient de nesăbuiți să traverseze deșertul. Dar, în afară de asta, nu plecau nicăieri.

— Nu îi scoteau din citadelă, a spus Eril-Fane.

— Cu siguranță am fi observat, a fost de acord Suheyla.

— Nu, a întărit Eril-Fane, nu îi scoteau din citadelă.

S-au întors cu toții spre el, incapabili să înțeleagă, la început, diferența dintre ce spunea mama lui și ce spunea el. Spuneau același lucru, nu? Dar Sarai și-a dat seama că el era tulburat, fiindcă evita să o privească în ochi, și și-a dat seama că Suheyla specula, iar el nu. El le spunea adevărul.

— Ce știi? a întrebat, de îndată.

— Doar atât, i-a răspuns el. După ce te-ai născut, mergeam uneori la creșă, în caz că te-aș fi putut vedea. Lui Isagol nu îi plăcea asta. Nu înțelegea de ce mi-ar fi păsat. Pe chip i s-au perindat emoții pe care Sarai le-a simțit în propriul piept, la fel cum îi simțise el speranța în pieptul lui. M-a obligat să încetez. Dar, înainte, am văzut-o pe Korako, de câteva ori. Mergea cu câte un copil. Copii diferiți. Nu știu ce făcea cu ei, dar știu că plecau împreună și revenea singură.

— *Unde* pleca? a întrebat Sarai. Cu toții aveau ochii ațintiți asupra lui.

— Există o cameră, a spus el. Nu am intrat niciodată acolo, dar am văzut-o din capătul coridorului. Este mare. Este… A format o sferă cu mâinile. Circulară. Acolo ducea Korako toți copiii.

Descria inima citadelei.

34.

SOARTĂ DE ȘUNCĂ

Ruby s-a trezit și s-a întrebat de ce. A moțăit, una, două clipe, apoi a sărit în sus, pe pat – pe patul *Minyei* – amintindu-și unde era și de ce. S-a răsucit, pregătindu-se să o vadă pe fetiță trează, cuprinsă de un acces de furie, sau, mai rău, să nu o mai vadă. A expirat ușurată. Minya zăcea încă pe podea, cu ochii închiși și cu chipul liniștit, în somn, cum nu era niciodată cât nu dormea.

Cât de furioși ar fi fost ceilalți dacă ar fi aflat că Ruby adormise cât era de cart!

Dar era totul bine. Minya era drogată. Era evident că poțiunea din sticluța verde funcționa. Era ridicol că trebuiau să o vegheze cât dormea. Probabil era un sport în Purgatoriu, s-a gândit Ruby, să îi veghezi pe cei care dormeau. Nu se pricepea deloc. Nu era vina ei. Nu era talentată la plictis, precum ceilalți. Dacă se așteptau să rămână trează cât era de cart, cineva trebuia să îi țină companie.

— Dar nu de asta se stă de cart, spusese Sparrow, când Ruby o implorase să rămână.

— Rămâi cu mine și voi rămâne și eu cu tine, încercase ea să se târguiască.

— Ba nu vei face asta, răspunsese Sparrow. O vei lua la sănătoasa imediat ce vei fi ieșit din cart.

— Mă poți învinui pentru asta?

— Nu. De aceea plec *eu,* acum. Așa că a plecat, urmată de Feral, care a pretins că trebuia să umple iar albia din camera de ploaie. Iar Ruby a ațipit, mai mult de ciudă decât de oboseală. Dar acum era trează, și în timp ce panica ei se domolea, a auzit voci pe coridor.

Și, oare… pași?

În citadelă nu se auzeau niciodată pași, pentru că toți umblau desculți, mereu. Dar Ruby a auzit pași acum și s-a însuflețit imediat. A sărit de pe pat și a alergat pe scări în jos, din dormitorul Minyei, prin vestibul. Lazlo lăsase ușa deschisă când readusese ușile la viață, pentru că toți veneau și plecau foarte des, și era un lucru bun, fiindcă altfel Ruby nu ar fi auzit nimic și nici nu s-ar fi trezit, nici nu ar fi vârât capul pe coridor ca să vadă oameni traversând pasajul. Oameni complet *umani*, vii, care purtau cizme.

Ruby s-a strecurat înapoi, respirând rapid. Ce căutau oameni în citadelă? A tras din nou cu ochiul. Se îndreptau spre pasajul care ducea la inima citadelei, și a remarcat ce nu văzuse înainte: Lazlo, Sarai, Sparrow și Feral mergeau cu ei. Liniștiți.

Nimeni nu ținea pe nimeni ostatic, din câte își dădea seama. Și… mirosea oare a *pâine*?

Dacă ei credeau că va rămâne să o privească pe Minya dormind, în timp ce se întâmplau toate astea, se înșelau amarnic. Indignată, s-a luat după ei.

•

Fiecare suflet rămas în Plângerea urmărea citadela. După atâția ani în care trăiseră îngroziți de ea, era dificil să o mai privească acum. Dar ai lor urcaseră acolo și nimeni nu avea să stea liniștit până nu veneau. Așa că priveau.

Cât timp au așteptat curioși, s-au întors Soulzeren și Ozwin. Fuseseră aduși la porunca lui Azareen și călătoriseră de la Enet-Sarra doar pentru a afla că ea și Eril-Fane zburaseră în citadelă, împreună cu Lazlo.

— Presupun că asta înseamnă că, în fond, nu este nevoie de serviciile noastre, a remarcat Ozwin.

Erau cei doi soți – ea mecanic, el botanist – care creaseră sania de mătase, o mașină de zbor inteligentă, ridicată cu ajutorul gazului emis de florile de ulola care se ofileau. Făceau parte din delegația Ucigașului-de-Zei și evacuaseră orașul în dimineața anterioară, alături de toți ceilalți.

— Nu pot afirma că îmi pare rău să mă întorc, a comentat Soulzeren.

Nu că i-ar fi deranjat condițiile precare din Enet-Sarra. Se trăgeau din ținuturile aspre ale Thanagostului și nu îi deranja să campeze. Ce îi deranja erau tovarășii lor faranji. Posomoreala și

certurile lor mărunte otrăveau aerul. Soulzeren credea că toți ceilalți ar fi suportat pericolul și neplăcerile mult mai ușor dacă ar fi crezut încă în „măreața recompensă” a Ucigașului-de-Zei. Dar ei erau oameni specializați în cifre și, din cauză că problema Plângerii nu părea rezolvabilă pe căi obișnuite, erau amărâți din pricina subitei lor inadecvări.

Cuvântul „nefiresc” fusese aruncat de colo până colo, ca un cartof fierbinte, iar dragul de Lazlo Strange, transformat într-un complotist strălucit, care îi păcălise pe toți.

— Crezi că am fi în siguranță dacă am rămâne? a întrebat Ozwin, frecându-se pe creștet, unde începuse să chelească. Escorta lor nu se exprimase clar în privința situației din oraș, dar nimeni nu părea panicat, iar asta era în regulă.

— Unii vor fi mai în siguranță dacă da. Sunt mai puțin înclinată să comit o crimă aici, a răspuns Soulzeren.

— Atunci s-a decis. Crima este o neplăcere îngrozitoare. Leșuri, hârțogărie și tot așa.

Soulzeren a ridicat o sprânceană.

— Hârtii în caz de crimă?

— Există hârtii pentru orice. Să ne solicităm vechea cameră, doamna mea?

S-au îndreptat spre Breasla Negustorilor, unde au fost întâmpinați de extraordinara priveliște a lui Thyon Nero care deshăma un măgar de la o căruță. Arăta hăituit, iar hainele lui, de obicei imaculate, erau boțite și prăfuite. Faimosul lui păr auriu era nepieptănat.

— Ah, a spus el, surprins să îi vadă, și le-a zâmbit plăcut. V-ați întors.

Câteva clipe, s-au holbat doar la el. Părea un om diferit de cel alături de care călătoriseră prin Elmuthaleth, care nu ar fi atins un măgar, nu ar fi purtat o cămașă murdară și nici nu zâmbea cu sinceritate. Zâmbetele sale erau doar niște murături, de parcă ar fi fost păstrate în oțet înainte, și erau folosite ca garnituri pentru expresiile sale frumos aranjate pe talerul feței. Zâmbetul acesta, însă, era liber și părea născut din râset.

Nu era singur. Tânărul Tizerkan, Ruza, era cu el, ținând o tigaie mare și neagră. O fâșie lungă de șuncă îi atârna din gură, ca o limbă. Și asta era ciudat. Nu limba de șuncă, tipică pentru Ruza, ci faptul că războinicul era prietenul lui Lazlo, iar între

Thyon Nero și oricare dintre ei nu existase niciodată o relație călduroasă.

Soulzeren s-a gândit că dezastrul dă naștere unor tovărășii ciudate.

— Ați dori niște șuncă? a întrebat Thyon.

— Nu pot refuza șunca, a răspuns Ozwin.

Tinerii erau afară, ca să poată veghea citadela. După ce asistaseră la plecarea creaturilor metalice zburătoare, trăseseră la sorți cine urma să se întoarcă la măgar. Thyon pierduse și străbătuse deja jumătate din drumul până la groapă, înainte să își dea seama că ar fi trebuit să fie scutit. Fără îndoială, Ruza trișase cu paiele (firește că o făcuse) și, în plus, nu era cazul ca Thyon să participe la asemenea sarcini. El nu *aducea măgari*. Dar revolta lui nu voise să se potolească. Nu voia să fie scutit. Voia să plece mormăind și să aducă nenorocitul acela de măgar, să se întoarcă și să fie tachinat din cauza asta, în timp ce mânca resturi împreună cu prietenii.

Prieteni? Doi războinici și o hoață? Chiar și acum, o voce din interiorul lui îi spunea că fac parte din pătura de jos a societății, că nu sunt compatibili cu poziția lui, și că mai sunt și ridicoli. Dar acum, vocea aceea îi părea arogantă și condescendentă, și voia să o pună într-un borcan și să-l arunce într-un râu, apoi să se așeze și să mănânce șuncă alături de prietenii lui ridicoli, de condiție joasă.

Calixte și Tzara au apărut din clădirea Breslei, cu o tavă plină vârf cu tot felul de resturi. Calixte a chiuit când și-a văzut tovarășii faranji și i-a îmbrățișat pe amândoi, doar pentru a se retrage imediat. Cu mâinile în șolduri, i-a privit cu asprime.

— Nu pot să cred că ați plecat, a spus ea. Noi, faranji *buni,* am rămas aici și am muncit, fără să ne pese de siguranța noastră.

— Am muncit să ne asigurăm că brânza își împlinește destinul, a adăugat Tzara.

Calixte a spus:

— Nu râde. În țara mea, este un delict să lași brânza să se strice. De aceea am fost la închisoare, de fapt…

— Tocmai mi-ai spus că sunt un faranji bun? a întrebat Thyon, întrerupând-o.

— *Nu,* s-a înfoiat Calixte. De parcă ai fi.

— Ba da. Te-am auzit. Thyon s-a întors spre Ruza. Ai auzit-o și tu.

— Eu am auzit ceva despre soarta brânzei, a spus Ruza, deși abia înțeles, fiindcă limba de șuncă îi atârna încă printre buze și el trebuia să își țină dinții laolaltă, ca să nu îi cadă.

— Eu am auzit, a declarat Tzara. Începe să te cucerească, recunoaște.

— Doar pentru că a găsit șuncă, a spus Calixte, luând o bucată. Ținând-o ridicată, a spus, foarte serioasă: și șunca are un destin.

Scoseseră o masă din sala de mese și au adus scaune în plus pentru Soulzeren și Ozwin.

— Cum merge treaba în josul râului?

S-au informat reciproc despre situația din ambele părți.

— L-ați văzut pe Lazlo? a întrebat Soulzeren. Ce face?

— Păi nu am reușit să vorbim cu el, a spus Calixte, încruntându-se. A zburat. A chemat și celelalte creaturi metalice. Pur și simplu. Așa au plecat cu toții spre citadelă.

— Să-i fi văzut, a întărit Thyon. A fost suprarealist. Deși nu îmi vine să cred că niciunul dintre ei nu s-a urcat pe dragon.

— Știu! a confirmat Ruza. Ce-o fi fost în mintea lui Azareen, de a ales un cal înaripat, când putea avea un *dragon*?

— Nu cred că s-a concentrat prea mult pe cea mai potrivită creatură, a spus Tzara.

— Nu ar trebui să fie nevoie. Este instinctiv, a remarcat Ruza. Dragonii sunt mereu cei mai buni.

Au vorbit, cu ochii ațintiți spre citadelă, întrebându-se ce se petrecea acolo, până când șunca și brânza, nucile și caisele prea coapte și-au îndeplinit toate destinul și n-au mai rămas decât firimituri.

— Deci, a spus Soulzeren, îndepărtându-și scaunul de masă și aprinzându-și pipa. Ce au muncit faranji *buni,* cu o asemenea nepăsare față de propria lor siguranță?

— Nu cine știe ce, a spus Calixte, întinzându-se alene. Doar am recuperat cunoștințele pierdute ale unei civilizații străvechi.

Thyon s-a ridicat, scuturându-și firimiturile de pe pantaloni.

— Haideți să aruncați o privire, a spus.

•

— *Ce* este aici? a întrebat Lazlo, care nu văzuse încă inima citadelei. Era vastă și perfectă din punct de vedere matematic: o sferă inversă, fără cusur.

— Cândva, ne jucam aici, a spus Sarai. Până când am crescut prea mari ca să mai putem intra. Nu știm ce rost are. Este… stranie.

— Cum adică?

— Vei vedea.

Au străbătut vestibulul, iar Lazlo, de îndată ce a intrat în sferă – pe aleea care îi mergea pe circumferință –, a văzut. Sau, mai degrabă, a simțit și a auzit. Era dificil de descris. O stare de muțenie părea să se întindă și să îl cuprindă, de parcă un mare vid tocmai s-ar fi deschis, iar zgomotul respirației sale ar fi fost aspirat în el. Cât despre energiile metalului, aici erau extrem de complexe, ca o partitură creată de un virtuoz excentric.

Eril-Fane a făcut un pas în față, lângă el, cu mama lui la braț. Priveau în jur, fără să știe la ce să se aștepte, și cu toții, fie că era sau nu prima dată când vedeau încăperea, nu erau absolut deloc în stare să priceapă ce s-ar fi putut face aici cu acei copii care intraseră fără a mai ieși.

— Poate îi sacrificau, a spus Feral. Nu, ascultați. Este *inima* citadelei. Poate că avea nevoie de sânge sau de spirit să funcționeze. Poate că metalul absorbea copiii și asta îl făcea magic.

— Absurd, a spus Sarai.

— Serios? a insistat el, simțind că se apropia de ceva.

— Da, a intervenit Lazlo. Metalul nu se hrănește cu copii, ca să știți.

— Atunci, ce? a întrebat Feral, nemulțumit. Nu *voia* ca metalul să se hrănească cu copii, ci să aibă *dreptate*.

— Nu știu, a recunoscut Lazlo. S-a gândit la jocul teoriilor, pus la cale de Calixte, pe care îl jucaseră cât străbătuseră Elmuthalethul. Câștigase din greșeală, cu o teorie pe care o crezuse nefirească. Ar fi putut părea ceva nefiresc în lumea aceasta de serafimi și magie? A măsurat camera, de la perechea de viespi metalice imense, așezate pe curbura pereților, la globul plutitor din centru, și a început să urmărească aleea.

O ținea pe Sarai de mână. Ea l-a urmat, apoi ceilalți, inclusiv Ruby, care li se alăturase fără cuvinte, îndemnându-l pe Feral din priviri să obiecteze, și căscând ochii mari când și-a dat seama că Ucigașul-de-Zei se afla în mijlocul lor.

Lazlo s-a apropiat de una dintre viespi. Livada din abație fusese plină de viespi peste vară. Băiat fiind, era înțepat mai

mereu. Erau niște vietăți ticăloase chiar și în mărime naturală. Așa, enorme, deveneau creaturi de coșmar. Rasalas și animalele de pe ancore erau suficient de mari să susțină câteva persoane în spinare fiecare, dar acestea erau deja la altă scară: toți șapte – opt, cu tot cu Ruby – ar fi putut intra cu ușurință în toracele uneia.

A avut un gând răzleț, dar a părut să atingă un fir al rețelei complexe de energie care îl înconjura pe Lazlo, atrăgându-i atenția. Să intre *în interiorul* uneia? Simțind o ușă în toracele viespii, a deschis-o.

Sarai a murmurat, ridicând capul să vadă mai bine. Ceilalți au privit și ei.

— Există locuri, a spus ea. Și… cuști.

Cuști. Cuști mici, de mărimea potrivită pentru…

… copii.

S-a înfiorat. De ce se aflau aceste *cuști* în burta unei viespi din inima unui înger care plutea deasupra Plângerii?

— Este o navă, a spus Lazlo, uitându-se când la o viespe, când la alta. Amândouă sunt. Sunt nave zburătoare.

— Care conțin cuști, a spus Eril-Fane.

— Pentru copii, a terminat Suheyla propoziția.

Camera le înghițea respirația și le micșora cuvintele, ceea ce îi făcea și mai neliniștiți. Cu o șoaptă îngrozită, Sarai a întrebat:

— Ca să-i ducă *unde*?

35.

ORICARE I-AR FI FOST SOARTA

Soulzeren și Ozwin fuseseră impresionați de eforturile făcute pentru recuperarea cărților și se strecuraseră dincolo de lăzi pentru a urca în iatacul lor, să se odihnească. Ceilalți patru au rămas afară, să aștepte întoarcerea creaturilor metalice și a călăreților. Calixte împletea din nou unica șuviță de păr care străbătea meridianul craniului ras al Tzarei, în timp ce Thyon și Ruza cercetau Thakranaxetul.

Era deschis pe masa din curte. Tava goală și tigaia pentru șuncă fuseseră date la o parte, firimiturile, strânse, și un

șervețel curat, de bumbac, întins sub volum. Nu era tocmai un tratament arhivistic, dar era mai bun decât nimic. Thyon îl făcuse pe Ruza să se spele pe mâini. „Este cartea voastră sfântă”, explicase el. „Vrei să lași amprente unsuroase peste tot?”

— Las eu amprente unsuroase pe *tine,* mormăise războinicul, mergând totuși să se apele. Thyon, roșind, s-a prefăcut că nu aude.

Acum, cu mâinile curate – maronii, pătrățoase și pline de cicatrici –, Ruza citea cartea. Era de o rară frumusețe, scrisă de o mână de maeștri, cu sute de ani în urmă, și decorată de modele aurii. Era deschisă la o diagramă ciudată, care ocupa două pagini. Conținea un șir de discuri înalte, verticale, late de un centimetru în partea de mijloc, care se subțiau în punctele de la vârf și de la bază, fiecare având explicații executate cu o scriitură superbă. Când Ruza a dat la următoarea pagină, apoi la următoarea, au văzut că se întindea mai departe.

Orice ar fi fost, Ruza era fermecat, concentrat și serios într-un fel care îl făcea să arate mai tânăr și mai în vârstă, simultan. Nu avea sens, s-a boscorodit Thyon. Dar era adevărat: părea mai tânăr datorită sincerității cu care se purta, și mai în vârstă datorită seriozității. Thyon nu s-ar fi gândit că nu era înclinat spre niciuna dintre ele. A privit cum mâinile lui maronii de luptător cu sabia întorceau filele. Când a ridicat privirea, în ochi avea respect.

— Ce este? a întrebat Thyon.

Ruza l-a ignorat.

— Tzara, a spus el. Uită-te.

Înțepat, Thyon a făcut un pas în spate. Tzara arăta ca o felină somnoroasă, în timp ce Calixte îi împletea părul.

— Ce e? a întrebat, alene.

Ruza a înclinat Thakranaxetul spre ea, arătând către primul disc din diagramă, și a citit:

— Meliz.

Ochii Tzarei s-au deschis. Calixte, cu degetele fixate în secțiuni mici de păr, arăta la fel de nedumerită precum se simțea Thyon. Cuvântul nu însemna nimic pentru niciunul dintre ei. Ruza a răsfoit iar paginile diagramei, zeci și zeci de ovale subțiri, presate laolaltă. A arătat spre ultimul și a citit:

— Zeru.

Cuvântul acela însemna foarte multe: lumea întreagă. „Zeru” *era* lumea.

Tzara nu mai părea adormită. S-a ridicat, iute ca o pisică, iar secțiunile de păr s-au desprins dintre degetele Calixtei și s-au împrăștiat peste scalpul ei maroniu și neted. Cei doi războinici au început să discute, în salve rapide, în propria limbă, iar Thyon s-a simțit de parcă i s-ar fi trântit o ușă în față. Ceva din pieptul lui, care începuse să se relaxeze, s-a încordat la loc. La fel și chipul lui, despre care nici nu știuse că se relaxase. Și-a revenit, controlându-și emoțiile și dându-și la o parte curiozitatea despre carte și diagrame. A privit-o pe Calixte. Avea sprâncenele ridicate. Se concentra adânc, încercând să urmărească orice și-or fi spus cei doi.

Ce prostie din partea lui, să creadă că făcea parte din grup. S-a îndepărtat de masă, să se ridice, dar, înainte să o facă, mâna lui Ruza s-a închis peste a lui. Tot nu îl privea, dar îl prinsese de mână ca să nu plece. Thyon s-a uitat la degetele lui, capturate de ale lui Ruza, de parcă i-ar fi aparținut unui străin. Nici măcar nu își dădea seama ce simțea, atât de străin îi era. Nimeni nu îl ținuse vreodată de mână.

Nu că Ruza *l-ar fi ținut de mână*. Doar îl atingea. Nu însemna nimic. Când i-a dat drumul, însă, Thyon a simțit acut absența mâinii lui. Și-a strâns-o pe a lui în pumn, și ar fi plecat, cu tulburarea fierbându-i în piept, însă Ruza a început să vorbească – în limba comună, adică și cu el – și a uitat totul despre plecare, fiind din nou absorbit de misterul cărții.

— Cunoști povestea serafimilor? a întrebat Ruza.

— Mai mult sau mai puțin, a răspuns Thyon.

— Probabil mai puțin, a spus Ruza.

— Probabil, a fost de acord Thyon, care nu știa decât ce povestise Strange, la lumina focului, în deșert. Ce-i cu asta?

— Erau doisprezece, a spus Ruza, fie fără să remarce, fie alegând să ignore vocea spartă a alchimistului. Fuseseră aleși, dintre cei mai buni și mai străluciți din rasa lor, să călătorească în afara lumii lor și să „sudeze laolaltă toate cuvintele Continuului, cu lumina lor”.

Poezie, s-a gândit Thyon, fără să îi dea atenție.

— Deci au venit din stele, a spus el.

— Nu, l-a contrazis Ruza. Nu din stele. Au venit *din cer.*

Thyon s-a gândit că era doar o dovadă de pedanterie.

— Care e diferența?

— Îți spun acum. Cerul este acolo. A arătat spre el. În timp ce stelele, în caz că nu știai, sunt foarte departe. Ai auzit de astronomie?

Ochii lui Thyon s-au îngustat.

— Nu, a intonat el, fără să se simtă deloc amuzat. Ce este „astronomia” asta despre care vorbești?

— În orice caz, stelele sunt departe. Spațiul este mare. Și poți merge la nesfârșit, fără să ajungi în altă lume *vreodată.*

Thyon s-a încruntat. Acceptase, cumva, că serafimii existaseră, dar când venea vorba despre detalii, suna a legendă curată.

— Atunci, cum au ajuns serafimii aici?

Tzara a preluat partea explicativă.

— Lumile sunt conectate precum paginile dintr-o carte, a spus ea, trecându-și degetele peste filele cu margini aurii ale Thakranaxetului. Sunt așezate pe straturi, da? Doar că fiecare pagină este infinită și se întinde la nesfârșit în toate direcțiile. Dacă ar fi să călătorești prin spațiu, ei merg în planul infinit al unei singure pagini, înțelegi? Nu ai ajunge niciodată la altă pagină.

— Fie, a spus Thyon. Ca să ajungi în altă lume, ce faci? Dai pagina?

— Greșit, a spus Ruza, încântat. O *străpungi*. Sau, cel puțin, așa au făcut serafimii.

O străpungi.

Scalpul lui Thyon a început să îl furnice. Mai avusese aceeași senzație și când transmutase plumbul în aur, și când stătuse în vârful Colțului și văzuse citadela plutitoare, și când alkahestul lui Strange, care nu ar fi trebuit să funcționeze*, funcționase* și tăiase un ciob de mezartium din ancora de la miazănoapte, provocând consecințe pe care încă nu le înțelegea pe deplin. Era important. Era foarte important.

— Vrei să spui că treceau prin…, a spus el, de parcă mintea lui ar fi împins din nou limitele înțelegerii, pentru a înțelege conceptul de lumi așezate precum paginile și al îngerilor care le străpungeau.

— Prin cer, a confirmat Ruza. Celor doisprezece li se spunea Navigatori. Șase călătoreau într-o direcție și șase în cealaltă, tăind uși dintr-o lume în alta. Thakra îi comanda pe cei Șase

care au venit aici. A pus mâna pe carte. Acesta este testamentul ei. Ridicând mâna, a arătat spre primul disc al diagramei. Meliz, a repetat. Ochii îi străluceau. Este lumea serafimilor. De acolo au început. A citit următoarele câteva cuvinte: Eretz. Ertha. Kyzoi. Lir. Toate i se păreau desprinse din mitologia lui Thyon. Ruza și-a trecut degetul peste restul, întorcând paginile și urmărind cuvintele, până când a ajuns la ultimul, și a pronunțat: Zeru.

Care nu era tocmai *lumea*, dacă era să dai crezare cărții, ci *această* lume. Una dintre multele lumi.

— Este o hartă, faranji, a spus Ruza, în caz că Thyon nu pricepuse.

L-a străbătut un fior de încântare. Simțea cum i se urcă sângele la cap. O hartă. Lumi. Tăieturi în cer.

În entuziasmul lui, și-a dat seama de ceva. S-a liniștit. Mintea lui a tăcut. Noaptea trecută se întrebase care fusese motivul pentru care și serafimii, și Mezartimii veniseră *aici,* la mii de ani distanță – tocmai aici, și nu în alt loc din Zeru. Acum înțelegea că nu fusese o coincidență. Dacă existau lumi, într-adevăr, și serafimii tăiau uși prin ele, de ce nu ar fi putut *oricine* să o facă?

Și-a dat capul pe spate, privind citadela, și a întrebat:

— Și dacă există o tăietură? Chiar acolo?

•

De ce nave zburătoare? De ce cuști? De ce *aici*?

Lazlo a privit camera dintr-o perspectivă nouă, iar ochii i-au fost atrași imediat de globul plutitor. A străbătut aleea, uitându-se numai la el. Se afla la vreo cincisprezece metri, și la aceeași distanță deasupra podelei. Dacă dorea să arunce o privire mai atentă…

Mezartiumul s-a rearanjat, iar partea de alee pe care se aflau cu toții s-a desprins de perete, pentru a oscila în față și a forma o punte către glob. A trecut-o, urmat de ceilalți. Nu exista balustradă, așa că a creat una. Drumul din fața lui s-a lungit și s-a lățit, așa că, în final, încăpeau cu toții, umăr la umăr. Deși păruse mic, față de dimensiunea camerei, odată ce a ajuns la el, nu a mai părut așa. Avea cam șase-șapte metri în diametru, iar suprafața lui era netedă ca un ou și lipsită de decorații.

— Există o ușă, a spus Lazlo, simțind-o.

— Poate ar trebui să o lăsăm așa, a spus Azareen.

Sarai se gândea la Minya, care ar fi fost următoarea copilă luată. Iar dacă Eril-Fane nu s-ar fi revoltat și nu i-ar fi ucis pe zei, ar fi avut cu toții aceeași soartă, oricare era ea.

— Deschide-o, a spus ea. Nu putea suporta să nu știe.

— Da, a spus și Suheyla, care se gândea la alt copil – băiat, fată, nu știa. Un copil-fantomă, născut cu mult timp în urmă. Și-a mângâiat inconștient pântecul și a repetat: Deschide-o.

Lazlo a deschis-o. O linie subțire ca un fir de păr a apărut pe suprafața ei, precum un meridian pe un glob. S-a despărțit și s-a topit, deschizând globul. Era gol.

O confuzie formată din dezamăgire și ușurare i-a cuprins pe toți. Cu toții se pregătiseră pentru răspunsuri și se așteptaseră să fie șocante, dar aici…

— Nu e nimic, a spus Sarai.

— Nimic, a repetat Lazlo.

— Așteptați. Suheyla privea printre gene, aplecându-se în față și apoi ridicând capul, cu fruntea încrețită de nedumerire. Ce este acolo?

Se afla deasupra capetelor lor. Picioarele lor erau la același nivel cu partea de jos a globului. În mijloc, la vreo trei metri mai sus, se afla un soi de… *rețea.* Le-a luat o clipă să o remarce. Cu toții au avut același impuls: să clipească, de parcă le-ar fi fost tulburată viziunea. I-a amintit lui Sarai de anomalia visului Minyei – un loc în care se ascundea ceva.

Arăta ca o încrețitură, sau ca o cusătură în aer, întinzând lățimea globului. S-au aplecat cu toții, mijind ochii spre ea.

— Ce este? a întrebat Sparrow.

Lazlo a ridicat aleea, aducându-i la același nivel cu ea. Apoi, s-a întins spre ea, iar firele de păr de pe degetele lui s-au ridicat.

— Simt o adiere, a spus el.

— O adiere? a repetat Feral. Cum e posibil? De unde?

Lazlo și-a întins mâna mai aproape.

— Nu, a spus Sarai.

Dar el a făcut-o oricum, și cu toții au privit cu mâna lui a… *dispărut,* chiar la capătul încheieturii. S-au uitat cu toții la ea, apoi unii la alții, încercând să înțeleagă ce văzuseră.

Lazlo era transfigurat. Nu simțise nicio durere, doar adierea, de parcă o pânză de păianjen i-ar fi atins pielea. S-a întins iar, doar că, de data asta, în loc să-și vâre pur și simplu mâna în

interior, a pipăit marginea eterică a cusăturii, cu degetele în interior, dispărând, apoi a prins marginea invizibilă și a ridicat-o.

O deschidere imposibilă s-a căscat în aer. Au văzut cu toții prin ea, iar acolo nu se afla suprafața interioară curbată a globului, sau inima citadelei, și nici Plângerea, nici canionul Uzumark, și nici alt loc din Zeru. Nu trebuia să fi văzut întreaga lume ca să știi că *nu era parte din ea.*

Nu puteau procesa acel peisaj. Era un ocean, dar semăna prea puțin cu marea pe care o traversase Lazlo, împreună cu Eril-Fane și Azareen. Aceea fusese de un verde-cenușiu, blândă, cu valuri sticloase și o strălucire de staniol. Oceanul era *roșu*.

Se întindea departe, sub ei. Ei priveau printr-o crăpătură din cer la o întindere de apă agitată, roșie. Era mai stacojie decât sângele proaspăt, iar unde se aduna și făcea spumă, devenea rozalie. Ridicându-se din ea, cât vedeau cu ochii, erau… *lucruri* albe. Arătau ca niște tulpini de flori mari și palide, sau ca niște fire de păr fără pigment, mult mărite. Păreau să crească din marea roșie, sălbatică, fiecare cu diametrul egal cu cel al citadelei, cu vârfurile pierdute într-un amestec de ceață întunecată, care ascundea cerul.

Șocați, au rămas toți cu gurile căscate, incapabili să își dea seama ce vedeau prin ferestruica pe care Lazlo o ținea deschisă cu o mână. Dacă, după ce văzuseră îngerul metalic plutitor de deasupra Plângerii, Lazlo crezuse că nu mai putea vedea nimic șocant, se înșelase. Atinsese un nou nivel de șoc.

Cât despre Sarai, Sparrow, Feral și Ruby, ei nu aveau context. Mințile lor erau ca niște uși deschise forțat de furtună.

Copleșiți cum erau cu toții, detaliile s-au strecurat încet: unduirea tulpinilor când erau lovite de valurile grandioase, spuma care exploda la baza lor. Sau formele din apă, imense, care alunecau sub luciul roșiatic – forme care făceau leviatanii să pară mărunței. Și, în sfârșit, locul din depărtare, unde una dintre tulpini, care părea să fi fost retezată, forma un platou intangibil pentru spuma mării.

Deasupra sa erau forme greu de distins, însă prea regulate ca să fie naturale.

— Sunt… clădiri? a întrebat Sarai, cu un fior în ceafă.

Replica ei îi scoase din starea de șoc. Se blocaseră la marginea *thakrar*-ului, acel punct din spectrul uimirii în care mirarea se transformă în groază, sau mirare îngrozită – și

recunoașterea a ceva făcut de mâna omului, sau, cel puțin, *făcut,* i-a făcut să alunece înapoi spre groază.

— Închide-o, a spus Azareen, brusc. Nu avem idee ce este…

„… acolo”, voia să spună, dar nu a apucat. Un strigăt a străbătut golul și a apărut o formă, azvârlindu-se direct spre ei. Era un vultur alb, foarte mare.

Spectru!

Pasărea a rămas o clipă în fața lor, blocând peisajul de dincolo. Alt strigăt i s-a desprins din gâtlej, iar pasărea a plonjat spre portal. Lazlo a dat drumul marginii.

— Înapoi! le-a strigat celorlalți. Aerul s-a închis, dar nu a fost nici pe departe mai eficient decât o draperie trasă peste o ușă, iar Spectru a pătruns prin el.

Au fost nevoiți să se ferească și au simțit penele fantomatice atingându-i, în timp ce vulturul naviga pe deasupra capetelor lor. Balustrada lui Lazlo i-a împiedicat să cadă de pe alee, pe care o mișca și o retrăgea iute. Iar globul îl închidea, iar marginile i se topeau una în cealaltă, gata să se sudeze.

Dar era prea târziu.

Spectru nu venise singur. Târâse o pală de vânt în urmă, și altă voce o însoțea, îngemănându-se cu strigătul păsării, într-o armonie sălbatică. Faldul din aer se deschise iar, dezvăluind membre, siluete, arme.

Atac.

36.

NIMIC SPECIAL

Cândva, Nova fusese o jumătate de nume. „Kora și Nova” suna armonios, complet. „Nova” în sine era un fragment sfărâmicios, cu margini ascuțite. De fiecare dată când îl auzea, se frângea din nou în jumătate.

— Nova! Fată! Muncește mai repede.

Era din nou vremea Măcelului. Kora era plecată de un an. Nova nu avea nicio veste de la ea. Era convinsă că îi scrisese, dar bănuia că tatăl lor, sau mama lor vitregă, intercepta scrisorile.

Cu harponul într-o mână și cu pumnalul în cealaltă, hăcuia carcasa din fața ei.

Nu este viața mea.

Dar sunt blocată aici pentru totdeauna.

Lăsând-o la o parte pe Kora și uitând de vis, nu era viață. În zilele în care Nova se trezise că fusese lăsată în urmă, durerea fusese ca un viscol – dintr-acela ucigător, care te orbește și te îngheață pe loc. Fiecare gând era o lovitură de pumnal, fiecare amintire, o tăietură, până când, în sfârșit, a cuprins-o amorțeala. Mergând prin sat, asediată de priviri fixe și de șoapte, se simțea deja moartă, și chiar mai prejos decât un leș. Se simțea ca o carcasă, după ce cryii terminaseră cu ea și nu mai rămăseseră decât oasele.

— Am știut mereu că nu ai nimic deosebit, spusese Skoyë, imediat după aceea, cu o privire mai strălucitoare decât văzuse vreodată Nova. V-ați petrecut toată viața purtându-vă pe aici ca niște prințese, așteptând să fie luate la bal, și uită-te la tine acum. Nici urmă de prințesă. Ești jalnică, a spus pocnind din limbă.

Se purtaseră ca niște prințese? Toată viața lor, Nova și Kora *munciseră*. Făcuseră mai mult decât era cazul. Skoyë se asigurase de asta. Nu avea de ce să se plângă; nimeni nu avea. Nu se deosebiseră niciodată prin lene. Nici măcar nu își dădeau aere. Era doar simpla lor credință că meritau mai mult. Speranța era lustru și avuseseră luciul ei ca două perle gemene într-o scoică.

Însă se dovedise că numai una dintre ele era o perlă. Cealaltă nu era decât o bucățică de os, lustruită de maree.

Dintr-odată, Skoyë apăru lângă umărul ei. Îi privi munca și lătră:

— Doar atât ai făcut de dimineață?

Nora a clipit. Nu fusese tocmai prezentă. În ultimele zile își pierdea ușor concentrarea și uita ce făcea. Acum, a văzut și ea ce vedea Skoyë. Pielea uulului era despicată în cruciș de tăieturi ineficiente. Îl… tocase.

— Îmi pare rău, a șoptit ea.

— Să-ți pară. Nu știu ce vede Shergesh la tine, dar nu-mi va părea rău să scap de tine.

Când a auzit numele starostelui satului, Nova a înțepenit. În fond, era aproape soțul ei. A spus, cu vocea tremurând:

— Cred că știm cu toții ce vede la mine.

Mâna lui Skoyë a țâșnit, cu palma întinsă, și s-a lipit de obrazul Novei, din unghiul perfect pentru a o plesni perfect. Skoyë știa cum să plesnească, iar Kora nu mai era acolo, să-i oprească încheietura în aer. A simțit arsura. Propria mână i-a acoperit fața și a simțit căldura pe care o emana.

— Îmi vei arăta respect, a mârâit Skoyë. Am încercat să te învăț, Thakra mi-e martoră. Dacă nu ai învățat încă, nu pot să te plesnesc până înveți.

Ținându-și încă mâna de față, Nova s-a îndreptat și a spus:

— Poate că metodele tale sunt greșite.

— Metodele mele sunt ce meriți. Crezi că Shergesh va îndura să îi răspunzi obraznic? Skoyë a făcut semn spre uulul neterminat. Crezi că va accepta să nu muncești cum se cuvine? El va face mai mult decât să te plesnească, sunt convinsă. Ideea părea să o încânte.

Cât de mult le place oamenilor să vadă un vis sfărmat, s-a gândit Nova, de la mare distanță. Să vadă cum visătorul se clatină și slăbește, călcând în cioburile speranțelor sale sfărâmate. *Asta primești dacă crezi că ai fi putut avea mai mult. Nu ești mai bună decât noi.*

Nu ai nimic special.

Nova nu se complicase să își implore mama vitregă să aibă milă în privința căsătoriei. Știa că nu avea nicio speranță. Dar încercase cu tatăl ei. El îi zisese că ar trebui să se simtă onorată că se căsătorea cu starostele. Spusese: „Trebuie să te dau cuiva”.

— Să mă *vinzi,* adică.

Zyak nu plesnea. Replica îi adusese Novei o lovitură cu dosul palmei. Măcar nu fusese un pumn – deși un pumn ar fi fost mai blând decât ce spusese apoi:

— Ar fi plătit mai mult pentru Kora.

Nova îi râsese în față.

— Asta ți-a spus? Țapul ăla bătrân nu ne-a deosebit niciodată. Voia doar să se târguiască, iar tu l-ai crezut.

Zyak se înfuriase, pentru că era adevărat, însă Nova, și nu Shergesh, îndurase mânia lui, la fel ca în urmă cu un an, când Mezartimii o luaseră pe Kora fără să îi ofere nicio compensație. Cumva, Zyak era sigur – deși Nova nu povestise niciodată ce se întâmplase pe nava-viespe – că era vina ei. De fiecare dată când

o privea, i se amintea care îi fusese darul. El putea transforma lucrurile în gheață, deși nu prea se pricepea. Era amuzant. Nici măcar nu avea nevoie de asta ca să o înghețe până în măduva oaselor.

Dar se făcuse târgul. Shergesh plătise integral, și nu în oi, nici în piei sau în pește uscat, ci în monede imperiale. Nova știa unde le ținea Zyak. Săptămâna trecută, pe timp de noapte, în timp ce dormeau cu toții, le scosese afară și le ținuse în palmă: cinci monede de bronz, gravate cu chipul împăratului. Cât de ciudat era să își țină în mână propria valoare.

Bărbații au decis, ei între ei, că atât valorează trupul și munca mea.

Singurul motiv pentru care nu era căsătorită încă era că Skoyë se târguise să o păstreze pe timpul Măcelului, pentru a o folosi la muncă încă un sezon. Nu că ar fi primit cine știe ce.

— Dacă asta e tot ce poți face, i-a spus acum, aplecându-se mai mult, cu respirația ei duhnind a pește, și împungând-o pe Nova cu harponul, i te voi da acum. Lasă-l *pe el* să te bată ca să muncești, sau să capete ce a plătit așa cum dorește.

S-a întors, vrând să plece. Nova tremura. A privit spre mare. Rechinii se agitau, înnebuniți de mirosul sângelui, de toată carnea aceea, atât de aproape. Dacă ar fi continuat să meargă, cât ar fi durat? Cât de tare ar fi durut? Ar fi amorțit-o apa înghețată, înainte să înceapă să o consume? S-ar fi putut îneca mai întâi? Conta, oare? Avea să dureze cel mult câteva minute. Cu siguranță dinții rechinilor erau o cale mai netedă decât ce o rodea acum.

Și ce urma? Mai era și altceva după moarte, sau numai nimicnicie? Era un mister. Se spunea că toți cei care știau nu spuneau, iar cei care spuneau nu știau.

În inima Novei s-a aprins o scânteie. O amețeală ciudată a cuprins-o. S-a văzut făcând asta, un pas după celălalt în apa ucigașă. A simțit frigul în jurul gleznelor, apoi în jurul pulpelor. S-a gândit că era real, până când vocea lui Skoyë a răsunat:

— Să mă ierte Thakra, încă mai stai pe loc? Ți-au făcut ceva la *creier* pe nava aceea?

Nova a clipit. Era încă pe plajă. Aproape că îi părea rău. S-a întors spre mama ei vitregă. Alte femei se opriseră să asculte. Una a clătinat din cap, cu simpatie pentru Skoyë, nu pentru Nova.

— Nu știu cum o suporți, a spus alta.

— *Nu* o suport, a spus Skoyë. Nu am suportat-o niciodată.

— Privește-o, a spus alta. Nu e de mirare că nu au luat-o.

— A crezut că e tare puternică, a pufnit Skoyë, și când colo au scuipat-o afară ca pe un rest dintre dinți.

Credeau că darul ei era slab, la fel ca al lor. Credeau că ea era la fel ca ele.

Nova nu era nici pe departe ca ele.

— Vă înșelați, a spus ea, aproape mârâind. M-or fi scuipat, așa este, dar nu pentru că sunt slabă. M-au lăsat în urmă pentru că sunt prea puternică. Mă auziți? A privit în jur. M-au lăsat aici pentru că *le este teamă de mine*. Și vouă ar trebui să vă fie.

Încruntături. Râsete în batjocură. Nimeni nu se temea de ea. Erau vorbe de nebună. Skoyë a clătinat din cap, dezgustată.

— Devii tragică, fată. Ai crezut că ești ceva și nu ești. E timpul să treci peste asta, ca toată lumea.

Nova a privit în jur la femeile care râdeau, murdare de intestine, și a smuls un zâmbet de undeva, din adâncul ei. Era zâmbetul unei fete aruncate la marginea lumii, gata să-și desfacă brațele, ca pe niște aripi, și să zboare sau să cadă.

— Sunt *cineva*, a spus ea, cu o ardoare săpată din aceleași adâncuri. Și, într-o zi, veți afla.

Cuvintele au părut un jurământ, iar ea și-a dorit să fie adevărate. Mereu avea să existe marea, rece și plină de dinți. Era acolo pentru ea, oricând avea nevoie. Dar astăzi, nu.

37.

PEDEAPSA ESTE MOARTEA

După Măcel, în timp ce cryii ciupeau resturi de pe oasele de uul, iar recolta anuală de muște sfârșea în timpul primului îngheț din an, Nova s-a căsătorit cu Shergesh, sau a fost căsătorită cu el. Ceremonia nu avea nevoie de consimțământul ei. În dimineața aceea, mersese pe plajă. În veșmânt de mireasă, printre scheletele și păsările prădătoare, care dădeau târcoale, a stat și a privit marea.

Rechinii părăsiseră apa de lângă mal. S-ar fi putut îneca înainte să ajungă ei la ea. Dacă apa îi intra pe nări, avea să se termine repede, fără durere.

Asemenea gânduri erau doar în joacă. Nu avea să o facă, dar o ajuta să se gândească la asta; să își amintească, în fiecare zi, că putea.

S-a întors la cărare și a mers singură la propria nuntă. Nimeni nu se îngrijorase că nu avea să apară. În fond, unde să plece? Cât a durat toată ceremonia, care nu i-a permis să scoată nici măcar un cuvânt, s-a uitat la bătrânul care o cumpărase pentru cinci monede. L-a privit fără expresie, abia clipind, fără să zâmbească, și i-a vorbit cu mintea, de parcă ar fi conversat.

Există lucruri pe care nu le poți deține, *moșule*, *nu pentru cinci monede și nici pentru cinci mii*.

Și:

Nu sunt ceea ce crezi. Sunt pirat. Ce ai de spus despre asta? *Știai că am furat puterea făuritorului Mezartimilor*?

I-a fost teamă de mine.

Am văzut.

M-a lovit.

Îmi amintesc.

Îl urăsc.

Te urăsc.

Nu îmi e teamă de el.

Nu îmi e teamă de tine.

Dacă o spunea îndeajuns de multe ori, oare devenea adevărat?

Nu îmi e teamă de tine. Nu îmi e teamă.

Nu. Îmi este. Teamă.

Lui Shergesh nu îi păsa de greutatea privirii ei. Mai târziu, s-a asigurat că era întuneric, ca să nu vadă dacă ochii ei erau deschiși. *Erau* deschiși, au fost tot timpul, și le-a simțit greutatea, așa cum a simțit-o și el pe a lui, strivind-o în blănurile în care dormeau, cu respirația lui acră sufocând-o.

Au trecut săptămâni. Zilele s-au scurtat, ceea ce însemna că s-au lungit nopțile. Nova mergea ori de câte ori putea să joace același joc cu marea. Devenise o conversație și aceasta. Când Kora îi fusese alături, avea mereu pe cineva cu care să vorbească. Acum, că nu mai avea pe nimeni, vorbea cu tot ce o înconjura, însă numai în mintea ei.

Bună dimineața, mare. Ești încă aici?

Și-a imaginat vocea ei seducătoare. O știa doar după numele vechi, iar ea nu o corecta. *Korașinova*, a strigat-o, ademenitoare, iar ea a închis ochii și a zâmbit. *Vii astăzi la mine*?

Nu, mulțumesc. Cred că rămân pe țărm. Vezi tu, îmi aștept sora.

E prea târziu, a spus marea, dar Nova nu a ascultat. Știa – știa, *știa* – că sora ei nu ar fi părăsit-o. Așa că, în fiecare zi în care îi întorcea spatele mării și urca pe cărarea care o ducea înapoi spre sat, la munca ei și la bătrânul ei soț, care îi alcătuiau viața. Și, în fiecare zi, dimineața venea mai târziu și mai vag, până când soarele se ridica leneș la orizont, abia apucând să tragă cu ochiul la toate înainte să se prăbușească iar. Ajunul Iernii Adânci se apropia – era ziua în care Kora și Nova urcaseră mereu pe cărarea de pe culme, ca să își ia la revedere de la soare pentru o lună întreagă.

Anul acesta, Nova a mers singură. Cărarea era acoperită de o gheață înșelătoare, lipsită de soare, dar nu întunecată. Lumina rece a stelelor îi lumina calea. S-a oprit pe culme, la câțiva centimetri de margine, a ridicat privirea și a ales o stea. A ales-o dintre cele câteva mii și, așa cum proceda acum, a vorbit cu ea.

Vine? a întrebat-o. *Ar trebui să știi. Pariez că vezi totul de sus. Vrei să îi transmiți un mesaj de la mine*? *Nu știu cât mai pot rezista. Spune-i asta. Spune-i că marea ne știe numele. Spune-i că aștept. Spune-i că sunt pe moarte. Spune-i că o iubesc.*

A apărut conturul soarelui. Nu i se păruse niciodată atât de eteric. Între ea și gura întunericului se afla doar un strat aproape transparent de lumină. Știa că nu trebuia să îl privească direct. Era slab, dar era *soarele* – însă nu s-a putut abține. A privit. A privit, probabil, prea mult. O aură albă i-a înflorit sub ochi. A clipit, dar nu s-a putut uita în altă parte. Era ceva la…

Soarele a dispărut, însă nu și aura albă. Probabil îi arsese ochii. Era chiar în centru și strălucea. A clipit iar. Aura devenea tot mai mare. A mijit ochii. Avea o formă.

Apoi, a văzut ce era – dacă putea avea încredere în ochii ei arși de soare, uluiți.

Avea să creadă pentru totdeauna că steaua îi transmisese Korei mesajul. Pentru că forma care aluneca spre ea era vulturul

mare și alb care ieșise din pieptul surorii ei. Cum ajunsese aici? Era aici și Kora?

Nora s-a umplut de lumină – de strălucire. Și-a desfăcut brațele în fața păsării. A plâns. Lacrimile i-au înghețat pe gene. Kora venise să o salveze.

Dar unde era?

Vedea doar pasărea. În port nu mai sosiseră nave de săptămâni întregi, și nici nu aveau să sosească de luni de zile. Înghețul se apropia, iarna venise, iar marea din jurul Rievei devenise înșelătoare, cu carcase de gheață purtate de maree care se izbeau unele de celelalte, ridicându-se și formând o strâmtoare, doar pentru a se zdrobi iarăși și a distruge orice navă ar fi prins la mijloc. Nu se putea apropia nimeni. Nu putea scăpa nimeni. Kora nu putea fi în apropiere. Era doar pasărea, dar pasărea *era* Kora. Nu asta spusese Slujitorul?

Nu este altceva decât tine, *Korako. Vulturul ești* tu, *la fel cum carnea și sângele tău sunt tu.*

Bătăile aripilor sale au stârnit vântul. Imensă cum era, părea ușoară ca o pană, plutind în fața Novei. Ochii ei au străpuns-o, iar ea s-a întrebat dacă sora ei chiar o privea prin ei. A încercat să zâmbească și să fie curajoasă.

— Kora, a spus. Mă auzi? Mă vezi? Vocea îi suna ciudat în propriile urechi, iar ea și-a dat seama doar atunci că trecuseră săptămâni de când spusese ceva cu voce tare. Shergesh prefera ca ea să tacă, și cu cine altceva să vorbească? Toate conversațiile aveau loc doar în capul ei. Mi-e dor de tine, s-a înecat ea cu vorbele. Nu pot… A încercat să repete ceea ce îi spusese stelei. *Nu pot să mai îndur. Mor. Salvează-mă.*

Dar cuvintele nu voiau să iasă. O umpleau de rușine. Pasărea nu a scos niciun sunet, dar Nova a simțit prezența Korei, și voia să fie puternică pentru ea. Și-a forțat un zâmbet.

— Este Ajunul Iernii Adânci. Bănuiesc că nu aveți așa ceva în Aqa. Să îți spun ce s-a întâmplat, a continuat, încercând să își ascundă disperarea sub un văl subțire de flecăreală. Măcelul a ieșit bine, anul ăsta. Pun pariu că regreți că ai pierdut…

Pasărea dispărea. Nova a clipit. Era luminoasă, sub stele, dar se stingea ca o lampă pe moarte. Nova s-a întrebat, cu o tresărire a inimii, dacă se afla într-adevăr acolo. Sau poate și-o imagina doar, fiindcă îi plesnise o sinapsă? Dar apoi și-a închis ciocul și s-a mișcat în aer, iar piciorul cu gheare imense, de

răpitoare, a aruncat o legăturică spre ea. Era mică. A strâns-o la piept, cu mâinile înmănușate, și a icnit când pasărea i-a dispărut din fața ochilor.

— Nu mă lăsa, a șoptit, dar plecase deja.

Și-a vârât legăturica sub haină. Nu o putea deschide cu mănușile pe mâini, și nu îndrăznea să și le scoată, pe frigul acela. S-a întors pe cărarea de pe culme, spre casa soțului ei. Nimeni nu i-a dat atenție. S-a strecurat înăuntru, în tăcere, și a întețit focul, înainte de a-și scoate straturile exterioare de veșminte. Shergesh sforăia. Detesta zgomotul, dar detesta și mai mult momentele în care vocea lui certăreață îi arunca ordine fără oprire.

Cu mâini tremurătoare, încă amorțită de frig, a deschis legăturica adusă de vultur. O parte a minții sale mai credea că totul se petrecuse doar în imaginația ei: pasărea, legăturica, totul. Poate chiar și prezentul era o halucinație, oricât de real ar fi părut în lumina focului din casă.

Era un material mai fin decât orice atinsese vreodată – alunecos ca apa, alintat de lumină, care dansa pe ea precum aurora. Avea un model cu floricele într-o sută de culori diferite. A crezut că va plânge, atât de frumos era. Dar era numai ambalajul, pe care l-a desfăcut.

O scrisoare. Spunea:

Sora mea, jumătatea mea. Nu sunt liberă să vin după tine, așa cum nici mama noastră nu a putut veni să ne ia. Aici nu este cum ne-am imaginat. Imperiul se prăbușește.

Nova a clipit. Cuvintele nu aveau sens. Imperiul Mezaret era totul și așa fusese mereu. Nu putea greși. Ce mai însemna și asta? Scrisoarea nu spunea. Continua: *Îți trimit scrisoarea pentru nu că știu ce altceva să fac. Știu că știi asta, Novali*: *pedeapsa este moartea.*

I-am auzit pe Mezartimi vorbind. Spuneau că, atunci când le-ai furat darurile, i-ai făcut mai puternici, așa cum lentila unui far amplifică lumina. Nova, inima mea. Ești mai puternică decât Rieva. Ești mai puternică decât marea. Găsește-mă.

Găsește-mă. Nu sunt liberă.

Inima Novei se frânse, apoi începu să bată cu putere. *Nu sunt liberă.* Kora scrisese de două ori aceleași cuvinte. În tot acel timp, Nova și-o imaginase pe sora ei pregătindu-se, devenind tot mai puternică, trăind viața la care visaseră. Totul fusese atât de

real în mintea lor. Cât de prostesc i se părea acum. Nici măcar nu crezuse vreodată că inventaseră totul. Se adâncise atât de mult în ritualul de a-și plânge de milă și nu se gândise... Cum era de fapt Aqa? Cum era viața Korei, dacă nu așa cum și-o imaginaseră?

Și imperiul... *se prăbușea.*

Nora ar fi fost mai uluită dacă vedea cerul despicându-se.

În legăturică era un obiect. L-a văzut și i s-a tăiat respirația. Știa că nu trebuia să îl atingă. Prin perete, auzea sforăielile lui Shergesh transformându-se în grohăiturile care îi anunțau trezirea. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât aproape că a scăpat obiectul de câteva ori, încercând să îl împacheteze la loc. A îndesat legăturica în fundul unui dulap, însă avea încă scrisoarea în mână. L-a auzit pe Shergesh icnind, ca de fiecare dată când se ridica în capul oaselor, a auzit zgomotul făcut de picioarele lui, când s-a dat jos din pat, și, cuprinsă de panică, a aruncat scrisoarea în foc.

Nu nu nu nu nu. A încercat să o scoată. Era scrisul Korei, și nu voia să piardă scrisoarea, așa cum o pierduseră pe a mamei lor. Prea târziu. S-a răsucit și a ars, apoi Shergesh a apărut în ușă, scărpinându-se și cerând lucruri, cum îi era felul.

Nova nu a îndrăznit să scoată iarăși legăturica până când sforăiturile din noaptea următoare nu au intrat în ritmul obișnuit. S-a strecurat afară din pat și a desfăcut materialul înflorat, cu mâini tremurătoare.

Pedeapsa este moartea.

Era nici mai mult, nici mai puțin decât o diademă din metalul zeilor, perfectă precum cercul făcut de o picătură de ploaie căzută într-o apă calmă. Nu își putea da seama cum obținuse Kora o asemenea comoară. Fiecare gram din metalul zeilor extras de oriunde din Mezaret era trecut în registre nenumărate și păzit de soldații imperiali. Doar Slujitorii aleși de coroană aveau acces la el, după jurăminte stricte și sub supraveghere. Oamenii ucideau pentru el, purtau războaie pentru el, iroseau averi săpând după el.

Și ce era să facă Nora cu ea?

Dacă o atingea, pielea ei avea să devină albastră și să o trădeze, și la ce o ajută darul ei? *Pirat*. Skathis scuipase cuvântul ca pe o bucățică de carne mucegăită, de parcă nu ar fi existat nimic mai scârbos pe lume. Nu pricepuse atunci, dar avusese

timp să se gândească, așa că acum înțelegea. Puterea ei era să fure puterea altora, însă în Rieva nu exista nimic să merite furat. Pe cont propriu, era neajutorată, cu sau fără metalul zeilor. Era prizonieră pe o insulă de la capătul lumii.

Dar Kora știa toate astea, și totuși îi trimisese diadema, cu mesajul: *Găsește-mă. Nu sunt liberă*.

Asta nu putea însemna decât că sora ei trăia în condiții și mai grele decât ea.

În clipa aceea, s-a produs o mișcare seismică. Nova își așteptase sora, să o salveze. Dar dacă trebuia să fie *ea* salvatoarea?

S-a simțit cuprinsă de importanța unui țel, și apoi de un calm straniu. A împachetat diadema. Și, în timp ce Shergesh sforăia, iar marea îngheța, pregătindu-se de întunericul parcă fără sfârșit al iernii, Nova a început să facă planuri.

38.

MAREA A PRIVIT-O ÎNAPOI

Așteptarea a fost partea cea mai rea. Planul era o nebunie, și nu exista nicio cale să știe dacă avea să *funcționeze.* Nova nu prea putea să îl *testeze.* Ar fi putut fi prinsă și executată. Dar nu putea face altceva decât să încerce să se poarte normal, zi după zi, așteptând. Ca întotdeauna, și-a continuat conversațiile în tăcere.

Cu steaua:

Spune-i Korei că vin.

Cu marea:

Nu ai înghețat încă? *Te-ai putea grăbi, draga mea*? *Ți-aș fi recunoscătoare. Vezi tu, trebuie să ajung undeva.*

Cu soțul ei:

Tu nu știi ce sunt, bătrâne, dar vei afla. Asta îți pot promite.

Și cu tatăl ei:

Te voi folosi și te voi distruge, iar la urmă voi râde. Sper că te-ai bucurat de cele cinci monede ale tale de bronz.

Iar ei nu îi puteau citi gândurile, dar nici nu o puteau privi în ochi, ci mereu întorceau privirea primii. Cu excepția mării.

Marea o privea înapoi și, chiar dacă îngheța lent, era mai caldă decât soțul sau tatăl ei, s-a gândit Nova.

A sosit și timpul. Marea a înghețat. Singura scăpare din Rieva era pe gheață, mergând spre Targay, o insulă mai mare, cu un port în care spărgătoarele de gheață ancorau chiar și pe timp de iarnă. Nova se gândise să plece singură, dar gheața era înșelătoare. Nu stătea locului niciodată. Fremăta și crăpa, se separa, se zdrobea, având suficientă forță să decapiteze uuli mai îndrăzneți. Ca să își atingă ținta, avea nevoie de mai mult decât noroc. Avea nevoie de cineva care putea îngheța apa și care putea crea o cărare solidă.

Cineva ca tatăl ei.

Darul lui, firește, era latent. Era și slab. Dar Nova revenea mereu la rândul acela din scrisoarea Korei, despre cum Mezartimii spuseseră că le făcuse darurile *mai puternice.* Se întreba dacă ar fi putut fi adevărat. Ziua petrecută pe nava-viespe era un mare haos, așa și-o amintea. Dar, odată ce ideea a pus stăpânire pe ea, nu a mai părăsit-o. Era singura ei șansă. Firește, Zyak nu ar fi fost de acord să o ajute.

Aici intervenea Shergesh.

Nova s-a strecurat afară din așternut. Cu inima bubuind, a luat diadema din ascunzătoare, a scos-o din materialul superb și a privit metalul zeilor cu respect. Dacă voia să meargă mai departe cu nebunia, trebuia să atingă diadema și să o lase să funcționeze. *Pedeapsa este moartea*, îi amintise Kora, deși nu era nevoie. La atingerea metalului, devenea albastră, și nu mai exista cale de întoarcere.

Mâinile îi tremurau când a lăsat materialul să cadă și a apucat cercul cu ambele mâini. Metalul era rece și neted. Și-a privit pielea devenind cenușie, apoi albastră, în timp ce zumzetul se mișca deasupra ei și înăuntrul ei, trezind ce se afla acolo. Acum a recunoscut lucrul acela și l-a tras afară. Apoi s-a dus să îngenuncheze lângă soțul ei, care dormea.

Toată lumea știa care fusese darul lui Shergesh. Se lăuda cu asta tot timpul, și îi plăcea să spună la ce l-ar fi folosit dacă ar fi putut dispune de el. În noaptea nunții lor, când Nova ezitase să își dea jos hainele, îi spusese „Dacă aș fi în posesia darului meu, ai face ce-ți spun”. Se ștersese cu dosul mâinii la gură și se uitase provocator. „Dar asta m-ar fi împiedicat să te *oblig* s-o faci”.

Apoi, făcuse întocmai.

Control mental. Aceea era puterea lui – prea slabă pentru folosul imperiului, dar, spera Nova, nu și pentru ea. Dacă o putea spori, atunci o putea folosi nu doar pentru a-l controla pe el, ci și pe tatăl ei. Atentă să nu îl trezească pe bătrânul tiran stafidit, i-a atins încheietura cu diadema. El s-a foit când zumzetul l-a străbătut, dar de obicei dormea adânc, și nu s-a trezit. Când a terminat cu el, și devenise la fel de albastru ca ea, l-a împins tare și a spus:

— Trezește-te, bătrâne. E timpul să afli cu cine te-ai căsătorit.

S-a trezit, într-adevăr, și a clipit spre ea în lumina focului, ca prin vis. Nu i-a dat timp să își dea seama că nu visa. I-a înșfăcat darul. A fost ușor, Thakra fie binecuvântată. Era la dispoziția ei. Și, de îndată ce l-a dobândit, l-a întors împotriva lui.

— Ridică-te și îmbracă-te ca pentru călătorie.

Clipind încă, derutat, Shergesh s-a ridicat dintre blănuri.

Și a făcut exact ce i s-a spus.

Așa a reușit Novali Nyoka-vasa să traverseze marea înghețată pe sania trasă de un echipaj de câini, alături de bărbații care o vânduseră și o cumpăraseră.

A durat o lună. Targay nu era aproape, iar drumul era oricum, numai ușor nu. Când au rămas fără mâncare, au fost nevoiți să pescuiască, iar asta le-a luat timp. Au ajuns iar și iar la porțiuni de gheață crăpată, și Nova, de fiecare dată când privea în apa neagră, își simțea propria putere de convingere, până în măduva oaselor.

Este prea departe, spunea. *Prea târziu.*

În fiecare zi, devenea tot mai dificil să nu mai asculte. Trebuia să își investească toată puterea – și a lui Zyak – în repararea gheții, pentru a crea un drum care să avanseze. Cu o singură diademă pentru toți trei, trebuiau să o țină lipită de piele cu rândul, pentru ca puterea lor să nu dispară, și tot ce făceau, fiecare lucru, cât de mic, ținea de voința Novei, care le folosea puterea pentru a-i constrânge.

Nu exista loc de milă și nici nu o meritau. Nu simțea compasiune, nici triumf. Era prea obosită pentru a se simți victorioasă, și prea conștientă, în orice moment, de toate felurile în care ar fi putut merge prost. Putea dormi doar pe furate, când dormeau și ceilalți doi, iar în oboseala ei simțea că plutește, incapabilă să se simtă bine în propria piele. Shergesh nu era

puternic și trebuia să călătorească pe sanie. Nova se temea că va muri înainte să ajungă la destinație, și îi păsa doar pentru că, dacă murea, și-ar fi pierdut controlul asupra tatălui ei. Se folosea de o mare parte a concentrării sale pentru a-i ține mintea ca într-un clește. De fiecare dată când îl slăbea puțin, simțea că încerca să i se împotrivească, iar ocazional își câștiga câte un moment de libertate. Odată, a ațipit, doar pentru a tresări și a-l vedea pornind spre el, într-o tăcere asortată cu răutatea de pe chipul lui.

— Oprește-te! i-a poruncit, iar el s-a oprit brusc. După aceea, i-a fost teamă să mai doarmă.

În fiecare zi, își găsea steaua pe cer și îi cerea să îi trimită Korei un mesaj.

Vin, spunea de fiecare dată, și spera mereu că va apărea pasărea albă, așa cum făcuse în Ajunului Iernii Adânci. Dar nu a făcut-o. De fapt, a ajuns la Targay și, de acolo, în Aqa, dar nu a mai revăzut pasărea. A ajuns în orașul imperial și l-a găsit în mijlocul haosului. Împăratul murise, metalul zeilor îi fusese furat, și se dezlănțuise iadul.

Și Kora? Kora era deja plecată.

39.

ȘOAPTE TRĂDĂTOARE

Serafimii de demult creaseră portalurile pentru că puteau.

Fapta fusese înfășurată în cuvinte de preamărire, și era într-adevăr măreață: descoperirea Continuului care era marele *Tot,* un număr infinit de universuri presate laolaltă precum paginile într-o carte? Capacitatea de a le străpunge și de a călători dintr-o lume în alta? Cine, având o asemenea putere, n-ar fi folosit-o?

Navigatorilor li s-a spus aducători de lumină, iar gloria a devenit misiunea lor. Șase au pornit într-o direcție, șase în cealaltă, și au înrădăcinat măreția rasei lor în fiecare lume pe care o descopereau. Erau magnifici. Era firesc să fie venerați. Au generat religii, dar și gropi comune. Salvatori pentru unii, au devenit distrugători pentru alții. În lumea Zeru au distrus o rasă

pentru a elibera alta, iar numele conducătoarei lor, Thakra, a ajuns să semnifice dualismul frumuseții și terorii.

Serafimii nu erau pentru cei slabi de înger.

Cele două grupuri de Șase au pus sute de lumi între ele, zburând chiar și afară din Meliz. Apoi, unul dintre ei a deschis o ușă prea departe. S-a deschis în beznă, iar bezna era vie.

Supraviețuitorii l-au numit Cataclismul, deși au rămas tragic de puțini supraviețuitori. Navigatorii au fugit înapoi de unde veniseră, iar marile bestii din beznă i-au urmărit, revărsându-se prin tăieturile pe care le făcuseră, de pe un cer pe alt cer și pe alt cer. Au venit până în Meliz, și au devorat fiecare lume pe care o deschiseseră Navigatorii. Chiar și Meliz a fost distrusă, Meliz cea eternă, grădina Continuului. Acei serafimi care au putut fugi în lumea alăturată, Eretz, au reușit să țină portalul închis, și îl țin așa și acum, folosindu-și puterea pentru a transforma cerul într-un liman care ține întunericul la distanță.

O tânără regină curajoasă din acea lume îndepărtată pregătea o legiune de îngeri și de himere pentru a se lupta cu întunericul, sperând să îl distrugă. Însă aceea era altă poveste.

Cât despre ceilalți Șase, cei conduși de Thakra – cine știe? Poate că au murit cu multă vreme în urmă, sau poate că încă navighează departe, în infinitatea marelui *Tot.* Și aceea este altă poveste.

Aceasta este povestea portalurilor dintre Zeru și Mezaret și despre cum au fost folosite după ce îngerii au plecat, de cine și cu ce preț.

Mezaret era lumea cu metalul albastru, extraordinar, care îi transforma locuitorii în zei. Prin tăieturile de pe cer, imperiul lor s-a extins. Cu navele de război și cu soldații-vrăjitori, erau invincibili. Pentru o vreme.

Toate imperiile cad. Se întind prea mult, adună prea mulți dușmani. Sunt roase din interior de corupție, de lăcomie, de trădare. Imperiul Mezaret nu era o excepție. Pe toate fronturile sale se purtau lupte, când un tânăr făuritor pe nume Skathis a privit în vârtejul haosului și a văzut… o șansă.

L-a ucis pe împărat, dar nu i-a luat locul. Avea alte aspirații. Dorea să fie *zeu.* Așa că a luat metalul magic al împăratului și a părăsit lumea pe nava sa, alături de un echipaj mic, ales pe sprânceană, din care făcea parte și spioana lui, Korako, fie că a dorit sau nu să li se alăture.

Nova a ajuns în Aqa prea târziu. I-a ratat la *o săptămână.* Și la fel de bine și-ar fi putut dori să zboare până la lună, cum își dorea să îi urmeze prin portal. Nu era posibil. Dar tot a făcut-o. Skathis avea o navă zburătoare din mezartium, pentru a naviga prin portaluri și tărâmuri. Ea nu avea decât istețimea și diadema, și tot a găsit căi de a-l urma. Uneori, i-a luat *ani* să ajungă dintr-o lume în alta. Urma s-a învechit, dar ea a continuat să meargă.

Există un moment în orice speranță și în orice vis când fie te oprești, fie renunți la restul lucrurilor. Iar dacă alegi visul, dacă mergi mai departe, nu mai poți renunța vreodată, fiindcă la atât te rezumi. Nova făcuse acea alegere cu multă vreme în urmă. Era atât de adâncită în căutare, încât să se răzgândească ar fi însemnat să înfrunte un tunel întunecat, care urla și la capătul căruia nu se afla nimic, nici măcar gheață sau uuli. Nu exista cale de întoarcere. Nu exista nimic altceva. Existau doar Kora și cuvintele care o bântuiau pe Nova:

Găsește-mă. Nu sunt liberă.

I-a luat *peste două sute de ani* să găsească nava lui Skathis la marginea imperiului sfărmat. Trăise multe vieți în timpul acela, găsindu-și drumul, croindu-și drumul, trecând dintr-o lume distrusă de război în alta. Era ceva să supraviețuiești atât și să ajungi atât de departe. Marea, s-a gândit ea, nu ar mai fi recunoscut-o. Abia dacă se mai recunoștea și ea. Nimeni nu mai trăia, în nicio lume, să-și amintească de Korașinova, cu excepția Korei însăși, cealaltă jumătate a ei, de care fusese separată cu multă vreme în urmă.

Era doar „Nova” de secole, dar marginile zdrențuite ale numelui nu se neteziseră cu timpul, ci se ascuțiseră mai tare. Dacă le atingeai, sângerai. Orice viață trăia, în orice chip supraviețuia, nu s-a oprit niciodată din căutarea surorii sale.

Înăuntrul ei trăia o șoaptă înșelătoare – vocea mării, pe care nu o putea lăsa în urmă. Încercase. Când o simțea că se agită, iar cuvintele începeau să i se nască în minte, își mușca obrazul sau buza, sângerând. Aceasta era dijma pe care o plătea pentru a amuți vocea, sau implorarea de a-i dovedi șoaptei că se înșela.

Prea târziu.

Acelea erau cuvintele pe care nu le putea ucide. Aceea era teama pe care o înăbușea cu propriul sânge – că avea să fie, pentru totdeauna, *prea târziu.*

Dar acum, într-un târziu, găsise pasărea albă – sau pasărea o găsise pe ea, ca înainte. Și, urmând-o prin portal, știa: nu putea decât să o conducă spre Kora.

40.

ATAC

Sarai era paralizată de șocul priveliștii cu marea roșie, când Spectru a țâșnit prin portal. Rețeaua s-a întins și a scuipat vulturul, cu aripile masive întinse larg, și s-a închis la loc, scurt, doar pentru a se redeschide înapoi, când siluetele s-au revărsat din ea: unul… doi*… patru* ticăloși, unul în față, ceilalți trei desfășurându-se în urma sa.

Strigătul lui Spectru era îngemănat cu un urlet, și, chiar și înăbușit de atmosfera camerei, făcea sângele să înghețe în vine. Nu era un urlet firesc. Sarai, Lazlo și ceilalți au fost răvășiți de el. I-a invadat, trup și suflet. Venea de la o femeie, cea care conducea trupa. Avea părul blond și trupul subțire. Era *albastră*, îmbrăcată într-un veșmânt strâmt, care o făcea să pară înmuiată în ulei. Pe frunte, ca pe o coroană, purta un cerc de mezartium. Pe chip avea o privire înnebunită și, prin gura deschisă, lăsa să curgă acel urlet care biciuia suflete.

Sarai nu auzise niciodată un sunet mai sălbatic. În el auzea lupi, strigăte de luptă, păsări prădătoare și vijelii, și nu ar fi crezut că venea de la o persoană, dacă nu ar fi văzut cu propriii ochi. A fost cuprinsă de teroare, iar odată cu ea și ceilalți, lăsându-i muți de uimire și neputincioși.

Era magie. Era un atac. Le-a pătruns în minte și i-a separat de instincte, înăbușindu-le reacțiile naturale.

Lazlo s-a clătinat, uluit. Era pe cale să dea înapoi pe alee și să închidă globul, dar totul s-a oprit. Ar fi putut trimite un șuvoi de mezartium să îi cuprindă pe atacatori, dar n-a făcut nimic. Până și instinctele defensive ale lui Eril-Fane și Azareen, perfecționate în atâția ani de pregătire, au fost învinse. Nu și-au tras hreshtekurile din teci, lucru care ar fi trebuit să fie în firea lor, ci s-au dat în spate în fața zgomotului, astupându-și urechile cu mâinile.

•

Nova a pătruns prin portal cu urletul lui Werran. Făcea parte din trupa ei și acela era darul lui: un urlet care semăna panica în mințile celor care îl auzeau. Nu exista cale mai bună de a îngheța dușmanul într-un atac. Novei îi plăcea să conducă urlând astfel, creându-și astfel un moment să își evalueze adversarii. De obicei, îl lăsa pe Werran să își folosească chiar el darul, dar acum simțise nevoia să strige când urmărea pasărea Korei în lumea aceea necunoscută, așa că l-a preluat și i-a dat drumul, bucurându-se de felul în care îi răvășea gâtlejul.

Ajunsese în clipa pe care o urmărea de peste două secole, din noaptea în care dezvelise diadema și jurase să își elibereze sora.

Pierduse numărul lumilor care existau între aceasta și a ei. Și nu ținuse socoteala oamenilor uciși de la Zyak și Shergesh. Dar cunoștea anii, lunile și zilele de când venise pasărea albă în Rieva. Trecuse multă vreme, dar acum era aici. Avea să își salveze sora și era pregătită.

A scanat încăperea, încă urlând, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Cinci Slujitori și trei oameni a numărat; ochii i-au trecut de la unul la altul repede, apoi a repetat mișcarea. Pasărea Korei zbura în cercuri, iar țipătul ei se împletea cu urletul Novei. Inima Novei a bătut mai tare. A întrerupt urletul. Se gândise că pasărea avea să o conducă la sora ei. Nevoia de a o vedea ardea ca un foc înăuntrul ei.

Dar Kora nu era acolo.

Prea târziu, s-a făcut auzită șoapta trădătoare. Și-a mușcat obrazul, iar gura i s-a umplut de gustul metalic de sânge.

•

Oamenii și odraslele zeilor s-au făcut mici, paralizați de urlet, iar când s-a întrerupt, când femeia l-a oprit și și-a arătat dinții, mârâind animalic, au rămas amețiți, în tăcere, simțindu-se de parcă urletul ar fi fost un val care îi aruncase, pe fiecare în parte, pe o plajă, unde îi lăsase singuri, icnind – cu bucăți din cine fuseseră împrăștiate în jurul lor.

Invadatorii s-au răsfirat în fața lor, în aer. Zburau sau pluteau, imuni la gravitate. Pe lângă conducătoare mai erau doi bărbați și o femeie, toți albaștri și toți purtând aceeași uniformă neagră, uleioasă, care li se potrivea ca o a doua piele, cu cizme care păreau create să strivească oase sub tălpi și care, cumva, călcau aerul. În lateral le atârnau săbiile în teci, și aveau

chipurile încruntate, amenințătoare. Toți aveau în mâini bâte croite dintr-un metal cenușiu, cu doi clești scurți la un capăt. Între cleștii aceia sălta fulgerul, trosnind a rău.

Vederea lor îl readuse pe Lazlo în simțiri. În urma urletului, instinctele i-au revenit – nu dintr-odată, ci lent, de parcă bucățele împrăștiate din mintea lui ar fi încercat să se recompună. Primul lui gând a fost să o împingă pe Sarai în spatele lui. Dinspre ea, nu putea decât să privească. Se simțea de parcă s-ar fi întors în coșmarul Minyei, fiindcă pe femeia aceea, cu părul ei blond și cu sprâncenele ei alburii… o *cunoștea*. O văzuse în ușa creșei.

Korako, s-a gândit.

La fel și Eril-Fane, deși știa că era imposibil. Și-a amintit cum își împlântase pumnalul în inima ei, cum viața i se scursese din priviri. Dar acum ochii ei străluceau, animați de o intensitate brutală. Și-a scos hreshtekul. La fel și Azareen.

Auzind zgomotele gemene ale tăișurilor scoase din teci, Lazlo și-a scuturat capul amorțit și și-a găsit puterea. Era prea târziu să închidă globul, ca să blocheze atacatorii. Intraseră, dar asta nu însemna că nu îi putea opri. Deja învățase că nimic nu putea opri mezartiumul. S-a deschis la toate energiile pe care le simțea vii în jurul lui. Scrâșnind din dinți, a făcut metalul să lovească, iar din podeaua camerei a erupt un gheizer de mezartium. Era un jet albastru și lucios de metal lichid, propulsat de o forță vulcanică. S-a îndreptat spre femeie. Ar fi anihilat-o la impact, dar Lazlo nu știa să anihileze. A forțat gheizerul să se golească și să se deschidă, creând un tub topit care avea să o înconjoare și să o rețină.

Așa ar fi *trebuit.* Dar, chiar când a ajuns la ea, a înghețat. Căscându-se ca o gură la picioarele ei, gata să o înghită, jetul exploziv, metalic… s-a oprit.

Cu un sentiment cumplit de neajutorare, Lazlo a simțit cum *îi este luat* simțul mezartiumului. Senzația de posesie – felul în care metalul îl poseda pe el și el metalul – s-a evaporat, la fel și energiile, de parcă aerul s-ar fi golit de muzica tăcută. Semăna cu orbirea sau cu surzirea bruscă, pierderea acestui nou simț. Și-a căutat cu disperare puterea și… nimic.

Ceilalți l-au privit, apoi au privit-o pe intrusă, cu ochi mari, confuzi. De ce se oprise?

— Lazlo…, a întrebat Sarai, cu vocea tremurând.

— Puterea mea, a icnit el. A dispărut.

— *Ce*?

Aleea rămăsese agățată în cameră, ca un pod pe jumătate terminat. Sarai, Lazlo și ceilalți erau înghesuiți laolaltă la un capăt. Se retrăseseră la primul semn de atac, paralizați apoi de urletul nefiresc. Acum și-au revenit cu toții din tăcere.

Ruby s-a aprins, în chip de Rug. Flacăra i-a cuprins ochii. Părul îi strălucea ca niște râulețe de lavă și în pumnii strânși îi sâsâiau scântei. Nu mai atacase niciodată pe cineva. Minya îi spusese că era o armă, dar nu se mai simțise vreodată așa. Dar, înainte să poată face orice, simți că îi este răpit focul, că i se stinge scânteia.

I-au fost *luate* și, imediat ce a remarcat pierderea, ochii atacatoarei s-au înroșit și s-au aprins. Părul ei deschis a scos fum, strălucind ca un pat de tăciuni. Ruby a văzut asta și s-a simțit expusă, de parcă femeia ar fi vârât o mână înăuntrul ei și ar fi furat ce o făcea să fie ea.

— Tu, s-a înecat, revoltată, e a mea. Dă-mi-o înapoi.

În același timp, Feral, înghițind în sec, a închis ochii și a smuls un tunet de pe un cer aflat la o jumătate de lume distanță. Aerul de deasupra atacatorilor s-a întunecat. Ploaia a venit instantaneu – un rotocol de pelete înțepătoare, pe jumătate înghețate, fiecare ca un sloi micuț. Norul dens scânteia și trosnea, aprins din interior de un fulger nenăscut. Răcnetul tunetului s-a aplatizat, din cauza proprietăților camerei, dar tot le-a rezonat în oase. Ani de zile, Minya încercase să îl facă pe Feral să se poarte fix așa: să cheme furtuni ca arme, să țintească și să lovească prin fulgere, dar lui îi fusese mereu teamă, așa că nu reușise niciodată. Acum își simțea puterea de parcă ar fi *fiert* înăuntrul lui și s-ar fi revărsat ca aburul, de parcă ar fi transmis puterea cerului, puterea neîmblânzită a naturii înseși. Pentru prima dată în viață, Feral s-a simțit zeu.

Apoi, senzația s-a evaporat ca apa.

Atacatoarea, udă leoarcă, cu ploaia înghețată curgându-i pe față și cu părul blond lipit de creștet, și-a ridicat brațele, prezentându-și puterile furate.

În palmele deschise i s-au aprins mingi de foc, sâsâind și dansând sub ploaie. Și nu erau doar mingi. Erau *flori* sculptate din foc. Au început ca niște muguri și s-au deschis, separându-și

petalele de flacără portocalie, vie, albastră în centru și pălind către alb la margini.

Ruby și-a ținut respirația. Ea nu reușise niciodată să creeze ceva nici pe jumătate atât de frumos, iar invidia a umplut-o de revoltă.

Sparrow nu a făcut nicio mișcare. Minya o disprețuise mereu pentru inutilitatea ei în luptă, iar ea nu se supărase niciodată, însă acum era altceva. Se simțea mică și neajutorată, în timp ce tunetul bubuia și trosnea deasupra capetelor lor, strălucind de recolta lui de fulgere. Apoi, s-a despicat și au țâșnit trei săgeți, albe și rapide, direct spre alee. Au trebuit să se arunce la pământ și numai balustrada creată de Lazlo i-a împiedicat să cadă. Mirosul de ozon s-a așezat în jurul lor, curat și ascuțit, și s-au înghesuit cu toții acolo, privind, uluiți și speriați, cum gheizerul de mezartium înghețat s-a topit din nou. Nu a erupt și nici nu a copleșit-o pe femeie; cel puțin, nu așa cum intenționase Lazlo. În schimb, a curs cu o grație lentă de-a lungul picioarelor, torsului și brațelor ei, luând forma unor plăci de armură. Nu se comparau cu plăcile grele de bronz pe care le purtau Tizerkanii, ținute laolaltă cu catarame și curele de piele groasă. Acestea erau netede ca apa și atât de fine, că practic nu cântăreau nimic. Nu adăugau nicio greutate și se mișcau odată cu trupul ei, însă erau mai puternice decât orice pe lume. S-au întrețesut în materialul negru al costumului ei și au strălucit ca oglinda: pe pulpe ei, pe coapse, într-un evantai elegant peste genunchi. S-a format o platoșă, în chip de vultur, cu aripile desfăcute. Avea încă florile de foc în palmele deschise, în timp ce metalul a curs în sus și i-a înfășurat brațele în apărătoare de cot și încheietură, mai elegante decât cele bătute cu ciocanul pe nicovală.

Plutea în fața lor, cu ochii strălucind roșiatici, cu flăcări în palme, purtând o armură de mezartium și mânuind fulgerele ca pe săbii, iar odraslele zeilor și oamenii erau umili și îngroziți.

— Cine ești? a întrebat Feral, cu vocea tremurând.

— Ce dorești? a întrebat Sarai, temându-se de răspuns.

— Cum face asta? a întrebat Ruby, copleșită. Îmi vreau focul înapoi!

Cu o mișcare bruscă, femeia a aruncat florile de foc spre podea, dedesubt, unde au sfârâit, prefăcute în scântei, și au murit. Cu o smucitură de braț, a dispărut și tunetul, luând ploaia

și fulgerele cu sine. Picăturile încă mai curgeau de pe siluetele murate ale atacatorilor, dar aerul s-a limpezit. Ruby și Feral au pipăit după darurile lor, sperând să le fi primit înapoi, dar nu le primiseră. Atacatoarea le avea încă în puterea ei, la fel și pe al lui Lazlo – așa cum i s-a amintit când a ridicat brațul, cu degetele îndoite, și a chemat o minge de mezartium din tavan. A zburat în mâna ei, lovindu-i palma cu zgomot. Ea a apucat-o și a învârtit-o pe degetele, fără nicio dificultate, ca într-un truc magic. Flăcările din ochi i-au pierit. Erau căprui, livizi și ațintiți asupra lui Lazlo. I-a vorbit într-o limbă pe care ei nu o puteau înțelege. Era aspră în urechile lor, ca balamalele ruginite și graiul ciorilor.

•

— Îți amintești de mine? a întrebat Nova.

Își vedea dușmanul prin ceața urii sale, iar el nu prea arăta așa cum își amintea ei – trecuseră peste două sute de ani. Cine altcineva putea să fie? Aceia erau ochii lui cenușii, acestea erau nava lui și lumea pe care o alesese.

Skathis, după toți anii aceia. I-a simțit puterea traversând-o, așa ca acum multă vreme. A spus:

— Ți-a fost cândva teamă de mine, dar nu cât să mă ucizi, și eu ți-am strivit gâtul într-o zgardă din metalul zilelor într-o mie de vise criminale, pline de bucurie. Mi-ai spus pirat, când nu eram așa ceva. Dar acum… *nici nu ai idee.* I-a aruncat mingea, așa cum le-o aruncase el, ei și Korei. A șoptit: Prinde.

•

Lazlo a prins-o, din reflex. Dar, de îndată ce i-a atins mâna, nu a mai rămas nimic de prins. I s-a revărsat peste braț și s-a rostogolit în sus, pe el, metal albastru sclipind în mișcare. Când s-a dat înapoi, cu brațul depărtat, metalul i-a urcat pe umăr, stingându-se pe măsură ce se mișca într-un șuvoi sinuos. S-a alungit și s-a transformat în șarpe, și i s-a încolăcit în jurul gâtului – totul preț de o secundă și, înainte să știe ce se petrecea, șarpele a deschis gura și și-a înghițit propria coadă.

Lazlo l-a apucat. S-a zvârcolit în mâinile lui și a simțit că era viu la fel cum Rasalas era viu, sau pasărea pe care o scosese din perete; nu mai era doar metal, fără simțire, ci o creatură animată de o voință.

Dar nu era voința lui, și a prins cu mâinile șarpele metalic, care se zvârcolea și se devora pe sine însuși, prinzându-i gâtul în laț.

Sarai l-a prins și a încercat să îi desfacă fălcile din jurul cozii, dar nu a reușit să le miște. S-a strâns, iar degetele ei au rămas captive între zgardă și gâtul lui Lazlo. Trebuia să le face necorporale, să își transforme trupul de stafie în aer, pentru a se elibera. Dar nu putea face la fel pentru Lazlo. Pe el nu îl putea face transparent, și i-a văzut panica din ochi pe măsură ce șarpele s-a strâns, luându-i aerul. Gura lui s-a deschis, într-un icnet, iar Sarai s-a răsucit să-și privească inamica.

— Dă-i drumul! a strigat ea.

Ce a văzut în ochii celei care părea Korako a fost o răbufnire trecând de la victorie la furie. Era, cu siguranță, o răbufnire ucigașă. Korako năvălise aici să facă rău și era sălbatică.

Totul se întâmplase foarte repede. Cu o clipă în urmă, priveau prin crăpătura din aer peisajul imposibil. Acum erau invadați, iar magia lor, furată. Eril-Fane și Azareen se aflau la marginea podului, neajutorați, cu dușmanii la depărtare de săbiile lor. Ruby și Feral nu mai aveau magie, iar Minya nici măcar nu era prezentă. Absurditatea a lovit-o pe Sarai în plin. Minya, protectoarea lor, de când își puteau aminti, Minya, care îi salvase și își petrecuse viața construind o armată ca să continue să îi salveze, se afla pe podeaua ei, într-un somn indus de poțiune, fără apărare, inutilă – și era numai vina lor.

Acum, Lazlo se sufoca, iar dacă murea, Minya nu era aici, să îi prindă sufletul. Cu un oftat de furie, Sarai a sărit la inamică.

A sărit. A zburat. A *atacat*.

Iar dacă inamica ei era sălbatică, Sarai era mai mult, fiindcă nu era constrânsă de viață, cu toată *fixitatea* sa. Când buzele ei i-au dezvelit dinții, într-un mârâit, a părut mai periculoasă decât acea adversară ar fi putut spera vreodată, pentru că gura ei s-a lărgit și a devenit un bot, scos direct din arsenalul ei cu coșmaruri. Dinții ei au crescut, lungi și ascuțiți, ca spinările unor vietăți marine, otrăvitoare. Ochii i s-au înroșit complet – un roșu solid și lucios –, iar degetele încovoiate au devenit gheare, mai ceva ca ale Spectrului. A privit-o pe Nova în ochi, aruncându-se spre ea, și a văzut felul în care i s-au îngustat ochii, fără nicio grijă, în timp ce înșfăca darul lui Sarai așa cum le înșfăcase și pe celelalte.

Sarai abia dacă a simțit. Teama și furia ei topeau totul. Darul ei de odraslă a zeilor, furat? Așa, și? Nu darul ei îi permitea să zboare și să-i crească colți. Era doar partea bună a morții. Când nu s-a clătinat și nu a căzut, fața Novei a rămas încremenită de mirare. Sarai și-a trăit clipele de satisfacție întunecată.

Apoi, s-a aruncat asupra ei.

41.

DOAR TOTUL

Nova crezuse că darul fetei trebuia să fie abilitatea de a zbura, pentru că zbura, și încă fără cizme anti-gravitate, cum purta ea. Apoi, se gândise că o fi fost schimbă-formă, pentru că i se schimbase fața. S-a transformat într-o clipă din frumușică în oribilă, cu gura lățindu-se imposibil, cu dinții sclipind ca niște ace. Ar fi putut avea *două* daruri? Nova nu mai auzise de una ca asta, iar când a încercat să le prindă cu mintea, a simțit doar unul. Nici măcar nu își putea da seama ce era. Uneori, darul era evident, dar acesta era obscur – nu îl mai întâlnise niciodată. Dar tot îl luă.

Fata ar fi trebuit să se prăbușească. Dinții aceia teribili ar fi trebuit să se micșoreze și să dispară, la fel și ghearele. Dar nu s-a întâmplat așa. Nu a căzut. Nu s-a schimbat la loc. A lovit-o pe Nova în plin și s-au prăbușit, înapoi în jumătatea de carcasă deschisă a globului, sub tăietura portalului. S-au lovit de metal. Umerii Novei au încasat lovitura, dar nici capul nu i-a fost cruțat. I s-a încețoșat vederea și urechile i s-au umplut de un țiuit. Vocea fetei a pătruns prin el. Striga ceva la ea, dar Nova nu îi înțelegea limba. Fata o apucase de umeri, iar greutatea ei o apăsa. Ghearele ei au zgâriat plăcile din metalul zeilor cu care Nova tocmai se împlătoșase. Dacă nu ar fi făcut-o, ghearele i-ar fi fost acum înfipte în trup.

Furia Novei a explodat. Fata aceea era *proastă*? Credea că o poate învinge, când tot metalul abia aștepta să fie folosit? Îi simțea energia peste tot în jur. Părea să vibreze de dorința de *a deveni.* Dar ce să devină?

Altă zgardă în formă de șarpe? O mie de păianjeni veninoși, strălucind ca niște nestemate malefice? Nova doar s-a gândit, și ei au apărut. Cele două femei se luptau în glob, iar curbura globului a dat naștere unui forfot de arahnide. Suprafața netedă a căpătat dintr-odată o textură care apoi s-a desprins, i-au crescut picioare și s-a târât. Au apărut sute de păianjeni. Nova zăcea țintuită pe spate. Păianjenii s-au urcat pe umerii, apoi pe brațele fetei, de unde au intrat în părul roșcat. Atunci, i-a dat drumul. Nova a împins-o direct în masa fojgăitoare. Au acoperit-o și, în câteva secunde, purta un veșmânt de metal viu – o mie de păianjeni, opt mii de picioare, și cât de mulți dinți? Chiar înainte ca fata să fie supusă de păianjeni, Nova i-a văzut ochii, ochii sclipitori și roșii, dilatați de oroare. A simțit o împunsătură din aceeași oroare pentru ce născuse mintea ei, cu un simplu truc de voință. Dar a fost înăbușită de triumf.

Visase la ziua în care avea să fure darul lui Skathis. Se întâmplase într-unul dintre cele mai timpurii vise – cel împărtășit cu Kora, în care Slujitorii veneau în Rieva și le alegeau pe ele. Visase asta timp de șaisprezece ani, iar pe acesta îl visa de două secole.

În vis, nu îl ucidea, dar îi fura darul și îl răpea. O elibera pe Kora, îi luau nava și îl țineau pe Skathis într-o cușcă prea mică să poată sta în picioare. Și-o imagina ca pe o colivie agățată în colț, unde aveau să îl tortureze fără milă. Deveneau iadul lui și îi foloseau darul pentru a naviga pe cerul tuturor lumilor, intangibile.

Fata asta credea că o poate învinge? Credea că o poate ține departe de Kora? Nimeni nu avea să mai facă asta vreodată. Fata fusese înghițită de păianjeni. Un zumzet de voci ruga și striga, dar totul i se părea distant, străin. Și, în secunda următoare, s-a produs imposibilul.

Fata s-a transformat în fum. Se îneca în păianjeni, doar cu mâinile vizibile. Apoi, a început să plutească, și toți au căzut *prin* ea, împrăștiindu-se pe curbura globului de unde se născuseră, în timp ce ea se ridica, eterică, făcută din abur, și se recompunea, întreagă, în carne și furie.

Nova a căscat gura. Îi luase darul. Era în posesia ei. Îi simțea greutatea, împreună cu ale celorlalte. Cum reușise *asta,* în numele Thakrei?

Păianjenii odată uitați, globul i-a resorbit. Fata s-a aruncat în față, tăind aerul. Nova a slobozit un val de metal al zeilor, să o lovească, dar, când s-a dezlănțuit asupra ei, s-a transformat din nou în fum. Nu putea trece prin metalul solid, dar s-a topit în șuvițe care i s-au dat din cale și s-au reunit de cealaltă parte, îndreptându-se mai departe spre Nova.

A apucat-o din nou de umeri. Werran și Rook, cei doi bărbați din banda Novei, au atacat-o pe fată cu armele lor, cu fulgerele scânteind între clești și trosnind letal. Dar acestea au trecut prin ea și aproape că au lovit-o pe Nova.

Zbătându-se să se elibereze, Nova a lovit-o cu una dintre cizmele ei solide, dar piciorul i-a trecut prin ea. Simțea realitatea fetei în felul în care îi apuca umerii, și totuși lovitura nu a prins decât aer.

— *Ce ești*? a mârâit Nova.

Fata vorbea repede, agitată. Limba în care se exprima era curgătoare ca mierea și Nova, deși nu pricepea nicio vorbă, simțea limpede rugămințile. Ochii ei nu erau roșii acum, ci albaștri. Dinții ei nu mai erau o oroare, ci albi și drepți. Era tânără. Plângea. Apoi, a arătat înapoi spre puntea unde făuritorul era în genunchi, sufocându-se.

Voia să îl salveze? În ce lume ar fi implorat o fată pentru viața acelui monstru?

— Pledezi pentru *Skathis*? a scuipat ea, cu buza răsfrântă.

Numele a rămas. Fata nu i-o fi priceput limba, dar cunoștea numele și l-a primit cu repulsie.

Înăuntrul minții Novei s-a auzit o voce. Nu era șoapta înșelătoare. Era femeia telepat, a treia din bandă, care îi vorbea direct minții sale. Vocea era limpede și calmă, când a spus *Nova, acela nu este Skathis*.

Când a auzit-o, Nova a știut că era adevărat. Fusese orbită de răzbunare și de urgența pătrunderii prin portalul care o ținuse afară în toți acești ani. L-a privit pe făuritor, cu chipul întunecat, cu ochii disperați, și a văzut asemănări, dar și diferențe.

— Atunci cine este? a mârâit ea, incapabilă să înțeleagă de ce ar fi existat alt făuritor aici, pe nava lui Skathis.

Oricine ar fi, îl omori. Asta dorești?

Dacă *asta* dorea, nu aveau să se opună – erau echipajul ei loial. Ucisese pentru a-i elibera. Ucisese pentru a dobândi cele necesare pentru supraviețuire. Ucisese pentru siguranță, pentru

onoare și de ciudă. Mereu avusese motive, unele mai bune decât altele, și știuseră ce însemna momentul acesta pentru ea.

Doar *totul.*

Doar Kora. Doar jumătatea lipsă a sufletului ei.

Unde era? Și dacă acela nu era Skathis, cine era? Ce se întâmplase aici? De ce fusese închis portalul atâta vreme?

Nova a slăbit zgarda-șarpe. Coada i-a alunecat din gură și gura i s-a deschis. Făuritorul a aruncat-o și a înghițit aer, sufocându-se. Gata i-a dat drumul Novei și a zburat spre el. L-a prins și l-a ținut în brațe, în timp ce el trăgea aer în piept, cu chipul violet redevenind albastru de Mezartimi. Se ținea de gât, cu ochii roșii în lacrimi. Cei doi războinici umani se postaseră de o parte și de alta a lui. Erau încordați, cu săbiile încă trase. Femeia mai în vârstă ținea strâns balustrada. Ceilalți trei Mezartimi se adunaseră în jurul făuritorului. Nova presupusese că formau echipajul lui Skathis, dar acum vedea cât erau de tineri – aproape niște copii, poate de aceeași vârstă pe care o avusese ea când îi fusese vândută unui bătrân pe cinci monede.

A simțit o arsură ca de tăciune. Cine erau și unde era Kora?

Unde era Kora?

UNDE ERA KORA?

Fata de fum, schimbă-formă, a cărei magie sfida orice încercare de furt, a ridicat privirea și a pus o întrebare. Nova a întrebat și ea ceva. În mintea ei, întrebarea a pulsat cu forța tunetului, dar de pe buze i s-a desprins măruntă și plângăreață, fiindcă i-a fost necesară toată furia pentru a stinge șoapta înșelătoare care îi spunea, îi repeta mereu, *Prea târziu*.

— Cine ești? o implora Sarai. Ce vrei?

Nova întreba:

— Unde e sora mea?

Nu se puteau înțelege una pe cealaltă. Limbile pe care le vorbeau se ciocneau ca niște armate străine, una aspră, cealaltă fluidă, ambele gemând de același mister sângeros. S-au privit, neîncrezătoare și confuze. Dincolo de cuvinte și prin portaluri tăiate cu multă vreme în urmă de îngeri, viețile lor s-au ciocnit pe loc. Ambele veniseră aici să caute ceva.

Sarai și ceilalți încercau să descopere ce erau, *de ce* erau și ce se întâmplase cu cei de dinaintea lor.

Nova o voia pe sora ei.

Sarai și Lazlo glumiseră despre întâlnirea cu străinii la răspântii, să schimbe răspunsuri la enigme. Acum erau acolo. Aceasta era o răspântie. Două grupuri se confruntau. Erau străini unii de ceilalți și aveau răspunsuri unii pentru ceilalți. Dar nu era nicidecum amuzant, și nu puteau face schimb de adevăruri ca să plece liniștiți.

Adevărurile erau explozive și nu le puteau face față cu toții.

Dintre toți cei adunați acolo – cinci odrasle ale zeilor, trei oameni, patru invadatori Mezartimi – numai Eril-Fane înțelegea. Trei ani fusese animalul de companie al lui Isagol. Coșmarurile în limba ei încă îl bântuiau. Să îi audă sunetele aspre desprindea cicatrici de pe răni vechi, care abia începeau să se vindece. Mai rău era că pricepea cuvintele.

Sora mea, repeta intrusa.

Nu era Korako. O căuta pe Korako. Și cine știa mai bine decât el că nu avea să o găsească niciodată? Mâinile îi transpiraseră, iar în clipa aceea îi părea ca sângele crimelor vechi, care nu avea să se spele vreodată.

Spectru a ales acel moment să scoată unul dintre vaietele sale zguduitoare, care suna ca o femeie jelindu-și soarta.

Dintre toți, Eril-Fane știa și asta. Nu doar ce era Spectru, pentru că și Nova știa asta: sinele astral al surorii sale, proiectat în lume. Și nu doar că murise Korako, pentru că și odraslele zeilor și oamenii știau asta. Dar numai Ucigașul-de-Zei le știa pe ambele și înțelegea că vulturul alb, fantomatic, era ultima așchie din sufletul zeiței moarte, rătăcind de când pumnalul îi străpunsese inima. Dacă pasărea ar fi fost în interiorul ei când murise, ar fi pierit odată cu ea. Dar nu fusese. Era în zbor, așa că rămăsese în urmă, ca un ecou care refuză să se stingă, sau ca o umbră care durează mai mult decât cel care o aruncă.

Totul avea să iasă la iveală. Eril-Fane simțea un nod în gât, strânsese pumnii, iar inimile lui se umflaseră de o dragoste bruscă, imensă, deloc complicată – pentru oraș, pentru oamenii lui, pentru mama și soția lui și pentru acești copii albaștri, frumoși, care supraviețuiseră singuri. După Isagol, orice urmă de iubire declanșase alte emoții, de nedescris, care îl umpleau de rușine și de repulsie. Parcă mângâia blana unui animal magnific – moale, încălzită de soare, un miracol al creației – doar pentru a-ți da seama că era plin de viermi și că ochii sticloși i se roteau, în timp ce era devorat din interior. Asta îi făcuse ea.

Dar, stând acolo, în inima citadelei, martor la acea coliziune de povești în care avusese un rol important, nu a simțit nici rușine, nici repulsie, ci doar iubire – simplă, pură, neîntinată.

Și o siguranță teribil de limpede că momentul ispășirii sosise.

42.

„SUNT MORȚI” – RĂSPUNS GREȘIT

Sarai fusese atât de concentrată la apariția cu păr blond și cu ochi sălbatici, care semăna atât de bine cu Korako, încât abia dacă le aruncase o privire celor trei care o urmau. Atunci, una dintre ei a vorbit – a doua femeie, și a vorbit în limba *lor,* în limba Plângerii. Vocea îi tremura și avea un accent straniu, dar cuvintele erau suficient de clare.

— Cine sunteți? Unde este Skathis? Unde este Korako?

Sarai a privit-o, și orice gânduri i-ar fi trezit acele întrebări, le-a uitat de îndată ce ochii li s-au întâlnit. Recunoașterea a lovit-o, provocându-i un șoc. La fel ca toți ceilalți, femeia purta arme și era îmbrăcată în negru. Fața ei albastră era comună, părul, șaten, iar unul dintre ochi era căprui. Dar celălalt… celălalt era *verde.*

Sarai a simțit că amețește. A fost inundată de certitudinea că era încă în visele Minyei, prizonieră.

— *Kiska*? a întrebat ea, nevenindu-i să creadă.

Femeia s-a albit la față, uluită. Toată gravitatea trăsăturilor i s-a topit, iar ea a semănat și mai mult cu fetița din creșă.

— De unde mă cunoști? a întrebat.

Ruby a inspirat brusc. Feral și Sparrow au privit lung. Nu o știau, nu cum o știa Sarai, din vis, dar îi cunoșteau numele. Minya păstrase vii numele celor pierduți, câte și le amintea. Se asigurase că și ceilalți și le aminteau. Le recita ca pe o litanie, în ordine inversă: *Kiska Werran Rook Topaz Samoon Willow* și tot așa.

— Ochiul tău, a răspuns Sarai. Apoi, o nouă sinapsă i s-a creat în minte, iar privirea i s-a oprit la cei doi bărbați.

Din cauza urletului, fusese prea distrasă, însă acum și-a dat seama imediat. Băiatul care fusese luat înainte de Kiska

avusese ca dar un strigăt de război care distrugea minţile şi semăna haos.

— *Werran*? a întrebat, cu ochii de la unul la celălalt. Ei s-au privit, cu aceeaşi surprindere ca a Kiskăi. Impresia de ferocitate a dispărut sub impactul derutei. Părea să fie cam de vârsta lui Lazlo şi semăna puţin cu Lazlo. Ar fi putut fi fraţi.

Chiar ar fi putut. Pentru că din reacţiile lor era limpede că aceşti invadatori, în veşmintele lor negre şi uleioase şi cu armele lor cu descărcări electrice, aceşti străini, erau de fapt ultimele odrasle ale zeilor luate de la creşă. Erau *rude.*

Sarai şi-a acoperit gura cu mâna. Vibraţia uimirii a cuprins-o, împreună cu un şuvoi neaşteptat de *bucurie*, în ciuda furiei şi fricii generate de violenţa anterioară. Poate că era o neînţelegere! Şi-a dus mâna de la gură la inimi şi l-a privit pe al doilea bărbat. Era şi el tânăr, cu trăsături ascuţite, păr negru şi ochi întunecaţi, şi o urmă de barbă. Repetând litania în minte, a spus:

— Iar tu trebuie să fii Rook.

După cum a clipit rapid şi a înghiţit în sec, a înţeles că era.

— Trăieşti, a expirat Sarai. Toată viaţa ei, misterul atârnase deasupra capetelor lor, însă nu îndrăznise să spere că ar fi putut afla adevărul chiar de la copiii dispăruţi. Era oare real ca ultimii luaţi să se întoarcă împreună?

— Dar voi cine sunteţi? a întrebat Rook.

— Suntem ca voi, i-a spus ea. Ne-am născut în creşă. Suntem… ultimii.

— Ultimii, a repetat Kiska, analizându-i atentă. S-a încruntat. Se gândea la ultimul lucru pe care îl văzuse când Ellen cea Mică o trăgea spre Korako. Se gândea la Minya şi la ceilalţi – la bebeluşii pe care îi legănaseră în hamacul improvizat. Dar erau atâţia alţii!

Soarta celorlalţi îi apăsa din greu, la fel şi soarta tuturor celor care fuseseră înainte.

— Mai erau, a spus Sarai, şi pierderea lor avea să fie mereu parte din ea. Dar cu voi ce s-a întâmplat? Unde v-au dus? Toţi ceilalţi trăiesc şi ei?

Kiska s-a întors spre Nova, a cărei ferocitate nu se înmuiase defel. Sprâncenele ei palide erau ridicate, iar ochii, mijiţi a bănuială. Au vorbit între ele, repede şi dur. Sarai nu îşi putea da

seama cât din asprime era mânie și cât era caracterul limbii. Kiska făcea semn spre ei cât vorbea, explicând cine erau.

Vocea Novei s-a înăsprit și mai mult, iar Kiska, roșind, a încuviințat, apoi s-a întors iar spre Sarai și spre ceilalți. Sarai a văzut-o revenindu-și, așezându-și la loc masca gravității. A străbătut-o un fior. Orice legătură ar fi existat între ele, o lăsa la o parte în favoarea datoriei față de această femeie.

— Răspunde-mi, a spus Kiska. Unde este Skathis? Unde este Korako?

Dacă vocea ei ar fi fost mai caldă, i-ar fi spus, dar, așa, nu i-a răspuns nimeni. Privirea Novei era o lamă de pumnal lipită de gâtul lor. Ce răspuns spera să audă? Un nou val de teamă i-a lovit pe toți și nu a vorbit nimeni. Cel puțin, nu cu voce tare, însă mințile lor au răspuns întrebării ei, la unison: *morți sunt morți sunt morți sunt morți.* Cuvintele răsunau în gândurile lui Sarai, când a văzut-o pe Kiska înțepenind.

Și-a amintit atunci care era darul ei.

Kiska avea darul telepatiei, iar din privirea ei, care exprima nemulțumire, durere și teamă, i-a fost limpede că „Sunt morți” era răspunsul greșit.

•

Nova a văzut și ea privirea Kiskăi, și a știut că nu putea însemna decât un lucru. Șoapta trădătoare a explodat înăuntrul ei.

prea târziu prea târziu prea târziu prea târziu

Nova privise cândva într-un vulcan, într-o lume al cărei nume îl uitase. Văzuse lava fierbinte și lucioasă adunându-se în centru, și așa se simțea acum: furia ei se aduna precum lava și se pregătea să erupă. Nu a așteptat să scuipe Kiska vorbele, bâlbâindu-se, îndurerată. I-a luat darul.

Avea deja patru, iar fiecare îi secătuia puterile. Cu al Kiskăi deveneau cinci, maximul pe care îl putuse duce până atunci, și s-a încordat pe măsură, dar nu a ezitat. Cu telepatia Kiskăi, s-a aruncat asupra minților străinilor și a plonjat înăuntrul lor.

Parcă s-ar fi aruncat în mijlocul unei tornade. Se mai folosise și înainte de darul Kiskăi, dar nu de atâtea ori cât să se poată obișnui cu amalgamul de gânduri și sentimente. Teamă, neliniște, confuzie, nesiguranță – au asaltat-o din opt părți, iar ea aproape că a căzut din picioare. A auzit aceleași cuvinte pe care le auzise Kiska, dar nu a știut ce însemnau. Cuvintele erau

lipsite de sens, dar nu erau doar cuvinte. Le putea vedea amintirile, într-un tumult nebunesc, amestecat, ca niște reflexii într-o apă care fierbea. Era atât de mult haos, erau atât de multe imagini, dar cea pe care o dorea – sau, mai degrabă, cea *pe care nu o dorea,* ultimul lucru pe care și-l dorea pe lume – se afla printre ele. A văzut, și nu a mai putut uita, și nu a putut schimba nimic.

prea târziu

A văzut viața părăsind ochii Korei.

prea târziu

A simțit pumnalul, de parcă i-ar fi pătruns în inimă.

pentru totdeauna, prea târziu

A dat drumul puterii Kiskăi. Ea i-a resimțit întoarcerea ca pe o lovitură, și s-a împleticit sub rafala de emoții ale Novei. Nu era pregătită, și emoțiile acelea brute au strivit-o.

Nova tremura din toate încheieturile. Ochii i se transformaseră în lacuri de foc. Aerul se îngroșa în jurul ei, devenind un nor atât de întunecat, încât arăta de parcă ar fi fost tras de pe un cer noptatic și noaptea ar fi fost încă agățată de el. Odată cu ea tremura și încăperea. Aleea se ridica și se cutremura, forțându-i pe cei care se aflau pe ea să se prindă de balustradă.

— *Mi-ați ucis sora*! s-a văietat Nova. Nu se folosea de urletul lui Werran, ci de propria voce, aproape la fel de sălbatică.

Eril-Fane a auzit și a înțeles. Aproape că se așteptase la asta, dar nu însemna că și-o dorea. Dacă nu fusese mereu sigur, acum era: voia să trăiască. Nu credea că o merită, dar voia, și încă foarte mult. Se gândise chiar și că ar putea fi eliberat, în sfârșit, de blestemul lui Isagol, pentru că, înfruntându-și ispășirea, iubirea lui nu mai era umbrită, viermii nu îi mai consumau părțile moi, și rămăsese doar o emoție atât de pură, încât ardea.

Dar orice i s-ar fi întâmplat, avea să îi protejeze pe ceilalți, așa cum nu reușise înainte. Pe Azareen și pe copii. Măcar primise o nouă șansă.

— Plecați de aici, cu toții, le-a spus. *Plecați*!

Micuța Sparrow era lângă el. A împins-o înapoi pe alee, spre ușă. Ea a luat-o pe Ruby de mână și a tras-o după ea, iar amândouă s-au agățat de balustradă când aleea s-a cutremurat sub picioarele lor. Lazlo era încă în genunchi, cu Sarai ghemuită

lângă el. Eril-Fane și-a luat fiica de braț, a tras-o în picioare și i-a spus „*Pleacă*”, trăgându-l totodată și pe Lazlo. Era comandant, iar glasul lui nu permitea neascultarea. Feral a înconjurat-o cu brațul pe Suheyla și a prins-o între el și balustradă, croindu-și drum împreună spre ușă. Azareen nu l-a părăsit pe Eril-Fane.

I-a spus zeiței, în limba ei – ura îngrozitor felul în care îi curgea de pe buze:

— Sunt nevinovați. Te rog să îi lași să plece.

Azareen nu a înțeles limba, dar a înțeles prea bine poziția lui. Nu se retrăgea. De ce nu se retrăgea?

— *Haide*.

A tras de el, dar nu l-a putut clinti. Ochii lui erau fixați la zeiță.

Nova nu mai gândea. Șoapta devenise un muget. *PREA TÂRZIU. PREA TÂRZIU.* Durerea, fără formă și năucitoare, trăgea de ea și o lovea, până când abia dacă și-a mai simțit limitele. Se rătăcise într-o ceață întunecată, cu ochii în flăcări, scuipând suferință și putere. Și toate, bune și rele, erau îndreptate către ucigașul surorii sale.

Azareen a văzut privirea arzătoare și a simțit nemișcarea soțului ei. S-a uitat când la unul, când la celălalt. Avea ochii larg deschiși, cu inele albe înconjurându-i irișii, de parcă s-ar fi trezit dintr-un coșmar într-o realitate și mai cumplită. Știa că se apropia ceva. De când văzuse umbra păsării căzând asupra lui Eril-Fane, știuse și nu putuse să o prevină. Exista ceva ce ar fi putut face? Să fi luptat mai mult, să fi fost mai furioasă, să-l fi făcut să asculte? A clătinat din cap, încercând încă să nege. A clătinat din cap continuu, de parcă nu s-ar fi putut opri *niciodată* din a-l apăra sau din a sfida soarta sau din a-l aștepta să se întoarcă la ea.

Nova a ridicat mâna. Energia mezartiumului o înconjura. A dirijat-o ca pe o bucată muzicală. Navele-viespi erau pe zid, iar acele lor erau ascuțite și lungi ca niște sulițe. La cea mai delicată atingere a minții sale, s-au desfăcut și au rămas în aer.

Eril-Fane și Azareen au văzut mișcarea în aceeași clipă. Cel puțin, au văzut una dintre ele. Și, când a țâșnit ca o săgeată, Azareen și-a ridicat sabia și a pășit în fața soțului ei.

L-a cuprins o groază adâncă.

— Azareen, NU! a răcnit.

Acul de viespe a străbătut distanța cu o viteză năucitoare.

Hreshtekul lui Azareen l-a întâlnit, ca prin ceață.

Cu un zgomot prea mărunt și prea blând, aproape ca al unui clopoțel, a parat acul. Cursul i-a fost deviat și acul a lovit zidul, căzând pe podea.

Mugetul de protest al lui Eril-Fane s-a stins. A spus, aproape disperat:

— Azareen, du-te cu ceilalți. *Te rog*…

Ea a clătinat din cap, încruntată, și a strâns mai tare mânerul sabiei.

El și-a amintit cum a fost prima dată când i-a dat un hreshtek, în peștera de pregătire, când erau doar niște copii. Și-a amintit cum îl privise cu uimire și cum li se ciocniseră lamele pentru prima dată, stângaci, și-a amintit prima atingere disperată dintre buzele lor și strigătele ei din aripa stângă, și-a amintit-o cu privirea pustie, după ce se terminase totul, zeii erau morți, iar ea avea nevoie de soțul ei, însă el nici măcar nu o putea ține în brațe, pentru că sufletul lui era *întinat*. Dar nu renunțase niciodată la el, iar el știa că nu avea să o facă niciodată. Avea să îi împărtășească soarta, oricare ar fi fost ea.

Așa a fost. Au avut amândoi aceeași soartă.

A doua viespe era pe zidul din spatele lor. Nu au văzut acul pornind.

Dacă Azareen nu ar fi pășit în fața lui, să îl apere de primul ac, ar fi fost încă lângă el, ferită de traiectoria celui de-al doilea ac, când acesta l-a lovit pe Eril-Fane chiar între omoplați și i-a străpuns inimile, ieșindu-i prin piept, tăindu-i armura cu o erupție de sânge care a stropit-o cu roșu cu o secundă înainte să o străpungă și pe ea – de parcă ar fi fost tot atât de lipsiți de substanță pe cât era Spectru, la fel de eterici ca Sarai. Dar ei nu erau nici din fum, nici fantome. Erau din carne, și os, și bronz, iar acum a trecut prin ei. S-a mișcat cu o asemenea forță brută, că nu a încetinit, ci a continuat să străbată încăperea, izbindu-se de alt zid cu un pocnet surd, înainte să reculeze într-o mișcare mai lentă, împroșcând cu sânge în timp ce se rotea.

Cei doi războinici și-au scăpat armele. Săbiile au lovit aleea și au zăngănit apoi pe podeaua de mai jos. Azareen era aproape de margine, iar forța loviturii a împins-o în spate, așa că a rămas atârnată și aproape a căzut. Dar Eril-Fane a prins-o și a strâns-o la piept, chiar dacă își pierduse puterea de a se mai ridica și a căzut în genunchi, odată cu ea.

Sângele curgea șuvoi din găurile făcute în armurile lor, amestecându-li-se și adunându-se unde stăteau lipiți. Azareen și-a înfipt palmele în pieptul lui Eril-Fane, pentru a-i opri sângele să mai curgă, de parcă nu ar fi remarcat că și al ei curgea în voie. Dar mâinile ei erau inexplicabil de slăbite, și nici măcar nu a putut ajunge la rana lui, pentru a aplica presiunea corectă. Armura lui i-a stat în cale. Gaura din bronz era foarte mică. Metalul ieșea în afară în locul în care fusese străpuns. Și-a tăiat palma în el. Sângele lui i-a țâșnit printre degete, încleindu-i încheieturile, până la coate. Propriul ei sânge a rămas ascuns, adunându-se în interiorul armurii. Își simțea spatele și burta lipicioase de la el. Era foarte fierbinte, și curgea foarte mult, și curgea din ei, golindu-i, de parcă s-ar fi rupt niște cepuri. Ochii lui se tulburaseră, iar ea vedea ca prin ceață, și totuși l-a văzut limpede când a privit-o și a spus răgușit:

— Azareen. Mi-aș dori…

S-a înclinat în față, de parcă ar fi adormit. Ea l-a prins, dar nu l-a putut susține. Brațele îi amorțiseră, iar el era foarte greu. S-a prăbușit lângă el, iar el, peste ea.

— Ce? a întrebat, disperată, șuierând. Dragostea mea, l-a implorat, în timp ce ochii lui deveneau sticloși. *Ce ți-ai dori*?

Dar vremea dorințelor trecuse.

Mai întâi a murit Eril-Fane. Azareen l-a urmat, la câteva clipe.

43.

O STRĂLUCIRE VIOLENTĂ

Sarai a văzut totul. Ajunsese la ușă și s-a răsucit să privească înapoi, surprinsă să vadă că tatăl ei și Azareen se aflau încă la capătul aleii. Crezuse că vor veni în urma ei? Nu, nu crezuse nimic. Intrase doar în panică și făcuse ce i se comandase.

Acum a strigat. Lazlo nu a fost în stare. Strangulat, putea doar să croncăne. Suheyla nu a putut nici ea. Nu putea nici măcar să respire. Feral era singurul care o mai ținea în picioare. Ruby și Sparrow suspina. Liniștea nefirească din inima citadelei răsuna de icnete, care erau și țipete, și suspine.

Nova nu a auzit nimic. Mintea i-o luase complet razna. Atârnase atâta vreme de un singur fir, ca țel, iar în clipa în care a conștientizat moartea Korei firul s-a rupt. Șoapta s-a eliberat. I-a umplut capul, trupul, sufletul, ca apa neagră a mării sub gheață, la multe lumi distanță. Totul vuia. Totul era cuprins de lentoare. Ucigașul Korei a murit. Nova și-a simțit sângele pulsând în același ritm cu bolboroselile arterei lui, și chiar dacă timpul curgea mult mai lent, încetinit de șoc, tot a crezut că murise prea repede.

Și acum? Mai exista ceva? Timpul avea să continue să curgă mai departe, indiferent? Nova nu era pregătită pentru acest *după.* Pentru ea, nu exista „va urma”. Eșuase. Asta era tot ce avea, pentru totdeauna.

Mai rămăsese un singur dar în grupul său pe care nu îl smulsese încă: al lui Rook. L-a înșfăcat, desfăcându-și brațele într-o mișcare de aruncare a unei vrăji.

În timp ce Sarai pornea înapoi pe alee, o strălucire slabă, aproape invizibilă, a apărut în aer, ca o bulă, înconjurându-i tatăl și pe Azareen.

— Sarai, nu, a spus Lazlo. A prins-o de mână, vrând să o oprească, dar ea s-a prefăcut în fum și i-a evitat atingerea. Nu putea înghiți ceea ce tocmai văzuse. Nu putea fi adevărat. Era încă prizonieră în mintea Minyei, trăind acel coșmar.

Dacă era un coșmar, îl putea schimba. Îl putea *repara.* A ajuns la ei și a atins sfera firavă care îi ținea în interior. Părea fragilă, ca un balon de săpun, dar, când a vrut să pătrundă în ea, Sarai și-a dat seama că nici măcar nu se putea apropia. Un câmp de nemișcare părea să o înconjoare. Nu simțea nicio barieră fizică. Nu putea simți nimic. Aerul îi reorienta mișcarea și voința, ca pe un vis derulat încet, așa că, oricât de mult se străduia, nu putea ajunge la cei doi Tizerkani căzuți. A țipat, frustrată.

Sângele lor curgea în voie. Le ieșea de sub platoșe și se împrăștia pe alee, curgând pe laturi.

— Tată, a spus Sarai, pentru a doua oară în viață. El era chircit deasupra lui Azareen. Ochii lor erau deschiși, orbi, *morți.*

Un suspin a sfâșiat gâtul lui Sarai.

— Nu, nu, nu, a repetat ea. A simțit mâini pe spate. Lazlo o urmase. A înconjurat-o cu brațele. S-a agățat de el. S-au uitat împreună la trupuri și, peste ele, la atacatoare.

La criminală.

Astăzi, Sarai își cunoscuse, în sfârșit, tatăl. El rostise cuvântul „fiică” și umpluse un spațiu gol dinăuntrul ei, iar acum, spațiul se golise iar. Era mort, la picioarele ei. Era *mort.*

Era mort?

Eril-Fane s-a *mișcat.* Sarai se uita peste trupul lui, la Nova, când o mișcare i-a atras privirea. A coborât ochii și a văzut că tatăl ei se ridica. Se îndrepta. Sarai a surprins o sclipire a ochilor lui Azareen, care, cu o clipă înainte, fuseseră lipsiți de viață, și nu mai erau așa. Erau bântuiți, feroce, imploratori și negreșit… vii. S-a ridicat și ea.

Pentru o clipă, speranța a părut posibilă.

Eril-Fane și Azareen erau în viață. Nu putea fi negat. Dar o parte din Sarai a încremenit, așteptând, fără să simtă nimic, ținând ușurarea la distanță, pentru că morții nu se întorc la viață. Cine să știe asta mai bine decât ea? Dar, mai mult decât atât, era vorba despre felul în care se mișcau cei doi. Nu avea sens. Se lungiseră pe podea. Pentru a se ridica, ar fi trebuit să se sprijine în palme. Dar nu au făcut-o. S-au ridicat, ca înșirați pe ață, și… *sângele lor.*

Sângele care băltise în jurul lor și care curgea în râulețe pe alee se întorcea acum, *revenea* înăuntrul armurilor.

Sângele lor pulsa înapoi în trupuri.

Sarai și Lazlo nu înțelegeau ce vedeau: nici când li s-a părut că Eril-Fane a împins-o pe Azareen înapoi, să se clatine pe marginea aleii, nici când ea și-a recăpătat echilibrul, sau când săbiile lor, pe care le scăpaseră, au zburat de pe podeaua mult prea îndepărtată, s-au izbit de alee și… le-au sărit înapoi în mâini.

Din colțul ochiului au văzut o dungă albastră, însângerată. Era acul viespii, zburând înapoi spre ei. Sarai a tresărit când acul a pătruns iarăși prin spatele lui Azareen și i-a țâșnit prin piept, apoi l-a tăiat din nou pe Eril-Fane. Sângele lui, care o stropise, s-a cojit de pe trupul ei și a fost aspirat din nou înăuntrul lui, iar acul a ieșit dintre omoplații lui și a fost aruncat în spate, fără urmă de sânge, către viespea din care se desprinsese.

— … *ce*? a respirat Sarai.

Tatăl ei era la câțiva metri în față. A văzut limpede că nu mai avea nicio gaură în platoșa de bronz. Era neatinsă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— … *cum*? a întrebat Lazlo.

Au înțeles că asistau la un număr de magie. Bula, câmpul de energie. Atacatoarea poseda acel dar, extraordinara abilitate de a întoarce timpul. Și se folosise de ea pentru a-și *ne*ucide victimele. Au înțeles, dar nu aveau încredere.

Și pe bună dreptate.

Timpul s-a dat înapoi și totul s-a repetat, întocmai ca înainte. Acul, sângele, săbiile scăpate. Azareen clătinându-se pe margine. Eril-Fane, prinzând-o și trăgând-o spre el. A spus:

— Azareen. Mi-aș dori… Au căzut în genunchi.

— Ce? Dragostea mea, l-a implorat Azareen. Ce ți-ai dori?

Nu îi răspunsese nici înainte, și nu i-a răspuns nici acum. Din nou, ca înainte, au murit.

Apoi, totul s-a întors și s-a întâmplat *iar.*

Eril-Fane murise cu dorința nerostită pe buze, cu ironia amarnică pe buze. *Mi-aș dori să o putem lua de la capăt*. Asta vrusese să îi spună soției sale. Voia să înceapă o viață nouă, împreună. În schimb, aveau să împartă moartea. Din nou.

Și din nou.

Și din nou.

•

Nova nu se putea opri. După aceea, nu îi rămânea nimic. Așa că *a continuat să îi ucidă.*

•

Darul lui Rook era să închidă o buclă în spațiu-timp, un spațiu mic și un timp scurt, pentru ca evenimentele prinse în interior să se întâmple iar și iar, până când o redeschidea. Sau până când o redeschidea Nova, în acest caz. Crease, cu mâinile mișcându-se în acel gest de aruncare a unei vrăji, schițase bula din jurul ucigașei surorii sale. Tot ce se afla în interiorul ei era prins în buclă, de la momentul în care acul se desprinsese de viespe până când căzuse, însângerat, pe podeaua camerei – în jur de cinci secunde, probabil. Îi fusese destinat lui Eril-Fane, dar o nimerise și pe Azareen, pentru că se băgase în fața lui. Așa că morțile lor se repetau iar și iar, în timp ce ei conștientizau fiecare secundă, însă nu puteau întrerupe succesiunea. De fiecare dată când acul îi străpungea, simțeau din nou durerea. Și de fiecare dată când vederea li se tulbura și viața li se scurgea din trupuri, celălalt chip era ultimul lucru pe care îl vedeau.

Prima dată când își folosise darul, Rook avea cinci ani și se afla în creșă. Unul dintre bebeluși vomitase în poala lui Ellen cea

Mare. I se păruse amuzant și vrusese să vadă totul din nou. Când s-a întâmplat iar, nu avea nici cea mai mică idee ce făcea. Apoi s-a întâmplat *iar* și iar, și s-a tot întâmplat, până când Ellen cea Mare s-a înroșit de furie, iar ochii bebelușului au început să verse lacrimi amarnice. Nu i s-a mai părut amuzant.

Apoi nu a mai fost *deloc* amuzant, fiindcă a venit Korako și l-a luat pe Rook.

Îl adusese *aici,* în această încăpere, așa cum îi adusese pe Werran și pe Kiska, și pe sute și mii înaintea lor. Pentru ei, era peste puterea de înțelegere să fie din nou în hangar și să vadă navele-viespe de pe zid. Nu puteau vedea cuștile din interior, dar nu aveau să le uite nicicând, și nici ce urmase. Și nu puteau să o trădeze pe Nova, cea care îi salvase.

Semăna atât de bine cu Korako, încât prima dată când o văzuseră crezuseră că *era* ea. Dar Korako îi pusese în cuști. Nova îi scosese afară. Ucisese oamenii care aveau cheile, și pe toți ceilalți care veniseră să îi caute, până când fuseseră lăsați în pace.

Unde v-au dus? întrebase Sarai. *Sunt și ceilalți în viață*?

Pentru ea era un mister. Pentru Kiska, Rook și Werran, era viața lor. Și nici măcar *ei* nu puteau răspunde la a doua întrebare. Ceilalți, toți cei luați înainte, trăiau oare? Poate. Probabil. Unii dintre ei.

Cât despre prima întrebare, fuseseră duși pe o insulă din marea roșie și sălbatică, și apoi transferați din cuștile de pe nava-viespe în alte cuști, mai mari. Când a fost adus Rook, primul dintre cei trei, toate cuștile erau goale, și era complet singur – cu excepția paznicilor înarmați cu bastoanele lor mușcătoare, pe care le foloseau cu generozitate pentru a-l descuraja să își folosească darul. Acelea fuseseră cele mai urâte zile din viața lui: avea cinci ani și era singur într-un șir de cuști goale. Existau semne că acolo fuseseră ținuți alți copii. Se întrebase dacă fuseseră Topaz, luată chiar înaintea lui, și la Samoon, și la Willow, luați înaintea ei, dar înțelesese doar mult mai târziu că avusese loc o licitație, chiar înainte să ajungă el.

Ceilalți fuseseră deja vânduți.

Acela era adevărul, miezul întunecat al tuturor lucrurilor. Două sute de ani de tiranie pentru *asta*: Skathis, așa-numitul zeu al animalelor, prăsea copii cu puteri magice pentru a-i vinde ca sclavi în zeci de lumi. După prăbușirea imperiului, izbucniseră

războaie peste tot, iar facțiunile se luptaseră pentru dominație ca niște dulăi antrenați, sloboziți deodată. Cine nu ar fi plătit un preț regesc pentru o fată care putea agita marea doar privind-o și putea îneca întreaga flotă inamică într-o oră? Cine nu ar fi licitat pentru un copil care putea trece prin ziduri și putea ucide dușmanii în somn sau care putea controla roiuri de insecte, putea citi gânduri, putea cutremura pământul, putea convinge și controla vântul ori se putea teleporta?

Skathis strânsese o avere, în timp ce trăia ca un zeu și concepea bastarzi pe care era gata să îi vândă ca sclavi celui care oferea mai mult. De câteva ori pe an, organiza o licitație. Cumpărătorii veneau de la multe lumi distanță, plăteau sume generoase și luau acasă copii să le poarte luptele. Rook fusese primul din ce ar fi trebuit să devină noul lot, de vândut la următoarea licitație. Werran sosise la scurtă vreme, apoi Kiska, și apoi… nimeni. După Kiska, nu au mai fost alte odrasle ale zeilor, din cauză că portalul nu s-a mai deschis.

Nova ajunsese la scurtă vreme după aceea și îi eliberase pe toți trei. Ajunsese târziu și nu-și mai putuse elibera sora, dar nu renunțase niciodată la credința că va reuși. Acum, Rook vedea că era singurul lucru care îi păstrase rațiunea. A schimbat o privire cu Werran și cu Kiska, tulburat de bucla nemiloasă a morții. Veniseră aici înfierbântați de mânia tinereții, gata să îi privească în ochi pe monștrii care îi prăsiseră și îi vânduseră ca pe niște cățel, însă monștrii nu mai erau. Muriseră deja, iar Nova ucidea oameni. Îi ucidea iar și iar.

Nu știau ce să facă.

Sarai a vrut să întrerupă bucla. Lazlo s-a oferit să o ajute, dar ea l-a obligat să rămână pe loc.

— Mie nu îmi pot face rău, a spus. Eu am murit deja. Tu nu. Nu a mai adăugat faptul că Minya nu era acolo, să îi prindă sufletul dacă murea. Nu pot să te pierd și pe tine.

S-a apropiat, urmărind traiectoria acului și gândindu-se că, dacă își calcula corect timpul, și-ar fi putut împinge tatăl, și pe Azareen, astfel încât acesta să treacă pe lângă ei, întrerupând ciclul cât erau încă în viață. Dar nu a reușit. A încercat să devină necorporală, dar nu a folosit la nimic. Părea să o oprească un zid invizibil.

— Oprește-te! i-a strigat Novei.

Nova nu s-a oprit. Eril-Fane și Azareen au continuat să moară. Scena a căpătat un aspect repetitiv, cu efect de amorțire, de parcă nu mai erau oameni, ci automate blocate într-o dramă mecanică. Sarai nu mai putea îndura. S-a ridicat în aer, ca înainte. Avea să *o oblige* să se oprească. Înainte, zburase spre ea ca un coșmar, cu dinți și gheare și ochi roșii ca sângele. Acum, a luat o formă diferită, nu foarte cunoscută. O văzuse doar în vise. Într-o clipă, Sarai nu a mai fost Sarai. Părul de culoarea scorțișoarei și ochii albaștri au dispărut, iar genele ei în nuanța apusului de soare, spoiala de pistrui, buza inferioară, plină, cu gropița din centru au dispărut și ele. În locul ei se afla altă femeie albastră, cu ochi căprui, păr blond și sprâncene palide, purtând o zgardă de mezartium.

Sarai a devenit Korako, cea din ușa creșei, și a zburat direct spre Nova, urlându-i în față.

— Asta dorești? Persoana asta o cauți?

La ce se aștepta? La un mârâit, la păianjeni, la o lovitură de cizmă grea? Nu a primit nimic din toate astea, ci ceva mult mai rău.

Ochii Novei ardeau de focul lui Ruby, dar flăcările s-au stins într-o clipită, și ochii ei adevărați au triumfat: căprui, blânzi, cuprinși de o *bucurie* bruscă. Zeița răzbunătoare s-a transformat. Schimbarea a uluit-o pe Sarai.

— *Kora*? a întrebat Nova, cu vocea tremurând, dar animată de o nerăbdare copilăroasă în vulnerabilitatea sa pură și naivă.

Furia lui Sarai s-a domolit ca un foc stins cu apă. A simțit imediat doar remușcare. Femeia asta o fi fost inamica ei, și o fi torturat chiar acum oameni pe care Sarai îi iubea, însă era o cruzime pe care nu o dorea nimănui – să fie chinuit de fantomele persoanelor dragi și dispărute, și să i se dea speranță acolo unde nu exista nici urmă. Nu dorise asta. Voia să schimbe lucrurile.

Nova a întins mâini tremurânde și a atins chipul lui Sarai cu palmele – chipul lui Sarai, modelat după cel al surorii sale moarte. Atingerea ei era nespus de blândă, iar zâmbetul, insuportabil de dulce. Practic, strălucea de ușurare, de parcă își crezuse pierdută rațiunea de a trăi și îi fusese oferită o a doua șansă.

Sarai s-a retras, revenindu-și la forma obișnuită.

— Îmi pare rău, a spus, repede. Nu sunt...

Nu și-a încheiat fraza.

Nova s-a transformat din nou, însă nu sub imperiul speranței. Sarai a simțit că privește într-un puț fără fund, plin cu angoasă. Avea senzația că se prăbușește, cu capul înainte, în puț, și nu mai știa dacă era angoasa Novei sau a ei înseși. Pentru acea clipă, cel puțin, au părut să fie una și aceeași, de parcă toată angoasa ar exista în același puț adânc, indiferent ce pierdere sau ce nefericire le-ar fi condus spre el. Poate că se detestau, poate că își doreau distrugerea reciprocă, dar, în disperarea lor, erau pierdute în aceeași beznă, respirând același aer în timp ce se sufocau de durere.

Dacă neliniștea fusese neagră înainte de speranța falsă, ce a simțit Nova după aceea era de nedescris. Cu un vaiet, s-a avântat spre Sarai, prinzând-o de gât. Sarai s-a evaporat în ceață. Nova nu a reușit să o prindă. Nu a putut nici să o stranguleze, nici să o lovească. Nu știa ce era Sarai, dar nu mai încerca să își dea seama. Tot ce voia în clipa aceea era să îi facă rău, și exista mai mult de o cale de a face asta.

Mintea ei a plesnit ca un bici și a apucat puterea Kiskăi. Telepatia era un dar de mare subtilitate. Putea pătrunde în minți și putea strecura amintiri, auzi gânduri, simți emoții, planta idei. Nova nu vedea niciun folos la subtilitate acum. S-a întors și a folosit-o ca s-o inunde pe Sarai cu toată durerea ei.

De la început, de când era încă în Rieva, puterea Novei fusese ca o lentilă de far, amplificând intensitatea oricărui dar pe care îl fura. De atunci nu făcuse decât să crească. Acum era mai degrabă ca numele ei: *nova*, o stea care fură energie de la stelele din apropiere și explodează, cu o strălucire violentă.

Durerea ei a cuprins-o pe Sarai. Ca o detunătură, a azvârlit-o în spate, trecând-o prin ușă și lovind-o de peretele pasajului, unde a alunecat pe podea.

Sarai murise și își incinerase propriul trup. Cunoscuse coșmaruri inimaginabile și nefericirea unor oameni oprimați de zei neîndurători. Dar nu simțise niciodată o disperare comparabilă: parcă ar fi fost biciuită, jupuită și hăcuită, apoi lăsată pradă muștelor și păsărilor de pradă, precum carcasele creaturilor moarte pe o plajă părăsită de la capătul unei lumi îndepărtate.

S-a cocoșat sub greutatea ei. O voce lăuntrică i-a spus să lupte, dar era foarte slabă, iar ea se simțea foarte grea – *foarte*

singură – și a știut că era pierdută. Erau cu toții pierduți. Propriile ei sentimente, orice urmă de curaj și de speranță pe care le mai avea, i-au fost spălate de torentul disperării. Nimic și nimeni nu îi mai putea salva acum.

— *Ce ați făcut*?

Abia dacă și-a dat seama că auzise vocea. Vocea se afla în afara nefericirii. Nu putea conta. Nimic nu mai conta.

— CE AȚI FĂCUT?

Vocea avea o glazură de zahăr și de fier. Sarai a clipit, iar șocul a croit o cărare prin ceața disperării. A reușit să se întoarcă.

A văzut-o pe Minya, cu armata de stafii în spatele ei.

44.

ZÂMBET DE PIRAT

Stafiile s-au revărsat spre inima citadelei.

Nova și echipa ei nu știau ce erau. Pluteau. Năvăleau în cascadă, peste buza aleii, un râu învolburat de bărbați și de femei, purtați în aer fără cizme ca acelea purtate de ei pentru a contracara gravitatea. Majoritatea erau în vârstă, cu părul alb, cenușiu sau rar, cu chipurile ridate. Dar printre ei erau și persoane mai tinere, și chiar și copii. Nu purtau nimic asemănător cu o armură, dar formau rânduri și se mișcau cu precizie. Agitau pumnale și satâre. Unii aveau cârlige mari, de fier. Alții, nimic, însă aveau dinți și gheare, iar armata lor părea fără sfârșit. Au plutit în încăpere, fără preget și fără expresie. Inexplicabili.

Erau oameni. Pielea lor era maronie, nu albastră. Ce magie îi făcea *să plutească*? Nu a avut timp să se întrebe, pentru că au atacat.

Nova i-a întâmpinat cu puterile furate. În pumni i-au înflorit mingi de foc. Le-a aruncat. I-au lovit pe cei din fruntea asaltului care se apropia și au explodat într-o lumină albă. Soldații – dacă asta erau – ar fi trebuit să fie cuprinși de foc, dar nu au fost. Ploua cu scântei, fără să le facă niciun rău. Flăcările s-au stins, iar soldații au continuat să înainteze, fără să clipească.

Rook, Werran și Kiska își țineau armele în față și își trăseseră săbiile scurte din banduliere, dar nu prea aveau încredere în arme. Acești dușmani nu erau naturali. Le puteau măcar face rău?

Nova a dezlănțuit metalul zeilor. A cojit fâșii de pe curbura pereților, le-a modelat în formă de coase și le-a trimis învârtindu-se atât de repede, încât nu s-au mai văzut clar. Soldații ar fi trebuit să fie mutilați, cu zecile dintr-o lovitură, dar nici măcar nu au sângerat. Carnea li se reforma cu fiecare lovitură și ei continuau să vină. Au atacat.

S-a auzit un scrâșnet de metal pe metal, când Rook și Werran au parat primele lovituri.

Nova a dat drumul telepatiei Kiskăi, iar torentul de disperare s-a risipit. Sarai s-a ridicat, tremurând, în picioare. Stafiile treceau încă pe lângă ea. Minya stătea complet nemișcată. Fața ei arăta cumplit, îndurerată, dar și întunecată de scârbă. Ochii ei erau doar niște fante, iar nările îi fremătau. Devenise purpurie și respira accelerat. Trupușorul ei tremura de furie. Sarai nu se bucurase niciodată mai mult să o vadă.

— Suntem atacați, i-a spus, în grabă. Globul este o poartă. Așteptau în spatele ei.

— M-ați drogat, a șuierat Minya, printre dinți, în timp ce stafiile ei se ciocneau în aer cu un inamic pe care încă nu îl văzuse.

Se trezise pe podea, singură, cu un gust amar în gură și cu unul mai și mai amar în minte. În prima clipă crezuse – *ce altceva să creadă*? – că Ucigașul-de-Zei o atacase și câștigase. Mintea ei urlase și se putuse gândi doar că, nici acum, nu reușise să își protejeze oamenii; că intrase în lupta pe care și-o dorea și, de necrezut, pierduse, și îi pierduse și pe ei.

Fusese un moment foarte rău. Următorul fusese… complicat, pentru că a văzut sticluța verde, iar adevărul a lovit-o cu o palmă peste față. Ai ei trăiau și o trădaseră. I s-a tăiat respirația. O drogaseră și o lăsaseră fără apărare. Luaseră partea Ucigașului-de-Zei și o lăsaseră pe podea, ca pe o rufă murdară. Luase sticluța și o aruncase într-un perete, unde se spărsese într-un milion de bucăți. Apoi, se întorsese pe călcâie și mărșăluise afară din dormitor, coborând scările, și intrând în pasaj.

Armata ei era așa cum o lăsase, formând rânduri în galerie. Cele două Ellen s-au grăbit să o întâmpine și au încercat s-o calmeze.

— Hai să nu ne închipuim ce e mai rău, iubito, i-a spus Ellen cea Mare, pe un ton sibilinic. Vor fi avut motivele lor.

— Unde sunt? a întrebat Minya, gata să *scuipe* pe motivele lor.

Dar cele două Ellen nu știau unde se aflau ceilalți. Abia se treziseră și ele, și erau la fel de confuze ca ea.

— Ceva nu este în regulă, a spus Ellen cea Mică.

De îndată ce a auzit cuvintele rostite, Minya a știut și ea că așa era. Toată citadela fremăta de o energie întunecată, malefică.

— Este cineva aici, a spus ea.

Era furioasă pe familia ei, pentru ce îi făcuseră. Dar erau *ai ei* și asta era casa lor, și zeii să ajute oricui făcea vreun rău oricăreia.

Acum, Sarai, jignită, a spus:

— Îmi pare rău.

— *Taci,* a scuipat Minya. De tine mă ocup mai târziu.

Și-a urmat stafiile în luptă.

Ruby, Sparrow, Feral și Suheyla erau încă la intrarea în cameră. Eril-Fane vrusese ca ei să fugă, dar fuseseră prea îngroziți de faptul că el și Azareen muriseră – și *muriseră*, și *muriseră* iar –, așa că rămăseseră înțepeniți lângă ușă. Când Minya a trecut pe lângă ei, au fost copleșiți de ușurare.

Cine ar fi crezut că aveau să se bucure într-atât să o vadă pe Minya?

Lazlo se afla la jumătatea drumului spre alee. Când Sarai fusese aruncată, în spate, se întorsese să o urmeze, dar se oprise când armata se revărsase în interior. Îl trecuseră sudorile când le văzuse, fiindcă își amintise de ultima dată, în sania de mătase, când abia dacă scăpase cu viață. Nu îl urmăreau pe el, de data asta. S-au împrăștiat în jurul lui și i-au copleșit pe invadatori.

În inima citadelei, bătălia era în toi. Nova avea cinci daruri la dispoziție: al lui Lazlo, al lui Ruby, al lui Feral și al lui Sarai – deși nu știa încă *ce* era Sarai –, precum și pe al lui Rook. A lovit cu metalul zeilor, dezarmând soldați doar ca să îi vadă transformându-se în monștri și atacând cu dinții. Rook, Werran

și Kiska luptau cu armele lor, bastoane și săbii scurte, însă împunsăturile lor treceau prin dușmani, iar pe fețe li se gravase teama. Kiska sângera, având o rană la braț. Werran se lupta cu o fetiță care trecuse pe lângă arma lui, când fusese prea îngrozit să o lovească. Era Bahar, avea nouă ani, se înecase în Uzumark și era mereu udă leoarcă. Rook a văzut-o cum îl mușca pe Werran, înfigându-și dinții în încheietura lui, și a încercat să o dea la o parte, dar ea i s-a topit printre degete, reușind totuși să își păstreze dinții înfipți în carnea lui Werran. A mușcat mai tare, cu sălbăticie. Werran a scos un strigăt, iar Bahar i-a dat la o parte bastonul, cu o putere nici pe departe de copil, apoi s-a întors spre Rook, trimițând prin el o descărcare de energie care i-a întunecat vederea și l-a aruncat pe spate în globul deschis, cu ochii dați peste cap.

Nu s-a mai ridicat.

Nova a simțit o teamă cum nu mai simțise de mulți ani. Erau copleșiți numeric, iar dușmanii aceștia nu aveau sens. Nu erau din carne și din oase, și nici magici. Se adunau în jurul ei, cu chipurile lipsite de expresie și cu puterea lor în niciun fel naturală, iar ea îi deturna cu metalul zeilor, ridicând scuturi pentru a-și proteja oamenii, și pe ea. Era în defensivă și pierdea teren. Cum i-ar fi putut opri? Urletul de război al lui Werran, s-a gândit ea, dar deja făcea un efort prea puternic, pentru că avea deja cinci daruri și i-ar fi fost imposibil să îl folosească ea și pe al lui.

— Werran! a lătrat ea. *Acum*!

El a inspirat adânc și s-a pregătit.

Dar respirația i-a părăsit din nou pieptul, brusc. Werran nu a urlat. S-a holbat doar, pentru că rândurile de atacatori se topiseră, făcând loc unei siluete în ușă. Nu plutea și nu avea nicio armă. Stătea cu brațele pe lângă corp, cu capul plecat, privindu-i prin fantele ochilor, cu o expresie deosebită, fără să clipească. Era o copilă. Era foarte mică, iar încheieturile sale subțiri păreau oase de pasăre roase. Părul ei era scurt și ciopârțit, purta veșminte zdrențuite, care îi atârnau pe un umăr, dezvelind o claviculă delicată, precum calamusul unei pene. Totul la ea era improbabil: dimensiunea, nemișcarea, furia din privirea întunecată. Dar nimic din toate astea nu-i oprise respirația lui Werran. Se oprise pentru că o *recunoscuse.* La fel și Kiska. Rook, inconștient, ar fi recunoscut-o și el. Nu era ușor

de uitat, chiar deloc, și nu se schimbase deloc în cincisprezece ani.

— *Minya*? a întrebat Kiska, și vocea i-a cedat.

Minya a ridicat din sprâncene, apoi expresia i s-a schimbat dintr-odată, fiindcă o recunoscuse. Stafiile ei s-au oprit, la unison, inclusiv Sarai. Lazlo tocmai ajunsese la ea și i-a văzut chipul împietrit de uimire.

Nova a văzut și ea. Toți soldații s-au oprit în aceeași clipă, așa că, într-o secundă, a înțeles. Dintr-odată, mișcările dirijate ale armatei au căpătat sens. Dușmanul pe care nu îl putea atinge, acești soldați de fum pe care nu îi putea opri, aparțineau acestei creaturi micuțe, dar feroce. Făceau ce dorea ea. Asta era magia ei.

Brusc, dușmanul de neoprit nu a mai fost așa. Cu zâmbetul de pirat al încântării malițioase, Nova a înșfăcat darul Minyei.

45.

CÂND SĂ ÎNJUNGHII ÎNSEAMNĂ SĂ DANSEZI

Nova nu avea cum să știe.

Nimic nu ar fi putut-o pregăti. Era pirat și avea cel mai rar dintre daruri, la o magnitudine care depășea orice limite. Smulgea puterea elementaliștilor, puterea schimbă-formă, puterea vrăjitoarelor războinice. Se luptase în duel și în bătălii și nu fusese niciodată învinsă. Dar să smulgă acest dar, și-a dat seama imediat, era ca și cum ar fi cucerit un munte și, cu o mișcare bruscă, l-ar fi făcut să se prăbușească peste ea.

Greutatea lor era *imposibilă*. Un val de întuneric s-a rostogolit asupra privirii sale, amenințând să o captureze. S-a luptat cu el cu fiecare fibră a ființei sale, știind că, dacă își pierdea conștiința acum, nu avea să și-o mai recapete vreodată.

Cu un efort de voință care a făcut-o să îi pâlpâie mii de luminițe pe fundul ochilor, s-a luptat să scape de întuneric. Împleticindu-se, s-a uitat lung la fetița din cadrul ușii și nu și-a dat seama cum de putea stăpâni o asemenea putere. Era mult mai apăsătoare decât orice dar pe care îl luase vreodată. O simțea arzând-o, de parcă ar fi fost un fitil de lumânare. Cum

era posibil ca o făptură atât de mică să aibă un asemenea nivel de magie și să nu fie consumată?

Dar dacă Nova era uluită de greutatea puterii Minyei, Minya era uluită de pierderea ei.

Își strânsese sufletele, unul câte unul, ani de-a rândul. Greutatea se construise treptat, iar ea învățase să o suporte. Nu știuse ce povară ducea până nu a scăpat de ea. Nu știuse că o strivea, până când nu a fost eliberată. Nu își putea aminti cum fusese viața ei înainte, când era doar o fetiță și nu o ancoră pentru stafii. Nu era la fel cu ceilalți, să-și folosească magia doar când era nevoie – pentru a aprinde un foc, pentru a pescui un nor, pentru a trimite molii în recunoaștere, sau pentru a crește plante în grădină. Ea o folosea *mereu*. Dacă îi dădea drumul, stafiile dispăreau. Nu exista niciun sertar în care să le pună, pentru a se odihni, niciun cârlig de care să își lege lesele, pentru a le păstra în lume. Era doar ea, și pumnul pe care și-l imagina mereu, cu toate acele fire subțiri strânse în el.

Chiar și în rarele momente de somn furat, ținea de ele. Crescuse sub povara lor, sau, mai degrabă, nu crescuse. Minya își folosise și ultimul dram de energie pentru acest consum de putere colosal, infinit. Cheltuia prea multă. Consuma *totul*, și nu îi mai rămăsese nimic să o ajute să crească.

Era un fitil de lumânare, iar puterea ei era un foc care ardea neîncetat. Dar era un fitil de lumânare care, din pură încăpățânare, refuza să ardă până la capăt.

Nova s-a simțit strivită de un munte. Minya a simțit aceeași greutate ridicându-i-se de pe umeri. Tensiunea s-a evaporat. Plămânii i s-au umplut de aer, iar trupul, de viață. Era o lumină ca un fir de praf, la fel efemeră ca un fluture. Și nu era doar greutatea sufletelor, ci și apăsarea continuă a *urii-fricii-disperării* lor. Toată agitația și nefericirea *s-au întrerupt*, iar liniștea absenței lor era moale precum catifeaua, profundă și bogată precum cerul nopții.

A simțit că renaște. Pentru o clipă scurtă de uluire, a simțit ceva asemănător cu pacea.

Apoi a intervenit panica. Era lipsită de putere. Armata era puterea ei. Fără ea, nu era decât oscioare de pasăre și furie.

Minya și Nova s-au înfruntat, deasupra inimii citadelei – una era despovărată de magie, iar cealaltă, copleșită. Stafiile au rămas nemișcate, pentru o clipă, cât Nova s-a luptat să îndure

mareea amenințătoare a întunericului. Nu avea de ales decât să lase celelalte daruri pe care le dobândise, deși știa că, odată ce o făcea, aveau să se întoarcă împotriva ei. A dat drumul darului lui Rook, mai întâi, dar nu înainte să întrerupă bucla temporală și să îi elibereze pe Eril-Fane și pe Azareen.

Nu era obligată. Ar fi putut-o lăsa să continue, iar și iar, dacă era după ea, dar a văzut că Rook își recăpăta conștiința și a știut că, dacă nu întrerupea bucla, ar fi făcut-o el oricum.

Buclele temporale ale lui Rook nu trebuiau deschise în același loc în care fuseseră închise. Era frumusețea magiei lui. Scopul ei era dincolo de a repeta un eveniment iar și iar, sau de a hrăni o zeiță îndurerată cu răzbunare. Scopul ei era să ajungă înapoi în fluxul timpului – zece secunde, cel mult, dar zece secunde puteau însemna totul – și să spună: *Nu, nu vreau să se întâmple așa*. Apoi, o repara ca să evite momentul.

Nova crease bucla *după* ce acul străbătuse cele două trupuri. Dar, dacă voia, o putea deschide *înainte*. Rook ar fi făcut-o, dacă ar fi depins de el.

Eril-Fane și Azareen ar fi putut trăi.

Dar Nova nu avea milă. Chiar și sub avalanșa zdrobitoare a magiei Minyei, a mai păstrat-o pentru o secundă, apoi pentru alta, până când acul și-a croit calea, sângele a stropit, iar răul a fost făcut. Doar atunci a întrerupt bucla, pentru ca bula să dispară, iar capsula timpului captiv să se reverse înapoi în flux, cu viețile lui Eril-Fane și Azareen scurgându-se odată cu ea.

După ce a încheiat cu asta, a dat drumul darului lui Rook, și a simți o scânteie de ușurare.

Ceilalți au văzut totul. Indiferent cât de cumplită fusese bucla, câtă vreme războinicii reveneau la viață, mai existase speranță, iar acum era pierdută. De data asta, când au căzut, a fost pentru totdeauna. Nu s-au mai ridicat. Sângele lor a curs, și a curs mult. Suheyla a scos un strigăt și s-a sprijinit de Feral, plângând. Lazlo a rămas cu Sarai, care era încremenită, la fel ca toate stafiile. Sparrow a fost cea care a țâșnit pe alee, fără să-i pese de primejdie, încercând să apese rănile războinicilor care sângerau de moarte.

Nova a dat apoi drumul darurilor lui Ruby și ale lui Feral, iar ei le-au simțit întoarcerea ca pe niște piese lipsă care s-au lipit la loc, cu forță, și le-au chemat imediat. Ruby a aprins mingi de foc, iar Feral a smuls un tunet de pe un cer îndepărtat. Darul lui

Sarai i-a revenit, însă era inutil ca armă, chiar dacă nu ar fi fost încremenită, alături de restul stafiilor.

Nova s-a zbătut să folosească puterea Minyei. Era atât de copleșitoare, încât parcă încerca să călărească o creatură sălbatică, iar ea voia să o înghită întreagă. Știa că nu o putea păstra, altfel ar fi anihilat-o. Și nu se putea debarasa de el, căci i-ar fi revenit fetiței. Soluția era simplă. O mai făcuse de nenumărate ori, înainte, începând de la capăt, cu Zyak și Shergesh.

A reușit să întoarcă niște stafii împotriva Minyei. Le-a făcut să își ridice pumnalele.

Minya a deschis larg ochii, iar într-un fracțiune de secundă a căpătat o idee a lipsei de putere pe care le-o insuflase. Dacă să înjunghii însemna să dansezi, așa ar fi arătat: o mulțime de lame care sclipeau, într-o coregrafie perfectă. Au înconjurat-o. A rămas acolo, uluită, în timp ce se arcuiau spre ea.

Lazlo nu a gândit. Doar s-a mișcat. A apucat-o din spate și s-a întors, ținând-o ca pe o păpușă. Tunica lui de in i s-a întins peste umeri, când s-a ghemuit deasupra ei ca să o protejeze cu trupul ei.

Să o protejeze cu trupul ei.

Sarai, incapabilă să se miște, a privit lamele oprindu-se la câțiva centimetri de spatele lui.

Nova aproape că nu a reușit să le oprească. Efortul i-a consumat și ultimul strop de energie, așa cum un icnet consumă respirația. A auzit zgomotul tunetului, a văzut o minge de foc țâșnind și a știut că îi expirase timpul. Trebuia să pună capăt situației. *Acum*.

•

Jos, în Plângerea, Thyon și Ruza, Calixte și Tzara erau încă în curte, privind citadela. Nu cercetau Thakranaxetul, nici nu mâncau șuncă, și nici măcar nu se certau. Se sprijineau de spătarele scaunelor, privind fix la serafimul imens de deasupra lor. Nu știau ce se întâmpla acolo, dar erau conștienți de un lucru: Eril-Fane, Azareen și Suheyla erau plecați de prea multă vreme. Și, cu mințile pline de cuvinte, de ceruri străpunse și de hărțile îngerilor, nu aveau să se liniștească până nu se întorceau.

Așa că priveau cu toții în sus, și toți au văzut serafimul mișcându-se. Mai întâi, a fost doar o tresărire a degetelor, apoi

imensul lui braț masiv s-a îndoit brusc din cot și și-a sfâșiat propriul piept.

46.

CA UN BĂRBAT CARE ÎȘI SMULGE PROPRIA INIMĂ CARE BATE

Nora nu era delicată. Nici grijulie. Metalul zeilor vibra în jurul ei, trezit la viață. Mai devreme îi ajunsese doar o frântură de voință ca să îl modeleze. Dar acum o depășea.

A deschis cu forța pieptul citadelei, care a pătruns înăuntrul lui, ca un bărbat care își smulge propria inimă care bate. Dar nu a smuls o inimă. A smuls oameni – vii, morți, odrasle ale zeilor, stafii. Mâna imensă de metal a pătruns în interior, iar pereții și aleea de metal s-au lichefiat și i-au prins, conspirând să îi atragă în palma făcută căuș.

Nova nu mai putea rezista mult. A dat drumul darului Minyei. Ușurarea a fost imensă.

În Rieva exista un mit despre Lesya Aducătoarea-Zorilor, care susținea cerul. În fiecare zi, îl ridica deasupra capului, și numai în amurg îl lăsa să cadă. Dar, în Miezul Verii, soarele nu apunea timp de o lună, și trebuia să îl susțină permanent.

Când Nova a dat drumul puterii Minyei, s-a gândit că ușurarea ei era comparabilă cu a Lesyei, când venea noaptea, în sfârșit, iar ea se putea debarasa de cer. Trebuia să scape repede și de fată, și de stafii, înainte să o poată ataca. A făcut mâna serafimului să se închidă în pumn, în jurul lor, și le-a scos afară.

Sarai a crezut că îi va lăsa pe toți să cadă. A alunecat pe metalul neted, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. S-a rostogolit într-o încâlceală de membre. Metalul era peste tot, dedesubt și deasupra ei. A auzit-o pe Ruby strigând. Cineva a prins-o de mână pentru o clipă și a încercat să o rețină. Era Lazlo? Nu și-a dat seama. Erau despărțiți, odată cu întinderea degetelor. Mișcarea lor prin aer era năucitoare.

Apoi, mâna s-a desfăcut. S-a înclinat. Sarai a alunecat. S-a străduit să se prindă de ceva. Semăna întocmai cu căderea ei,

iar în disperarea sa a uitat că acum era stafie și deci putea pluti. Dar ce conta, dacă Minya cădea? Dacă murea, murea și Sarai. Dacă mureau ceilalți, ea nu și-ar fi dorit să trăiască. A văzut-o pe Minya alunecând peste margine și a încercat să o prindă de mână, dar nu a reușit.

Minya a căzut.

Sarai a încremenit. Nu era posibil.

Următorul a fost Feral. Dând din brațe, cu chipul uluit, a dispărut peste margine. Nu avea de ce să se țină. Mâna se întorsese într-o parte și acum era complet verticală. Ceilalți au căzut și ei, rând pe rând. Pentru o clipă, Sarai a rămas singură în palmă. De teamă, s-a prins, având în minte amintirea primei sale prăbușiri. Apoi, și-a dat drumul și s-a lăsat să cadă.

Înainte, i se păruse o eternitate când căzuse, înainte să lovească ceva compact, să se frângă și să moară. Acum nu a mai fost o eternitate. Aproape imediat, s-a apropiat solul dur. S-a rostogolit, înainte să se oprească. Avea toate membrele răsucite, vederea încețoșată și i se învârtea capul.

Din interiorul pumnului, nu putuse vedea. Serafimul coborâse, îngenunchease pe o pernă din câmpurile sale magnetice și ajunsese în oraș. Nu îi scăpase din cer, ci îi rostogolise ca pe niște zaruri în amfiteatrul din centrul Plângerii. Nu fusese blând, dar nici letal, spera Sarai.

A privit în jur, unde zăceau împrăștiați cei pe care îi iubea. A văzut trupurile lui Eril-Fane și Azareen. Sparrow era între ei, sângerând, cu o tăietură pe frunte. Feral se târa spre Suheyla, care nu se mișca, iar Ruby privea în jur, cu ochii mari, către tarabele goale, către zidurile construite în straturi ale amfiteatrului care îi înconjura. Minya se sprijinea în palme și în genunchi, tremurând. Avea capul plecat. Sarai nu îi vedea fața. Stafiile ei o înconjurau.

Dar unde era Lazlo?

Sarai s-a răsucit, căutându-l disperată din priviri. S-a întors în jurul propriei axe, apoi din nou, încercând să țină panica la distanță. Dar nu a reușit. Panica a prins-o în gheare.

Lazlo nu era acolo.

Dușmanul – hoața de magie, criminala – îl păstrase.

PARTEA A IV-A

torvagataï (tor-VA-ga-tai)

Împlinirea unei fapte extraordinare, după ce timpul s-a scurs deja.

Arhaism. De la tragedia lui Torval, eroul care a îndeplinit trei misiuni imposibile pentru a câștiga mâna iubitei sale, Sahansa, doar pentru a se întoarce și a-i găsi regatul nimicit, în absența lui, și fiecare bărbat, femeie și copil uciși.

47.

UN SECRET CARE ASCUNDE UN SECRET

V-aș fi ales pe voi, dacă mi-ar fi dat de ales.

Kora și Nova memoraseră scrisorile mamei lor – lucru de care se bucuraseră, după ce Skoyë le arsese – și aceea era fraza cu cea mai mare însemnătate. *V-aș fi ales pe voi.* Trebuiau să creadă că fuseseră iubite. Nu se întrebaseră niciodată cine nu îi dădea de ales, și nici despre acea alegere, sau despre cine alesese în numele Nyokăi, ori dacă fusese vreodată liberă să facă vreo alegere.

După ce se întâmplase pe nava-viespe, s-au întrebat.

— Ce vei face cu noi? îl întrebase Kora pe Skathis, după ce darul surorii ei explodase în haos. Ținea în brațe trupul inert al Novei și îi era mai frică decât îi fusese vreodată în viață. Se gândea că făuritorul avea să le ucidă. Putea spera doar să fie lăsate acolo, să le ucidă visul, dar ele să trăiască. Chiar și atunci, ghemuită în hainele de corp pe podeaua metalică, ținându-și sora inconștientă în brațe, nu îi trecea prin cap că ar fi putut fi despărțite.

— Nu mai sunteți *noi*, îi spusese Skathis, înainte să topească o trapă sub Nova, iar ea să cadă, direct din brațele Korei, aterizând dur pe pământul de sub ea.

— Nu! strigase Kora, dar podeaua se închisese la fel de repede, iar Skathis îi spusese, cu o satisfacție de gheață:

— Acum ești a mea. Singurul *noi* va fi cu *mine.*

Kora nu pricepuse ce voia să spună, dar avea să priceapă. Avea să înțeleagă în felul în care o pasăre își înțelege colivia, sau o sclavă, jugul. Acele cuvinte urmau să îi definească restul vieții, fiecare clipă, în peste două sute de ani.

Acum ești a mea. Singurul noi *va fi cu* mine.

Împreună cu Nova, creaseră o viziune a viitorului, în care erau ostașe-vrăjitoare, niciodată la cheremul bărbaților de teapa tatălui lor. Avuseseră vise despre cum ar fi fost, își imaginaseră academia pe care Nyoka o descrisese, în care se pregăteau cei cu daruri, așa ca ele. Gemea de Mezartimi puternici, tineri, din toată lumea – cei mai buni și mai străluciți. Aveau să slujească împreună imperiul, cu onoare, să vadă lumi și să lupte în bătălii, să câștige averi și să cunoască gustul gloriei.

Visaseră totul în detaliu.

De fapt, visele lor erau uimitor de aproape de adevăr. Academia era exact cum o descrisese mama lor, numai că nu mai ajunsese să fie văzută de Kora.

Skathis o fi recrutat-o pentru slujba imperială, dar nu a trimis-o niciodată acolo. Când au ajuns în capitală, el a discutat cu Solvay, cu Antal și cu Ren, și, indiferent ce le-ar fi spus, ei au pălit și nu au mai intervenit când a păstrat-o pe Kora pentru sine. El a transformat-o în spioana lui. Nu era deloc un mentor răbdător. Îi arăta încotro să își trimită vulturul, ce și pe cine să caute și unde să tragă cu urechea. După aceea, în unele nopți, pleca.

Dar nu în toate.

Era închisă în iatacurile lui de pe nava-viespe. Se gândea că o fi avut o locuință în oraș, pentru că uneori pleca pentru câteva zile, iar ea juca un joc în care se întreba dacă avea sau nu să revină, pentru că, dacă nu revenea, ea ar fi murit acolo, prizonieră, iar dacă revenea – ei bine, revenea mereu, și erau momente în care ea ar fi preferat ca el să nu mai vină, și să moară singură.

I-a spus că, dacă îl sfida vreodată și încerca să fugă, dacă nu făcea ce i se spunea sau dacă trimitea mesaje nepermise prin vulturul ei, avea să zboare direct spre insula ei nenorocită și să o facă pe sora ei pirat să îi pară rău că se născuse.

Kora nu se îndoia de vorbele sale. Avea o privire de parcă ar fi sperat ca ea să îi încalce ordinele, așa că avea grijă să nu îl supere, iar aceea a devenit viața ei. Era un secret, o sclavă, o spioană. Îl vedea doar pe el – cel puțin cu propriii ochi. Prin vulturul ei, explora Aqa, și ajunsese să cunoască orașul și pe actorii importanți: împăratul și consilierii săi, și, mai ales, pe ceilalți făuritori. La început, nimic nu avea sens pentru ea, nici ce vorbeau – vorbe pe care Skathis o făcea să i le repete întocmai, nici straturile de înțeles ascunse printre și sub ele. Dar nu era proastă. Dacă mintea sa nu înțelegea lumea – *lumile* – la început, s-a umplut treptat, strat după strat. Existau subterfugii și planuri, și erau foarte multe *finaluri.*

Rapoartele care soseau prin portaluri povesteau despre revolte, despre armate mercenare, neplătite de prea multă vreme, care se răsculau împotriva împăratului. Povesteau despre guvernatori uciși, despre lumi care se aliau ca să scape de sub jugul imperial, despre revoluții care se aprindeau ca un șir de artificii. Instabilitatea aceea era ca sângele în apă, iar Skathis nu era singurul făuritor care înota în ea. Kora a ajuns să îi cunoască și pe ceilalți, spionându-i, iar ei i-au amintit de rechinii care se agitau în apa mai puțin adâncă, în timpul Măcelului, acasă.

Se gândea la Nova și își simțea pieptul pustiu, de parcă cineva i-ar fi vârât o lamă de cuțit între coaste, le-ar fi despicat și i-ar fi sorbit inima. Hotărâtă să își țină sora în siguranță, făcea tot ce îi spunea Skathis. Își trimitea vulturul împreună cu vederea și cu simțurile sale. Putea trece prin piatră, prin cărămidă, chiar și prin oțel, dar nu prin mezartium. Au învățat repede asta. Dar toate navele făcute din metalul zeilor, chiar și palatul plutitor al împăratului, aveau deschizături mici, pentru aerisire, și putea trece prin ele, indiferent cât de mici erau. Vulturul se micșora, aproape invizibil, devenind doar o scânteie, și putea auzi, vedea și chiar fura: amulete, hârtii, hărți, mesaje cu sigiliul regal.

Putea fura chiar și o diademă făcută din metalul zeilor, direct de pe fruntea unui Slujitor mort, și a făcut-o. Sau, mai degrabă,

Kora a făcut-o. Pasărea era o proiecție a sa. *Ea* a furat diadema, după ce Skathis, pe baza informațiilor de la ea, a atras într-o ambuscadă un făuritor rival, l-a ucis, împreună cu echipajul său, și i-a luat nava de luptă.

Kora a ascuns diadema. Delictul de a fura metalul zeilor era cumplit. Cândva, doar gândul acesta ar fi panicat-o. Dar acum asta era nimic pe lângă spionaj, trădare și crimă. Dar ce să facă, acum că o avea?

Sora ei fusese mereu o forță a naturii, chiar și înainte ca darul să i se manifeste. Dacă o putea salva cineva pe Kora, ea era aceea, și cu siguranță era singura persoană din lume căreia îi păsa. Kora visa la asta: Nova, sosind ca o zeiță răzbunătoare și strangulându-l pe Skathis cu propriul lui metal.

Purta încă zgarda pe care i-o pusese el. Nu o scotea niciodată. Doar alt făuritor ar fi putut să o scape de ea, sau Nova.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât își sculpta sora în chip de forță răzbunătoare, de neoprit. Dar cum să îi trimită diadema? Cât i-ar fi luat vulturului să zboare până acolo și înapoi? Zile? Nu avea la dispoziție zile. Skathis putea apărea oricând. Dacă afla că vulturul plecase, nu s-ar fi odihnit până ce nu afla unde îl trimisese ea.

Așa că diadema a rămas ascunsă, până când Kora a descoperit că vulturul ei putea… străpunge spațiul.

Așa se simțea, ca o pătrundere prin textura spațiului, până când distanța nu mai conta. Existau Slujitori care puteau face asta. O numeau teleportare. Puteau să își dorească să se deplaseze dintr-o parte a lumii în alta, apoi dispăreau și apăreau acolo, pe loc. Dacă s-ar fi pregătit la academie, ei ar fi descoperit, fără îndoială, acest aspect al abilității sale, dar așa a fost nevoită să îl descopere singură, la nevoie, când și-a trimis vulturul pe cont propriu.

Era un lucru interzis. Trebuia să își folosească darul numai la porunca lui Skathis, dar ea a început să îl sfideze. Străbătea curenții de aer și zbura unde nu o putea vedea nimeni, iar aerul și spațiul nelimitat îi mențineau rațiunea, când zidurile de metal păreau mai mult sicriu decât cușcă, și chiar și trupul ei părea o închisoare.

Era un soi de evadare. Putea curge spre exterior, lăsând în urmă neajutorarea și slăbiciunea. Și, într-o noapte, după ce a plecat Skathis, și-a lăsat sufletul să alunece mai departe în

eterul cu o răceală cristalină, mai departe decât îndrăznise vreodată. Își amintea ce spusese Antal, cel cu părul alb: cum primul astral pretinsese că putea călători printre stele. Atunci s-a întors Skathis, pe neașteptate. Kora s-a panicat, iar în clipa următoare pasărea s-a întors, pătrunzându-i în piept. A fost atât de șocată, încât abia dacă a înțeles ce se întâmplase – doar că nu fusese prinsă. Se aflase la kilometri distanță și revenise într-o clipită.

Când și-a recăpătat curajul, a încercat din nou. Era adevărat: vulturul ei putea călători pe orice distanță într-o secundă, topindu-se prin aer, de parcă spațiul nu era decât un zid.

A ținut totul secret. Era un secret care avea un secret. Într-un târziu, a îndrăznit să îi trimită Novei diadema, cu mesajul: *Găsește-mă*. *Nu sunt liberă.*

Dar Nova nu a găsit-o, iar Kora nu a fost niciodată liberă.

Se gândise că Skathis dorea să se autoproclame împărat, dar el nu a făcut-o. A spus că prefera să fie zeu, i-a ucis pe toți făuritorii, unul câte unul, și apoi pe împărat, și le-a luat metalul. Când imperiul se prăbușea, el și-a luat nava – acum cea mai mare din câte existase, modelată, culmea, în chip de înger – și a zburat, portal după portal, lume după lume, până când a găsit una care îi plăcea.

Zeru exista chiar dincolo de marginea ultimei întinderi a imperiului, iar locuitorii săi aflaseră de Mezartimi. Acolo, Skathis și echipajul său se puteau pretinde zei după pofta inimii, și asta au și făcut, distrugând o civilizație veche și frumoasă și transformând-o într-un popor de sclavi, furându-le copiii, amintirile, libertatea, și forțând-o pe Kora, acum Korako, să joace un rol. Nu a rămas pe nava-viespe. Skathis avea alte metode să o controleze, și nu doar prin zgardă, ci și prin Isagol, iubita lui. Iubita lui *benevolă*, singura dintre multele care purtau acest titlu. Se pedepseau reciproc, se coborau reciproc tot mai jos, se plictiseau și inventau jocuri noi. Dacă exista vreo sfidare din partea Korei, Isagol pătrundea în interiorul ei și depunea mici ofrande din emoții – teroare sau specialitatea ei, disperare.

Cea mai rea, însă, era pofta. O putea face pe Kora să înnebunească, iar de fiecare dată când o făcea, și Kora era prinsă într-o pantomimă bolnăvicioasă a dorinței și a împlinirii sale abominabile, în urmă rămânea un loc putred, ca o vânătaie pe un fruct, undeva în sufletul ei.

Letha își juca și ea rolul. Avea un fel de a scoate la iveală cele mai prețioase amintiri. O chemau, cumva, așa cum mirosul de sânge ademenește animalele sălbatice. O amenința că îi va devora și ultima amintire despre Nova. „Te voi face să uiți că ai avut vreodată o soră”.

Oricum, nu exista scăpare. Skathis sigilase portalul cu un glob din metalul zeilor, iar Kora era prizonieră în lumea numită Zeru, una dintre cele șase zeități monstruoase, și forțată să spioneze, ca de obicei, doar că acum îi spunea lui Skathis doar ce voia ea să știe. Așa a omis, în mod constant, să îi povestească despre războinicii care se antrenau în peșterile de sub pământ.

Ironia a făcut ca unul dintre ei să fie cel care o înjunghie în inimă. Dar asta s-a petrecut mult mai târziu, și nu-l putea acuza.

La început, Skathis nu a avut niciun scop în Zeru, în afara statutului de zeu și al faptelor deșănțate, însă asta s-a schimbat. Mai târziu, pretinsese că totul fusese calculat, dar era o minciună. Înainte să transforme asta în profit, violase doar pentru a se amuza.

Copiii, cei născuți din primele femei din brațul stâng al citadelei, au devenit motivul. „Zeii” își luau concubine, firește. Se nășteau copii, bineînțeles.

Dar copiii erau speciali, iar asta fusese o surpriză.

După secole de imperiu, se născuseră suficienți metiși în zeci de lumi diferite. Unii nu aveau niciun dar, nicio receptivitate la magie în sânge. Cel mult, erau testați și dădeau la iveală un dar slab, deși legea imperială le interzicea metișilor să slujească.

Dar fiecare bastard albastru născut dintr-o mamă umană în Zeru înregistra o magnitudine la fel de mare sau și mai mare decât părintele său Mezartim. Și, ținând cont că echipajul lui Skathis înregistrase magnitudini excepționale, fără excepție, era ceva extraordinar. Kora s-a gândit că avea legătură cu lichidul misterios, limpede, care le curgea prin trup, pe lângă sânge. Din câte știa, era singura anomalie care îi deosebea pe acești oameni de alții.

Oricare ar fi fost motivul, dacă Skathis ar fi recrutat mai departe pentru imperiu, nu ar fi putut găsi o sursă mai bună de soldați-vrăjitori. Dar nu mai exista imperiul. În locul lui erau doar lumi aflate în război – între ele, cu ele însele, prea multe războaie ca să le mai numere cineva, și altele începeau în

fiecare zi. Și acolo unde e război, un lucru e sigur: există regi sau generali dispuși să plătească pentru arme.

Așa că Skathis și-a vândut bastarzii și a purces să conceapă mai mulți. Vanth și Ikirok s-au bucurat să îl ajute în acest demers. An după an, atât Isagol, cât și Letha și-au luat iubiți umani și au născut chiar ele, deși erau niște făcătoare de bastarzi mult mai puțin eficiente decât bărbații, și asta era în regulă, pentru că existau suficiente femei în oraș.

Skathis construise o fortăreață pe o tulpină ruptă de tezerl care creștea din marea roșie aflată de cealaltă parte a portalului. Acolo organiza licitații. Cumpărătorii veneau până și din Mezaret, iar Skathis, zeul animalelor, a început să strângă o frumoasă avere. Vindea schimbă-formă, elementaliști, clarvăzători, vindecători, soporifici, orice tip de războinic. Existau daruri fără folos în luptă, dar el punea orice copil pe tarabă – aproape orice copil –, iar ce rămânea era cumpărat, la reducere, de negustori, pentru a fi vândut, pe sub mână, oriunde era dorit.

Un singur dar nu ajungea însă la licitație. Făuritorii puteau fi identificați de mici. Trebuiau doar să atingă metalul zeilor cu degețelele, iar acestea lăsau urme pe suprafața lui.

Bebelușii aceștia erau uciși.

Așa au trecut anii, iar Kora a primit misiunea de a testa copiii și de a-i duce pe nava-viespe, unde îi încuia în cuști micuțe. De fiecare dată când făcea asta, murea câte puțin și ar fi ales să moară și în trup, și în spirit, dacă nu ar fi fost ceva. Visa că sora ei o căuta, încă. Trebuia doar să își imagineze că Nova ajungea prea târziu, venind să o salveze și aflând că își luase propria viață, ca să se abțină. A rămas în viață.

Într-o zi, un băiețel de la creșă a manifestat abilități de făuritor. Kora l-a luat, l-a *furat,* și l-a trimis, în ghearele vulturului, străpungând spațiul, într-un loc îndepărtat, în care Skathis nu îl putea găsi.

Nu plănuise asta. Fusese o întâmplare. Dar, odată ce a dobândit copilul, în mintea ei s-a construit revolta. Băiatul avea să crească, fără să știe ce era, și, într-o zi, voia să îl aducă înapoi, iar el avea să o elibereze. Visa cu ochii deschiși că îl ucide pe Skathis. Dacă pasiunea lui era să prăsească sclavi-copii, a ei era să își imagineze moartea lui.

A plănuit să aștepte până când creștea copilul. Apoi, să îl aducă înapoi, să se lupte cu zeii și să îi ucidă, să deschidă portalul și să o poarte prin el. Plănuise totul.

Dar nu a fost să fie.

Eril-Fane a ucis-o, alături de ceilalți zei, iar băiețelul a fost trimis departe fără ca niciun suflet să îi cunoască povestea. Și tot ce a mai rămas din Kora a fost o așchie de suflet, în formă de vultur, care a continuat, ca întotdeauna, să vegheze și să aștepte ziua în care putea fi liber să plece acasă, oriunde s-ar fi aflat.

Pentru că „acasă” fusese întotdeauna Nova, iar Kora a murit sperând că sora ei va veni.

48.

VEDEAU ABOMINAȚII

Citadela Mezartimilor prinsese viață pe cer. Își sfâșiase pieptul și vârâse mâna înăuntru, apucase o mână de oameni, apoi îngenunchease – uriaș, bătând din aripi, umbrind orașul – se aplecase și îi aruncase, ca pe niște resturi.

Lazlo nu se afla printre ei.

Când mâna pătrunsese în cameră, iar metalul, curgând, măturase pe toată lumea, el încercase să îi urmeze. O văzuse pe Sarai și se întinsese după ea, dar metalul nu îi permisese. *Nova* nu îi permisese. Avea încă puterea lui, și l-a reținut acolo. Era căzut în genunchi, pe alee, în capcană. S-a zbătut, dar nu s-a putut elibera. A privit cum mâna se îndepărta, luându-i pe toți cei la care ținea.

— *Sarai*! a urlat, până când nu și-a mai simțit gâtul.

Acum ei nu mai erau acolo. Doar el rămăsese. A privit, oripilat, cum Nova s-a apucat să facă exact ce plănuise el, dar fără nici urmă de grija pe care ar fi arătat-o el. A ridicat ancorele, una câte una. Serafimul a pus un picior pe locul ancorei de la răsărit și unul pe locul ancorei de la apus. Metalul a aderat la metal, iar ea le-a smuls, fără să-i pese de clădirile din jurul lor, care s-au clătinat și au căzut, ridicând nori de praf, în timp ce citadela absorbea metalul și creștea.

Nova s-a întors spre ancora de la miazănoapte, topită, și Lazlo a încercat să o oprească.

— Las-o, a implorat-o el. Odată darul lui pierdut, nu mai simțea metalul care ținea laolaltă albia de piatră, fracturată, dar își amintea. El o făcuse, și știa ce s-ar fi întâmplat dacă o smulgea. Pământul se va prăbuși, a spus el, privind disperat spre Kiska, Rook și Werran, de parcă le-ar fi păsat sau ar fi putut interveni. Râul va ieși din matcă. Orașul ar putea fi inundat. *Te rog.* Las-o.

Dar Nova nu l-a ascultat.

Ca un coșmar superb, serafimul s-a aplecat peste Plângerea. Și-a vârât degetele masive în groapă, căutând în piatră ca să aspire fiecare gram și fiecare râuleț de mezartium. Pământul a început să se cutremure și să crape. Groapa s-a adâncit. Marginile sale au căzut. Bucăți imense de piatră s-au desprins, iar Uzumarkul înspumat s-a revărsat. Șiruri de clădiri au fost aspirate sub pământ, inclusiv străvechea bibliotecă, recent descoperită. Spuma și praful au țâșnit, umplând aerul de ceață.

De sus, în ochii îngroziți ai lui Lazlo, arăta ca un oraș de jucărie care se frângea.

— Nu! s-a înecat el cu vorba, în timp ce devastarea se întindea și blocurile, unul după altul, se prăbușeau în ruină, în timp ce râul își rodea drum afară din pământ, ca o creatură care fusese exilată în iad și vedea pentru prima dată lumina.

Cât de mare avea să fie distrugerea? Cât din oraș avea să devină una cu pământul? Amfiteatrul era în siguranță? Dar Sarai și ceilalți?

Lazlo nu putea ști. Citadela s-a înălțat în aer, iar el mai vedea numai cerul, prin gaura din chilă. Soarta Plângerii și a lui Sarai îi era ascunsă.

— Dă-mi drumul! și-a implorat el paznicii. Lăsați-mă aici!

Nova nici măcar nu l-a privit. Nu a privit pe nimeni. Ochii i se încețoșaseră. Un văl de extenuare o acoperise. Cu fața cenușie și cu pleoapele grele, a întreprins cea mai importantă ispravă a sa, ca pirat. Nava lui Skathis era cea mai mare concentrare de metal al zeilor care existase vreodată. Era cel mai puternic vas din Continuu. Nu exista nicio forță în nicio lume care să o poată atinge, în luptă. Iar acum îi aparținea.

Inspirând adânc, a început să mute serafimul prin portalul către lumea de partea cealaltă.

•

Pământul se zguduia sub Sarai. Un muget surd se auzea din toate direcțiile. Ce se petrecea? Se prăbușea orașul? Nu putea vedea dincolo de zidurile amfiteatrului, ci doar în sus, spre cer, unde serafimul se mișca asemenea unei creaturi de mercur, scânteind în soare.

I-a văzut degetele întinzându-se și subțiindu-se. A durat un moment până să înțeleagă ce făcea. Se introducea în crăpătura de pe cer. *Părăsea lumea*. Îl lăsa în urmă. Mergea repede, pulsând precum sângele printr-un tub. În câteva secunde, dispăruse până la încheietură, exact ca Lazlo, atunci când își vârâse mâna prin încrețitură. Sarai își dădea seama că terasa ei, unde se plimba în fiecare seară, trebuia să se afle acum deasupra mării aceleia roșii, teribile. În curând, totul avea să urmeze, împreună cu Lazlo.

Lazlo.

Nu putea respira. Era prea mult. Tatăl ei murise. Azareen, la fel. Casa ei fusese furată, iar Lazlo, răpit. Restul fuseseră aruncați aici. Abia dacă putea procesa un lucru simplu: se afla în Plângerea.

Un gând a lovit-o ca o palmă de trezire. Totul a amuțit, toate celelalte temeri au trecut în plan secund. Era în Plângerea, da. Însă, mai important, și *Minya* se afla aici.

Minya se afla în Plângerea.

Asta voise copila, motivul pentru care amenințase sufletul lui Sarai, lucrul pe care încercaseră cu toții să îl împiedice. Minya era în Plângerea, cu armata ei. Sarai s-a întors încet să o privească. Se sprijinea pe palme și genunchi, cu capul plecat, ultima oară. Dar nu, acum se ridicase în picioare, cu pumnii strânși. Tremura încă, aproape violent, cu pieptul mic ridicându-se și coborând sub furoul zdrențuit. Stafiile ei se răsfirau, formând un cerc protector în jurul odraslelor zeilor și oamenilor. Tocmai închideau cercul, când războinicii Tizerkani au ajuns la amfiteatru și i-au înconjurat.

Erau sute. Mișcările lor erau fluide, părând prea tăcute pentru siluetele lor impozante. Armurile lor erau din bronz, iar coifurile aveau colți. Purtau săbii și sulițe. Cei călare pe spectrali se înălțau deasupra celorlalți, iar coarnele ramificate ale acestora străluceau în soarele de după-amiază.

Erau și bărbați, și femei, mai tineri, mai bătrâni, cu chipuri aspre și tenuri bronzate. Își ascundeau groaza cât de bine puteau, însă Sarai le-o recunoștea, de parcă i-ar fi aparținut. O hrănise prin coșmaruri, fără să îi permită să se stingă. Nu încercau să își ascundă ura. Le era gravată în fiecare rid al fețelor. Respirau printre dinți. Ochii lor erau doar niște fante, iar din felul în care priveau odraslele zeilor era limpede că nu vedeau tineri, supraviețuitori, pe-jumătate-oameni, îngroziți și ei. Vedeau abominații.

Nu. Era mai rău. Vedeau abominații cu mâinile pline de sânge.

Sarai a privit scena prin ochii lor. Stafiile și odraslele zeilor erau deja prea mult – chiar și fără cadavre. Dar mai erau și Eril-Fane și Azareen, întinși pe pământ, cu membrele răsucite, iar Sparrow, blânda Sparrow, care nu ar fi putut face rău nimănui, îngenunchease între ei, palidă ca varul, cu ochii închiși, cu brațele înroșite până la coate, de parcă ar fi purtat mănuși de sânge.

Blânda Sparrow arăta ca un spectru care se hrănea cu inimile eroilor.

Războinicii au fost străbătuți de o undă de șoc. La o comandă lătrată, au ridicat sulițele. O sută de oameni s-au armat ca unul. Mișcarea avea o putere imensă – puterea colectivă a unui popor care îndurase multe și nu mai voia să riște, să ierte și să mai arate milă. Ura lor, deja arzând, s-a întețit.

O mișcare de deasupra i-a atras lui Sarai privirea spre înălțimile terasate ale amfiteatrului. Arcașii luaseră poziție și își îndreptau săgețile către ei.

A cuprins-o groaza. Se părea că Minya primea lupta.

Dar puteau să îi supraviețuiască?

49.

FETELE BUNE NU UCID, CI MOR

Minya amețise. Nu era ea însăși. Să simtă ușurătatea aceea – greutatea sufletelor, ridicată – chiar și pentru un minut, o uluise. Și *ura-teama-disperarea*. Nu știuse cât de teribil o încerca, până nu încetase.

Pentru o clipă, cunoscuse ușurătatea și tăcerea, apoi totul revenise, plesnind-o: sufletele, disperarea lor, strivind-o iar, cu atât mai grele acum, că știa. Se împleticea, conștientă, pentru prima dată, de efortul depus pentru fiecare secundă de magie.

Era atât de greu. Și încă mai era. Dar era *atât de mult*, rotindu-se și zdrobindu-se în jurul minții sale.

O durea trădarea de a se fi trezit pe podea, înlăturată chiar de tovarășii ei.

Era oripilată de invazie, și distrusă de neîncrederea de a se fi trezi învinsă, exilată, deposedată.

Când Minya câștiga la quell, răsturna masa și arunca piesele cât colo, ca pierzătorul să se târască în patru labe și să le adune. Acum, la pământ pentru prima dată, cu picioarele goale nu pe metal, ci pe piatră, a simțit amarnic că ea *pierduse.* Nova răsturnase masa de joc, iar ea era una dintre piesele împrăștiate.

Dar cine să o adune?

Și-a amintit cum o prinsese Lazlo și o ținuse în brațe, ca să o apere de cuțitele propriilor sale stafii, și imaginea s-a alăturat roții distrugătoare care se învârtea fără oprire în mintea ei. O salvase, își riscase viața*. O ținuse în brațe.* Nimeni nu o atinsese pe Minya intenționat de multă, multă vreme, cu atât mai puțin să o țină în brațe, și chiar și acum, după ce se întâmplase și în mijlocul a tot ce se întâmpla, senzația de brațe, putere și siguranță o copleșea.

Firește, și-a spus, o făcuse de dragul lui Sarai, nu al ei. Cine ar fi salvat-o de dragul ei?

Oricum, Lazlo nu era aici, acum. Depindea numai de ea să îi salveze. Mereu fusese așa. Dar cum? Aerul pulsa de tensiune. *Simțea* corzile întinse ale arcurilor, genunchii acoperiți de cicatrici, îndoiți, respirația șuierată a războinicilor și dorința lor de a trage, de a lăsa săgețile să zboare.

De a *ucide.*

Minya le simțea pe toate. Ura oamenilor îi vorbea, iar ura ei le răspundea.

Când o sută de perechi de ochi te țintuiesc pe loc, și toate văd același lucru, cum să nu devii acel lucru? Tizerkanii îi priveau pe copii și vedeau monștri, iar cel mai întunecat ego al Minyei a ieșit la suprafață. Era cel mai vechi și mai autentic reflex al ei:

Dacă ai un dușman, fii *un dușman.*

Căpitanul Tizerkanilor a lătrat un ordin.

— Lăsați armele jos! *Acum*!

Stafiile țineau cuțite de bucătărie și satâre. Erau niște glume împotriva sulițelor, săbiilor și arcurilor, dar Minya cunoștea puterea armatei sale și ea nu se afla în oțel.

— Lăsați voi armele! a urlat la rândul ei, iar vocea ei de clopoțel a părut absurdă, urmând-o pe a lui, adâncă și aspră. Poate vă las să trăiți.

Un murmur s-a ridicat dintre trupele Tizerkane.

— Minya, a spus Sarai, disperată. Nu face asta. *Te rog.*

Minya s-a întors spre ea, brusc.

— Să nu fac ce? Să ne țin în viață? Vrei să fiu *o fată bună,* așa ca tine, Sarai? Să-ți spun ceva: dacă eram o fată bună, am fi murit în creșă, alături de ceilalți!

Sarai a înghițit în sec. Acum, că fusese în visele Minyei, cuvintele acelea avea o semnificație nouă. Nu știa dacă avea dreptate cu privire la cele două Ellen, dar, dacă avea, era adevărat ce spusese Minya. Fetele bune nu își înjunghiau doicile și nu târau bebeluși peste cadavrele lor, pentru a le salva viețile. Fetele bune nu ucideau. Ele *mureau.*

Minya nu era o fată bună.

— Știu ce ai făcut pentru noi, a spus Sarai. Și îți sunt recunoscătoare…

— Scutește-mă. Este numai vina ta!

— Haide, drăguță, a intervenit între ele Ellen cea Mare. Știi că nu e corect. Am fost prinși în ceva mai vechi decât noi și mai mare decât lumea. Cum poate fi vina lui Sarai?

— I-a ales pe *ei* și m-a lăsat să zac pe podea, a spus Minya, cu furia abia reflectându-i suferința. Și uite unde am ajuns.

Sarai a privit și s-a întrebat dacă era, într-adevăr, vina ei. Dar ce se întâmpla acum depindea numai de Minya.

— Suntem înconjurați, a spus. Nu ne putem nici ascunde, nici retrage. Singura noastră speranță este *să nu luptăm.* Trebuie să pricepi asta.

— Lasă-mă să ghicesc. Vrei să implori.

— Nu. Doar să discut.

— Crezi că ne vor asculta? a pufnit Minya.

— Am spus să lăsați armele! a comandat căpitanul, deși probabil știa că stafiile erau ele însele arme, cu sau fără cuțite. Ar fi putut fi iertat fiindcă nu știa cum să ceară să se predea

unei copile-vrăjitoare, cu o armată de nemorți. Eril-Fane alesese cu înțelepciune când îl numise pe Brishan la comandă. Oricare altul ar fi atacat deja. Nici măcar el nu voia să mai aștepte multă vreme. Vocea i-a devenit aspră. La pământ! Nu voi repeta!

Se ajunsese să se aleagă între luptă și renunțare. Minya s-a simțit sfâșiată între două posibile rezultate, de parcă ar fi fost legată de creaturi care trăgeau în direcții opuse, fără să vadă care erau.

Să lupte, și apoi ce? Sarai avea dreptate. Erau înconjurați. Nu ar fi trebuit să fie așa. Plănuise să sară pe Rasalas, să își îndeplinească planurile răzbunătoare și să zboare înapoi acasă, în siguranță.

Dar răzbunarea îi fusese furată. Eril-Fane era mort, iar căminul lor și siguranța nu mai existau. Deasupra lor, la o înălțime la care nu mai putea fi atinsă, citadela *dispărea*.

Serafimul intrase deja până la umăr. Un braț îi fusese complet consumat – i se părea că înaltul *mănâncă* îngerul. Minya nu văzuse ce văzuseră ceilalți, portalul și lumea de dincolo de el, sau mâna lui Lazlo, dispărând când și-o vârâse prin fald. Nu știa ce se petrece. Confuzia îi făcea tâmplele să se zbată. Nu putea respira regulat. Se simțea amețită, *fragilă,* de parcă puterea ei, acum că îi înțelegea greutatea, devenise prea dificil de suportat.

S-a simțit străbătută de un fior de teamă, care a lăsat o urmă rece. Ar fi putut câștiga această luptă? Pierduse deja una, azi. Dacă pierdea iar, nu aveau să mai existe bucăți pe care să le strângă de pe podea. Avea să fie ultimul joc pe care îl juca.

Dar să se predea? Să își pună soarta în mâinile oamenilor? Imposibil. Minya văzuse ce le făceau oamenii odraslelor zeilor. Să se predea nu era o opțiune.

Sarai i-a citit toate acestea pe chip.

— *Minya,* a implorat-o, cu gâtul strâns de o teamă tot mai puternică. Ne vor ucide.

Stafiile au fost străbătute de un fior. Sarai s-a pregătit pentru ce era mai rău și a fost uluită când au lăsat cuțitele să cadă, fără fasoane. Oțelul a zăngănit și a țopăit printre pietre. A rămas cu gura căscată. Pentru o clipă, aproape că a crezut că se predau.

Apoi, substanța lor mercurială s-a modificat. Din umeri le-au crescut *aripi,* care s-au deschis larg. Erau aripi de foc, cu fiecare pană o flacără. Stafiile au devenit serafimi, iar din magie și aer le-au apărut sulițe în mâini, și toate gurile le-au fost animate de

același zâmbet, tensionat și posomorât. Era zâmbetul Minyei, reflectat pe chipurile lor.

— Ne vor ucide indiferent ce am face, a spus fetița. Așa că vreau să cadă odată cu noi.

50.

POVESTEA CONTINUĂ

Violența s-a dezlănțuit în amfiteatrul din Plângerea.

Tizerkanii și-au azvârlit sulițele. Stafiile cu aripi de foc s-au adunat să le blocheze.

Orice speranță de supraviețuire nutrea Sarai, s-a dizolvat la prima ciocnire a metalului cu metalul. A ridicat privirea spre cer. Citadela dispăruse pe jumătate. Inimile ei plângeau după Lazlo. Și-a imaginat că îi aude inimile strigând-o pe ea. Nu era deloc drept! Nu avuseseră nicio șansă, niciunul dintre ei. Viețile lor le fuseseră oferite deja înmuiate în ură. Încercaseră să schimbe asta și nu reușiseră. Și acum?

Stafiile au blocat sulițele aruncându-le pe ale lor, și niciuna nu a ajuns la odraslele zeilor. Tizerkanii au răcnit și au atacat cu săbiile, iar arcașii au slobozit săgeți. Sarai a auzit sunetul corzilor de arc din toate părțile și a simțit o șoaptă de aer pe lângă obraz. Săgețile sunt mai rapide decât sulițele, și mult mai mici. Stafiile nu le-ar fi putut bloca pe toate, iar arcașii erau mai bine amplasați, Sarai, icnind, a privit în jur, să vadă dacă fusese cineva lovit. I-a văzut pe Ruby și pe Feral, cu ochi sălbatici și disperați, cu Suheyla între ei, începând să se agite. Minya rămăsese pe loc, furibundă, flancată de cele două Ellen. Iar Sparrow…

În clipa în care ochii lui Sarai s-au oprit la ea, Sparrow a tresărit. Era în genunchi, între Eril-Fane și Azareen, și o săgeată i s-a înfipt în spate, aruncând-o în față.

— Nu! a strigat Sarai, și s-a aruncat spre ea. Unde fusese atinsă? Nu își dădea seama. *Te rog. Nu în inimi*, *nu în ceva vital,* s-a rugat, printre alte săgeți care zburau.

Sparrow căzuse peste Azareen. Sarai a ajuns la ea, în timp ce se chinuia să se ridice.

— Rămâi jos, i-a spus, încercând să o apere cu propriul trup.

— Nu, a răspuns Sparrow, ridicându-se, cu un mic strigăt de durere. Săgeata o nimerise sus, departe de centru, îngropându-se sub omoplatul ei drept. Curgea mult sânge, de un carmin aprins. Pe pielea ei părea îngrozitor de palid. Sarai nu credea că era o rană letală – nu dacă putea fi îngrijită, și dacă nu era urmată de o alta și de o alta.

Nu dacă lupta nu se sfârșea cu ei morți.

Un cerc interior de stafii s-a ridicat în aer, cu aripile de foc desfăcute, suprapunându-se. Minya le folosea pentru a le apăra pe odraslele zeilor. Chiar dacă nu puteau bloca toate săgețile, îi puteau împiedica pe arcași să țintească. Dar Sparrow era în continuare în centrul cercului, unde era cel mai puțin apărată.

— Aici, a spus Sarai, înconjurând-o cu un braț și îndemnând-o, cu blândețe, să se îndepărteze de trupuri, acolo unde erau strânși Feral, Ruby și Suheyla, apărați de aer.

Dar Sparrow s-a împotrivit. Din nou a spus *Nu.*

Frustrată, Sarai a privit-o, pregătită să fie mai puțin blândă, dacă era necesar pentru a o duce la adăpost.

— Sparrow, nu ești în siguranță..., a început, dar nu a terminat, pentru că a văzut-o mai bine și a rămas fără cuvinte. Crezuse că Sparrow era palidă. Dar nu era palidă. Era *cenușie*.

Sarai știa ce însemna acest lucru, dar, înainte să poată înțelege, o voce s-a ridicat în mijlocul haosului.

— *NU MAI TRAGEȚI*! a bubuit.

Era adâncă și plină. Sarai a auzit-o, a recunoscut-o și nu i-a venit să creadă, pentru că era imposibil.

Era vocea lui Eril-Fane. Dar Eril-Fane era mort. Fusese străpuns în inimi. Trupul lui era chiar...

... *aici*?

Sarai s-a întors spre locul în care fusese întins trupul lui Eril-Fane, de cealaltă parte a lui Sparrow. Doar că nu mai era acolo. Era... Se ridica în picioare.

Dar *cum*? Acul de viespe îi străpunsese trupul. Sarai nu se pricepea la răni, dar chiar și ea știa că aceea fusese mortală, și văzuse cum se încheiase totul prima dată, înainte să înceapă bucla temporală. Din ochii lor se scursese viața. Nu se putea înșela. Și totuși, tatăl ei se ridica de pe jos. A privit uluită, dorindu-și să fie adevărat, dar neputând să creadă. Era aceeași

magie ca sus, în citadelă, care îl adusese la viață doar pentru a-l ucide iar?

Nu avea sens. Citadela aproape dispăruse. Dușmanii erau departe.

Apoi, și-a dat seama de ceva îngrozitor: Eril-Fane avea o adversară chiar aici. Desigur. Trebuia să fi fost Minya. Trebuia. Îi capturase sufletul. Nu era deloc viu. Era stafia lui, sub controlul Minyei.

Dar, dacă era adevărat, unde îi era trupul?

Sarai a simțit că amețește. Toate posibilitățile de viață, moarte și magie i se roteau în minte. Dacă Eril-Fane era o stafie, ar fi existat în două exemplare, așa cum existase și Sarai în grădină: stafie și cadavru, una lângă celălalt. Dar nu exista niciun cadavru. Era doar el… slăbit, cu dureri, plin de sânge, dar *viu* și ridicându-se cu greu în picioare.

— Am spus NU MAI TRAGEȚI! a răcnit el din nou, iar ploaia de săgeți a ezitat și s-a oprit. Tizerkani, armele jos! a comandat. Copiii aceștia sunt sub protecția mea!

S-a lăsat o tăcere sobră. Chiar și stafiile s-au liniștit, în timp ce Minya își privea dușmanul, cu ura și deruta războindu-se pe chipul ei. Toți ochii erau lipiți de el.

Cu excepția ochilor lui Sparrow. Ai ei erau închiși. Abia mai respira. Săgeata îi ieșea din umăr, iar sângele curgea, lucios, din rană. Toate acestea spuneau povestea unei fete prinse într-un foc încrucișat, dar povestea continua, iar Sarai își dădea seama abia acum.

Sus, în citadelă, când bucla temporală se deschisese, Sparrow fusese cea care țâșnise spre războinici. Când mâna se întinsese după ei și îi apucase, când îi lăsase să cadă, rămăsese alături de ei, iar acum era aplecată peste Azareen. Mâna ei era vârâtă sub platoșa luptătoarei. Sarai îi vedea degetele prin gaura pe care acul de viespe o făcuse în bronz.

Mâna lui Sparrow era pe rana lui Azareen. Aceea era povestea.

Eril-Fane trăia. Și aceea era o poveste.

Ochii lui Sparrow erau închiși, iar ea se concentra adânc, pielea îi era cenușie, și *aceea era o poveste.* Era cenușie, însă, sub ochii lui Sarai, nu a mai fost așa. Culoarea lui Sparrow se mișca și se schimba rapid. Nuanța cenușie a căpătat o nouă bogăție, când ultima picătură de albastru i-a părăsit pielea,

făcând loc unui maroniu frumos, mătăsos, de castană. Cu excepția sângelui, a săgeții și a hainelor sale – un furou din dulapul zeiței secretelor –, ar fi putut fi orice fată din Plângerea. Sparrow arăta *uman*.

— Oh, a expirat Sarai, începând să înțeleagă.

Sparrow, Vrăjitoarea Orhideelor, putea face lucrurile să crească, și nu doar florile sau kimrilul. Dar putea într-adevăr să fi făcut *asta,* să crească la loc ce fusese distrus în Eril-Fane?

Ce altă explicație exista? Și încerca să o vindece și pe Azareen. Dar... dacă tot albastrul dispăruse de pe pielea lui Sparrow, mai avea suficientă magie să reușească?

Sparrow era încă lipită de ea, cu ochii închiși, iar dacă Azareen nu se vindecase încă, nu mai era posibil.

Sarai a înghițit cu greu. Toată lumea privea. Eril-Fane se ridicase, oprise lupta și căzuse iar în genunchi, lângă soția lui. Chipul lui era încordat, maxilarul încleștat. Se concentra la Azareen cu o intensitate aproape sălbatică. i-a luat mâna între ale sale.

— Trăiește, i-a șoptit. Azareen, *trăiește*. Un suspin înecat i-a scăpat printre buze, și a adăugat, ca o rugăciune: Thakra, *te rog.*

Azareen a deschis ochii.

Pentru o clipă perechea s-a privit cu toată speranța și uimirea din tinerețe, de parcă viața lor pierdută – ultimii optsprezece ani – nu s-ar fi întâmplat. De parcă ar fi avut doar viitor. Când Azareen a vorbit, a fost ca să pună, cu vocea slabă, întrebarea pe care moartea o întrerupsese în mod repetat. Crezuse că nu avea să primească niciodată un răspuns de la soțul ei, și nici să știe ce voise de fapt să îi spună.

— Dragostea mea, a șoptit ea, *ce îți dorești*?

Dar trebuia să mai aștepte răspunsul.

Sparrow s-a prăbușit. Eril-Fane a prins-o, văzând săgeata și sângele pentru prima dată.

— Medici! a urlat, lătrând câteva nume.

Din afara cercului protector de stafii, Tizerkanii ale căror nume fuseseră strigate erau prinși între ascultarea ordinelor și zidul de suflete cu aripi și suflete.

— Opriți-vă!

Strigătul a venit dinspre Minya. Era ascuțit. Cu o mișcare fluidă, un număr imens de stafii s-au întors spre centru, cu

sulițele îndreptate spre Eril-Fane. Când Minya îl privea, vădea măcelul. El *era* Carnagiul, iar acum o avea pe Sparrow.

— Ia mâna de pe ea, *ucigaș de copii*! a mârâit.

— Minya! Sarai s-a întors spre ea, cu inimile bătând tot mai repede. Avea să distrugă miracolul lui Sparrow și să ucidă ce salvase ea? Era atât de dusă, atât de distrusă încât să calce în picioare ultima șansă de a-și da ura la o parte și de a *trăi*?

Dar tot ce ar fi putut spune Sarai a murit când a văzut-o pe Minya, odată cu toate posibilitățile. Cel puțin pentru ea.

Pentru că și Minya devenise cenușie.

51.

EVAPORARE PLĂCUTĂ

Lazlo a răcnit până a răgușit, dar Nova nici nu părea să îl audă. O senzație neclară, neliniștitoare și totuși calmă o cuprinsese, ca o transă – de parcă s-ar fi aflat în altă parte, iar trupul ei i-ar fi ținut doar locul în lume.

Lazlo era încă prizonier, cu picioarele blocate în metal, în timp ce citadela curgea prin portal, și orice șansă de a o salva pe Sarai se îndepărta tot mai mult.

Când o implorase pe Nova să lase la locul ei ultima ancoră, se gândise la Plângerea – la albia de piatră, la clădiri, la râul care mugea în subteran. Doar după ce ea l-a ignorat și tot mezartiumul a fost aspirat dintre crăpături l-a izbit cealaltă urmare. În clipa aceea, când și-a dat seama ce însemna și ce avea să se întâmple, se simțise de parcă ar fi fost din nou pe stradă, îngrozit să o vadă pe Sarai, cu trupul arcuit peste poartă, sfârtecat. Jurase să nu o mai dezamăgească niciodată. „Chiar crezi că există ceva care să mă țină departe?”, o întrebase el, în acea dimineață.

Acum ceva – cineva – îl ținea departe, iar el *își pierdea mințile.* Nova nu voia să îl asculte și oricum nu îl înțelegea. Încercase să facă apel la ceilalți.

— Nu au mezartium. Își vor pierde puterea. *Înțelegeți ce înseamnă asta*?

Rook, Kiska și Werran nu erau fericiți cu felul în care se petrecuseră lucrurile. Lazlo își dădea seama, din expresiile lor și din privirile întunecate, rapide, pe care i le aruncau Novei și pe care le schimbau între ei, dar era limpede că le era teamă să o sfideze.

— Măcar lasă-le niște metal, a implorat el. A văzut că ei purtau medalioane la gât, iar Nova avea o diademă. Cu toții purtau mezartium direct pe piele. Așa, a spus, arătând spre medalionul lui Werran. Cât să nu își piardă puterea.

Werran și-a pierdut răbdarea, iar sentimentul de vinovăție l-a făcut să se răstească:

— Să fii om nu e chiar atât de rău. Vor învăța să își îndure soarta.

Vor învăța să își îndure soarta. Lazlo simțea că îl cuprinde isteria.

— Crezi că îmi pierd mințile pentru că *ei vor deveni oameni*? Strigătul lui a răsunat precum tunetul febril și aspru. Niciodată nu mai fusese atât de furios. Părea posedat. Ascultați-mă! Fetița aceea cu care ați crescut? Știți care e darul ei? Prinde suflete. Le împiedică să se evapore. Dacă ea își pierde puterile, da, va deveni umană. Poate că *va învăța să trăiască așa.* Și-a vârât degetele în păr și s-a prins de cap, trăgând, încercând să amuțească răcnetul disperat. Dar Sarai, nu. Sarai nu va putea trăi cu asta, pentru că *nu e în viață.* Trebuie să mă ajutați! Dacă Minya își pierde puterile, *Sarai se va evapora.*

•

Minya nu înțelegea ce se petrece. S-a uitat la Sparrow, pe care Eril-Fane o depusese în brațele lui Ruby. Își pierduse cunoștința și niciun medic nu fusese suficient de curajos să treacă prin bariera de stafii.

— *Ce i-ați făcut*? a întrebat ea. Nu se referea nici la săgeată, nici la sânge, ci la culoarea lui Sparrow – de parcă umanitatea ar fi fost o boală, iar Eril-Fane și Azareen ar fi infectat-o cu ea.

— Nu i-au făcut nimic, i-a spus Sarai. Azareen se ridică și ea, cu ajutorul Suheylei. Ca Eril-Fane, arăta slăbită, dar era în viață. Sparrow a făcut totul. I-a vindecat și și-a folosit toată magia.

Minya nu arătase niciodată mai disprețuitoare.

— Nu fi proastă. Magia noastră nu se *consumă*.

— Ba da, a informat-o Sarai, înghețată de adevăr și de ce însemna pentru ea. Se consumă. Dacă nu suntem în contact cu mezartiumul.

— Este sursa puterii noastre, a explicat Feral. Nu am știut asta până nu te-am așezat pe pat și ai început să devii cenușie. Am crezut că ești pe moarte, dar Lazlo a știut ce să facă. Te-a așezat pe podea.

El a continuat să vorbească, dar Sarai nu îl mai asculta. Când a auzit numele lui Lazlo, aproape că s-a frânt de mijloc. S-a simțit lovită în plin, incapabilă să respire, pentru că a înțeles, pe loc, că nu avea să îl mai revadă.

După culoarea pielii Minyei, Sarai știa că nu mai avea mult.

Și-a amintit surprinderea lui Lazlo când Minya își pierduse foarte repede puterea. Ceilalți dormeau în paturile lor în fiecare noapte – sau, în cazul lui Sarai, în fiecare zi. Nu erau în contact cu metalul ore în șir, și totuși nu dădeau semne de decolorare. Dar ei nu își foloseau darurile în somn, spre deosebire de Minya. Ea nu beneficia de vreo pauză. Toate acele stafii aveau nevoie de puterea ei în fiecare clipă, dar nu mai contase niciodată, pentru că fusese mereu în contact cu metalul. Citadela îi alimentase permanent puterea. Acum, nu mai era cazul.

Sarai a privit cerul, cu capul dat pe spate, cât să vadă ultima sclipire a serafimului dispărând. Plecase din Zeru. Disperată, s-a întors spre tatăl e.

— Există mezartium în oraș?

— Ancorele…, a spus el, nesigur. Fusese inconștient cât citadela le aspirase.

Sarai a clătinat din cap.

— Le-au luat. Au dispărut. A mai existat și altceva, chiar și foarte puțin? Vocea ei era marcată de teamă.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? a întrebat Eril-Fane.

Dar Feral a înțeles, apoi și Ruby. I-au apărut lacrimi în ochi. Mâna i-a zburat spre gură, acoperind-o.

— *Ah*. Nu, Sarai.

Au înțeles și cele două Ellen. Îngrozite, au privit-o amândouă pe Minya. Avea sprâncenele încruntate, feroce, confuză, și cumva speriată de moarte. Și-a privit mâinile, care aveau nuanța cenușii, apoi a privit iar în sus.

Sarai nu ar fi putut spune cum se aștepta să reacționeze. Minya o amenințase mereu cu soarta aceea și se arătase

dornică să o împlinească. O numise pe Sarai trădătoare, se folosise de ea ca de o marionetă, îi păstrase sufletul ca monedă de schimb. Nu ar fi fost deloc surprinsă ca Minya să ridice din umeri și să îi ureze evaporare plăcută, la fel de rece cum i-ar fi urat la mulți ani.

Dar nu a făcut-o. Stafiile, cu sulițele îndreptate spre Eril-Fane, s-au apropiat, strângând rândurile, cu armele ridicate.

— Trebuie să existe mezartium undeva, a spus ea. *Adu-l*!

Eril-Fane a clătinat din cap, neajutorat.

— Exista doar în ancore.

— Minți! a acuzat ea, iar stafiile i-au lipit sulițele de gât. Acolo îi pulsa viața, și cea mai mică împunsătură i-ar fi putut pune capăt.

— Nu! a icnit Sarai. Azareen și Suheyla au strigat, îngrozite.

— Nu mai există, a insistat Azareen. Jur. Ți l-am da, dacă ar exista!

— Iubita mea, vipera mea, i-a spus Ellen cea Mare Minyei, cu o tandrețe catifelată. Grăbești lucrurile, fata mea. Nu înțelegi? Cu cât îți folosești mai mult darul, cu atât îl vei consuma mai repede.

Minya a încremenit, când a izbit-o adevărul. Totul se grăbea – precum vântul vâjâindu-i în urechi, deși nu era vânt; precum fuga spre vârful unei stânci, deși nu exista nicio stâncă. Dintr-odată, de parcă s-ar fi înclinat o axă, și-a simțit lesele diferit. Înainte, fusese mereu conștientă de emoțiile care pulsau *dinspre* ele, de *ura-teama-disperarea* permanente. Acum, însă, începea să simtă ce emana dinspre ea și *către* ele: propria ei putere, darul ei, scurgându-se clipă după clipă, ca un rezervor care nu se putea umple din nou. Simțea cum se golește. Se gândise mereu la stafiile sale ca la o forță, ca la acel lucru care o putea proteja, și cu care își putea proteja familia. Acum, acea presupunere murise.

Și-a privit mâinile. Erau cenușii. A privit-o pe Sarai, apoi și-a privit stafiile, și ce a făcut i-a uluit pe toți.

Le-a dat drumul.

Își imaginase mereu darul ca pe un pumn care strângea o încâlceală de fire. Acum, a deschis pumnul. Firele au alunecat din el, libere. O greutate imensă s-a ridicat, când a dat drumul fiecărui suflet pe care îl adunase de la Carnagiu, cu excepția a trei. Lesa lui Sarai era ca un fir de pânză de păianjen, fin, fragil,

sclipind precum stelele. Minya l-a strâns, bine, deși blând, ca să-l păstreze.

Lesele celor două Ellen erau diferite. Când toate celelalte s-au desprins, ale lor au rămas. Erau primele suflete pe care le prinsese, și o făcuse icnind, în mijlocul Carnagiului, când se încheiaseră strigătele și morțile, iar ea rămăsese singură, cu cei patru bebeluși pe care îi salvase.

Lesele lor nu erau fine și fragile, ci dure ca pielea, nu niște fire eterice, care puteau aluneca oricând. Se afundau în ea ca niște rădăcini. Făceau parte din ea, iar cele două Ellen au rămas alături de ea, în timp ce toate celelalte stafii, întregul cerc, s-au topit.

Fețele li s-au luminat de bucuria libertății. Sarai a văzut-o pe micuța Bahar printre ele, și pe Gulda, bătrâna desenatoare de tatuaje, care făcea cele mai frumoase elilithuri. Kem, valetul, era și el acolo. L-a văzut pe Ari-Eil, vărul mai tânăr al tatălui ei, și deci și al ei, și a simțit un ghiont de remușcare pentru că dispărea, mai ales când chipul i-a fost umbrit de regret, de parcă n-ar fi fost tocmai pregătit. Dar apoi a dispărut, au dispărut toate stafiile, și un suspin imens a părut să umple amfiteatrul, strecurându-se ca vântul pe lângă Tizerkani, pentru a se risipi către cerul care atrăgea toate sufletele.

După aceea s-a lăsat tăcerea. Minya a cunoscut, din nou, liniștea și ușurătatea din clipa în care Nova îi luase darul. Greutatea zdrobitoare s-a ridicat, iar pulsația urii a încetat, însă ea nu s-a simțit ușurată. Tot ce simțea era teroare pură.

Nu mai exista nicio barieră între odraslele zeilor și Tizerkani. Se vedeau limpede unii pe ceilalți. Minya era copleșită de numărul lor, de dimensiunea lor, de *ura* lor. Era privirea pe care o cunoștea prea bine, cea care incanta: *abominație*.

Nu se mai simțise niciodată atât de expusă și de vulnerabilă.

Nu pentru ultimii cincisprezece ani.

Inimile ei au început să rateze bătăi, așa cum i se întâmplase și în creșă, când un străin apăruse în cadrul ușii, cu un cuțit, și într-o clipă s-a întors acolo, lipsită de putere și înconjurată de adulți care îi doreau moartea. A cuprins-o groaza. Panica o sfâșia. Imagini din ziua aceea începuseră să o asalteze.

Cele două Ellen, de o parte și de alta a ei, s-au întins să o liniștească, însă ea s-a ferit, văzând o suită de fețe care erau ale lor și totuși nu erau ale lor, și care au speriat-o mai rău decât

orice altceva. A închis ochii, dar fețele au urmat-o în întuneric. Erau triumfătoare și malițioase, și trăia din nou Carnagiul, doar că acum era mai rău, fiindcă nu avea un cuțit și nu avea unde să se ascundă, iar cele două Ellen aveau să o oprească să îi salveze pe ceilalți. Așa cum încercaseră și atunci.

Mintea se pricepe să ascundă lucruri, dar nu le poate șterge. Le poate doar învălui în ceață, iar lucrurile încețoșate nu dispar.

Memoria Minyei avea un declic, cum are un sertar un compartiment secret – sau cum ascunde un glob plutitor un portal, care duce spre o lume de coșmar. Acum, totul s-a deschis brusc, iar adevărul a țâșnit afară, ca sângele.

52.

GROAZA ERA O ZEIȚĂ CU PĂRUL BĂLAI

A fost odată ca niciodată o fetiță care credea că înțelegea ce înseamnă groaza.

Groaza, credea ea, era o zeiță cu părul bălai, care venea să te ia. Să te ducă *unde*? Nu știa nimeni, dar, dacă ar fi fost bine, cu siguranță ar fi zâmbit când venea după tine.

Korako nu zâmbea. Nu era nici crudă. Pur și simplu, era acolo. Avea un glas scăzut și o atingere blândă. Sprâncenele ei păreau albe, dar nu era. Era zeița secretelor, iar în ziua în care Minya a aflat ce însemna *adevărata* groază, păstra deja un secret.

Își descoperise darul, sub forma conștientizării că trecea ceva prin apropiere. Nu știa *ce,* dar, a treia sau a patra oară când a simțit, a știut că îl putea apuca și păstra. *A știut*, dar nu a făcut-o. A ignorat totul cât de bine s-a priceput. Să fie văzută cu o expresie uluită, vacantă, era un semn clar de manifestare a darului, la fel de clar ca și magia în sine. Spionii zeiței s-ar fi dus să îi spună „Minya a fost văzută gândindu-se”. Apoi, ar fi sosit Korako, cu vocea ei joasă și atingerea ușoară, și nu conta că nu era crudă. Ți-ai fi putut chiar imagina că îi părea rău, dar nici asta nu conta. Nu ar fi oprit-o să te ia.

Kiska plecase de trei săptămâni. Nu mai puteau juca jocul amețelii, fiindcă niciun alt copil nu era destul de puternic să țină de cealaltă parte a hamacului. Spionii lui Korako erau atenți.

Minya le simțea ochii ațintiți spre ea mereu. Ea urma. Îi venise vremea. Când le simțea atenția, își împingea darul adânc în interior.

— Vei crește prea mare pentru pătuț, în curând, a remarcat Ellen cea Mare, de dimineață. Minya se trezise și o găsise pe doică supraveghind-o în timp ce dormea. Nu era de bine. Uneori, o odraslă a zeilor care-și descoperea darul nu se putea controla în somn și se trăda.

Era adevărat ce spusese Ellen cea Mare. Degetele de la picioarele Minyei începeau să îi atârne peste marginea pătuțului de metal.

— Mă ghemuiesc eu, a răspuns. Nu am nevoie să dorm întinsă.

— Asta nu este casa ta, a spus doica.

Ellen cea Mică s-a amestecat în vorbă.

— Să nu crezi că ne poți păcăli. Am văzut totul.

Minya a luat cuvintele ca pe o provocare. Se pricepea la jocuri. Avea să le *păcălească.* Nu putea să cedeze darului ei, oricare ar fi fost.

Dar a făcut-o, la doar câteva ore mai târziu. Tot a câștigat jocul, pentru că ambele Ellen erau moarte, iar când Minya a aflat ce putea face, pe *ele* a experimentat.

A început cu zgomote ciudate pe coridor: țipete și zgomot de picioare în alergare. Apoi, a apărut un bărbat în cadrul ușii, abia respirând, cu un cuțit în mână. Era mic și slab și avea o barbă ascuțită. Era om și avea pielea maronie, la fel ca ambele Ellen. S-a oprit brusc în fața ușii, cu o față triumfătoare.

— Sunt morți! a strigat el, bucuros. Sunt toți morți! Monștrii au fost uciși, iar noi suntem liberi!

Monștri? s-a mirat Minya. *Care monștri*?

Cele două Ellen l-au asaltat cu întrebări, iar când Minya și-a dat seama ce monștri muriseră, nu s-a întristat deloc. Groaza, în fond, era o zeiță cu părul bălai, și acum nu mai trebuia să îi fie teamă de ea. Când cele două Ellen au chiuit de bucurie și au strigat „Slăvită fie Thakra! Suntem libere!”, s-a gândit, preț de o clipă dulce și încântătoare, că ar putea să fie și ea liberă, odată cu ele și cu toate celelalte odrasle de zei.

Strigătele i-au agitat pe copii. Unii au început să plângă. Cele două Ellen s-au întors să îi privească, iar Minya a știut că,

oricare le-ar fi fost motivul bucuriei, nu era de bun augur pentru ea și pentru ceilalți.

— Mai sunt și micii monștri de care trebuie să ne ocupăm, i-a spus Ellen cea Mare bărbatului.

Cei trei au privit șirurile de leagăne și pătuțuri, cu o *scârbă* nemăsurată.

— Îl aduc pe Eril-Fane, a spus bărbatul cu barba ascuțită. Cred că el merită să facă onorurile.

Onorurile.

— Să nu stai mult, i-a spus Ellen cea Mică. Purta un petic care îi acoperea ochiul. Ochiul pe care îl avusese era mai leneș, iar lui Isagol nu i-a convenit, așa că i-l scosese cu degetele. Nu pot suporta să mai rămân aici nici măcar un minut.

— Uite, i-a spus bărbatul, întinzându-i cuțitul. Ia ăsta, în caz că ai nevoie.

A privit-o pe Minya, spunând asta, apoi a plecat, și cele două Ellen au început să râdă și să spună:

— Vom pleca în sfârșit de aici.

Un băiețel pe nume Evran, de patru ani, s-a apropiat de ele, atins de bucuria lor, și a întrebat, nerăbdător:

— Unde plecăm?

Râsul s-a stins.

— *Noi* plecăm acasă, a spus Ellen cea Mare, iar Minya a înțeles că ea și ceilalți copii nu aveau să plece.

Niciodată.

Bărbatul care îi omorâse pe zei venea să îi omoare și pe ei.

L-a apucat pe Evran și a țâșnit spre ușă. Nu avea un plan. Acționa sub imperiul panicii. Ellen cea Mică a prins-o de încheietură și a oprit-o. Minya a încercat să o lovească și i-a dat drumul lui Evran. Ellen cea Mică a lăsat cuțit să cadă, dar Minya a ajuns prima la el. Băiețelul s-a ascuns după un pătuț.

Restul s-a petrecut ca prin ceață.

Cuțitul zăcea pe podea. Roșul se răspândea – o baltă sclipitoare pe podeaua albastră. Cele două Ellen zăceau nemișcate, cu ochii deschiși, privind fix, și… și totuși stăteau și în picioare, chiar lângă trupurile lor. Stafiile lor o priveau uluite pe Minya. Era singura care le putea vedea și nu voia să le vadă. Nimic nu i se părea real, nici leșurile, nici stafiile, nici balta roșie, care se întindea, nici cât de lipicioase îi erau degetele. Și-a întins substanța în palme. Nu era transpirație. Nu fusese niciodată

transpirație. Era *roșu*, roșu și ud, iar când i-a luat pe Sarai și pe Feral de mâini, i-a mânjit și pe ei. Erau șocați, prea șocați să plângă, scoteau doar icnete ca niște sughițuri, de parcă ar fi uitat cum să respire. Mânuțele lor alunecau mereu din strânsoarea ei. Nu voiau să meargă cu ea.

Pentru că o văzuseră făcând ce făcuse.

Vreți să muriți și voi? *Asta vreți*?

Probabil au crezut că avea să îi ucidă și pe ei. I-a târât peste doicile lor ucise, pe coridor. Nu cunoștea citadela; nu prea ieșise din creșă. Norocul a dus-o la ușa aproape închisă, prea îngustă pentru ca adulții să se strecoare prin ea. Dacă ar fi ales oricare altă cale, ar fi fost prinși și uciși. I-a împins pe micuți prin deschizătura îngustă și s-a întors să mai aducă.

Dar ajunsese prea târziu, fiindcă Ucigașul-de-Zei era deja acolo, și tot ce a putut face a fost să asculte, încremenită, cum strigătele erau sufocate unul după altul.

53.

O FIINȚĂ CIURUITĂ DE SPAȚII GOALE

— Minya! Este în regulă, Minya! Sarai se ghemuise lângă ea. A văzut panica pură din ochii fetiței.

— Atâția am putut duce, i-a spus Minya, tremurând.

— Știu. Te-ai descurcat minunat. Acum, s-a terminat, i-a spus Sarai. Promit. S-a terminat.

Dar Minya a văzut stafiile celor două Ellen și s-a retras. Nu putea să uite chipurile lor scârbite și nu putea să nege adevărul. Le omorâse, cândva, și le *păstrase*. Avusese nevoie de ele. Nu ar fi putut îngriji patru bebeluși de una singură!

Restul fusese destul de limpede. Era prima dată când își folosea darul. Nici măcar nu știa ce era, și a făcut-o într-o ceață traumatizată. Avea șase ani și *toți erau morți*. A luat sufletele doicilor și le-a transformat în ce avea nevoie să fie: cineva care să îi iubească și să îi îngrijească pe toți – ca niște mame, așa cum își putea imagina ea mai bine, pentru că nu avusese privilegiul să aibă o mamă. Iar mintea ei crease o ceață în jurul amintirilor, iar lesele celor două Ellen se înfipseseră în ea,

devenind una cu sufletul ei, precum rizomii orhideelor lui Sparrow.

Nu le putea da drumul. Trebuia să le dezrădăcineze.

Și a făcut-o.

Le-a smuls din ea, și, pentru o clipă scurtă, înainte ca valul *des*facerii să le preia, cele două Ellen au redevenit ele însele. Cincisprezece ani fuseseră ascunse adânc în nișele propriilor suflete, în timp ce o voință mai puternică le ghida, *devenind* ele. Fuseseră acolo, dedesubt, tot timpul, prizoniere, iar acum au ieșit la suprafață.

Sarai le-a văzut devenind femeile din vis, cu ochii precum carnea țiparilor, cu gurile țuguiate, amenințătoare. Doar pentru o clipă, cât să știe. Apoi, aerul le-a preluat și le-a dus departe, iar cele două Ellen nu au mai fost.

•

Când Minya dăduse drumul armatei sale, i se ridicase de pe umeri o povară imensă. Nu s-a întâmplat la fel când le-a dat drumul celor două Ellen.

Nu știuse că era strivită până când nu mai fusese, și nu știuse că era fragmentată, până nu devenise un tot. Cu cincisprezece ani în urmă, avusese nevoie disperată de cineva care să aibă grijă de patru bebeluși, și *crease* acele persoane. *Fusese* ele și tot timpul o ascunsese chiar și de ea, pentru că… și ea *avusese nevoie* de cineva.

Așa că părțile ei care îngrijeau, care cântau și care iubeau o părăsiseră, pentru a le anima pe ele, iar din *ea* rămăseseră doar teamă, răzbunare și furie.

Când cele două Ellen au dispărut, fragmentele acelea au revenit la ea. Nu era tocmai o greutate, ci mai degrabă… o întregire. Fusese o ființă ciuruită de spații goale, o ventrilocă, o maestră păpușar, o fetiță în bucăți.

Acum era doar o persoană.

Eril-Fane le-a făcut semn medicilor să se apropie. S-au apropiat, mutându-și ochii de la o odraslă a zeilor la alta, stând la o distanță notabilă de Minya și ezitând în fața lui Sparrow. Ruby își ținea sora în brațe și se uita urât la războinici. Feral se postase în fața ei și o ajuta să se uite urât. Suheyla a decis să medieze comunicarea.

Eril-Fane le-a spus:

— Sunteți cu toții sub protecția mea. Jur.

Minya s-a uitat la Sarai. Ucigașul-de-Zei era ultima persoană din lume al cărei jurământ l-ar fi crezut. Dar Sarai a încuviințat.

— Ești în siguranță, i-a spus ea. Veți fi cu toții în siguranță.

Iar Minya a înțeles ce se ascundea în cuvintele sale. *Voi*, nu *noi*, pentru că firește că Sarai nu era în siguranță. Eliberându-și armata, Minya și-o fi rezolvat decolorarea, dar nu o putea opri. Reținând-o chiar și numai pe Sarai, își folosea darul. Avea să îl consume, iar Sarai, să se evaporeze. Întrebarea era, cât timp mai avea?

Minya și-a privit mâinile. Era mai rău decât crezuse. Cenușiul se transforma deja într-o nuanță mai caldă și mai bogată de maroniu. A expirat brusc. A ridicat privirea, uitându-se la Sarai, și a citit în ei curaj.

— Ce putem face? a întrebat-o Minya.

Sarai a clătinat din cap. Se lupta cu lacrimile. A văzut și ea maroniul care se strecura în coloritul Minyei, dar exista un semn mult mai rău, pe care îl simțea doar ea: răceala destrămării se strecura prin eter, chemând-o. Nu mai dura mult.

— Ascultă-mă, Minya. Orice ai face, promite-mi că îl găsești pe Lazlo. Trebuie să îl salvezi de ea.

Ochii și nările Minyei au fremătat. Furia i-a alungat toată teama supusă, nepoftită, și s-a bucurat. Ridicându-se, deși nu era tare înaltă, a spus, cu toată vechea ei lipsă de politețe:

— Salvează-l *tu.* După aceea, s-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat spre Eril-Fane, pe care visase toată viața ei să îl ucidă, și *i s-a adresat.* Dinții i-au rămas încleștați tot timpul, și totuși i-a vorbit. A spus: Am impresia că ai niște mașinării zburătoare.

54.

IAD FERICIT, ÎNTR-ADEVĂR

Lazlo nu se mai împotrivea. Părul lui lung îi atârna pe față. Picioarele îi erau pline de vânătăi și îl dureau de la cât se chinuise să iasă din metal, și apoi renunțase. Cât timp trecuse? O oră? Nu știa. Era oare mai mult decât îi luase Minyei să se decoloreze, înainte? Dacă nu, atunci se apropia. Era posibil ca Sarai să fi dispărut deja.

Înăuntrul lui s-a căscat un vid.

Toată noaptea trecută, în poiana pe care o crease pentru ea, în patul pe care îl modelase pentru zeița viselor, se strecuraseră în și din somn, ca niște valuri care alunecau peste nisipul alb. Și, în ambele stări – de somn și de trezire – fuseseră împreună. „Vreau să încerc ceva”, îi spusese Sarai, rușinoasă, cu dinții mușcându-și buza inferioară, delicioasă. Rochia ei vaporoasă dispărea de pe ea, asemenea ceții de dimineață, alungată de soare.

— Și eu, îi răspunsese, cu vocea părând să iasă de undeva din adâncurile lor.

— Spune tu, îl îndemnase, și îți spun și eu.

— Tu întâi, spusese, iar ea îi împărtășise ideea ei: fiindcă ea, fiind… *în viață, dar diferit* – așa cum începuseră să îi numească starea de stafie („moartă” nu era tocmai termenul potrivit) – nu putea încerca noi senzații, voia ca el să i le împărtășească. Adică, atunci când erau treji, era răspunderea lui să descopere plăcerea pentru amândoi, iar când dormeau, să i-o transmită prin mediul generos al viselor.

— Sună complicat, spusese el, prefăcându-se copleșit, iar ea îl lovise. El o prinsese de mână, și îi prinsese talia în îndoitura brațului, și căzuse într-o parte, luând-o cu el pe patul ascuns între hamacele de mușchi din mezartium și copacii care se aplecau spre ei, cu frunze în formă de stea.

S-a dovedit că ideea ei o cuprindea, în mod extravagant, pe a lui, și alte câteva lucruri.

Nu făcuseră dragoste. Se ajunsese acolo, mai mult de o dată, și când erau treji, și în vise, și de fiecare dată se opriseră, păstrând lucrul acela extraordinar între ei – acea certitudine, acea promisiune. Așa păruse: ceva care le aparținea și pe care, cu timpul, aveau să îl primească. Și poate că așteptarea fusese o cale de a pretinde viitorul, și nopțile și diminețile care urmau.

Acum, i se părea că provocaseră soarta la duel și pierduseră. Nu mai urmau alte nopți și dimineți, nu pentru Sarai, și nu cu ea. Toată dorința de luptă l-a părăsit pe Lazlo, și toată bucuria, toată uluirea, și orice urmă din luminița-vrăjitoarei. S-a lăsat să cadă pe alee, unde era încă prins de propria magie, care îi fusese furată și întoarsă împotrivă-i.

Metalul de sub el era lipicios de la sângele lui Eril-Fane și Azareen, și a simțit suferința arzându-i rece în stomac, lângă cealaltă.

Și-a amintit ziua în care Tizerkanii veniseră la Marea Bibliotecă din Zosma. Eril-Fane stătuse în fața învățaților din Teatrul Regal și le spusese că oamenii săi trecuseră printr-o perioadă îndelungată de întunecime, din care ieșiseră mai puternici. Dar acum el era mort, la fel și Azareen. Perioada întunecată de întunecime a Plângerii îi ajunsese din urmă.

Sau Nova.

Rămăsese, în tot acest timp, în starea ei vagă, extenuată, însă hotărâtă să scoată citadela din Zeru. Existase un moment bizar, când încăperea trebuise să își schimbe forma pentru a trece prin portal. Sfera se împăturise în jurul propriei axe și se îngustase în formă de tub, înainte de a-și reveni ușor la forma inițială, de cealaltă parte. Aceea a fost singura indicație după care Lazlo a știut că trecuseră dincolo.

Spectru făcea rotocoale în aer, fără încetare, niciodată departe de Nova. Kiska, Rook și Werran așteptau în prag, privindu-și conducătoarea cu precauție și pe Lazlo, indeciși.

Kiska s-a apropiat, ezitantă, la o vreme după ce el renunțase să se mai zbată și să implore. Voia să îl întrebe… multe lucruri. Nu putea să își scoată din minte chipul Minyei – versiunea din urmă cu ani de zile, așa cum arătase sfidând-o pe Korako, și versiunea de astăzi, când arătase exact la fel, sfidând-o pe Nova. Exact la fel. Dar ochii lui Lazlo păreau niște găuri arse, iar tot ce a reușit să îl întrebe a fost:

— Ești bine?

El s-a uitat la ea, incapabil să proceseze întrebarea. *Bine*? Dacă era bine? Cu o privire plată, amintindu-și că ea avea abilități telepatice, a făcut un gest spre capul lui și a spus:

— Intră să vezi.

Kiska a refuzat invitația.

•

— Ce în fericitul iad se petrece aici? a întrebat Calixte.

Fusese o întrebare retorică și nu se aștepta ca Thyon să știe, dar mintea lui lucra la enigmă și nu voia să renunțe până nu găsea răspunsul. Portaluri pe cer, armate dispărute, copii cenușii, sânge cu toptanul. Un iad fericit, într-adevăr.

Ei doi se ghemuiau în primul rând al amfiteatrului. Săgețile zburaseră, cu o clipă în urmă, pe deasupra lor. Asistaseră la întreaga poveste, și nu înțeleseseră totul.

Când lucrurile o luaseră razna, iar citadela înviase, Thyon se gândise, cu un calm admirabil, că era posibil să moară. Tot orașul s-ar fi putut prăbuși. Păruse probabil, timp de câteva minute. Altfel, citadela ar fi putut *călca* pe el. O imagine îi apăruse în minte: o piatră de mormânt sculptată elegant, gravată cu epitaful „Călcat de un înger în floarea vieții”. Un râset isteric îi ieșise din gât, ceea ce îi atrăsese o privire urâtă de la Calixte, care nu își putea da seama ce era atât de amuzant.

Nu încercase să îi explice.

În Zosma, cu luni în urmă, i se lăudase lui Strange: „Se vor spune povești despre mine”. Acum, se înfiora gândindu-se la aerele sale pompoase, și nu s-a putut abține să nu se gândească la faptul că a fi călcat de un înger ar fi fost un final potrivit pentru *acea* poveste. Dar se bucura că nu murise.

Se bucura că Ruza și Tzara supraviețuiseră și ei, la fel ca toată lumea pe care o vedea – dacă nu punea la socoteală acele apariții care se evaporaseră. Ce fuseseră ele? Iluzii? Dacă da, cum de zăngăniseră armele lor așa, când se loviseră de sulițele Tizerkanilor?

Numai acel zgomot, și îl făcuse să tremure, chiar și la distanță. Ruza și Tzara se aflaseră chiar acolo, luptând cu armata enigmatică, iar Thyon tresărise la fiecare lovitură care îi scuturase prietenul.

Prietenii, la plural, s-a corectat. Nu îl urmărise doar pe Ruza, firește. Când se târguise, în barbă, cu zeități imaginare, făcuse o ofertă excelentă și pentru siguranța Tzarei. S-a întrebat dacă trebuia să o onoreze, acum că lupta se încheiase și prietenii lui trăiau. Sau poate că datoria îi revenea Calixtei. Ea amenințase, nu se târguise, mult mai tare decât el, și cu multe înjurături.

— Nu e fata lui Lazlo? a întrebat ea, acum. De când armata enigmatică dispăruse și mai enigmatic, aveau o priveliște limpede a ce și pe cine lăsase citadela să cadă acolo, și ce și pe cine fusese ținta tuturor sulițelor și săgeților. Dacă îl întrebați pe Thyon, fusese o exagerare.

A văzut:

— pe Eril-Fane și pe Azareen, amândoi părând slăbiți și având armurile mânjite cu sânge

— pe mama lui Eril-Fane

— o creatură mititică, care nu era albastră, era cenușie

— două tinere și un tânăr, dintre care doi erau albaștri, iar una părea umană, cu o săgeată ieșindu-i din umăr

— pe fata lui Strange – poate; Thyon nu apucase să se uite bine la ea, cu o zi înainte, dar avea același păr castaniu-roșcat.

•

— Am crezut că a murit, a spus el.

— Poate că a murit, a spus Calixte. Suntem în Plângerea. Nu te poți aștepta ca lucrurile să aibă sens.

Thyon nu era de acord.

— Mă aștept să aibă sens, a spus el. Doar să se aplice alte reguli. Totul ținea de învățarea regulilor, așa cum învățai o limbă nouă. S-a simțit de două ori mai dezorientat, pentru că nu cunoștea nici regulile, nici limba, când o discuție aprinsă a început sub ei. Vocea subțire a fetiței se contrazicea cu vocea profundă a lui Eril-Fane.

S-a întrebat de ce era cenușie. Dedusese deja că pielea se colora la atingerea mezartiumului, și după ce îl văzuse pe Strange trecând prin proces presupunea că fata era în mijlocul transformării, fie devenind albastră, fie invers. Care dintre ele? Pentru că nu atingea mezartiumul, a hotărât că era vorba de a doua variantă.

Când a auzit-o spunând „mezartium”, un cuvânt de neconfundat în fluxul celorlalte, a întrebat-o pe Calixte dacă pricepea ce spuneau ei.

Calixte și-a încrețit nasul.

— Vorbește foarte repede, a spus, iar el a privit-o cu îndoială.

— Aici se oprește fluența ta.

— Gura, Nero. E mai dificil să pricepi o conversație decât atunci când ți se vorbește ție. Dar cred că întreabă... sau *cere*, fiindcă e tare arogantă... ca el să îi dea o sanie de mătase?

Sprâncenele lui Thyon s-au ridicat. La asta nu se așteptase. Citadela dispăruse, ceea ce era mai puțin misterios de când dedusese că exista un portal pe cerul de deasupra Plângerii. Dar *de ce* dispăruse și *de ce* îi lăsase pe acești refugiați în urmă, și unde, în iadul ăsta fericit, era Strange, nu pricepea. În dimineața

aceasta își dusese oaspeții în citadelă, călare pe animale minunate, de metal. De ce fuseseră aruncați ca niște resturi?
Ceva nu era deloc în regulă, s-a gândit.
— Să mergem mai aproape, a spus el, și s-au apropiat.
Sarai privea, nevenindu-i să creadă că Minya stătea de vorbă cu Eril-Fane. Fie, *lătra* la el, și foarte arțăgos, dar era departe de a încerca să îl ucidă. Și dacă ea era nepoliticoasă, el era foarte elegant, ascultând-o fără să o întrerupă, atent, reacționând mereu și trimițând imediat un Tizerkan să alerge spre clădirea Ghildei, după Soulzeren și Ozwin.
Și i-ar fi condus la săniile de mătase, și i-ar fi lăsat să se ridice spre cer cu una dintre ele, și poate că Soulzeren ar fi fost de acord să o piloteze și poate că nu, și poate că ar fi găsit portalul de acolo, în bezna care urma să se lase cu repeziciune, și ar fi zburat în cealaltă lume, și ar fi găsit citadela și ar fi tras lângă ea, ancorând acolo, pentru ca Minya să își lipească palmele de metal, să redevină albastră și să nu o piardă pe Sarai. Apoi, în timp ce se aflau acolo, l-ar fi putut salva pe Lazlo și și-ar fi putut recâștiga căminul, și ar fi putut trăi fericiți în continuare, ca într-o carte de povești.
Dar nu avea să se întâmple așa.
Nu mai era timp. Sarai simțea deja frigul în ea. Simțea deja că începe să se scurgă.
Eril-Fane a încercat să îi conducă afară din amfiteatru, iar Minya era gată să îl urmeze, când Sarai a clătinat din cap.
— Minya, a spus ea, iar Minya a privit-o și a știut.
Contururile lui Sarai se diluau, așa cum se întâmpla cu ale lui Spectru, înainte să dispară. Minya a văzut și a știut, dar a refuzat să accepte. Și-a dus mâinile la spate, ca să nu le vadă culoarea.
Dar toți ceilalți o vedeau. Arăta deja umană, chiar dacă ușor bolnavă, cu o nuanță cenușie încă persistându-i pe pielea maronie.
— Trebuie să ajungem la citadelă! a insistat. Trebuie să o ating, doar atât. Trebuit doar să o *ating.*
Sarai a îngenuncheat în fața ei.
— Înseamnă enorm pentru mine că încerci încă să mă salvezi, i-a spus, cu ochii plini de lacrimi.
Minya a început și ea să lăcrimeze. S-a șters cu o mână furioasă, apoi și-a dorit să nu o fi făcut, fiindcă așa vedea cât de

umană arăta. Nu putea fi mâna *ei.* Mâinile ei erau albastre. Ea era albastră. Era o odraslă a zeilor, nu o fătucă umană, inutilă, care nu își putea ține familia în siguranță.

Minya mai ținea o singură lesă – firul eteric al lui Sarai. Cândva, ținuse mânuță mică a lui Sarai într-o strânsoare care o strivea. Îi salvase viața atunci, însă acum nu mai putea strânge firul eteric suficient cât să îl păstreze. Se dizolva.

— Trebuie să mergem acolo, a repetat.

— Nu mai avem timp, a șoptit Sarai. Lumea a părut să se clatine în jurul ei, de parcă ar fi fost un titirez care se pregătea să se oprească din învârtit, împleticindu-se înainte de a cădea. A înghițit și a încercat să își definească centrul de greutate, puterea. A privit în jur, la oamenii pe care îi iubea – toți erau acolo, mai puțin Lazlo. Vă iubesc, le-a spus.

Minya simțea cum se topește lesa. Panicată, a vrut să o apuce de mână pe Sarai. Dar nu a putut. Era doar o umbră în aer.

•

Fata era transparentă. La fel se întâmplase și cu armata, iar Thyon nu credea că era o iluzie. Toată lumea era atât de tulburată, încât părea să *moară.*

— Credeam că a murit deja, i-a spus Calixtei.

— Poate că a murit. Suntem în Plângerea, a răspuns ea, iar el s-a gândit că nu înțelegea regulile. Deci, *ce* erau ei? *Ce era ea*? Ce se întâmpla? Fetița nu mai era cenușie. Cu cât arăta mai omenește, cu atât mai transparentă devenea cealaltă.

Voiau să zboare după citadelă. Fetița spusese clar „mezartium”.

Era sursa puterii lor, iar Thyon știa prea bine că nu mai rămăsese mezartium în Plângerea, nici măcar așchii. În cursul propriei sale munci de cercetare, mersese până la ancoră să testeze fiecare lot de alkahest.

Iar ancorele nu mai existau.

Înțelegerea i-a străbătut trupul ca un șoc electric, iar el s-a aruncat în față, cu mâinile amorțite de un flux de adrenalină. Abia își mai simțea degetele, în timp ce căuta în buzunar obiectul pe care îl pusese acolo și aproape uitase de el. L-a înșfăcat și a încercat să îl scoată. I s-a prins în buzunar, iar el trăgea ca un idiot – ca un raton care nu voia deloc să-și desfacă labele –, așa că a inspirat adânc și a încercat iar, împingându-l

mai întâi înapoi, ca să-l descurce. Apoi, l-a scos afară, iar fetița a tresărit ca la vederea unui pumnal.

Strange tresărise exact ca atunci când i-l arătase Thyon. Repede, a schimbat poziția și, în loc să îl agite ca pe un pumnal, și l-a așezat în palmă, ca pe o ofrandă.

— Ajută? a întrebat, gâfâind. Este… suficient?

Era ciobul de mezartium pe care îl tăiase din ancora de la miazănoapte, folosind „esența de bibliotecar” donată. Era o așchie neregulată, deloc elegantă, și avea amprentele lui Lazlo.

Da.

Da, era suficientă.

55.

PACE ȘI PATEURI

Nu cu multă vreme în urmă, Suheyla pregătise o masă de bun venit pentru un tânăr faranji pe care îl invitase în casa ei. Se bucurase *foarte tare* să aibă un tânăr pentru care să gătească din nou, iar Lazlo îi sporise încântarea cu laudele pe care le adusese uluit festinului pe care i-l aranja în față. Toți cei care veneau din Elmuthaleth erau sătui peste cap de hrana din timpul călătoriei, însă nu era doar atât. El era orfan și nu fusese niciodată îngrijit cum se cuvenea, și nici nu mâncase feluri preparate anume pentru el. Pentru scurta vreme în care se aflase în casa ei, Suheyla încercase să repare măcar o parte din acea lipsă.

Acum, s-a trezit că avea cinci orfani de hrănit – cinci orfani care fuseseră ținuți în viață, ani de zile, de „supa-purgatoriu” și de pâinea de kimril, cu sare atent raționalizată, așa că era în elementul ei.

La fel și ei.

Când Suheyla a scos un platou încărcat cu pateuri care sclipeau de la miere și nuci, lui Ruby i s-au înmuiat picioarele. A căzut pe podea și s-a întins pe spate, cu brațele desfăcute, implorând, teatral, să fie asigurată că nu era un vis.

Feral, cu un „Am voie?” politicos, a luat un pateu de pe platou, a îngenuncheat lângă ea și l-a ținut aproape de buzele ei.

— Doar dacă nu împărtășim același vis, a spus el. Încruntat, s-a uitat la Sarai. Nu e cazul, nu?

Sarai a clătinat din cap, zâmbind – un zâmbet blând, dar neterminat. Avea multe pentru care să se simtă ușurată: fusese salvată de la evaporare în ultima clipă, Minya nu mai încerca să ucidă pe toată lumea (cel puțin deocamdată) și toată lumea era *în viață*, în mod miraculos. Dar, până nu îl salvau pe Lazlo, avea să fie incompletă, la fel ca zâmbetul ei.

Ruby a ridicat capul, ca să muște din pateu. Feral, previzibil, l-a luat și l-a îndesat pe tot în gură. A urmat un scandal monstru, iar cămașa lui Feral a fost sfâșiată. Ruby s-a ridicat din nou în picioare, dându-și la o parte de pe chip șuvițele sălbatice de păr întunecat. Timidă și părând că se căiește, s-a postat în fața Suheylei.

— Îmi pare rău, a spus ea, și a explicat: Este dificil să fiu calmă. Am rămas fără zahăr acum zece ani.

— Sărmanii de voi, a căinat-o Suheyla, oferindu-i platoul, iar Ruby a luat un pateu, din care a mușcat și s-a abandonat într-o stare de fericire absolută, cu ochii închiși, cu obrajii roșii, incapabilă, pentru un minut care nu mai trecea, să vorbească sau chiar să mestece. A lăsat doar aroma să îi pătrundă ființa.

A fost cea mai laudativă apreciere pe care a primit-o pentru prăjiturile coapte de ea de care se bucurase vreodată Suheyla.

I-ar fi plăcut să îi ia pe copii acasă și să îi răsfețe cum se cuvenea, însă erau la Breasla Negustorilor, din mai multe motive: era mai aproape de amfiteatru, săniile de mătase erau într-unul dintre pavilioanele de acolo, iar casa Suheylei căzuse în râu, odată cu o bucată mare de oraș.

— Ah, a spus ea, ducându-și mâna la gură, când Eril-Fane se întorsese cu vestea, după ce evaluase distrugerea. Măcar nu era nimeni acasă. Și a continuat să se ocupe de instalarea lui Sparrow într-un pat din clădirea breslei.

Era încă devreme, noaptea, nu la multă vreme după ce Thyon Nero îi surprinsese pe toți, salvând-o pe Sarai. Părea să se fi surprins mai ales pe sine, iar când Minya îi smulsese așchia și o strânsese tare, în ambele mâini, și silueta lui Sarai redevenise opacă, iar ea se cutremurase și plânsese de ușurare, el începuse

să tremure, asediat de enormitatea vieții și a morții, atât de reale pentru prima dată.

Acea înțelegere este însoțită de umilință, iar pentru el a fost un mare noroc, fiindcă a alungat aroganța și a lăsat în locul ei o slăbiciune plăcută, de parcă lumea avea nevoie ca Thyon Nero să arate și mai bine.

Ruza remarcase, mai devreme, că Thyon era ca un șervet de in cu care ți-ar fi fost teamă să te ștergi la gură. Când s-a apropiat de el și l-a dus într-un loc unde se putea așeza și își putea aminti cum să respire, Ruza a găsit un alchimist profund schimbat… mai palpabil, mai puțin intangibil.

Dar și-a ținut gura pentru el.

Amfiteatrul se golise. Sparrow își recăpătase cunoștința și *albăstreala*. Medicii Tizerkani îndepărtaseră armura, opriseră sângerarea și îi curățaseră rana, dar, dincolo de asta, se ocupase singură de vindecare, odată ce Minya putuse fi convinsă să împartă ciobul de mezartium.

— De când poți *vindeca*? o întrebase Ruby, încruntată.

Sparrow, uluită de tonul acuzator al surorii sale, spusese sarcastic:

— Dacă aș fi știut că te-ai *bucura* atât de mult să o știi, ți-aș fi spus imediat.

— Dar mă bucur, spusese Ruby, nemulțumită. Apoi: *Eu* ți-aș fi zis.

Sparrow se înmuiase.

— Și eu ți-aș fi spus, gâsculiță. Doar că nu știam precis nici eu. Mai întâi, fuseseră florile. Reatașase bobocii culeși de tulpini, iar ei trăiseră și continuaseră să înflorească. După aceea, încercase cu buza lui Lazlo. Fuseseră întrerupți aproape imediat, dar își dăduse seama că mușcătura începea să se vindece. Când se întâmplase cu Eril-Fane și Azareen, alergase la ei, își așezase mâinile deasupra lor și sperase. Să vindece două răni letale simultan o făcuse să învețe extrem de repede, însă nu de pricepere era nevoie, ci de o generoasă cheltuială de magie.

— Nu prea pot *vindeca*, îi spusese lui Ruby, șezând pe pat, fără ca nici măcar un semn să arate unde i se înfipsese săgeata. Adică nu aș fi putut ajuta pe cineva bolnav. Face parte din a putea să fac lucrurile să crească. Funcționează și cu trupurile.

O luminiță diavolească se aprinsese în ochii lui Ruby. Se apucase de sâni.

— Adică îi poți face mai mari?

— *Nu.*

Acum era dimineață. Nu dormiseră – Soulzeren îi învățase cum să piloteze săniile de mătase –, iar Ruby nu renunțase încă la idee.

— Știi că nu scapi, a spus ea. Ai putea să o faci și să scapi de o bătaie de cap.

— Ruby, nu îți ating sânii.

— *Ce*? – asta venea de la Feral, care le auzise.

Sparrow l-a rugat să o ajute.

— Vrei să îi spui, te rog, că sânii ei sunt perfecți așa cum sunt?

El s-a făcut violet. Ruby l-a implorat și ea:

— Dar ar putea fi *mai* perfecți, nu?

Sărmanul Feral nu cunoștea răspunsul potrivit. Simțea cum pericolul vine din toate direcțiile.

— Păi…

Fetele nu îl ascultau, oricum.

— Nu există „mai perfect”, a pufnit Sparrow. Este imposibil.

Ruby a scos din gâtlej sunetul ei favorit de dezgust și a spus:

— Nu începe, că mor de plictiseală. Apoi, cu o mișcare fulgerătoare, a apucat-o pe Sparrow de mână.

— Dacă mă obligi să îți pun mâna pe sâni, jur pe Thakra că îi fac *mai mici*.

Ruby i-a dat drumul.

— Bine. Data viitoare când ai nevoie să-ți încălzească cineva apa pentru baie, să nu vii la mine.

— Ah, așa merge treaba? Atunci, mă aștept să nu mai mănânci nimic ce provine din grădină.

Ruby s-a strâmbat.

— Nici măcar nu mai *avem* grădina, și oricum, dacă mai văd kimril sau prune în viața asta, va fi prea de tot.

Sparrow nu putea decât să fie de acord. S-au împăcat și au mâncat pateuri, și fructe care nu erau prune, și legume care nu erau kimril, și, pe deasupra, *cârnat*, din care nu mai gustaseră niciodată și care dovedea că mâncarea putea avea gust, în cazul în care mai exista vreo îndoială, după pateuri, și nu era cazul. Nimeni nu a leșinat, dar unii ochi s-au umezit de recunoștință. Suheyla s-a asigurat că nu exagerau cu mâncarea.

— Sistemele voastre nu vor ști cum să reacționeze, i-a avertizat ea.

Iar ceaiul era ceai adevărat, nu ierburi strivite, și exista și un bol plin cu zahăr, cu o linguriță pe care Ruby o adora deja, pe care a ținut-o între degete, ca pe o lingură pentru păpuși, cu chipul luminat de uimire, în timp ce își arunca zahăr în cană, și apoi, lăsând ceaiul, a început s-o ducă direct la gură.

Urmau să primească și haine. Suheyla i-a vârât pe ușa din dos a unei prăvălii, iar ei și-au pus bluze și centuri brodate, prinzându-și mânecile cu catarame de piele. Fetele s-au uitat la fuste, dar au ales pantaloni, ținând cont de planurile pentru ziua cu pricina. Feral a primit prima pereche de pantaloni, care nu erau izmenele vreunui zeu, precum și o bluză cu manșete. Au refuzat oferta de pantofi, fiind obișnuiți cu picioarele goale, fără a mai aminti de faptul că fuseseră mereu desculți acasă, iar asta le păstrase magia.

Și aveau intenția de a reveni curând acasă, unde voiau să meargă din nou pe podelele metalice și să doarmă în paturile lor.

Minya nu a mers la prăvălie să încerce bluze sau pantaloni. Suheyla a ales câteva lucrușoare pe care le-a considerat potrivite, dar le-a lăsat neatinse pe un scaun. A mâncat și poate i-a plăcut, dar, dacă a fost așa, nu a spus-o.

De la amfiteatru, fusese foarte tăcută. Sarai nu știa ce simțea, iar Minya nu avea să îi spună, dar a rămas aproape de ea – nu că ar fi avut de ales – și a descoperit că nu o deranja. Era o schimbare față de ultimii ani, când Minya devenise tot mai dificilă și mai întunecată.

Acum, totul avea sens, iar Sarai se simțea rușinată pentru că nu își dăduse seama mai devreme. Toți acei ani, toate acele suflete. Cine ar fi fost Minya, fără acea povară? Cine urma să devină, acum că nu o mai îndura?

Sarai văzuse chipurile celor două Ellen, la final, și știuse că avusese dreptate: nu fuseseră decât niște marionete. Tot ce era cald și amuzant, înțelept și bun în ele fusese *Minya.* Să o știe nu a însemnat că nu regreta pierderea doicilor. Ruby, Sparrow și Feral simțeau la fel, și Sarai credea că era și cazul Minyei. Stafiile însemnaseră mult în viețile lor. Fuseseră, deci, o minciună? Nu fuseseră reale? Să știe și să simtă erau două lucruri foarte diferite, iar Sarai se tot trezea dorindu-și o

îmbrățișare de la Ellen cea Mare sau un cântecel fredonat de Ellen cea Mică, și încercând să înțeleagă că totul fusese *Minya.*

Nu ajuta deloc că Minya nu dădea niciun semn că ar prezenta asemenea trăsături. Avea să o facă vreodată? Se regăseau ele înăuntrul ei?

Doar timpul o putea spune.

Nu au rămas mult în Plângerea. Sarai voise să plece imediat, dar trebuise să fie de acord că și în timpul zilei găsirea portalului era destul de dificilă, darămite noaptea. Acum, vindecați, hrăniți și îmbrăcați, s-au adunat în pavilionul săniilor de mătase. Sarai era ușor neliniștită de ideea de a le pilota chiar ei, dar nu s-ar fi simțit bine să îi expună pe piloți primejdiilor, chiar dacă ei s-ar fi oferit – ceea ce nu făcuseră. S-a gândit că Soulzeren părea să tânjească, de parcă i-ar fi plăcut aventura, în timp ce Ozwin era cel pragmatic, cel care avea sarcina de a-i ține în viață. Și au acceptat cu toții că nu exista nicio certitudine în acea privință, dar au ales să nu se gândească la asta.

Dacă aveau noroc, citadela nu se îndepărtase. Săniile de mătase or fi fost un miracol în Zeru, dar nu puteau rezista la o urmărire a unei nave din mezartium dintr-o lume necunoscută în alta. Singura lor speranță era să o ajungă din urmă înainte să dispară iar.

— Și apoi?

Eril-Fane pusese întrebarea pe care o gândeau cu toții. Dacă – sau când – prindeau din urmă citadela, ce? Invadatoarea, despre care știau cu toții că era sora lui Korako, îi învinsese. Ce avea să fie diferit acum?

— Îi vom surprinde, a spus Sarai, deși nu prea era cine știe ce plan. Cum ar fi putut plănui, când nu știau ce aveau să găsească, sau dacă vor găsi ceva? Ar fi putut trece prin portal doar pentru a fi întâmpinați de peisajul de coșmar, cu tulpinile albe care se înălțau din marea roșie, tumultuoasă, dar nu era nicio citadelă către care să se îndrepte și nicio idee pe care să o îmbrățișeze.

— Acest dușman fură magie, a spus Eril-Fane. Nu vă puteți baza pe abilitățile voastre. Nu v-ar strica să aveți soldați cu voi.

Lângă el, Azareen a înghețat, dar nu a fost deloc surprinsă. Știa deja că Eril-Fane nu avea să se elibereze nicicând de trecut, să poată privi înainte. Nu s-a uitat la el, ci a rămas bățoasă,

pregătită să îl audă oferindu-se să moară din nou pentru greșelile sale.

— Dar nu pe noi, a spus el, și a simțit greutatea caldă a palmei sale, așezate blând pe spate, și s-a întors, șocată, să îl privească. Datoria noastră este să rămânem aici, a adăugat, și sperăm că înțelegi.

— Firește, a răspuns Sarai, care oricum nu i-ar fi permis să vină. Nu era lupta lui. Spera că lupta lui se sfârșise, și oricum era mai bine să nu abuzeze de răbdarea Minyei. Sarai era convinsă că fetița nu îl iertase. Ar fi putut vedea totul ca pe un joc de quell, în care era depășită numeric, pe teritoriu inamic. De unde să știe că nu avea să caute răzbunare, când își recăpăta avantajul?

Azareen încerca să își stăpânească lacrimile. Sarai, mișcată, s-a prefăcut că nu observă.

— Nu avem nevoie de războinici, i-a asigurat ea.

— Dar putem veni oricum? a întrebat cineva.

Sarai s-a întors și a văzut doi Tizerkani, stânjeniți și ezitanți. Firește că îi cunoștea. Cunoștea pe toată lumea din Plângerea. Erau Ruza și Tzara. Prietenii lui Lazlo.

— *Voi* vreți să veniți? a întrebat ea, surprinsă. Lazlo îi povestise, disperat, cât de adâncă era ura lor față de odraslele zeilor.

— Dacă ne primiți, a spus Ruza, nelalocul lui. Dacă dispăream eu, el ar fi venit să mă caute. Nu vreau să zic că sunt special. Ar fi venit să caute pe oricine. S-a întors spre finul de aur, strâmbând din nas cu un dezgust prost mimat. Chiar și *pe tine*.

— Știu că ar face-o, a spus Thyon, care înțelegea acum, mai bine ca niciodată, ce însemna să ajuți pe cineva fără alt motiv decât pentru că avea nevoie. Pot să vin și eu? a întrebat, temându-se că fata – stafia – îl va respinge și că va fi lăsat în urmă.

Sarai a ezitat. Nu uitase cum se simțea în visele lui – cât de lipsite de aer și de strâmte erau, ca niște sicrie. Și l-a amintit și la geamul lui Lazlo, certându-se, chiar înainte de moartea ei. Se purtase foarte disprețuitor și rece.

Acum, însă, părea diferit. Plus că o salvase.

— Dacă dorești, a spus.

Calixte a vrut să îi însoțească și ea, și a fost binevenită, și așa s-a ajuns la nouă: cinci odrasle ale zeilor și patru oameni. Două

sănii de mătase și o tăietură pe cer. Aceasta era ecuația operațiunii lor de salvare, și nu aveau nicio clipă de pierdut.

56.

PIRAȚII DEVORATOAREI

În orice lume, serafimii tăiaseră două portaluri: o ușă în față și o ușă în spate, s-ar putea spune – o cale de *intrare* dinspre lumea anterioară și o cale de *ieșire* către următoarea. Când navigai în Continuu, existau două direcții: nu spre miazănoapte și spre miazăzi, la stânga și la dreapta, sus și jos, ci *al*-Meliz și *ez*-Meliz. *Spre* Meliz și *dinspre* Meliz. Lumea originală a serafimilor, de unde pornise călătoria Navigatorilor, era singurul punct al busolei care conta.

Tăietura de pe cerul de deasupra Plângerii era portalul *ez*-Meliz din Zeru. Lumea de cealaltă parte se numea Var Elient și nu era formată doar din mare roșie și ceață. Dar marea roșie, numită Arev Bael, se întindea pe o călătorie de multe săptămâni, și înghițise mai multe nave decât lăsase să treacă. Serafimul Thakra, într-o eră de mult apusă, o numise Devoratoarea, și refuzase – așa spunea povestea – să distrugă monștrii care înotau în apele ei.

Var Elient era o lume al cărei orgoliu era alimentat de povestea că monștrii săi erau prea monstruoși să fie distruși până și de zei.

Și poate că erau, sau poate că Navigatorii fuseseră prea obosiți după ce distruseseră bestiile din Zeru.

Doar cei încăpățânați sau disperați navigau pe Devoratoare, acum, că existau nave aeriene. Pentru multă vreme existase o taxă ridicată de portal, o afacere înfloritoare în transportarea persoanelor din alte lumi pe insula care nu era tocmai insulă, ci o tulpină retezată de tezerl, una dintre tulpinile vaste și albe care creșteau din mare. Veneau să cumpere copii magici. Nu era un secret. Nimeni din Var Elient nu și-i permitea, dar trăiau pe baza taxelor și a veniturilor din transport. Apoi, totul luase sfârșit.

O învinuiau pe Nova, și aveau dreptate, pentru că ea fusese cea care doborâse un schif furat pe insulă, ucisese gărzile și apoi pe oricine mai apăruse, apoi le colectase navele aeriene de parcă ar fi fost un port de portal.

Dar nu era tocmai vina ei. Portalul, care era ușa al-Meliz a Var Elientului, se închisese înainte să ajungă ea acolo, și rămăsese închis. Licitațiile lui Skathis luaseră sfârșit.

Găsise trei copii în cuști și îi eliberase, dar nu complet. I-ar fi putut duce altundeva, *oriunde*, ca să aibă altă viață. Dar ea a ales să rămână, și ce puteau face ei: a ales pentru ei toți, ca să poată fi lângă portal când se redeschidea, și nu s-a îndoit niciodată că avea să o facă.

Așa deveniseră Kiska, Werran și Rook pirații Devoratoarei, și crescuseră abordând și capturând nave aeriene, deasupra mării agitate. Îi erau loiali orbește Novei, ca niște copii salvați ce se aflau, dar, în timp ce reveneau acasă din Zeru, în nava construită din metalul zeilor, nu mai erau chiar atât de orbi ca înainte.

— Era *Minya*, a spus Kiska, încetișor, în timp ce Nova ghida serafimul spre insula lor, pentru a-l ancora de parcă ar fi fost doar altă navă capturată pentru flota lor. Tocmai am furat nava asta de la *Minya.*

Werran a clătinat din cap. Crezuse că era ea, pentru o clipă, dar acum nu mai credea.

— Cum e posibil? Ar trebui să fie de vârsta noastră. Își ținea brațul la piept, cu încheietura zdrențuită de mușcătura de stafie. Oricine era, era doar o copilă.

— Poate că era fiica Minyei, a spus Rook. Matematic, însemna să-i fi dat naștere la paisprezece-cincisprezece ani; deloc confortabil, însă nu imposibil.

— Nu fiți proști. Știți amândoi că ea era.

— Și ce dacă? a întrebat Werran, cu un ton arțăgos fiindcă avea îndoieli. Ce ar trebui să facem?

— Să ne întoarcem, a sugerat Kiska, înconjurându-se cu brațele și începând să se plimbe. Își blocase cizmele anti-gravitație, iar tălpile lor lipăiau pe podeaua de metal. Să ne asigurăm că sunt bine? Cuvântul „bine” aproape că i s-a blocat în gât. A aruncat o privire spre Lazlo. Zăcea nemișcat, cu brațul peste față, ascunzându-și-o. Dacă ce spusese – *strigase* el – era adevărat, atunci nu erau *bine*.

— Nu ne putem întoarce, a spus Rook.

— De ce nu? Kiska s-a oprit. Avem suficiente nave.

— Nu asta e ideea, a spus el, aruncându-i Novei o privire. La baza capului simțea o apăsare care pulsa, încheieturile îl dureau și degetele îi amorțiseră, de la fulgerul care îl aruncase cât colo. Își amintise de când avea cinci ani și locuia într-o cușcă, iar paznicii îl învățau de ce să se teamă. Nova îl eliberase de toate astea.

Au privit-o cu toții și au tăcut. Nu spusese o vorbă în timpul trecerii între lumi, și ei nu o deranjaseră, pe motiv că trebuia să se concentreze la pilotarea navei imense prin tăietura îngustă. Dar nu era singurul motiv. Le era greu să recunoască, chiar și între ei, dar erau îngrijorați.

Nova avea ceva de neînțeles, de neatins. Trăiseră cu ea majoritatea vieții lor – nu și *a ei.* Aveau douăzeci, douăzeci și unu de ani. Ea avea… nici nu știau câți ani, dar era bătrână. Viața ei se afunda adânc într-un trecut pe care nu și-l puteau imagina. Ce știau despre ea era precum ploaia pe capacul unei cisterne. Nici măcar nu putea vedea apa întunecată, cu atât mai puțin putea ghici ce conținea. Uneori, privirea ei era vacantă, uneori, criminală. Putea fi amuzantă, și putea tăia beregate, și putea să tacă zile în șir. Dar avea un singur scop.

Nova avea un scop, sau *avusese* un scop: să își găsească sora. Ce avea să facă acum?

Nava – citadela, serafimul – s-a oprit, iar Nova s-a mișcat prima dată, după o vreme. Plutise în centrul încăperii, cu pasărea albă alunecând în cercuri fără sfârșit în jurul ei, dar acum s-a întors și s-a apropiat de ei. Lazlo zăcea încă pe alee, iar Kiska s-a bucurat să vadă că Nova îl eliberează.

Pentru o jumătate de secundă.

I-a eliberat picioarele din metal, iar el a simțit. Și-a luat brațul de pe față ca să se ridice, dar, în timp ce se ridica, două mase de metalul zeilor, mari cât capul lui, s-au detașat din alee și i-au prins brațele și umerii, ridicându-l în aer, unde a rămas suspendat, cu picioarele atârnând.

— Dă-mi drumul! a spus el, răgușit după strigătele inutile. Nova i-a dat târcoale, iar el a încercat să o apuce, dar nu a ajuns-o, și ea nici nu a părut să remarce, sau să îl audă urlând. Doar l-a făcut să plutească alături de ea.

Kiska, Rook și Werran erau unii lângă alții, în ușă. Trebuiau să se dea la o parte ca să o lase să treacă, dar, pentru o clipă, nu s-au mișcat. Și-au mutat privirea de la chipul îndurerat al lui Lazlo la cel al Novei, care era foarte obosit și... complet lipsit de expresie. Scena, atât de nepotrivită, i-a ținut pe toți pe loc, când Nova s-a oprit în fața lor, așteptând să se dea la o parte.

De ce nu suferea *și ea*?

Deși se temuseră de forma pe care ar fi putut-o căpăta suferința ei, lipsa ei totală îi rodea. În plus, tocmai preluase controlul unui tânăr care era unul dintre ei, în fond. Nu îl cunoșteau, dar ce mai conta? Era nevinovat, nemaivorbind că semăna mai mult decât bine cu Werran și că, probabil, erau frați. Nova *elibera* sclavi, nu înrobea. Firește, era chiar mai rău decât atât dacă ce spusese Lazlo era adevărat: luând nava și lăsându-i pe ceilalți în urmă, ceilalți, care le erau de asemenea rude, condamnase cel puțin pe una dintre ei.

— Nova, a spus Kiska, nesigură. Ce vrei să faci cu el?

— Să fac? Nova l-a privit pe Lazlo. Cred că depinde de el. Mi-am dorit mereu să îl țin pe Skathis într-o colivie.

Asta nu răspundea la întrebare. Ar fi ajutat-o să îl țină pe Skathis într-o colivie, toți trei.

— Dar el nu este Skathis, i-a amintit Kiska.

— Nu. Dar este un făuritor Mezartim, și aceasta e o comoară rară.

— Comoară? a repetat Rook. În vremurile lor ca pirați, furaseră multe comori, însă niciodată *oameni.* După ce fuseseră eliberați din sclavie ei înșiși, simplul gând era anatemă pentru ei. Dar nu îl poți reține așa, a izbucnit, de parcă ar fi exprimat ceva extrem de evident.

— Trebuie, a spus Nova. Am nevoie de el ca să o găsesc pe Kora.

Gura lui Rook s-a deschis și s-a închis la loc. A urmat o clipă de tăcere uluită, de care Nova a profitat pentru a trece de ei, împingându-se printre Rook și Kiska, rămași pe loc, de parcă cizmele le-ar fi fost lipite de podea. L-a tras pe Lazlo după ea, zbătându-se. S-au îndepărtat urmați de pasăre.

Cu o voce scăzută, Werran i-a spus Kiskăi:

— Ești sigură că a murit Korako? În fond, el și Rook nu auziseră corul de minți repetând *moartă este moartă este*

moartă, și nici nu văzuseră amintirea cuțitului care îi pătrunsese în inimă, așa cum văzuse Kiska.

— Foarte sigură, a confirmat ea, înghețată.

— Atunci, ce a fost asta? a întrebat Werran. Cu toții au simțit că exista un adevăr fundamental care le fusese răpit, lăsându-i în cădere liberă.

— A luat-o razna, a spus Rook. Nu i-ai văzut ochii? E nebunie curată.

— Este suferință, a spus Kiska. Șoc.

— Ba este răpire, a spus Werran, și sclavie.

— Știu, a spus ea, și au urmat-o pe Nova prin pasaj.

Ruta avea o familiaritate supranaturală. Au ajuns la intersecția pasajelor și s-au oprit cu toții, loviți de aceeași amintire, simultan. Toți trei o urmaseră pe Korako pe aici. Creșa era în stânga. Kiska avea sentimentul straniu că, dacă mergea într-acolo, avea să găsească totul exact cum îl lăsase, cu foarte multă vreme în urmă, când Minya țipase și încercase să o oprească pe Korako să o ia cu ea.

Se rușina pentru că nu spusese și nu făcuse nimic pentru Minya, când Nova o luase pe ea.

— Nu este drept, a spus.

Au trecut printr-o ușă și au intrat într-o cameră mare, cu o masă în centru. Peretele îndepărtat era o arcadă care se deschidea într-o grădină. Metalul era aproape în întregime acoperit de flori și de vițe. În capul mesei se afla un scaun mare. Nova l-a tras și s-a așezat, sprijinindu-și brațele, de parcă ar fi încercat un nou rol. Era deja regina piraților Devoratoarei. Acum era căpitanul unui înger răzbunător pe care nu îl putea opri nicio forță din Continuu.

Lazlo era încă suspendat în aer, și încă se zbătea. Să o vadă pe Nova pe scaunul Minyei, se gândea el, era aproape revoltător: un dușman luase locul altuia. Tabla de joc se afla pe masă, însă toate piesele căzuseră și se împrăștiaseră pe podea, iar în starea lui Lazlo asta părea să spună totul. Când se termina acest joc, cine avea să mai rămână în picioare?

— Nu te ajut, i-a spus, iar în voce i s-a strecurat venin.

Ea s-a întors spre el, însă chipul îi era obosit și deloc curios. El știa că ea nu îl înțelege, dar a vorbit oricum, pentru că amenințările și promisiunile erau tot ce îi rămăsese.

— Orice ai pune la cale, oricare ar fi scopul pentru care plănuiești să mă folosești, vei eșua. Găsise o nouă întunecime înăuntrul său, de parcă o rădăcină a sufletului ar fi dat peste un iaz ascuns, cu otravă, și ar fi băut, și s-ar fi infectat cu răzbunare, și cu dorința de a comite acte violente, pe care nu o cunoscuse înainte.

Îl împiedicase să își țină promisiunea făcută lui Sarai, și simțea că Nova îl transformase într-o umbră.

— Vei călca greșit, a spus el, iar eu voi fi gata, îmi voi redobândi puterea și tu vei plăti.

Ca răspuns, cu o mișcare din încheietură, a trimis un șuvoi de mezartium dinspre podea, reunindu-l cu un jet care venea dinspre tavan. Cele două s-au lipit la mijloc și au format, într-o clipă, o cușcă în jurul lui. I-a împins picioarele și capul, micșorându-se, închizându-l înăuntru. Era prea mică. Nu putea nici măcar sta așezat, iar picioarele lui, deja învinețite de încercările de a se elibera, s-au răsucit din nou, lipite de corp. A urlat de durere.

— Oprește-te! a strigat Kiska, făcând câțiva pași disperați spre ei. Nova, nu este dușmanul nostru. Este ca noi.

Privirea pe care i-a aruncat-o Nova a oprit-o. Era întunecată de bănuială, de parcă îi vedea pentru prima dată drept ce erau, de fapt.

— Dușmanii mei sunt dușmanii voștri, a spus ea.

— Dar el nu este…, a început Kiska, însă Nova a întrerupt-o.

— Nu mă vei împiedica să o găsesc. Nimeni nu mă va împiedica vreodată.

Era mai mult decât putea îndura Kiska. A spus, agitată, cu vocea plină de empatie:

— Nova, Kora este *moartă.*

Cuvântul „moartă” și-a însușit aerul. Pentru o clipă, Kiska a văzut aceeași angoasă fără margini pe care o văzuse Sarai în ochii Novei, apoi a fost înlocuită de furie.

Și furia a explodat.

57.

RESPECT, ULUIRE ȘI GROAZĂ

— Mi-aș dori să fi avut dragonul, a spus Ruza, prinzându-se de bara de siguranță a saniei de mătase. Nu suna nici pe departe pe cât de neclintit ai fi sperat să sune o escortă războinică.

— Aș fi acceptat și calul înaripat, a spus Thyon, strângând aceeași bară. Amândoi își aminteau de animalele din mezartium pe care Lazlo le animase pentru a-i purta pe Eril-Fane, pe Azareen și pe Suheyla sus, spre citadelă. Păruseră o metodă mult mai solidă de transport decât această mașinărie de mătase și gaz, care se legăna la orice adiere.

Orașul rămăsese foarte departe, iar perspectiva aeriană era extraordinar de nouă. Cupolele și pasajele Plângerii creau modele ale căror forme nu ar fi putut fi ghicite de jos, iar distrugerea provocată de ancorele smulse era acum limpede. Ar fi fost fascinant, dacă nu era atât de îngrozitor.

Într-o sanie se aflau greutatea neglijabilă a lui Sarai, a Minyei și a lui Sparrow – o stafie, o fetiță slăbănoagă și o fată de șaisprezece ani, malnutrită – era sprijinită de Thyon și de Ruza. În cealaltă, Feral și Ruby împărțeau spațiul cu Calixte și cu Tzara. Sarai și Feral erau piloții principali, deși Ruby și Sparrow ar fi putut interveni, dacă era necesar. Exersaseră în pavilion, învățând cum să manevreze supapele de decompresie și, când venea timpul să coboare, cum să dea drumul gazului de ulola și să dezumfle lent pontoanele.

Problema era cum să se înalțe iarăși – dacă se întâmpla ce era mai rău și nu reușeau să îl recapete pe Lazlo și să își revendice căminul. (De fapt, știau cu toții că nu acela era scenariul cel mai cumplit, dar nu vocalizaseră celelalte scenarii.) După ce gazul de ulola era evacuat, astfel încât ei să poată coborî, mașinăria nu mai putea să se înalțe iar. Era un aparat imperfect.

Aveau un avantaj, pe care oamenii nu îl aveau, și anume Sparrow. Ozwin îi dăduse semințe de ulola. Dacă se ajungea acolo, le putea cultiva cum numai ea era în stare, la o viteză nefirească, și putea *cultiva* mai mult gaz pentru călătoria de întoarcere. Era ultima lor speranță, însă Sarai nici nu voia să se gândească la ea, pentru că, dacă se ajungea acolo, însemna că Lazlo era pierdut, iar ea nu putea îndura acea posibilitate.

Cu citadela dispărută de pe cerul Plângerii, nu era ușor să ghicească exact unde se aflase globul plutitor, iar cuta în spațiu fusese destul de dificil de remarcat când știau unde era globul.

Alături de abilitățile lor de zbor, aproape inexistente, au dat naștere câtorva ore de zbor în cercuri.

— Singurul avantaj, a spus Sarai, încercând să își rețină frustrarea crescândă, este că învăț cum să manevrez chestiile astea.

Ruby a remarcat, în cele din urmă, faldul din textura aerului și, în timp ce manevrau spre el, odraslele zeilor s-au mai liniștit, anticipând reacția oamenilor și a Minyei la ce urmau să vadă. Chiar și în circumstanțe extrem de dure, exista o plăcere unică în a le prezenta celorlalți lucruri bizare și de neconceput.

Ruby a făcut onorurile. Când Feral a adus dispozitivul mai aproape, s-a întins către dunga eterică, la fel ca Lazlo, apucând-o de margini și deschizând-o.

Tăcerea care a urmat a fost felul în care doi războinici, un alchimist, o acrobată și Minya uitaseră să respire. N-a durat mult. Calixte a întrerupt-o cu o exclamație. Cuvintele erau în limba ei, și deci de neînțeles, erau însă o expresie profană și capturau perfect starea de respect, uluire și groază.

Au privit în cealaltă lume.

Spre marea lor ușurare, citadela era vizibilă, la o distanță moderată. Se transformase într-o versiune de coșmar. În Plângerea, serafimul stătuse drept, cu brațele întinse, într-o poziție de implorare. Aici, era cocoșat și contorsionat, de parcă s-ar fi temut de cerul cenușiu și jos, s-ar fi temut să se ridice, spre a nu fi înconjurat de ceață. Aripile sale elegante erau acum zdrențuite, iar spinarea i se contura clar și ascuțit. Brațele i se înfășuraseră în jurul trupului, de parcă i-ar fi fost frig, iar chipul lui, placid până atunci, era un rictus de furie, cu ochii strâns închiși și gura căscată într-un strigăt.

— Se potrivește de minune, a spus Feral.

— Ce i-a făcut? a întrebat Ruby.

Au simțit cu toții aceeași furie protectoare, de parcă citadela ar fi fost vie, iar străina care o furase i-ar fi făcut rău sau ar fi speriat-o.

— Eu mă bucur că e aici, a expirat Sarai, înghițindu-și teama. Să mergem să o redobândim.

Au zburat spre ea. În Plângerea, fusese ziua în amiaza mare, dar aici părea să dăinuie o atmosferă apăsătoare, de zori sau de amurg. Sau poate că aici nu existau noapte și zi, ci doar o stare perpetuă de lumină vagă. Sarai nu putea scăpa de senzația că

se strecuraseră nu printr-o crăpătură de pe cer, ci în visul unui străin – sau, mai degrabă, în coșmarul lui.

Au văzut marea, cu nuanța ei sângerie, cu spuma ei violentă, cu mugetul ei. Siluete uriașe, de bestii, se mișcau sub suprafața ei, izbindu-se unele de celelalte în atacuri sălbatice, care păreau să facă apa să fiarbă, stacojie. Tulpinile albe, masive, care se înfiorau încontinuu, erau cumplite în improbabilitatea lor, iar tavanul de ceață părea o barieră de netrecut, ca și marea, prea densă și prea întunecată ca să se poată naviga pe ea.

Săniile de mătase erau tăcute și scoteau doar un șuier scăzut, egal, când aerul ieșea din foalele de propulsie de sub ele. Războinicii aveau săbiile pregătite. Thyon și-a scos sabia de duel și s-a simțit ca un impostor. Ruby pregătise palme încărcate de foc și s-a uitat nu doar o dată, din colțul ochiului, să vadă dacă oamenii erau impresionați, în special cel cu părul auriu. Nu se mai sătura să îl privească, lucru care nu trecuse fără să fie observat de Feral.

Minya ținea ciobul de mezartium. Și-l trecuseră din mână în mână, ținându-l pentru a-și păstra magia, dar ea nu se simțea niciodată în largul ei până nu ajungea din nou în posesia ei. Se afla la prova saniei, mică și dreaptă, și privea serafimul în față, în timp ce se apropiau de el.

Simțea o legătură stranie cu el. Furia din strigătul acela încremenit se adresa unui lucru aflat adânc în interiorul ei. Locuise în citadelă, așa că locuise și în interiorul furiei sale. Fiecare gând avut și fiecare emoție simțită fuseseră filtrate de ea. Acum se simțea de parcă s-ar fi dat un pas în spate și ar fi văzut-o ca printr-o ceață roșiatică. A văzut teama din centrul ei, ca un spin înfipt adânc într-o rană purulentă. Totul se limpezise. A reușit să înțeleagă și că vedea pe chipul imens, de metal, reflexia femeii care îl schimbase, conștient sau nu.

Asta însemna că apropierea pe care o simțea Minya era față de ea.

Dar unde era femeia? S-au apropiat de citadelă cu atenție, venind din spate, peste aripa umărului stâng. Opțiunile de intrare le erau limitate de poziția adusă de spate a serafimului. Cu brațele înconjurându-i trupul, ușile de pe încheieturi erau blocate. Și chiar dacă ar fi putut intra pe acolo, coridoarele ar fi devenit verticale, prea netede pentru a încerca să le escaladeze. Existau doar grădina și arcada sa.

Le era teamă să se apropie direct, să nu fi fost gărzi postate de cart. Ar fi trebuit să înconjoare din spate și să încerce să arunce o privire fără să se trădeze. Sarai se temea că sania nu ar fi putut da înapoi suficient de repede, dacă era cineva acolo. Cu pontoanele sale de un roșu aprins, chiar și o frântură de secundă ar fi trădat-o în fața unei privire atente. Dar ar fi încercat, dacă nu ar fi propus Calixte altă soluție.

— Lăsați-mă să cobor, a spus ea. Acolo. A arătat spre umărul serafimului. Mă urc pe el și merg în recunoaștere. Vom fi mult mai discreți așa.

— Să te urci?! Odraslele zeilor erau uluite. Nu te poți urca, a spus Feral, autoritar, cu un ușor dispreț.

— Nu puteți *voi,* a răspuns Calixte, pe același ton. Avem cu toții punctele noastre forte, iar al meu acesta este. Acesta și asasinatul. I-a făcut cu ochiul lui Thyon, peste umăr, pentru că el nu crezuse niciodată în spusele ei, însă acum își dorea să fi fost adevărate. Nu s-ar fi supărat să se strecoare Calixte înăuntru și să le rezolve problema, în câteva minute.

Sarai știa cine era Calixte, atât din explorările viselor, cât și din descrierile lui Lazlo. Știa totul despre turn și despre smarald, și chiar despre ascensiunile pe ancorele Plângerii. Dar a privit locul indicat de Calixte, iar gândul la ea urcându-se pe mezartium gol era îngrozitor, mai ales din cauză că știa prea bine cum era să aluneci pe acea suprafață, fără niciun punct de care să te agăț. Dar Calixte a insistat.

— Mai mult, a adăugat ea, pot să câștig, în sfârșit, pariul cu Ebliz Tod.

Delegatul ei conațional pariase că ea nu se putea cățăra pe ancoră. Ancorele nu mai existau, însă citadela însăși părea un înlocuitor potrivit, în special ținând cont de riscul de alunecare într-o mare roșie, gemând de monștri.

— Și, în fine, a conchis ea, *de aceea* sunt eu aici. S-a oprit, cu o privire rapidă în jur. De fapt, nu aici, ci în Plângerea. Eril-Fane m-a adus în cazul în care m-aș fi putut dovedi de ajutor. Nu a fost cazul, încă, așa că permiteți-mi.

S-a decis. Sarai a privit-o pe Tzara, pentru cazul în care războinica ar fi obiectat, sau cel puțin ar fi părut alarmată, însă ea doar a îmbrățișat-o și a sărutat-o pe Calixte, apoi s-a dat înapoi, să privească mândră ce făcea Calixte – lucrul pentru care, în fond, străbătuse jumătate de lume. Se cățăra.

Feral, simțindu-se jignit, a manevrat sania mai aproape de acel punct de pe aripă indicat de Calixte, aproape de omoplat. S-a cățărat pe frânghii, iar greutatea ei nesemnificativă nici măcar nu a înclinat sania, și… a sărit. Nimeni nu se aștepta. Li s-a tăiat respirația într-un suspin la unison. Sarai s-a aplecat peste margine și a privit în jos, sigură că o va vedea pe tânăra femeie rostogolindu-se pe metal, căutând cu disperare de ce să se țină.

Dar nu era așa. Se cățăra la fel de ușor cum ar fi mers o persoană obișnuită pe stradă.

Pentru o clipă, au privit, într-o tăcere uluită. Apoi, Ruby a întrebat:

— Cum…

— Este pe jumătate păianjen, a spus Thyon, amintindu-și că îi spusese asta.

— Poftim? a spus Ruby.

Tzara a zâmbit, cu ochii lipiți de Calixte.

— Este de-a dreptul scandalos. Străbunica ei, se pare, s-a îndrăgostit de o arahnidă.

— Asta ne face pe *noi* să părem relativ normali, a spus Sparrow, în timp ce o priveau cu toții pe Calixte croindu-și drum în sus, pe curbura umărului îngerului, apoi coborând de partea cealaltă și făcându-se nevăzută. Au rămas nemișcați, să nu fie văzuți, și au privit la ultimul loc în care o zăriseră, așteptând să reapară și să le facă semn să se apropie… sau să nu mai reapară.

Dar, după cinci minute care au părut o eternitate, a revenit. A scos capul, apoi un braț care chema, și cu toții au expirat, la unison. Cât de ușor le fusese, s-a gândit Sarai, să își găsească toți același ritm. Ajustând supapele, a lăsat sania de mătase să plutească încetișor înainte, și a urmărit, agitată, cum i-a ghidat Calixte peste margine, în grădină. Grădina *lor*. Casa lor. Prunii lor și stratul lor de kimril.

La început, s-au mirat să o vadă plină de creaturi metalice, însă apoi Sarai și-a amintit: nu era isprava Novei, ci a lui Lazlo. El le adusese oaspeții sus pe spinările animalelor de pe ancore, și iată-le aici, cu Rasalas.

Îi băteau cu putere inimile în timp ce au coborât, eliminând suficient gaz de ulola ca să aducă sania de mătase pe pământ, să se odihnească în același strat de anadne în care îi incineraseră trupul. Era conștientă, făcând asta, că nu mai

puteau urca, și că nu mai puteau ajunge acum la portal, pentru a se întoarce. Își pecetluiseră soarta.

— Nu sunt aici? a întrebat-o pe Calixte, în șoaptă, privind în jur, pe furiș.

— Ba da-a-a, a răspuns Calixte, și cuvintele i s-au desfăcut ca un acordeon. Sunt aici. Cu un gest care îndemna la tăcere, i-a condus spre arcele arcadei.

Sarai a urmat-o cu îngrijorare, a surprins o frântură de mișcare din interior și s-a lipit de un stâlp, făcându-le semn celorlalți să se oprească sau să se ascundă.

— Este în regulă, a spus Calixte, apoi s-a gândit mai bine. Adică, nu prea este. Dar cred că mai bine vă uitați și vedeți.

Sarai s-a uitat de după stâlp și a văzut cumplita scenă în întregime.

58.

O DORINȚĂ MURIBUNDĂ

Galeria nu era pustie. Așa cum spusese Calixte, erau aici cu toții: Nova, Werran, Rook, Kiska – și Lazlo.

Lazlo.

Era într-o cușcă mult prea mică pentru silueta lui înaltă, cu capul plecat și cu picioarele înghesuite într-o poziție ghemuită, agonizantă. Sarai își dorea să alerge spre el, să deschidă cușca, dar nu avea nicio șansă. Cușca de mezartium ar fi cedat doar darului lui Lazlo, oricine l-ar fi posedat, și oricum nu ar fi putut ajunge la el.

O bulă strălucitoare, dar vagă, îl înconjura, la fel cum îi înconjurase pe Eril-Fane și pe Azareen, când înduraseră moartea iar și iar. Kiska și Rook erau și ei prinși înăuntrul ei, și acela era momentul surprins de Sarai. Lazlo, în cușcă, era nemișcat. Kiska și Rook se mișcau, făceau aceeași mișcare, repetând-o la câteva secunde, așa că Sarai și ceilalți au asistat la clipa în care se revoltaseră.

Doar asta putea fi.

Kiska era din profil. Sarai i-a văzut pumnul strângându-se, în timp ce își cobora bărbia. În ochiul vizibil – cel verde – i-a citit

concentrarea intensă, care a dispărut când capul i-a fost dat pe spate, și a fost smulsă din picioare și izbită în Rook, care a prins-o cu un braț, iar cu celălalt a făcut gestul de aruncare a unei vrăji făcut de Nova mai devreme, parcă încercând, și eșuând, să creeze și el o buclă.

Ținta era acolo unde probabil că se aflase și atunci: în capul mesei.

— Stă pe scaunul meu, a șoptit Minya, cu un dezgust rigid.

Stătea. Adormise pe scaun, încovoiată peste masă, cu capul sprijinit pe un braț și cu celălalt braț atârnând moale, de parcă ar fi cedat, în sfârșit, unei extenuări atât de profunde, încât nu putea face altceva decât să se prăbușească pe loc.

După ce neutralizase amenințarea venită chiar de la oamenii ei, care se răsculaseră împotriva-i.

Werran era și el prezent. Nu fusese prins în bucla temporală. Era în afara ei, însă nu arăta deloc bine, fiind prins într-o gură de șarpe.

Bestia era din mezartium, la fel ca Rasalas și celelalte din grădină, dar numai pe jumătate format din metalul podelei, de unde părea să iasă, ca o creatură marină, să-și prindă prada între fălcile masive. Picioarele lui Werran atârnau într-o parte a gurii lui, iar capul și umerii, în cealaltă. Un braț era liber și căzuse, la fel de moale ca al Novei, acoperit cu sânge închegat dintr-o rană anterioară. Când i-a văzut, a început să se zbată iar, dar vag.

Sarai și-a amintit care era darul lui – acel urlet cumplit, care golea sufletele – și s-a încordat, dar el nu a scos un sunet.

Nu putea, firește. A văzut și de ce: gura șarpelui îi strivea pieptul. Abia dacă putea respira, darămite să mai tragă aer în plămâni și să urle.

— Cred că au încercat să îl ajute pe Lazlo, a șoptit Sarai, foarte bucuroasă. Nu i-ar fi plăcut să creadă că fuseseră trădați de propriile neamuri.

— Sper că așa au făcut, a spus Minya, posomorâtă. Să iei partea unei rude a lui Korako, împotriva propriilor rude? Aș fi dezamăgită.

Sarai a simțit simpatie pentru cei trei, prinși la mijloc între loialitatea față de Nova și Minya, două forțe cumplite ale naturii. Scenariul din galerie sugera că făcuseră o alegere.

Mai sugera și că fuseseră înăbușiți rapid, și că nu aveau nicio șansă împotriva Novei.

Avea cineva?

Adormise, sau, mai degrabă, leșinase, ceea ce reprezenta un avantaj de partea celor care se ghemuiau în arcadă, cu o excepție: mai era și Spectru.

Pasărea ședea pe spătarul scaunului Novei, imensă, albă, și foarte trează, privindu-i cu ochi negri, strălucitori.

Eril-Fane le spusese adevărul despre Spectru, și fusese atât de ciudat să se gândească la toți acei ani în care pasărea eterică fusese… ce, mai precis? Nu Korako, ci o așchie din ea, un ecou? Pasărea avea o conștiință, sau funcționa doar după un set de modele și speranțe vechi, fără să înțeleagă?

Sarai s-a întrebat dacă pasărea era doar o dorință muribundă, care zbura în spirale infinite, așteptând să se deschidă o cale care să îi permită să își îndeplinească scopul. Încercase doar să ajungă la Nova, în tot acel timp? Avea să o protejeze?

Trebuia să presupună că da.

— Ce facem? a expirat.

— O ucidem, a spus Minya, dar nu a spus-o cu aceeași încântare ca înainte, și Sarai a văzut că avea pumnii încleștați și degetele i se mișcau.

Sarai trebuia să recunoască: era răspunsul evident. Și totuși, deși nu avea nici urmă de milă pentru femeia care provocase asemenea haos, aproape costând-o propriul suflet, și care îl prinsese pe Lazlo într-o asemenea poziție chinuitoare, tot i se părea greșit. Spera că uciderea să fie mereu soluția greșită.

— Nu cred că Spectru ne va lăsa să ne apropiem de ea, a explicat.

— Nu trebuie să fim aproape de ea, a spus Minya, făcând semn spre Tzara, care avea arcul pregătit. Te pricepi?

Privirea jignită a Tzarei i-a spus că da, se pricepea.

— Ar muri pe loc? a întrebat Feral. Pentru că, dacă durează chiar și câteva secunde, am putea sfârși cu toții în guri de șarpe, așa ca el. A făcut semn spre Werran, și cu toții au remarcat că el părea să facă semne în direcția lor.

Brațul lui liber, care îi atârnase moale și însângerat, îi chema acum, cu disperare. Sarai, schimbând o privire rapidă cu ceilalți, a spus:

— Mă duc eu. Voi rămâneți aici.

Cu o privire spre Spectru, a făcut un prim pas. De îndată, pasărea și-a adâncit poziția protectoare, deasupra Novei, cu aripile desfăcute în lături. Sarai a încremenit.

Nu a mai mers, ci a plutit, parcurgând foarte lent încăperea. Spectru a continuat să o privească, iar ea a continuat, lent, în ritm egal. Îi era foarte greu să îl privească pe Lazlo încremenit în acea poziție agonizantă. Voia să înțepe bula lucitoare, ca pe un balon de săpun, și să smulgă barele cu mâna ei. Ce putere avea Nova, de putea să facă toate astea, și încă mai mult!

Spectru a urmărit-o din priviri, dar nu s-a mai mișcat, iar Sarai, cu grația unei stafii, s-a apropiat de Werran.

De aproape, auzea șuierăturile respirației lui scurte și rapide, în timp ce el se zbătea să inspire suficient aer în plămânii comprimați, pentru a trăi. În ochii lui se citea disperarea, de parcă ar fi pierdut deja lupta. Mâinile lui Sarai s-au agitat inutil în jurul lui, dorind să îl ajute, pentru că nu putea face nimic. Era vârât adânc în gura largă, metalică, cu colții șarpelui curbați și strângându-se în jurul lui. Șarpele, cel puțin, nu era viu, ci doar o statuie. Sarai nu credea că ar fi putut îndura să se și uite spre ea, cu pupilele îngustate.

Werran încerca să îi spună ceva, dar nu putea face mai mult decât să schițeze sunete cu buzele. Respirația nu îi ajungea, așa că abia dacă putea șopti. Sarai s-a aplecat ca să înțeleagă.

— … *nu*… *o ucideți*…

S-a simțit jignită. Să pună la cale uciderea cuiva era în firea Minyei, iar ea detesta să poarte în minte gândul acesta.

— Nu vreau să fac asta, a șoptit, în defensivă. Dar, dacă se trezește, s-a zis cu noi toți. Dacă ar muri, Lazlo și-ar recăpăta darul și v-ar elibera.

Cu o nerăbdare agitată, a clătinat din cap.

— … *buclă*… I-a luat câteva respirații șuierate să poată forma următoarele cuvinte șoptite. *Doar*… *ea*… *poate*… *întrerupe*…

I-a luat o clipă lui Sarai să înțeleagă ce îi spunea.

— Vrei să spui că, dacă moare, vor rămâne așa? Dar… darurile se vor întoarce la ei. Rook…

Dar Werran clătina din cap.

— … *buclă,* era tot ce putea repeta.

Sarai s-a întors să privească bucla, repetându-și circuitul. Pumnul Kiskăi s-a strâns. Capul i s-a plecat. A fost aruncată în spate. Rook a prins-o, ridicând brațul. Încerca să își folosească

magia și nu reușea. Iar câtă vreme era prins în buclă, avea să nu reușească, la fel cum Eril-Fane și Azareen continuaseră să moară. Acelea erau secundele păstrate. În tot acel timp, Lazlo era nemișcat, lipsit de putere, înghesuit în cușcă. Avea să rămână așa pentru totdeauna? Sau ar fi murit încet, deshidratat, chinuit de foame, în timp ce Sarai era la doar câțiva pași, incapabilă să îl ajungă? Oricare dintre gânduri era de neîndurat.

— Ce putem face? a întrebat.

Ochii disperați ai lui Werran sugerau că nu avea un plan. Tot ce a reușit să șoptească a fost:

— … *ajutor.*

59.

UN JOC PE CARE CRIMA NU ÎL POATE CÂȘTIGA

Ajutor.

Werran ar fi putut încerca să spună „Ajută-mă”, sau poate „Ajută-ne”, și să rămână fără putere, însă nu rostise decât un cuvânt, care acum răsuna în mintea lui Sarai.

Ajutor. Ajutor. Ajutor.

Părea să adopte o poziție contrară ideii de ucidere, de parcă ar fi fost regine care se înfruntau pe o tablă de quell. Era un joc pe care crima nu îl putea câștiga – sau, dacă se întâmpla, ar fi fost o victorie de neîndurat, care distrugea chiar și sensul victoriei. Dacă o ucideau pe Nova, îi condamnau pe Lazlo, pe Kiska și pe Rook fie la o eternitate în buclă, fie la moartea în interiorul ei, captivi pe acest cer teribil, și nu pe cerul Plângerii, și aveau să rămână aici până când Sparrow putea crește suficiente flori de ulola pentru a reumple pontoanele săniilor cu gaz, și apoi ce? Se întorceau în Plângerea? Își construiau un soi de viață? Lăsau serafimul aici, îl lăsau pe Lazlo aici, viu sau mort în bula aceea sclipitoare, ca să îl găsească alții în viitor?

Era de neconceput. Trebuia să existe altă cale.

Sarai s-a întors la ceilalți, încă înghesuiți în arcadă. Le-a spus ce aflase și i-a lăsat să se gândească. În tăcerea lor uluită, și-a simțit propria izolare adâncindu-se. Poate că spera ca altcineva să vadă o cale pe care ea nu o vedea.

Calixte a încercat:

— Poate nu ne va ucide când se trezește?

Dar Calixte nu se aflase în citadelă, să o vadă pe Nova în acțiune, și, judecând după scena din galerie, nu devenise mai tolerantă de atunci. În plus, „poată nu ne va ucide” era un strat de gheață prea subțire ca să patineze pe el. Trebuiau să găsească o soluție.

Ajutor. Ajutor. Ajutor.

Cuvântul rostit de Werran răsuna încă în mintea lui Sarai. *Ajutor.* Toată viața ei, Sarai fusese prizonieră, fusese un secret, și se întrebase care avea să îi fie soarta. Aveau să o găsească oamenii și să o ucidă, sau să rămână o prizonieră secretă pentru totdeauna? Apoi, Eril-Fane și delegația lui se întorseseră în Plângerea și schimbaseră totul. Devenise certitudine că oamenii aveau să descopere odraslele zeilor și să îi ucidă, doar dacă Minya și armata ei nu îi ucideau mai întâi. Singurul mister era cine avea să moară, și cine avea să curețe sângele și să continue să trăiască.

Apoi, Sarai îl cunoscuse pe Lazlo – în mintea și în visele lui – și, din nou, totul se schimbase. Acest bibliotecar-visător dintr-o țară îndepărtată o învățase să spere la o viață diferită, fără crime. În mintea lui, lucrurile urâte erau transformate în lucruri frumoase, și asta se reflecta și în viitor.

Dar acum era captiv, iar Sarai și-a dat seama că se baza pe el să adeverească totul. Darul lui – puterea asupra mezartiumului – fusese eliberarea lor, însă acum nu îi mai putea ajuta.

Ce i-ar fi putut ajuta? Cine i-ar fi putut salva?

În sânge îi pulsa panica. Sângele era o iluzie, pulsația la fel, însă păreau reale, de parcă ea ar fi fost încă reală, iar Sarai a scanat din nou scena: șarpele monstruos, pe jumătate format, zdrobind un bărbat într-o moarte lentă; bula sclipitoare, prea frumoasă pentru o închisoare; pasărea imensă și albă care păzea zeița adormită.

Nova părea atât de mică și de extenuată, așa cum zăcea peste masă, iar Sarai și-a amintit angoasa cumplită pe care i-o citise în ochi, și mai rău, bucuria ei de scurtă durată când, pentru o secundă, crezuse că își găsise sora.

S-a auzit rostind:

— Poate reușesc eu ceva.

Toată lumea a privit-o. Minya a vorbit prima.

— Ce poți *tu* să faci? a întrebat, iar cuvintele ei picurau de o urmă a vechiului dispreț – dar nu într-atât ca înainte.

— Doarme, a spus Sarai. Aș putea să îi pătrund în vis.

— Și să faci ce?

— Nu știu. Să o ajut.

— Să o *ajuți*? a repetat Minya, uitându-se la ea, la fel ca toți ceilalți. După ce a făcut?

Sarai încerca să le explice.

— *Asta* înseamnă suferință, a spus, arătând scena din galerie. Știa că Lazlo ar fi înțeles. Nu trebuie să îți pară rău pentru ea, dar să o ucizi nu îți poate rezolva problemele. Poate că singura cale de a ieși la lumină este să o *ajutăm*.

Minya o contempla.

— Nu poți salva pe toată lumea, Sarai. Știi asta, nu?

Sarai s-a întrebat dacă Minya își amintea că îi pătrunsese în vis, desfășând bebelușii, creând o ușă pentru evadare, încercând să o ajute și nereușind.

— Da, știu, a spus ea. Dar putem *încerca*. Și… poate așa ne salvăm pe noi înșine.

Minya i-a cântărit cuvintele. Sarai a văzut cum le luase și cum le întorcea pe toate părțile. Schimbarea era atât de uluitoare, încât aproape i s-a oprit respirația. Era atât de obișnuită ca Minya să *nu se gândească,* ci doar să răsucească vorbele, ascuțindu-le în chip de arme și azvârlindu-le înapoi. Era deja pregătită, așa că atunci când Minya a părut să îi *absoarbă* cuvintele, iar replica așteptată nu a sosit, s-a simțit… ușurată? De parcă ar fi fost posibil.

— Bine, a spus Minya.

Bine, *a spus Minya.* Sarai s-a zbătut să nu își afișeze uluirea. Minya nu era niciodată amabilă. Făcea parte din recuzita ei. Sarai spera ca miracolul să fie începutul unui lanț de miracole, care să îi ajute să iasă din situația aceea și să se întoarcă la acel viitor ciudat și minunat în care o învățase Lazlo să creadă.

Și-a dat seama că toate acele miracole, la fel ca viitorul ei, se bazau în întregime pe *ea.* Inspirând adânc, s-a întors spre Nova și spre Spectru.

•

— Nu vreau să îi fac rău, a spus Sarai în șoaptă, apropiindu-se încet de scaun, deși nu știa dacă pasărea o înțelegea. A privit-o tot timpul în ochi. Privirea ei întunecată era intensă. Nu clipea,

dar nu s-a împotrivit când Sarai s-a apropiat. Ea a ajuns lângă Nova, suficient cât să o atingă. Dar unde? Purta încă acel costum negru și uleios, cu plăcuțe de mezartium, pe care îl transformase în armură. Sarai și-a amintit cum încerca să găsească un loc în care să aterizeze moliile ei pe oamenii adormiți, deși fusese mult mai ușor. Atunci, dacă o persoană care visa se trezea, nu o găsea pe ea aplecată deasupra ei.

Sarai s-a întrebat dacă ar fi fost capabilă să-i tortureze pe oamenii din Plângerea cu coșmaruri dacă ar fi trebuit să stea chiar lângă ea, atingându-i, simțindu-le pulsul în palmă. Era mult mai intim așa.

Atentă la Spectru, s-a întins spre triunghiul de piele albastră unde părul îi alunecase peste gât, dezvelindu-l. Mâna lui Sarai a plutit chiar deasupra, în timp ce menținea contactul vizual cu pasărea, încercând să o asigure din priviri că nu îi dorea răul. Ar fi putut fi doar în imaginația ei, dar i se părea că pasărea înțelegea.

Așa că a atins foarte ușor pielea Novei și i-a pătruns în vis.

60.

GHEAȚĂ SUBȚIRE

Sarai s-a trezit într-un loc care nu era nici citadela, nici lumea mării roșii, nici Plângerea sau alt loc cunoscut. Era un frig de moarte, și cât vedea cu ochii erau numai straturi de gheață albă. Nu era un peisaj liniștit, așa cum își imaginase, în trecut, locurile înzăpezite. Aceasta era marea, și era înghețată, și toată violența sa latentă îi fierbea încă sub suprafață. O pieliță de gheață era întinsă peste ea, dar nu stagna. Gemea și șuiera, mișcându-se sub picioarele lui Sarai. Când o crăpătură a deschis-o, aprinzându-se iute și ascuțit, ca niște dinți pe maxilarul unui monstru, a trebuit să sară într-o parte, altfel ar fi fost aspirată de marea întunecată.

A cuprins-o teama și a trebuit să își amintească de faptul că era într-un vis și avea putere – nu era la mila nimănui.

A depus un efort conștient ca să nu mai simtă frigul. Nu mai trăise nimic asemănător, nu în Plângerea, unde nu era niciodată

iarnă adevărată. Viscolele furate de Feral nu fuseseră nici măcar pe sfert la fel de pătrunzătoare ca *durerea* aceasta. Sarai ar fi putut să încălzească aerul. Ar fi putut schimba complet peisajul, dar era important să afle de ce era aici, sau, mai degrabă, de ce era Nova aici.

Sarai a căutat-o. S-a întors în cerc, privind în jur la întinderea albă și pustie, și a văzut niște siluete în zare.

Erau trei, prea îndepărtate să le distingă. S-a uitat la ele, gândindu-se că una trebuia să fi fost Nova, dar, înainte să avanseze mai mult de câțiva metri, ceva i-a atras atenția, de sub gheață.

O față.

S-a dat înapoi, apoi s-a forțat să privească, pentru că, în frântura aceea de secundă, văzuse cine era.

Era Eril-Fane. Era mort și privea fix, prizonier sub gheață.

Ce căuta în acest vis? Lumea asta nu avea nimic în comun cu el. Chiar dincolo de el, Sarai a văzut altă față și s-a pregătit. Era Azareen. Ochii ei erau deschiși, privind acoperiți de cristale minuscule de gheață. Strigătul ei de moarte înghețase, iar din gură îi ieșeau balonase.

Era cumplit să îi vadă așa, iar Sarai s-a agățat de certitudinea că nu era adevărat. Cei doi erau în viață, împreună, în Plângerea. A mers mai departe, și aproape imediat a întâlnit alt chip mort – un străin, de data asta. Apoi altul. Un șir de persoane prinse sub gheață, până la siluetele din depărtare, ca o cale din pietre de pășit cu forme teribile. Nu s-a mai uitat și nu a mai numărat, și a devenit imună la existența lor și a trecut pe lângă ele, grăbindu-se să ajungă la cele trei siluete, de parcă ar fi putut dispărea.

Le-a ajuns. Erau îmbrăcate cu straturi de blănuri și de piei, iar chipurile lor – albastre, toate trei – erau înfundate în glugi tivite cu blană. Cea mai mică dintre ele era Nova. Arăta speriată, hotărâtă, extenuată și mohorâtă. Cu ea erau doi bărbați, unul bătrân, celălalt de vârstă mijlocie. Aveau o sanie trasă de câini și se aflau la capătul unei călătorii lungi, iar destinația lor era vizibilă: vălătuci de fum se ridicau în zare.

Cel puțin, era destinația Novei. Bărbații nu aveau să mai continue. Sarai a privit cum le-a vorbit Nova, cu vocea plată și cuvinte grele, poruncindu-le celor doi, care nu aveau forța să refuze. Cu o tresărire, și-a dat seama că pricepea ordinul,

sensul, dacă nu cuvintele exacte, căci groaza îi furniza semnificația la un nivel de dincolo de limbă. Era simplu.

Intrați în mare.

Cu teroare în priviri, bărbații au pășit pe marginea unei calote de gheață și s-au scufundat ca niște bolovani în apa îngrozitor de rece și de neagră, dispărând.

Sarai a simțit că i se face rău, de parcă s-ar fi întâmplat cu adevărat. Și a înțeles că se întâmplase întocmai, și că aceia fuseseră primii oameni uciși de Nova. Aceia fuseseră primii, iar Eril-Fane și Azareen, ultimii. Și toată cărarea de fețe, toți ceilalți, erau oamenii uciși între timp. Sarai s-a uitat în urmă, spre drumul pe care venise, iar numărul lor a încremenit-o. Câte vieți luase Nova, câte suflete lăsase să se evaporeze? După atâtea, ar mai fi ezitat să adauge câteva pe răboj?

Întorcându-se, Sarai a văzut, cu o tresărire, că Nova o privea.

În graba deciziei de a încerca, nu se gândise dacă Nova ar fi fost capabilă să o vadă. Minya fusese a doua care o văzuse, după Lazlo. Asta însemna oare că Mezartimii puteau, iar oamenii, nu? Sau era, mai degrabă, felul în care se schimbase darul lui Sarai de la moartea ei? Nu mai conta. Tot ce conta era bănuiala din ochii întunecați ai Novei, care o țintuia în loc.

— Ce cauți aici? a întrebat, iar Sarai și-a dat seama că o recunoscuse. Îi citea ostilitatea în priviri.

— Am urmat cărarea, a spus ea, arătând spre fețele de sub gheață. Cei doi bărbați care tocmai muriseră erau și ei acolo, acum. Crăpătura din gheață se solidificase din nou, și fețele lor erau lipite de ea, de parcă ar fi încercat să se elibereze. S-a întrebat dacă Nova o înțelegea, așa cum ea o înțelegea pe Nova.

Se părea că da.

— De unde? a vrut să afle, privind peste întinderea de gheață. Părea foarte tânără. Avea chipul mai plin, ochii larg deschiși, încă nedeformați de secole de orizonturi.

— De la… sfârșit, a spus Sarai.

— Nu este sfârșitul, a spus Nova. Nu ajungi la sfârșit decât atunci când mori.

Sarai a încercat să proceseze cuvintele. Voia să spună oare că nu încetai să ucizi până nu mureai, că viața pe care o lăsai în urmă era o cărare de trupuri? Nu a întrebat. Dar, arătând spre cele două chipuri, a spus:

— Acesta este începutul, nu? Era momentul în care Nova devenise o ucigașă, și nu era nici urmă de remușcare pe chipul ei. Ce au făcut cei doi?

Nova i-a privit, fără emoție, de parcă chiar ar fi fost doar niște pietre. A arătat spre primul.

— El m-a vândut. Apoi spre celălalt. El m-a cumpărat. Nu a rostit cuvintele „tată” sau „soț”, însă ideea i-a fost transmisă lui Sarai prin vis.

Tatăl Novei o vânduse unui bărbat în vârstă, când era mai tânără decât Sarai acum.

— Îmi pare rău, a spus Sarai, plină de o compasiune care îi venea dinlăuntru.

În timp ce o privea, Nova și-a dat gluga pe spate și și-a scos diadema. Pielea i s-a golit imediat de albastru, și nu a devenit maronie, ca a lui Sparrow, ci de o nuanță mai deschisă decât văzuse vreodată Sarai, un soi de fildeșiu lăptos care, combinat cu părul ei bălai, o făceau să pară ștearsă, ca o bucată de os albit de soare. Chiar și buzele îi erau palide. Doar ochii căprui îi ieșeau în evidență, strălucind ca pietrele ude dintr-un râu.

— Nu la fel de rău cum le-a părut lor, a spus Nova, arătând spre gheață. Nu îi puteam lăsa să trăiască. A ridicat diadema. Nu pot fi albastră când ajung în Targay. Trebuie să mă decolorez, dar ei m-ar fi ucis imediat ce îmi dispărea puterea.

— Propriul tău tată? a întrebat Sarai, și se gândea la Eril-Fane, și la propriile ei griji recente, la gândul pentru ce urma dacă ar fi descoperit-o.

Nova a ridicat din umeri. Părea să vorbească de foarte departe când a spus:

— Aici nimeni nu iubește pe nimeni. Doar se freacă unii de alții, ca niște pietre într-un sac.

Cu blândețe, Sarai a spus:

— Dar tu o iubeai pe Kora.

Iubeai. Când a rostit cuvântul la trecut, gheața de sub picioarele lui Sarai a scrâșnit asurzitor și s-a deschis sub ea, ca altă pereche de fălci devoratoare. A trebuit să sară și să rămână în aer. I-a luat mai mult decât îi lua în mod obișnuit să creadă că putea pluti fără să fie trasă la fund. Aura visului era ca o greutate care o trăgea de picioare, iar când a aruncat o privire în jur, a văzut toți morții adunați laolaltă, ca niște resturi plutitoare.

Nova era încă acolo, cum nimeni nu și-ar fi putut închipui că e posibil, stând cu picioarele la marginea gheții de care Sarai își dădea seama că era subțire ca hârtia. Se uita la Sarai. Pupilele i se măriseră, iar în ele se citea amenințarea și nebunia.

— O *iubesc* pe Kora, a corectat-o ea, cu asprime. Și o voi găsi, iar dacă încerci să mă oprești vei sfârși alături de ei, a făcut ea semn către cei morți.

Sarai s-a simțit străbătută de un fior care nu avea nimic de-a face cu gheața. O fi fost o scenă din tinerețea Novei și locul acela o fi fost cel din care se trăgea, însă, când a rostit amenințarea, ochii ei nu mai erau tineri. Reflectau totul: toți anii de căutări, de eșecuri, de credință – în ce? Că își va salva sora, când nu mai exista nici măcar o așchie de speranță, nu un pai de care să se agațe și pe care să îl urmeze în beznă. O credință ca aceea, care nu mai gustase din speranță de secole, ci se hrănise cu lucruri întunecate, ca singurătatea și disperarea, nu ceda pur și simplu, când își înfrunta sfârșitul. Nu accepta și nu se adapta. Exista în ciuda rațiunii și avea să o sfideze mereu.

Kora era moartă.

Adevărul ar fi distrus-o pe Nova. Undeva, mintea ei construise o ceață în jurul noțiunii, precum cea întâlnită de Sarai în mintea Minyei. Dar adevărul are căi de a se strecura afară. Mintea nu poate șterge; poate doar ascunde, iar lucrurile ascunse nu dispar.

Sarai și-a dat seama că credința Novei era ca gheața: fragilă, subțire, singurul lucru care o mai reținea să nu plonjeze în propriile sale adâncuri întunecate. O scânteie de panică s-a aprins în sufletul lui Sarai. Toate viețile lor se aflau pe această gheață, și gheața nu putea rezista.

Nova era la o jumătate de pas de nebunie. Sarai o simțea în fiecare crăpătură din gheață și în atracția apei negre, aproape ca și cum gheața ar fi strigat-o pe nume.

Repede, a hrănit visul cu propria voință, făcând la loc gheața, întărind-o și ancorând-o, de parcă făcând asta ar fi putut întări și ancora ce se frângea în interiorul Novei. Dacă ar fi *putut*. Mama ei ar fi putut, dar nu ar fi făcut-o.

Ce putea face Sarai? Avea un arsenal de coșmaruri. Dacă voia să accelereze nebunia Novei, era bine pregătită. Dar nu voia să mai fie Muza Coșmarurilor. *Cine* voia să fie? Și-a amintit cum îi spusese Lazlo, înainte să intre pentru a doua oară în visele

Minyei: „Nu încerci să o învingi. Amintește-ți asta. Încercă să o ajuți să își înfrângă coșmarul.”

Dar cum să învingă un coșmar care era purul *adevăr*?

— Nu vreau să te opresc, i-a spus Novei, încercând să își păstreze calmul din voce, chiar dacă gheața începea să se fragmenteze sub picioarele ei. Gândindu-se la visul Minyei, și-a amintit cât de inutil fusese să încerce să altereze modelul, când teama croise o cale atât de adâncă. Trebuia să încerce altceva. Își dorea ca Lazlo să fi fost aici, să o ajute. Ce ar fi făcut el, s-a întrebat, și, de îndată ce a făcut-o, a sosit și răspunsul, iar visul s-a schimbat. Peisajul acoperit de gheață a dispărut, iar ea și Nova s-au trezit în amfiteatrul din Plângerea.

Nu din Plângerea, și nu așa cum îl văzuse Sarai ultima dată, plin de stafii și de războinici. Era Plângerea Visătorului, un loc construit din povești, din dor și miracole, care se afla doar în mintea lui Lazlo – și a ei. Înainte, o construise el, pentru ea. Acum, ajunsese aici de una singură.

— Unde suntem? a întrebat Nova. Nu mai purta hainele potrivite pentru vremea neîndurătoare, ci costumul negru, uleios, cu plăcuțe de armură.

— Într-un loc sigur, a spus Sarai. Era răspunsul care îi venise în minte. Asta ar fi făcut Lazlo – și asta *făcuse*, din nou și din nou. Biblioteca, malul râului, casa tatălui ei, și, peste toate, Plângerea Visătorului, cu făuritorii-de-aripi, tarabele de ceai și minunile ei. O adusese într-un loc sigur.

— Nu există locuri sigure, a pufnit Nova, iar Sarai a simțit că pământul îi ceda sub picioare, și și-a dat seama, amețind, că nu lăsaseră gheața în urmă. Dacă nu ai învățat încă asta, vei învăța.

Aceea era lecția învățată de Nova de-a lungul vieții sale lungi: că nu existau locuri sigure. Sau, poate, s-a gândit Sarai, exista unul. A modificat din nou visul.

Cu siguranță, podelele din mezartium erau mai dure decât gheața. A adus-o pe Nova acasă – în propria ei casă, pe care Nova o furase –, chiar în camera în care se aflau.

În realitate, Nova adormise pe scaunul Minyei, iar Sarai îi atingea cu blândețe ceafa. În vis, stăteau sub una dintre arce, privind spre grădină. Nu existau tulpini înalte, albe, și nici ceața cenușie, joasă. Soarele răsărea, în depărtare. Ce soare și în ce

lume, nu mai conta. Nu puteau vedea pământul de acolo, ci doar prunii de lângă balustradă și norii precum vata de zahăr.

— E mai bine? a întrebat-o Nova.

— Este la fel de sigur precum cel care îl controlează, a spus Nova, dar metalul era ferm sub picioarele lor, iar Sarai s-a gândit că era ceva.

— Așa este, a recunoscut ea. Skathis folosise citadela pentru a se consolida ca zeu monstruos. Lazlo ar fi…

A înghițit, greu. Lazlo ar fi transformat-o, și încă *putea* să o facă, într-un loc sigur, și nu doar pentru ei, ci și pentru alții care aveau nevoie de asta.

— Oamenii, a spus ea. *Oamenii* sunt locurile noastre sigure. Eu am unul: o persoană care este casa și lumea mea. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Și nu îmi pot imagina cum ar fi să îl pierd, așa cum știu că nici tu nu îți poți imagina că ai pierde-o pe Kora.

— Eu nu o voi pierde, a spus Nova, sfidătoare, iar Sarai i-a surprins scânteia de mânie din ochi, și încă un lucru: a simțit gust de sânge. Era în aura visului, și avea un ton subtil, ca un zumzet, care rostea o incantație: *prea târziu, prea târziu.* Nova își mușca fălcile, iar Sarai a început să înțeleagă, la un nivel redus, efortul care o costa ca, în fiecare secundă, să se agațe de negare.

— Povestește-mi despre ea, a îndemnat-o, ca să o facă să vorbească mai departe – de parcă asta ar fi împiedicat-o să facă altceva, cum ar fi să se trezească sau să se spargă într-o mie de bucăți. Cum era? De îndată ce a rostit alt verb la trecut, s-a încordat, și a adăugat repede: Înainte.

Nova a cruțat-o. „Înainte” avea sens pentru ea, la un nivel profund. Înainte de Skathis, înainte de pielea albastră, înainte să fie despărțite.

— Era *Kora,* a răspuns ea, de parcă numele ei ar fi cuprins totul și, fiind într-un vis, chiar așa era.

Nova i-a oferit-o pe Kora lui Sarai în același fel în care Lazlo îi oferise o prăjitură și îi extinsese limitele plăcerii: prin acest mediu al minților unite, care era darul lui Sarai. Amintirile au copleșit-o. A văzut două fete fără mamă, într-o lume stearpă, care semănau una cu cealaltă mai bine decât reflexiile din oglindă. Nu aveau oglinzi în ținutul lor, și fiecare își imagina fața celeilalte ca pe a ei. Sarai a simțit ce însemna să fie jumătatea

unui întreg și să aibă încredere într-o voce care îi răspundea întotdeauna. Amintirile i-au pătruns ființa.

A învățat cum miroseau uulii și arsura plesniturii lui Skoyë, și a văzut sclipirea unei nave pe cer, înțelegând ce însemna. L-a văzut pe Skathis, când era doar un ofițer imperial neînsemnat, în lumea pe care avea să o lase, mai târziu, în anarhie și haos. Și...

L-a văzut pe Spectru ieșindu-i din piept Korei.

Asta a speriat-o. Eril-Fane povestise că Spectru ieșise dinăuntrul Korei, însă Sarai nu își putuse imagina momentul. Pasărea era atât de mare, încât nu prea părea posibil să iasă dintr-o fată atât de subțire, și cu atât mai puțin să se întoarcă, dar a făcut-o. S-a revărsat din pieptul ei, ca o stafie, și s-a topit înapoi, ca un suflet care se întoarce în trup.

Nu era o stafie. Știuseră asta mereu. Era mai degrabă ca moliile lui Sarai.

— Darul lui Korako a fost mereu un mister pentru noi, i-a spus Novei. Nu am știut niciodată că era ca al meu.

Nova a privit-o cu atenție.

— Ești un astral?

— Un ce? Sarai i-a explicat, cu durere: Nimeni nu ne spunea nimic despre darurile noastre. Eram singuri aici.

— Nici pe mine nu m-a învățat nimeni, a spus Nova, și nu mai era nevoie să adauge că și ea fusese complet singură. Astral înseamnă „din stele”. Este cineva care își poate trimite sufletul afară din trup.

Din stele. Lui Sarai îi plăcea asta. Abia aștepta să îi spună lui Lazlo.

— Eu aveam molii, a spus ea. O sută. Strâmbând din nas, a mai spus: Îmi zburau din gură.

Nova a făcut ochii mari, iar Sarai a zâmbit.

— Știu că sună groaznic, dar nu era.

— Nu era?

Sarai a încuviințat încetișor. Pentru o clipă și-a imaginat un viitor în care avea să cunoască oameni noi și trebuia să decidă dacă să le spună sau nu, și când – „Apropo, eu nu tocmai *trăiesc*”. Novei i-a spus pur și simplu:

— Am murit, iar darul meu s-a schimbat. Presupun că nu mai sunt astral. Nu sunt sigură ce sunt acum, a recunoscut. În afară de stafie.

Nova a privit-o de parcă felul în care Sarai se putuse preface în fum și toate celelalte ar fi căpătat, în sfârșit, sens.

— Ești o *stafie*, a repetat ea.

Sarai a încuviințat. Se tot gândea la felul în care Spectru se topise în pieptul Korei. Și-a amintit senzația pe care o trăia în fiecare noapte, după asfințit. *Astral*, s-a gândit, uluită. Exista un nume pentru asta, pentru că mai erau și alții; existau mai multe odrasle ale zeilor ca ea, iar Kora fusese una dintre ele.

A cuprins-o un gând nebunesc.

Dintr-odată, fără să părăsească visul, și-a adus o parte din conștiință în realitate. Când avea moliile, îi venise ușor să treacă de la una la alta, într-o coregrafie nebună. Nu încercase să își divizeze atenția de când le pierduse. Era o îngemănare ciudată, camera reală și camera din vis, ambele simultan. Nova își sprijinea încă fruntea pe braț, iar Spectru era acolo, pe spătarul scaunului, privind fiecare mișcare a lui Sarai.

Sarai s-a uitat în ochii păsării și a murmurat, gânditoare:

— De ce mai ești aici?

Din propriile gânduri i s-au desprins cuvinte precum *așchie* și *ecou.* Păreau lipsite de coerență, dar chiar fusese o întâmplare că pasărea era încă acolo?

O dorință muribundă, asta era și mai interesant.

Un mesaj în sticlă, s-a gândit ea, și mintea i s-a luminat, ca atunci când soarele atinge marea. Era nebună sau genială? Era o singură cale să afle. Îndrăznea? Era posibil? Era o stafie, iar Spectru era o… piesă rămasă în urmă a unui suflet? Cine știa ce soi de reguli guvernau în lumea lor? Privind păsărea, Sarai și-a dus mâna la piept, în același loc în care o văzuse topindu-se în pieptul Korei, și și-a atins sternul, invitând-o.

Pasărea a înțeles. Nu a ezitat, ci a plonjat. Sarai a fost copleșită de alb. A simțit că o lovește o pală de vânt printr-o fereastră deschisă, drept în suflet.

De sub arcadă, Minya, Thyon și ceilalți au văzut totul. La început, au crezut că Spectru își pierduse răbdarea cu Sarai. Au icnit. Ruza a vrut să se arunce înainte, cu hreshtekul în mână, de parcă ar fi putut să o apere. Minya a strâns convulsiv lesa lui Sarai, ca să nu îi fie smulsă din pumn. Apoi, Spectru a zburat drept în mijlocul pieptului lui Sarai, iar ei nu au putut decât să privească. Aripile sale vaste s-au pliat, iar ea a dispărut în interiorul ei, ca fumul inhalat. Spatele i s-a arcuit. Capul i s-a dat

pe spate. Picioarele nu îi mai atingeau podeaua. Înainte să înțeleagă cineva ce se întâmplase, Spectru dispăruse în Sarai.

— Nu poate fi de bine, a expirat Ruby, șocată.

Sau poate că da.

61.

MESAJ ÎN STICLĂ

Chiar cu o seară înainte, Sarai înotase în mare cu Lazlo, în vis, și găsiseră o sticlă plutitoare, cu un mesaj în interior. O văzuse săltând în mijlocul unui petic fosforescent, scuturase afară pergamentul și citise: *A fost odată ca niciodată o tăcere care visa să devină cântec*, *iar apoi te-am găsit pe tine și totul este muzică.*

Era cerneală pe pergament, păstrată în sticlă, livrată într-un vis.

Aici era vorba de amintiri și de emoții, păstrate în… Dacă oriunde în lumile stratificate existau cercetători ai metalului zeilor și darurilor sale, poate că unii ar fi putut explica dincolo de termenul „magie”. Dar funcționa și „magie”.

Când Spectru a pătruns în Sarai, Kora a apărut în vis.

Era o fantasmă, firește, dar nu creată de Sarai. Arăta ca femeia pe care o văzuse Sarai în ușa creșei – purta chiar și zgarda de mezartium – dar nici nu arăta ca ea, pentru că femeia aceea avea o expresie plată și rigidă, iar aceasta, nici pe departe. I se citeau multe pe chip, sentimentele adunate într-o viață, în mai multe vieți, concentrate într-o clipă. Teama se împletea cu curajul, iar curajul câștiga. Pericolul pulsa peste tot în jurul ei. Exista o senzație de alergare printr-un labirint în care găsise doar fundături, un labirint fără ieșire. Încerca să își înfrunte ultimele clipe cu grație, și pe chipul ei se oglindeau durerea, regretul, dorul, dorința și iubirea.

Foarte multă iubire. Ochii îi străluceau de iubire, și era toată pentru Nova.

Când Nova a văzut-o, și-a dus mâinile la gură, una peste cealaltă, parcă încercând să își rețină suspinele, pentru că,

imediat, lacrimile au început să îi curgă, iar umerii să i se scuture, și ochii i-au sclipit.

— Kora? a întrebat, cu o voce dulce și ezitantă, care a alungat din ea secole de amărăciune, iar acum semăna mai mult cu fata care traversase o mare înghețată cu peste două sute de ani în urmă. Chiar tu ești?

Kora, sau fantasma ei, a spus:

— Inima mea, iubirea mea, nu am mult timp la dispoziție.

S-a apropiat de ea și a luat-o de umeri, apoi a privit-o parcă pentru a se umple de imaginea ei. Nova a privit-o și ea, la fel, și după toți acei ani a regăsit chipul mai fidel decât o oglindă – asemănător cu al ei, dar nu o copie. Nu erau gemene, și…

Pe Rieva nu fuseseră oglinzi. Nova nu și-a văzut niciodată fața înainte să plece, iar atunci nu era fața *potrivită.* Era aproape, dar nu cea bună. Vederea propriei fețe o rosese mereu cu acel aspect de *nu tocmai.* Nu i se păruse niciodată la fel de reală precum cea pe care crescuse privind-o. Aici se afla adevărata reflexie. Aceasta era ea: ce vedea privind-o, când sora ei o privea. La fel fusese și pentru Kora. Separate, fuseseră fiecare un strigăt în pustiu, fără ziduri care să trimită înapoi un ecou. Nu avuseseră cum să se întoarcă; doar zeci de ani de înaintare tăcută, fără reflexie, fără ecou, fără sine.

Acum s-au sorbit una pe cealaltă din priviri, iar fantasma Korei – acel fragment din sine pe care reușise să îl lase în urmă – a vorbit:

— Nu am mult timp la dispoziție, a spus iar, lingându-și buzele. Damnarea o înconjura ca un șal. Îmi doream cu disperare să fiu aici când ajungi. Am știut *mereu* că vei ajunge. Nu m-am îndoit nicicând de tine, nici pentru o secundă, în două secole. Te *simțeam* acolo, *încercând*, și îmi frângea inima în fiecare zi. Din clipa în care ți-am trimis diadema și scrisoarea, știam că nu vei renunța. A scos un suspin înecat. Și nicio zi din viața mea nu a trecut în care să nu îmi pară rău. Iartă-mă, Novali. Mă vei putea ierta? Am fost atât de egoistă! Știam că poți ajunge în Aqa, să mă salvezi, și că putem ucide monstrul împreună… Pentru o clipă, fața ei frumoasă s-a schimonosit de ura sălbatică pe care Sarai o credea destinată lui Skathis. Că putem fi împreună, să facem orice dorim. Precum o strofă dintr-un poem uzat de multe repetări, a șoptit: albastre ca safirele și

ghețarii, frumoase precum stelele. Avea lacrimi pe obraji. Dar el m-a luat.

Acum, o ținea pe Nova de mâini, strâns.

— M-a scos din lumea aceea, și am știut că ce îți cerusem era imposibil. Și am știut că oricum aveai să încerci și că îți distrusesem viața.

— Nu mi-ai distrus *tu* viața, a spus Nova. El a făcut-o, când te-a luat și m-a lăsat în noroi. Tatăl nostru. Rieva. Tu mi-ai oferit o viață, odată cu diadema. Un scop. Crezi că aș fi putut rămâne acolo, să nasc copiii bătrânului aceluia? M-aș fi înecat în mare. Kora, îmi știa numele. Mă chema. Singurul lucru care m-a ținut în viață a fost să știu că erai acolo și că aveai nevoie de mine.

Pe nava-viespe, cu atâția ani în urmă, când darul Novei erupsese, sălbatic, Kora o adusese înapoi. Vocea surorii sale fusese ca o frânghie aruncată într-o mare agitată. Și asta fusese orice scop, în tot acel timp, și asta era fantasma Korei, acum: o frânghie aruncată în mare, salvând-o pe Nova de la înec.

— Iar singurul lucru care m-a ținut *pe mine* în viață a fost să știu că vei veni, a spus Kora. Nu puteam suporta gândul că ai străbate tot acest drum și că nu m-ai găsi.

A urmat o clipă de tăcere, apoi Nova a întrebat, într-o șoaptă de copil, de neîndurat:

— Deci nu mai ești?

Iar Kora, suspinând, cu chipul albastru strălucind ca lapisul ud, a spus:

— Ah, Nova mea. Nu mai sunt.

Sarai, din spate, privind, a fost copleșită de durerea celor două surori. Suspina și ea.

— *Nu*. Cuvântul a fost smuls cu greu din adâncurile sufletului Novei. Șoapta înșelătoare avusese mereu dreptate. Am ajuns prea târziu, a spus, plângând. Îmi pare rău, Kora.

— *Nu,* a spus Kora, cu ferocitatea unei tigroaice. Ce ți-am cerut era imposibil. Cum ar fi putut o fată care venea de nicăieri și nu avea nimic să traverseze zeci de lumi de una singură?

— Nu a fost imposibil, a spus Nova. Am reușit! Asta înseamnă că aș fi putut reuși *mai repede*.

Kora clătina din cap.

— Nu este vina ta. Ar fi trebuit să mă eliberez și să te găsesc. Să fiu mai puternică.

— Nu este semn de slăbiciune să ceri ajutor.

— Este să nu te poți ajuta pe tine. Dar am încercat. Nova, aproape reușisem. Câțiva ani și aș fi fost liberă. Am răpit un copil făuritor, înainte ca Skathis să îl poată ucide. L-am luat și l-am ascuns, ca atunci când creștea să îl pot ucide pe Skathis și să nu mai fiu prizonieră în partea greșită a unui portal. Te-aș fi găsit. Dar n-am mai avut timp.

— Știu, a spus Nova, cu dinții încleștați, fiindcă văzuse moartea Korei chiar în amintirile ucigașului ei.

— Nu mai am timp nici acum, a spus Kora, iar Sarai a simțit în plin disperarea ei. Nova, ascultă-mă. Dacă ești aici, știi ce s-a întâmplat cu mine și ce devenisem. Rușinea îi făcea glasul să tremure. Știu că ai fi fost mai puternică. I-ai fi salvat pe toți copiii aceia, în loc să ajuți la vinderea lor. Dragostea mea, știu că ești furioasă, dar vreau să mă asculți. Mi-am dorit să fiu aici pentru tine, dar nu înseamnă că meritam să trăiesc. Am făcut parte din ceva cumplit, fie că a fost sau nu alegerea mea. Nu au greșit când ne-au ucis. Te rog să îmi promiți că *nu vei căuta răzbunare*. Lasă tot ce este urât să sfârșească aici. Te iubesc mult.

Kora a îmbrățișat-o pe Nova, iar Sarai i-a văzut chipul îngrozit, înainte să și-l îngroape în umărul surorii sale și să cedeze suspinelor răvășitoare. Pe cât de dureros era, a fost mult mai rău când Kora s-a stins – fantasma a început să dispară, cu energia cheltuită împlinindu-și rostul – și a lăsat-o pe Nova să plângă singură. Din nou singură, cu adevărat și pentru totdeauna.

În vis, Sarai a rămas cu brațele înfășurate în jurul trupului, cu fața udă de lacrimi. Nova a privit-o, iar Sarai a simțit că aluneca, împreună cu ea, în locul acela întunecat dinăuntrul ei. După asta, nu mai exista negare. Kora nu mai era, iar Nova știa.

— Îmi pare rău, a șoptit Sarai.

Chipul Novei s-a schimonosit, iar ea s-a ghemuit, fiindcă durerea era de nesuportat. A clătinat din cap, spunând „Nu, nu”, însă nu mai era vorba de negare. Era durere. Privirea ei era disperată, înnebunită de pierderea suferită. Cedase gheața? Avea să îi tragă pe toți sub apă?

Cu inimile bătând cu putere, de teamă, Sarai a făcut efortul de a infuza aura visului cu o senzație de calm.

— Te-a iubit mult, a spus. Nu s-a îndoit de tine nicio clipă. Știa că ai face imposibilul pentru ea. Știi cât de rar se întâmplă să poți avea încredere într-o persoană, așa?

— Deja i-am ucis, a spus Nova.

Sarai nu știa la cine se referea. Sub gheață se aflaseră prea multe chipuri. Ucisese foarte mulți.

— A spus „fără răzbunare”, a continuat Nova, țintuită de grozăvia faptelor sale, dar eu i-am ucis deja.

Sarai a înțeles imediat.

— Ah, nu, a spus ea. Trăiesc. Sparrow i-a salvat. Ochii Novei s-au închis, nu de tot, doar puțin, de o ușurare inconfundabilă.

— Serios? a întrebat ea, de parcă era prea mult să poată spera că acea porțiune mică din povara ei s-ar fi putut ridica.

— Serios, i-a spus Sarai, cu o frântură din tensiune evaporându-se. Dacă Nova simțea remușcare pentru asta, poate că vorbele surorii ei o ajunseseră. Este tatăl meu, cel care... Nu și-a încheiat fraza. A făcut lucruri cumplite ca să îi salveze pe oamenii pe care îi iubea. Și nu a fost vina lui, cum nu a fost nici vina Korei sau a ta. Au fost doar zeii, ca un cancer care a ros totul din temelii. Dar ei nu mai sunt. Lasă tot ce este urât să moară odată cu ei.

Lasă tot ce este urât să sfârșească aici, spusese fantasma Korei.

— Poți? a întrebat Sarai. Te rog? Vocea ei căpătase o notă de disperare, pentru că se gândea la Lazlo, în cușcă, și la Rook, Kiska și Werran, captivi, și la toți ceilalți, aproape captivi, cu toții la mila Novei, cu toții depinzând de ea. Aici, în vis, fusese pierdută în trecut. Acum, dintr-odată, și-a amintit de prezent, iar visul s-a rupt în două și le-a scuipat pe amândouă afară.

•

Nova a tresărit și s-a ridicat de pe masă, scuturându-se de atingerea lui Sarai și întorcându-se spre ea. Amândouă respirau accelerat. Adevărul se frânsese între ele, ca o inimă, dar lucrurile erau diferite în lumea reală. Legătura lor se evaporase – cea care le permisese să simtă ce simțea cealaltă și să se înțeleagă dincolo de orice barieră lingvistică. Sarai nu mai știa ce gândea Nova.

A rămas nemișcată, parcă înfruntând un prădător rănit, imprevizibil în durerea și puterea lui. Era conștientă de săgeata Tzarei, probabil țintind-o pe Nova, gata să zboare, și spera să nu

se întâmple. Voia să se întoarcă sau să strige, dar îi era teamă să își ia ochii de la Nova, sau să o alerteze în privința prezenței celorlalți, dacă nu îi văzuse deja. Așa că a întins doar o mână spre arcadă, cu palma în față, comunicându-le în tăcere că trebuie să *aștepte.*

Privirea ei l-a găsit pe Lazlo, în cușca lui, iar a Novei a urmat-o. A tresărit când a înregistrat tabloul și a trebuit să-și cântărească fapta, apoi a făcut semn cu mâna și a deschis bucla. Bula strălucitoare s-a evaporat, iar Kiska și Rook au fost eliberați. S-au împleticit, dezorientați. Mâna lui Rook era încă ridicată, gata să creeze propria buclă, dar s-a oprit când a văzut-o pe Sarai și a clipit.

Fălcile șarpelui s-au deschis și l-au scuipat pe Werran afară, înainte ca această creatură să se prăbușească la pământ, făcându-se una cu podeaua și lăsând în urmă doar mezartium neted.

A urmat Lazlo.

Cușca s-a umflat și a coborât, dându-i drumul încet, pe măsură ce se topea și îl așeza pe podea. Sarai a țâșnit spre el. L-a prins în brațe. Chipul lui era un rictus de durere, iar membrele i se blocaseră în poziția în care le ținuse atâta vreme. L-a ajutat să ridice capul, și-a lipit fruntea de a lui, a respirat odată cu el și i-a sărutat nasul perfect de imperfect, pe care poveștile își lăsaseră amprenta, la fel cum îl marcaseră și pe el.

— Ești încă aici, a șoptit el, ca o rugăciune. Vocea îi era răgușită. Părea să fi strigat până își sfâșiase gâtul, iar Sarai și-a dat seama că o crezuse dispărută. I-a atins fața, pentru a se asigura parcă de adevărul prezenței sale. Ești bine? A privit-o de parcă nu s-ar mai fi săturat, de parcă și-ar fi economisit luminița-vrăjitoarei, și a început să plângă, la fel și ea. Apoi, el a zâmbit și a început să își întindă încet membrele, tresărind, iar inimile lui Sarai simțeau că toate moliile ei *și* Spectru trăiau în pieptul ei, și un vânt blând le-a luat pe aripile sale, rotindu-le iute.

Rook și Kiska îl ajutau pe Werran să se ridice. El inspira adânc, lăsând aerul să îi pătrundă în plămâni. În arcadă, ceilalți priveau de la Sarai și Lazlo la Kiska, Rook și Werran, și apoi la Nova, care rămăsese singură. Tzara nu își coborâse încă arcul.

Nova părea să nu înregistreze nimic. Sarai a văzut-o întorcându-se, mișcându-se lent, cu privirea nefocalizată, și

făcând un pas spre arcadă. Exista o jumătate de duzină de arce deschise. Minya și ceilalți erau în centru. Nu s-a uitat la ei, ci i-a ocolit prin dreapta. Sarai l-a ajutat pe Lazlo să se ridice și s-au dus după ea în grădină.

Acolo, într-un efluviu de creaturi metalice și de flori, era grădina lor care le era atât de cunoscută; până priveai dincolo de pruni, unde se înălțau tulpinile albe, masive, dispărând în ceață. Spectru nu mai zbura în cerc, și nu avea să o mai facă vreodată. Pasărea dispăruse pentru ultima dată.

Nova s-a apropiat de balustradă. Sarai a urmat-o. Ceilalți au rămas pe loc.

A stat și a privit, cu o mână pe balustradă. A vorbit, însă cuvintele ei nu au căpătat sens, așa ca în vis. Erau doar o un acoperiș de silabe, de nepătruns. Sarai a privit peste umăr și a văzut-o pe Kiska făcând o jumătate de pas în față. I-a prins privirea lui Sarai, a încuviințat încet și a vorbit în mintea ei.

A fost degeaba, a tradus ea. *Spune că marea a încercat să o avertizeze, dar nu a ascultat*.

— Marea? a întrebat Sarai, privind-o pe Nova și auzind vocea Kiskăi în minte.

Când Nova i-a răspuns, traducerea Kiskăi s-a produs simultan. *A știut întotdeauna*.

— Cum să fi știut? a întrebat Sarai, cu blândețe. S-a gândit la apa neagră și rece din vis și s-a temut că Nova pierdea din nou contactul cu realitatea.

Dar când s-a întors spre ea, Nova arăta mai rațională decât o văzuse vreodată Sarai. A vorbit și Kiska a tradus. *Îmi știa numele*, a spus Nova. Era liniștită. *Marea mi-a știut mereu numele*.

A făcut un pas în spate.

Balustrada era acolo. Apoi, nu mai era. Nu îi întorsese încă darul lui Lazlo. Pentru o clipă, ochii ei au privit-o pe Sarai. Gheața din ei se topise. Erau căprui, obosiți și triști. Chiar când Sarai și-a dat seama, chiar când a întins mâna, Nova s-a lăsat pe spate.

Și a căzut.

62.

CEI CARE ȘTIU

A fost odată ca niciodată o soră care a făcut un jurământ pe care nu știa cum să îl încalce, așa că jurământul a călcat-o în picioare pe ea.

A fost odată ca niciodată o fată care a făcut imposibilul, dar a fost nițel prea târziu.

A fost odată ca niciodată o femeie care a renunțat, într-un final, și nu a mai lăsat marea să o aștepte. Era marea greșită – roșie ca sângele și la fel de caldă –, însă căderea s-a simțit ca o eliberare, de parcă nu mai trebuia să încerce, iar pe drumul până jos a respirat pentru prima dată în câteva secole.

Apoi, s-a terminat.

Sau poate că nu.

Cei care știu nu ne pot spune, iar cei care ne spun, nu știu.

PARTEA A V-A

Amezrou (am-ei-zru)

Când un lucru foarte prețios, pierdut de multă vreme și dorit cu disperare, este regăsit, când nimeni nu se mai aștepta să fie.

Neologism; *încă nepătruns în vorbirea obișnuită*.

63.

AR FI FOST MAI STRANIU DACĂ *NU ERAU* DRAGONI

Lazlo nu a readus citadela prin portal. Ultimul lucru de care avea nevoie Plângerea era ca îngerul metalic, atât de detestat, să se scurgă iarăși pe cerul său. Plângerea nu mai avea să trăiască niciodată în umbră.

Nici nu avea să mai fie vreodată *Plângerea*.

Kiska, Rook și Werran își aminteau numele său real. Când Letha, zeița uitării, mâncase numele adevărat al Plângerii, puterea ei nu ajunsese până dincolo de portalul sigilat, în Var Eliant. Așa că trei odrasle ale zeilor născute în citadelă pentru a fi vândute în sclavie și pentru a lupta cu alte lumi i-au redat ce fusese devorat.

Amezrou.

A fost odată ca niciodată un băiețel într-o livadă înghețată, care a urlat ca tunetul, ca o avalanșă, ca strigătul de luptă al serafimilor care curățaseră lumea de demoni, doar pentru a-i fi răpit din minte între o lovitură cu sabia făcută din lemn de măr și următoarea. Acum revenise, și i s-a părut, ca întotdeauna, ca o caligrafie, însă o caligrafie scrisă cu miere.

Deși Lazlo a lăsat citadela deasupra mării roșii, el, Sarai și ceilalți au circulat între lumi adesea, în următoarele câteva săptămâni, pregătindu-se de drum. Nu duceau lipsă de transport pentru călătoria scurtă prin portal. I-au dus săniile de mătase înapoi lui Soulzeren și au rămas cu o întreagă flotă de vase capturate peste ani de Nova și de echipajul ei de pirați, precum și cu creaturile metalice ale lui Lazlo – Rasalas și toți ceilalți – și cu navele-viespe, care nu mai erau viespi.

Navele Mezartimilor sunt modelate de mintea căpitanului lor, iar Lazlo le-a transformat în *molii,* ca un omagiu adus celor care o făcuseră pe Sarai să îi pășească în vise, în minte, în inimi, în viață.

A transformat și citadela.

— Trebuie să recunosc că este magnifică, a spus Calixte, din nava mică pe care și-o rechiziționase și o botezase *Doamna Păianjen*.

— Fie, a spus Ruza, alene, este magnifică.

Tocmai trecuseră prin portal pentru ultima dată, în viitorul previzibil. Citadela se afla în fața lor, arătând foarte diferit acum, că nu mai avea formă de serafim. Discutaseră împreună ce formă să ia, și oferiseră sugestii, însă decizia finală îi aparținuse lui Lazlo. Nu trebuia să consulte pe nimeni, însă, fiind Lazlo, o făcuse. În orice caz, făcuse singura alegere evidentă, și nimeni nu fusese de altă părere, cu excepția lui Ruza. „Un dragon ar fi fost *mai* magnific”, spusese el, încăpățânat.

— Tu și dragonii tăi, a remarcat Tzara. Nu te îngrijora. Sunt convinsă că Lazlo îți va da un dragon să îl călărești.

Thyon se tot gândea că va înceta să mai fie surprins de afirmații de felul „Sunt sigur că Lazlo te va lăsa să călărești un dragon”, însă n-a fost așa. Nu reușea să se obișnuiască. Magnitudinea puterilor lui Strange sfida orice normă. Poate că avea să vină ziua în care Thyon nu mai era uluit că bibliotecarul junior deosebit de blând, care se ciocnea de pereți în timp ce citea, avea acum o navă aeriană masivă, de nepătruns, interdimensională, pe care o controla cu mintea. Dar nu venise încă ziua aceea.

Ruza se întreba cu voce tare cum avea să funcționeze – dacă numai Lazlo putea controla bestiile de metal, sau dacă puteau fi convinse să asculte și alți călăreți.

— Nu ar fi deloc amuzant să fiu ca pe un ponei la târg, dus de dârlogi de alții, a spus.

Thyon și-l putea imagina cu ușurință pe Ruza ca pe un băiețel călare pe un ponei. Îl privea și vedea copilul care fusese, și vedea bărbatul care era – războinic, farsor, prieten –, și simțea o căldură cum nu mai simțise vreodată pentru altă persoană. Era afecțiune, și ceva care îl înspăimânta, pe care îl simțea în genunchi, în vârful degetelor și pe față. Îl făcea nesigur de mâinile sale. Remarca lucruri, precum încheieturi și gene, pe care nu le remarcase la alții, și uneori trebuia să privească în altă parte și să pretindă că se gândea la altceva.

A spus:

— Sunt convins că există dragoni *adevărați* acolo, undeva. Poți scoate unul din ou și îl poți crește, să îți devină armăsar loial.

Chipul lui Ruza s-a luminat.

— Chiar crezi asta?

— În toate sutele de lumi? a întrebat Thyon. Ar fi mai ciudat dacă *nu ar fi* dragoni.

Sute de lumi. Sute de lumi, și aveau să le vadă, pentru că părăseau Zeru, iar el, Thyon Nero, îi însoțea. Nu voia să se mai întoarcă niciodată în Zosma, unde regina purta un colier împletit din părul lui auriu, și unde o caricatură de viitoare soție aștepta să revină. Se alătura unui echipaj de zei și de pirați, într-o misiune desprinsă dintr-un mit. Nici măcar nu era o versiune alternativă a vieții lui. Nu se întorsese în timp și nu făcuse totul diferit, pentru a ajunge aici. S-a dovedit că, uneori, este suficient să începi să faci lucrurile diferit *acum*.

— Firește că și tu vei avea unul, l-a informat Ruza, de parcă ar fi găsit deja ouăle de dragon și așteptau doar momentul potrivit să le găurească.

— Da, voi avea, a fost de acord Thyon, iar al meu va fi mai rapid ca al tău.

Ruza era ultragiat.

— Ba nu. Dinspre el, nu și-l putea imagina pe Thyon ca un băiețel pe ponei. Deși era mai puțin intangibil ca la început, tot arăta de parcă fusese creat de un zeu într-o dispoziție romantică și livrat într-o cutie căptușită cu catifea.

— Ba da.

Calixte, cu degetele la tâmple și cu ochii închiși, a spus:

— Am o viziune a viitorului, în care amândoi sunteți mâncați pentru că ați fost idioți și ați încercat să furați ouă de dragon într-o lume ciudată.

Dar nici nu au auzit-o, pentru că o adiere a făcut-o pe *Doamna Păianjen* să se clatine suficient ca umărul lui Thyon să se lipească de al lui Ruza, iar el l-a lăsat acolo, și asta le-a răpit toată concentrarea, în timp ce Calixte a pătruns în noul hangar construit de Lazlo și integrat în noua formă a citadelei.

Era un vultur, desigur.

Nu existase îndoială. Lăsând la o parte argumentele privind dragonii, înaintate de Ruza, singura opțiune disponibilă ar fi fost să o lase în chip de serafim, și nimeni nu dorea asta. Emoțiile lor față de serafimi erau complexe. Rămășițele lăsate de îngeri după tăierea portalurilor sfârșiseră peste tot în haos în Continuu. Și totuși, dacă nu ar fi fost așa, nu ar fi existat nici odrasle ale zeilor, și nimeni care să dezbată forma navelor aeriene.

Practic, ar fi fost mai ușor să îl lase așa cum era. Emoțional, însă, nu știau cum să spele mai repede atingerea lui Skathis, așa că Lazlo se pusese pe treabă și o transformase.

Totul se schimbase. În formă de serafim, fusese verticală și alungită. Acum era condensată și se lărgise. Dispăruseră brațul stâng și cel drept, înlocuite de aripile vulturului. Creșa nu mai exista, iar cămăruțele sterpe care conținuseră cândva mame umane au dispărut și ele, la fel ca amintirea lucrurilor întâmplate acolo. Minya nu mai pretindea un palat întreg, de care nu avea nevoie.

Grădinile își cvadruplaseră dimensiunile, în noua lor localizare dintre aripile vulturului, și creșteau cantități imense de legume și fructe noi. Sparrow strălucea de hotărâre și de plăcere. Adusese chiar și niște ferigi din pădure și plantase o pădurice umbroasă, special pentru ele. Feral își păstrase și el scopul. Apa avea să fie mereu esențială, iar el dorea să lucreze la dezvoltarea darului său. Poate că, într-o zi, avea să fie mai mult decât un hoț de nori și ar fi putut mânui fulgerul.

Cât despre Ruby, ea se simțea nițel desuetă, acum că existau sisteme nonmagice de gătit și încălzit apa pentru spălat. Nu a răspuns deloc grațios sugestiei lui Feral de a-și găsi un hobby.

— Știu un singur lucru, a spus ea, cu o privire aruncată lui Werran, care își vedea de treabă într-unul dintre noile șezlonguri modelate în galerie.

Cum lesne se poate imagina, pătrunderea a *patru* noi tineri bărbați în cercul lor o încântase imens.

Când avuseseră șansa de a-i cunoaște, în sfârșit, pe Kiska, Rook și Werran, se eschivase de la toate întrebările evidente despre viața lor din ultimii cincisprezece ani, și voise doar să știe care dintre zei fusese părintele lor.

Când Rook a dezvăluit că era fiul lui Ikirok, ea căscase gura, nemulțumită.

— Ești *fratele* meu? spusese, înainte să adauge, fără urmă de sinceritate: Am un frate. Iar apoi, întorcându-se spre Werran, să întrebe, plină de speranță: Și tu?

Asemănarea dintre Werran și Lazlo nu era întâmplătoare. Era fiul lui Skathis, iar Lazlo a primit vestea unui frate cu un entuziasm net superior celui manifestat de Ruby.

Feral s-a trezit înlăturat, la fel ca Rook, chiar dacă se înălța mai mult și vorbea mai grav ori de câte ori era Werran prin preajmă. Crezuse că faranjiul bălai va fi principalul său rival – tipul era de-a dreptul ridicol –, însă gradul de precauție pe care îl exhiba în jurul lui Ruby sugera ceva diferit. Părea aproape să se refugieze în spatele prietenului său Tizerkan, când ea se apropia cu o privire flămândă, și în cele din urmă Ruby a renunțat și i-a dat pace.

— Probabil are ceva împotriva pielii albastre, a spus ea, jignită, aruncându-și pe spate părul sălbatic. Paguba lui.

Rămânea de văzut cui avea să îi aparțină *câștigul.*

În noua configurație de dormitoare, nu se punea problema amprentării cheilor. Lazlo, hotărât ca nimeni să nu rămână prizonier dacă i se întâmpla ceva, a reconceput toate ușile, făcându-le să se închidă și să se deschidă, să se încuie și să se descuie ca niște uși normale – cu chei sau cu zăvoare.

În capul serafimului, descoperiseră trezoreria lui Skathis și o păstraseră în interiorul vulturului. Era o minune: un muzeu de valute străine, cu monede, nestemate și sticluțe cu prafuri ciudate, butoaie pline cu ochi (nu aveau idee de la ce creatură), cristale care sclipeau în lumini de ambră, sau șiraguri de perle care pluteau precum baloanele de săpun. Erau pene, materiale și hărți, mașini aparținând unor tehnologii oculte. Nu a fost tocmai neplăcut să se trezească în posesia unei averi imense, din alte lumi.

Au fost create și camere noi: una pentru jocuri, și nu doar quell. Un laborator de alchimie complet. O bibliotecă plină de cărți scrise cu cerneală pe hârtie. Majoritatea fuseseră donate de oamenii din Amezrou, dar exista una care venise de mult mai departe – deși chiar și acea distanță părea umilă acum. Thyon, revenind dintr-o cursă de alimentare, se apropiase de Lazlo, rigid și timid, și îi îndesase o carte la piept.

— Este a ta, spusese, înghițind pe jumătate cuvintele următoare. Îmi pare rău.

Lazlo, luând cartea, a descoperit că nu era altceva decât *Miracole pentru micul dejun,* volumul de povești pe care îl adusese la Crisopoesium, în ceea ce părea deja altă viață. A ridicat din sprâncene.

— Nu este a mea, a spus, dând la prima pagină, unde era ștampilat „Proprietatea Marii Biblioteci din Zosma”. Ce ar spune Maestrul Hyrrokkin dacă ar ști că finul de aur fură cărțile bibliotecii?

— Nu am adus și restul cărților tale, a spus Thyon. Îmi pare rău. De data asta, s-a descurcat mai bine cu cuvintele. Nu aveam niciun drept să le iau.

Dar Lazlo nu îi purta pică.

— Îți dai seama, Nero, că dacă nu ai fi venit la geamul meu din Plângerea, în seara aceea, cu ciobul tău de mezartium, nu aș fi putut împiedica citadela să se prăbușească și am fi morți cu toții?

— Știi, Strange, i-a întors-o Thyon, care nu voia să își asume meritele, că, dacă nu îmi dădeai spirit din venele tale, nu aș fi avut niciun ciob?

— Atunci, a spus Lazlo, este bine că am fost mereu prieteni buni și am colaborat pentru binele tuturor.

Nu o fi fost adevărat înainte, dar putea fi.

Au făcut toate eforturile pentru a transforma citadela într-un cămin care să îi adăpostească și să îi întrețină. Orice urmă a zeilor dispăruse – inclusiv hainele lor hidoase, lăsate să putrezească pe insulă, în aceleași celule care îi ținuseră cândva captivi pe copiii pe care îi concepeau și îi vindeau, cu excepția noii forme a navei, un omagiu adus lui Korako. O fi fost cea care îi lua din creșă, însă îi și salvase, în mai multe feluri decât își dădeau seama.

Vulturul le lăsase rădăcinile de kimril care îi scăpaseră de foame, și pentru asta îi fuseseră mereu recunoscători. (Cu excepția lui Ruby, care declara că ar fi preferat să flămânzească.) Dar acum știau că tot Korako îl salvase pe Lazlo, când era copil. Skathis l-ar fi ucis, așa cum făcea cu toți bebelușii cu același dar; Korako ajunsese prima la ei și, ajutată de Spectru, îl trimisese în Zosma – un soi de cheie ascunsă cu care spera, cândva, să își descuie închisoarea.

Nu trăise să se vadă liberă, dar le-o oferise pe a lor. Atunci, și apoi iar, când își folosise ultimele momente de viață pentru a lăsa un mesaj surorii ei, în care îi spusese să pună capăt momentelor urâte.

Cel puțin pentru ei și pentru Plângerea – *Amezrou* – așa fusese.

Dar afară, în lumile stratificate, existau copii albaștri care crescuseră în sclavie, frații și surorile lor, și nu se punea problema să îi lase acolo. Lor li se oferise salvarea, și odată cu ea venise și datoria de a-i elibera pe ceilalți. Cartea lui Skathis, pe care începuseră să o traducă, ajutați de Rook, de Kiska și de Werran, pe care Nova îi învățase limba zeilor, conținea nu doar hărți pentru navigare, ci și un registru. Acolo era înregistrată fiecare naștere a unei odrasle de zeu, și fiecare vânzare: data, sexul, darul, cumpărătorul și chiar și suma plătită.

Ar fi trebuit să îi poată găsi. Unele urme s-or fi răcit. Unii or fi murit. Alții poate că nu aveau nevoie și nici nu doreau să fie salvați. Dar aveau să facă tot posibilul să își merite libertatea și puterea și să fie antiteza lui Skathis și Isagol.

— Nu suntem părinții noștri, îi spusese Sarai Minyei, la scurtă vreme după propria ei moarte. Nu trebuie să fim monștri.

Minya încă pretindea că monștrii erau utili, iar Sarai trebuia să fie de acord, câtă vreme erau de partea lor, și nu te făceau, de exemplu, *să musti* o buză pe care voiai *să o lingi*, sau alte asemenea fapte grave.

Minya ridicase din umeri și o declarase „plictisitoare”.

Nu acela era cuvântul pe care Sarai l-ar fi folosit pentru a descrie cum era să-i lingă buzele lui Lazlo, sau orice s-ar fi întâmplat în viața ei acum – sau în viața de *după* viață, dacă era să respecte realitatea. Era încă legată de Minya, și tot stafie, cu toate limitările aferente. Așa îi spusese Ellen cea Mare înainte: „Nu este viață, dar are merite.” „Cum ar fi să fii sclava Minyei?”

întrebase atunci, însă avea motive să creadă că nu era cazul. Minya nu o mai posedase de când se trezise pe podea și, deși nu arătase încă semne exterioare de… *Ellen-itate*?… dând dovadă de o nouă întregime, nu era nici vechea persoană. Sarai s-a trezit urmărind-o și întrebându-se ce se petrecea în interiorul ei. Găseau frânturile ei o cale de a se suda laolaltă, într-un tot?

Atenția ei nu a trecut neobservată.

— Chiar trebuie să mă privești așa? o întreba Minya.

— Adică?

— De parcă aș fi un copil de care trebuie să ai grijă.

Sarai nu știuse ce să îi răspundă. Era Minya sau nu era o copilă? Era ambele și niciuna.

— Fie. Dar nu ți-am mulțumit încă. Pentru că m-ai salvat.

— Când? întrebase Minya, nepoliticoasă. Ultimul lucru pe care voia să îl facă era să discute despre sentimente. Privind-o pe Sarai, era copleșită de impulsul de a-i transforma fața în ciocul de șoim al lui Ellen cea Mare, dar firește că nu era posibil. Fragmentele se întorseseră și i se păreau prea mari, ca niște pene îndesate în plus într-o pernă. Dacă mai adăugai și recunoștință, și tandrețe, care emanau dinspre Sarai, simțea deja că va exploda.

— Minya…, începuse Sarai, pentru că nu îi mulțumise, dar se trezise că gura nu îi mai funcționa. Apoi, se întorsese, iar picioarele, fără niciun efort din partea ei, o purtaseră departe. Nu putuse nici măcar să scoată un sunet de protest. Conversația se încheiase, iar contorul care indica timpul de la ultima posesie fusese resetat.

•

Odată cu sosirea *Doamnei Păianjen*, echipajul *Astralului* era complet – acela era numele pe care hotărâseră să îl dea *Astralul*, fiindcă „Spectru” suna amenințător, și cu toții apreciau semnificațiile stratificate transmise de referințele la călători printre stele și la suflete rătăcitoare, astfel onorând-o atât pe Sarai, cât și pe Korako, și darurile lor.

Erau nerăbdători să plece, să ridice ancora și să înceapă. Era atât de ușor! Lazlo trebuia doar să vrea ca vulturul să pornească în zbor, și acesta a făcut întocmai. A alunecat peste Arev Bael – „Devoratoarea” care o înghițise pe Nova – și chiar printre tulpinile de tezerl, cu o inteligență care nu necesita nici măcar ghidajul conștient. S-a îndreptat spre apus, către portalul ez-

Meliz al Var Elientului, unde, în câteva zile, aveau să întâlnească oameni, oameni din altă lume, și să își prezinte misiunea.

Erau paisprezece cu toții: nouă odrasle ale zeilor (inclusiv o stafie) și cinci oameni. Asta făcuse necesară alungirea mesei din galerie. Au convenit să se întâlnească la prima masă din călătorie și s-au trezit așezându-se în locuri care începeau să li se pară ale lor. Mâncarea era mult mai bună și învățau cu toții să gătească, grație indicațiilor celei de-a paisprezecea și cea mai neașteptată membră a echipajului: Suheyla.

— Ești *sigură*? își întrebase Eril-Fane mama, de o sută de ori, înainte de ultimul rămas-bun.

— Foarte, îl asigurase ea, cu ochii scânteind. Ce altceva să fac? Nu mai am casă.

Eril-Fane era un fiu răbdător.

— Îți putem construi o casă nouă. Avea să fie o activitate de bază în Amezrou, în următoarea perioadă.

— Ce pierdere de vreme, spusese ea, când asta e deja construită. Arătase în jur – și cum să o contrazică? Deja își lăsase amprenta asupra locului, cu rogojini și pernuțe pe care le furase fără pic de rușine de la Breasla Negustorilor, și cu cârligele pe care îi indicase lui Lazlo cum să le creeze deasupra mesei, ca să atârne de ele discuri de lipie fierbinte.

Suheyla își prinsese fiul de mână.

— Mă voi întoarce, să știi, dar acum trebuie să plec. Oamenii noștri au nevoie de tine. Copiii aceștia au nevoie de mine.

Era adevărat, și era bine să aibă cineva nevoie de tine, și să știi că puteai influența modelarea bărbaților și a femeilor care aveau să devină acești tineri puternici. Aveau nevoie de o bunică, de cineva care să știe cum să facă lucrurile, care îi putea învăța cum să aibă grijă de ei și, cel mai important, care putea *coace prăjituri* și le putea oferi o perspectivă a experienței în timp ce se confruntau cu încercări neprevăzute.

Acela fusese motivul principal pentru care li se alăturase, și era suficient. Despre celălalt nu vorbise tare, însă interesul său pentru registrul lui Skathis nu trecuse neobservat. Lazlo, fără niciun comentariu, se asigurase că găsește timp să îl citească împreună cu ea, căutând numele copiilor născuți într-o anumită lună, cu patruzeci de ani în urmă, și încercând să urmărească unde și când fuseseră vânduți.

Poate că urma să își găsească copilul pierdut și poate că nu. Avea să găsească, în mod sigur, copii pierduți. Să nu greșim spunând că și copiii de față erau pierduți, deși tot mai puțin, pe zi ce trecea. A făcut ce i-a stat în puteri. Își reveneau cu o rapiditate remarcabilă, chiar și Minya, care trecuse prin cele mai multe încercări. Nu spunea multe și nici Suheyla nu o presa. O răsfăța pe furiș, în doze mici, și adesea fără contact vizual, așa cum faci o pisică sperioasă să se obișnuiască.

Fata își schimbase, în sfârșit, veșmintele zdrențuite, cu cele lăsate de Suheyla acolo unde le putea ea găsi, și avea un dinte care se clătina, pentru prima dată, ceea ce însemna că, orice i-ar fi înghețat creșterea, la vârsta de șase ani, se pusese în mișcare, și că nu avea să rămână copil pentru totdeauna. În seara aceea, la cină, i-a căzut.

Mușca din lipie și a icnit. Și-a acoperit gura cu mâna, și iată-l, mic ca un dințișor de pisoi. S-a uitat la el cu o fascinație amestecată cu groază.

— O bucată din corpul meu tocmai a căzut, a spus.

Tzara s-a înecat cu vinul din care tocmai sorbea.

— Este în regulă, i-a spus Kiska. Ai una mai bună, care așteaptă să iasă.

Minya știa cum funcționează. Trecuse prin asta cu Sarai și cu Feral, cu Ruby și cu Sparrow, și, ca Ellen cea Mare, le înșirase dinții de lapte în coliere mici, pe care le ținea într-o cutie de lemn. Cât despre ce să facă în privința alor ei, Suheyla i-a spus să îi pună sub pernă și să-și dorească un lucru.

— Asta facem în Amezrou.

— Și bănuiesc că dorințele se îndeplinesc, a spus Minya, sarcastică.

— Bineînțeles că nu, prostuțo, i-a răspuns Suheyla. Nu crescuse într-o epocă optimistă, dar asta nu însemna că trăiseră fără vise. Dorințele nu *se îndeplinesc*, pur și simplu. Sunt doar ținta pe care o desenezi în jurul a ceea ce vrei. Trebuie să nimerești singură.

64.

O NOUĂ GENERAȚIE DE DORINȚE

Sarai se gândea încă la acele cuvinte, mai târziu, când s-a întors, cu Lazlo, în iatacul lor. Împărțeau unul, mai mare decât celelalte. Păstra unele elemente ale poienii pe care o crease Lazlo, în special patul creat special pentru zeița viselor. Iguana era încă în zonă, din când în când ieșind din tufișuri, parcă pentru a implora după o tratație.

— Îți amintești ce a spus Suheyla despre dorințe? a întrebat Sarai, afundându-se în pat.

— Despre țintă? a întrebat Lazlo, urmând-o. Greutatea lui a denivelat salteaua și a tras-o spre el. Mi-a plăcut. A sărutat-o pe gât, mângâindu-i obrazul cu respirația lui caldă. Trebuie că sunt un țintaș priceput, pentru că toate dorințele mele se împlinesc.

— Toate? a întrebat ea, închizând ochii și zâmbind, în timp ce el o săruta pe gât. Atunci ai face bine să faci rost de altele noi. Nu poți să rămâi fără.

— Nu aș putea rămâne fără dorințe. S-a proptit într-un cot și a privit-o serios. S-ar putea doar să fie exprimate mai ales în numele altora, pentru că eu am tot ce am vrut.

Așa și ea. Familie, libertate, siguranță, *pe el.* S-a aplecat să îl sărute. Avea mai mult decât îndrăznise să viseze, și totuși noi vise apăreau când altele se împlineau, precum semințele dintr-o pădure: o nouă generație de dorințe.

Lazlo își dădea seama că ea avea ceva în minte.

— Și tu?

— Eu m-am tot gândit la darul meu, a spus ea, și la ce aș putea să fac cu el. La… cine aș putea fi.

A așteptat ca ea să continue.

— Când eram în visul Minyei, apoi în al Novei, vedeam sau simțeam ce era greșit, însă nu puteam repara nimic.

— Nu le puteai repara *pe ele,* vrei să zici.

A încuviințat.

— O văd mereu căzând, a mărturisit ea. Ar fi trebuit să știu că asta voia să facă. Tocmai fusesem în mintea ei.

— Cred că pentru ea era prea târziu, a spus el, cu blândețe. Uneori, așa va fi. Nu a fost vina ta, Sarai. Dar ne-ai salvat pe noi, ceilalți. Și dacă vrei să ajuți oamenii, dacă asta este dorința ta, atunci se va împlini.

— Da, este, a confirmat ea, și a simțit că dorința se înrădăcinează în ea, ca un scop, de parcă să o rostească îi oferise lumina necesară pentru a crește. Aceasta era dorința ei:

să ajute oamenii ale căror minți erau tulburate, care erau prinși în propriile labirinturi, sau care erau pierduți pe gheața care se crăpa. Asta dorea ca țintă pictată, pentru a folosi metafora Suheylei. Dar m-am simțit atât de... inutilă cu Minya și Nova. Cred că trebuie să îmi exersez ținta. A încercat să o transforme într-o glumă, această grijă că avea să o depășească mereu și că să cheme coșmaruri era, de fapt, chemarea ei, și că nu avea să fie niciodată capabilă să facă altceva.

Iar Lazlo nu o fi fost capabil să îi confere siguranță, însă îi putea dărui luminița-vrăjitoarei – ceea ce a și făcut. Felul în care o privea o făcea să se simtă ca un miracol, de parcă ochii lui de visător ar fi acoperit-o de o strălucire miraculoasă.

— Sarai, a spus. Ce poți tu să faci este *uimitor*. Și firește că ai nevoie de exercițiu. Este vorba de *minte*, cel mai complex și mai uluitor lucru din câte există. În fiecare dintre noi este o lume pe care nimeni alta nu o poate cunoaște, vedea sau vizita, *cu excepția ta*. Eu doar îi spun metalului ce să facă. Tu întâlnești oameni în mințile lor și îi faci să se simtă mai puțin singuri. Ce poate fi mai extraordinar decât asta?

Ea s-a lăsat să înceapă să o creadă. Și-a trecut degetele peste muchiile aspre ale feței lui – peste linia maxilarului, peste unghiul nasului său rupt. Peste buzele lui deloc aspre. Peste mușcătura vindecată, fără să lase măcar o cicatrice.

Se trezise dorind, de câteva ori în timpul haosului, să fi avut darul mamei sale, ca să poată aspira toată ura, teama și furia. Dar acum vedea că darul lui Isagol putea fi util în disiparea unei amenințări, însă nu putea *ajuta* oamenii, chiar dacă era folosit în scopuri bune. Era fals. Luai pur și simplu ura cuiva și îi răpeai o parte din suflet. Dar poate că Sarai i-ar fi putut ajuta să renunțe singuri la ură, îi putea ghida, le putea arăta peisaje noi, putea crea uși noi, sori noi. Poate.

Nu își putea imagina viețile celorlalte odrasle ale zeilor, care trăiseră în orice lumi i-or fi cumpărat, dar se gândea că unii dintre ei aveau nevoie de ajutorul ei. Se gândea chiar că anii petrecuți în coșmaruri ar fi putut-o sprijini în navigarea coșmarurilor lor, chiar și doar pentru a le ghida trecerea. Dacă doreau. Dacă o invitau. Poate îi ajuta.

S-a întins ca o pisică, întinzându-și gâtul.

— Nu e ciudat că nu am un trup adevărat și totuși îmi imaginez durerea de parcă l-aș avea? De ce nu uit de asta?

— Ai un trup adevărat, a contrazis-o Lazlo. Îl simt perfect.

— Știi la ce mă refer. Sarai a închis ochii, în timp ce Lazlo îi masa durerea imaginară din mușchii imaginari.

— Dacă ai uita de partea aceea, te-ai simțit mai puțin reală, nu? Să fii vie include și durere, și plăcere.

— Mă întreb…, a spus Sarai, visătoare, în timp ce valuri de plăcere imaginară se rostogoleau peste ea.

— Ce te întrebi?

— Dintre toate odraslele de zei de acolo, din toate lumile, cu toate darurile, s-ar putea găsi cineva care să… nici nu știu. Ce ar fi putut-o ajuta? Trupul ei nu mai exista. Cum ar fi putut trăi din nou? Cineva care… creează trupuri noi pentru suflete care au nevoie de ele? A râs de naivitatea ei. Era un dar foarte specific și extrem de improbabil. Care ar fi șansele?

Lazlo, care auzise de la Ruza, la cină, de ouă de dragon și de teoria lui Thyon, a spus:

— Din sute de lumi? Ar fi mai ciudat *să nu existe* cineva care să aibă acest dar.

— Atunci, a spus Sarai, dornică să îl creadă, vreau să îl găsesc, oriunde s-ar afla, ca să simt toate durerile și toată plăcerea care sunt privilegiul celor vii. Să își rostească dorința cu voce tare era cea mai bună metodă de a picta ținta Suheylei în jurul ei. Între timp, trebuie să continui să le împărtășești pe ale tale.

S-a întins lângă el, ca o felină, iar Lazlo a luat-o în brațe pe fata lui eterică, pe zeița lui, pe muza miracolelor, și a asigurat-o că își lua răspunderea foarte în serios. Vulturul metalic, *Astralul,* a înaintat prin noapte și prin ceață, iar ei s-au pierdut reciproc unul în cealaltă, în același loc în care fuseseră găsiți.

EPILOG

Și în Amezrou se găseau dintre aceia care se gândeau la dorințe.

Eril-Fane și Azareen abia puteau să creadă că avea un cer limpede deasupra capetelor și că erau în viață. Erau obosiți, încă își reveneau după ce le crescuseră la loc părți din inimi, și aveau multe pe cap zilele acestea, cu organizarea eliminării dărâmăturilor, și, încet, într-un chip mai ordonat decât cel în care plecaseră, cu readucerea oamenilor înapoi din Enet Sarra.

Și totuși au găsit o clipă de liniște, iar într-un final Azareen a întrebat ce îi stătuse pe buze de când soțul ei îi murise în brațe.

— Dragostea mea, a spus ea, încercând să îi citească pe chip, așa cum o făcuse în toți acești ani, ai spus „Mi-aș dori…” *Ce ți-ai dori*?

Eril-Fane s-a trezit că se rușinează. Ucigașul-de-Zei s-a înroșit ca băiatul care îi dăruise partenerei sale de duel o brățară, la a șaisprezecea aniversare, și care dansase cu ea, cu mâinile mari tremurând pe talia ei. Fusese otrăvit și otrăvitor atâta vreme, dar acum se simțea… curat, însetat și expansiv, ca o plantă înrădăcinată într-o grădină nouă și generoasă.

— Mi-aș dori…, a spus, cu privirea într-a ei, cu ochii mari de teamă băiețească. Să mă căsătoresc cu tine, a încheiat, în șoaptă, și a scos ceva din buzunar. Nu își uitase dorința lăsată cu limbă de moarte. Se gândise la ea la fel de mult cât se gândise Azareen, în ultimele câteva săptămâni. Afli ce vrei când crezi că nu îl poți avea, iar Eril-Fane își dorea soția. Avea un inel între degete. Nu era cel pe care i-l făcuse înainte, pe care îl purtase în somn toți acești ani. Era un inel nou, de aur și de lys, bătut cu cristale în forma unei stele.

— Suntem deja căsătoriți, a spus Azareen, tremurând, pentru că în mintea ei pornise furtuna, iar acelea fuseseră primele cuvinte care se revărsaseră.

— Vreau să o luăm de la capăt, a spus Eril-Fane. Arăta plin de speranță și îngrijorat, de parcă ar fi existat o șansă cât de mică să primească un răspuns negativ. Vrei să o luăm de la capăt? Împreună?

Azareen nu a spus nu.

Preoteasa putea săvârși ritualul în altă zi. Și-au oficiat chiar ei căsătoria. Eril-Fane a purtat-o pe Azareen pe scările căsuței lor din Căderea Vântului, de parcă ar fi fost făcută din mătase și aer. A închis ușa în urma lor, așa cum făcuse cu optsprezece ani în urmă. *Optsprezece ani.* Trecuse mai mult de când făcuseră dragoste ultima dată decât de când se născuseră până la prima.

Nu s-au grăbit. Uitaseră multe. Încet, le-au revenit amintirile.

Soarta trebuie să fi fost empatică față de tot timpul pierdut. Au conceput un fiu în noaptea aceea, deși aveau să treacă săptămâni până să știe, și luni înainte de a-l cunoaște și a-i spune Lazlo – și ani până când avea să își cunoască tizul, *și* sora vitregă stafie, *și* bunica, *și* o mulțime de alte persoane, când *Astralul* s-a întors și a vizitat Amezrou, în drumul spre o nouă călătorie în direcția opusă, către Meliz, lumea serafimilor, și către orice și oricine ar fi găsit pe drum.

Dar aceea este altă poveste.

Sfârșit

virtual-project.eu

LAINI TAYLOR

MUZA COȘMARURILOR

virtual-project.eu

